

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OCEAN
OF
SIN
AND
STARLIGHT

KARINA HALLE
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Günah ve Yıldız Işığı Okyanusu

KARANLIK BİR ROMANTİZM

KARINA HALLE

Telif hakkı© 2024 Karina Halle tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Hang Le

Kurgu: Laura Helseth

Düzeltilme: The Fiction Fix + One Love Editing Larimar ve

Priest'in iç sanatı: Jaqueline Florencio

İçindekiler

[Çalma Listesi](#)

[Yazarın Notu İçerik](#)

[Uyarısı Birinci](#)

[Bölüm](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm](#)

Rahip

[İkinci Bölüm](#)

Rahip

[Üçüncü Bölüm](#)

Rahip

[Dördüncü](#)
[Bölüm](#)

Larimar

[Beşinci Bölüm](#)

Rahip

[Altıncı Bölüm](#)

Larimar

[Yedinci Bölüm](#)

Rahip

[Sekizinci](#)
[Bölüm](#)

Larimar

[Dokuzuncu](#)
[Bölüm](#)

Rahip

[Onuncu](#)
[Bölüm](#)

Larimar

[On Birinci Bölüm](#)

Rahip

[On İkinci Bölüm](#)

Larimar

[On Üçüncü Bölüm](#)

Larimar

Bölüm On Dört

Rahip

On Beşinci
Bölüm

Larimar

On Altıncı Bölüm

Larimar

On Yedinci Bölüm

Rahip

On Sekizinci Bölüm

Larimar

Interlude

On Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm

Rahip

Yirmi Üçüncü Bölüm

Rahip

Yirmi Dördüncü Bölüm

Rahip

Yirmi Beşinci Bölüm

Larimar

Yirmi Altıncı Bölüm

Rahip

Yirmi Yedinci Bölüm

Rahip

Yirmi Sekizinci Bölüm

Larimar

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Rahip

Otuzuncu Bölüm

Larimar

Bölüm Otuz Bir

Larimar

Otuz İkinci Bölüm

Rahip

Otuz Üçüncü Bölüm

Larimar

Otuz Dördüncü Bölüm

Larimar

Bölüm Otuz Beş

Rahip

Otuz Altıncı Bölüm

Larimar

Kemik ve Dişlerden Oluşan

Bir Gemi Teşekkür

Yazar Hakkında

Ayrıca yazan: Karina

Halle

Çalma Listesi

- "Grace" - (+++) Haçlar
- "Mermaids" - Hans Zimmer
- "Goodnight, God Bless, I Love U, Delete" - (+++) Haçlar
- "Last Rites" - (+++) Haçlar
- "Holier" - (+++) Haçlar
- "Thholyghst" - (+++) Haçlar
- "Bitches Brew" - (+++) Crosses
- "Cross" - (+++) Crosses
- "Ölüm Çanı" - (+++) Haçlar
- "The Line Begins to Blur" - NIN
- "Discipline" - NIN
- "Right Where it Belongs" - NIN
- "The Hand That Feeds" - NIN
- "Various Methods of Escape" - NIN
- "Find My Way" - NIN
- "God Given" - NIN
- "Capital G" - NIN
- "Sanctified" - NIN
- "Sin" - NIN
- "Heresy" - NIN
- "La Mer" - NIN
- "Help Me I Am in Hell" - NIN
- "The Albatross" - Taylor Swift
- "Guilty as Sin?" - Taylor Swift
- "Judas" - Banks
- "Ocean Eyes" - Billie Eilish
- "Hostage" - Billie Eilish

"No Time to Die" - Billie Eilish
"Should Be Higher" - Depeche Mode
"Heaven" - Depeche Mode
"Before We Drown" - Depeche Mode
"The Sinner in Me" - Depeche Mode
"Mercy in You" - Depeche Mode
"In Chains" - Depeche Mode
"Halo" - Depeche Mode
"Last Cup of Sorrow" - FNM
"Ashes to Ashes" - FNM
"King for a Day" - FNM
"The Tradition" - Halsey
"Bells in Santa Fe" - Halsey
"Devil in Me" - Halsey
"Way down We Go" - Kaleo
"Hallowed Ground" - How to Destroy Angels
"A Drowning" - How to Destroy Angels
"Going to Heaven" - The Kills
"Kingdom Come" - The Kills
"God Games" - The Kills
"Still Don't Know My Name" - Labrinth
"Babel" - Massive Attack
"Angel" - Massive Attack
"Nocturne" - Mark Lanegan
"Spell" - Nick Cave and the Bad Seeds
"Messiah Ward" - Nick Cave and the Bad Seeds
"Lovely Creature" - Nick Cave and the Bad Seeds
"Do You Love Me?" - Nick Cave and the Bad Seeds
"I Let Love In" - Nick Cave and the Bad Seeds
"Loverman" - Nick Cave and the Bad Seeds
"The Vampyre of Time and Memory" - QOTSA
"I Appear Missing" - QOTSA
"Someone's in the Wolf" - QOTSA
"Un-Reborn Again" - QOTSA
"Fortress" - QOTSA
"Villains of Circumstance" - QOTSA
"God Hates a Coward" - Tomahawk

"Somebody's Sins" - Tricky
"Nothing Matters" - Tricky (feat. Nneka)
"Atlantic" - Sleep Token
"High Water" - Sleep Token
"The Night Does Not Belong to God" - Uyku Simgesi
"Dark Signs" - Uyku Simgesi
"Tanrılar" - Uyku Simgesi
"The Summoning" - Uyku Simgesi
"Aqua Regia" - Uyku Simgesi
"Take Me to Church" - Hozier
"Son of Nyx" - Hozier
"Foreigner's God" - Hozier "First
Light" - Hozier

(Gelin beni Spotify'da bulun!)

Erkeklerini vahşı, kadınlarını vahşı ve fantezilerini karanlık seven okurlara

Yazarın Notu

Bu kitap bağımsız bir kitaptır, ancak aynı zamanda *Kemik ve Dişlerden Bir Gemi*'nin bir yan ürünüdür. Eğer bu kitabı ASOBAT'ı okumadan okursanız, bir şey kaybetmezsiniz. ANCAK, *Kemikler ve Dişler Gemisi*'ni okumayı planlıyorsanız, önce onu *okumanızı*, sonra bu kitaba geri dönmenizi öneririm, çünkü *Günah ve Yıldız Işığı Okyanusu* o kitap için birçok spoiler içerecektir (ve ASOBAT'a kör gitmek istersiniz!). Ve bilmenizi isterim ki, *Kemik ve Dişlerden Gemi*, Küçük Denizkızı'nın yeniden anlatımıdır. Bu kitap hiçbir şeyin yeniden anlatımı değil. Ama vampirler, cadılar, korsanlar ve denizkızları hakkında.

(Vampirlerden bahsetmişken, *Kara Güneş/Kan Aşktır* ve *Kan Portakalı/Kara Gül* kitaplarımla belli belirsiz bir ilişkisi var. Daha fazla bağlam için bu kitaplara da önceden göz atmak isteyebilirsiniz, ancak buna *gerek yok*).

Önemli içerik uyarısı için okumaya devam edin.

İçerik Uyarısı

Küfür, Dub-Con, Tecavüz ve İşkence için Rated R

Günah ve Yıldız Işığı Okyanusu karanlık-fantezi türündedir - yani korkutucu veya rahatsız edici temalar içeren bir fantezi (veya romantizm).

Bu, bunun karanlık bir romantizm olarak kabul edilebileceği anlamına mı geliyor? Tam olarak değil.

Bana göre karanlık romantizmin birçok gri tonu var ve ben hepsiyle uğraşmayı seviyorum. Ama buna karanlık aşk romanı demeyeceğim, çünkü o zaman karanlık aşk romanı okuyucuları bunun belirli ahlaksızlık seviyelerine ulaşacağını düşünecekler ve IMO, öyle olduğunu sanmıyorum. Yani, eğer karanlık bir aşk romanı okuyucusuysanız, bunun karanlık bir aşk romanı olmadığını söylüyorum çünkü sizi yanlış yönlendirmek istemiyorum. Başka bir deyişle, yeterince karanlık olmadığı için hayal kırıklığına uğradığınızı söyleyemezsiniz, çünkü size şu anda söylüyorum... muhtemelen sizin için yeterince karanlık değil.

AMA, ve burada büyük bir ama (heh), eğer karanlık bir romantizm okuyucusu *değilseniz*, o zaman buradaki bazı sahneler rahatsız edici, şok edici olabilir veya sizi rahatsız edebilir. Şiddet, kan, sert dilin yanı sıra (dilden bahsetmişken, 1700'lerde olduğu gibi yapmacık gelmemesi için konuşmalarında özgürlükler kullandım. Okuması keyifli olmazdı), her konuda küfür ve açık seks sahneleri (MC'lerin dahil olmadığı, sayfa içi tecavüz dahil), özellikle güç dinamiklerinin kötüye kullanılması ve zorlama söz konusu olduğunda dublajlı sahneler var. Kadın kahraman da bir süre esir tutuluyor ve esasen kaçırılıp işkence görüyor. Çarmıha gerildiğinden bahsetmiş miydim? Kelimenin tam anlamıyla?

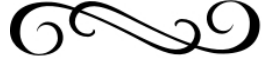
Ayrıca zincirlerle bağlanma, bolca ısırma ve kan oyunu, boşalma oyunu, anal seks, popo oyunları, nefes oyunları, yabancı cisimlerin sokulması gibi bazı BDSM unsurları da var... Kan oyunundan bahsetmiş miydim?

Son olarak, anti-kahramanımız bir din adamı. Kan emici, katil ve süper azgın doğası göz önüne alındığında iyi bir rahip olduğunu söylemiyorum, ancak sizi rahatsız edecek ve dindar Hristiyanlara küfür / saygısızlık olarak kabul edilecek, cinsel de dahil olmak üzere grafik nitelikte sahneler dönüşen bazı dini unsurlar var. Hatta dindar olmayanlar bile rahatsız olabilir. Amacım kimseyi kasıtlı olarak rencide etmek değil, sadece karakterlerin bana yapmamı söylediği şeyi yapıyorum.

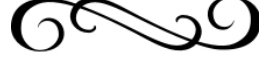
LÜTFEN, bu tür sahnelere veya yukarıda saydığım herhangi bir şeye karşı hassasiyetiniz varsa, bu kitap size göre değil. Bu içerik uyarısını, güvende kalabilmeniz ve kendiniz için doğru seçimi yapabilmeniz için yapıyorum! Sizi kızdıracak şeyleri okumayın. Buna değmez!

Eğer okumaya karar vererseniz, umarım bu kanlı yolculuğun tadını çıkarırsınız.

Birinci Bölüm

Önsöz

CANAVAR

Doktor onu bulana kadar yaratık ağır paslı zincirlerle zapt edilmiş ve haftalarca bağlı kalmıştı. Köylüler yaratığın kendilerinden birkaç kişiyi öldürdüğünü, onu zapt etmek için ise bir düzine kişinin uğraştığını söylemişti.

Doktor onları cesaretleri için ödüllendirmek istedi ama bu noktada görünürde kimse yoktu, sadece köylünün topuklarının kazmış olması gereken kurumuş çamurdaki derin oluklar, yakındaki meşenin gövdesinin etrafındaki vahşi izler, zincirler tarafından temizlenmiş olan kabuk ve sahneye renk katan kan sıçramaları vardı.

Çiyin çoktan buharlaştığı bu ılık yaz sabahında, sarı çiçeklerle benekli bu tarlanın ortasında sadece doktor ve yaratık vardı.

Elbette, yaratık gerçekten de bir adamdı. Doktor ona doğru belli belirsiz bir adım atarak işkence görmüş gibi görünen figüre baktı. Cenin pozisyonunda kıvrılmıştı, gözleri kapalıydı, saçları yüzünün etrafında keçeleşmişti, çıplak vücudu çamur içindeydi, ama kırılğan durumuna rağmen uzun boylu ve geniş omuzluydu, bir öküz gibi yapıydı. Diğer pek çok yaratığın sahip olduğu zarif kaslara sahipti ama sanki bu kaslar ona doğuştan değil de ağır işlerde çalışarak kazanılmış gibi bir sertliği vardı.

Bunun doğal bir yanı yok, diye düşündü doktor, uzun kızıl saçlarını kulaklarının arkasına iterek ve gün geçtikçe daha da güçlenen güneşe karşı şapkasını ayarlayarak. *Bu canavarların hiçbir doğal yanı yok.*

Bu gibi durumları, delirmek için yaratılmış bu canavarları öğrenmek onu üzüyordu ama son zamanlarda yaptığı işin doğası buydu. Birçok yönden kendisine benzeyen bu iğrenç yaratıklar onu büyülemişti.

ama yine de çok farklıydılar. Onları yakından ve kişisel olarak incelemek istedi. İnsanlıklarının ortaya çıkarılabileceğini kanıtlamak istiyordu.

Ama ikisi için de önlerinde uzun bir yol vardı. Doktor bazen zar zor insan olarak tanımlanabiliyordu, canavar ise daha da az.

Doktor içini çekerek yaratığın yanına çömeldi ve ne kadar az nefes aldığını fark etti. Zavallı canavar ölemezdi ama ölmeyi dilediğine şüphe yoktu. Yüzyıllardır bu ağaca zincirlenmiş olsa bile, tek bir damla yiyecek olmadan, yine de ölmezdi.

Ve kafasının kopması dışında, doktor da ölmeyecekti. Bu yüzden uzanıp yaratığın yüzündeki saçları nazikçe geriye doğru taradığında fazla korkmadı.

Güçlü ve yakışıklı bir yüzdü. Yaratık bu kadar iri ve kaslı olmasaydı, çenesi bu kadar güçlü olmasaydı, güzel denebilirdi; uzun siyah kirpiklerde, düz bir burunda, dolgun dudaklarda narin bir zarafet vardı. Doktorun türünün çoğunun doğaüstü bir çekiciliği vardı ama bu yaratığın insan olduğu ve dönüşmeden önce Tanrı tarafından kutsanmış olduğunu söyleyebilirdi.

Lanetli olmadan önce kutsanmıştı.

Ama eğer manastırdaki kardeşlik bu yaratığın Tanrı'yı -ya da ona benzeyen bir şeyi- bulmasına ve bir insan olmasına yardım edemiyorsa, o zaman en azından doktor yardım etmek için elinden geleni yapacaktır.

Ne de olsa, bu canavarlar yeryüzünde ne kadar çok dolaşırsa, doktor ve benzerleri o kadar çok risk altında olacak ve sırları, onları anlamaya asla hazır olmayan bir dünya tarafından keşfedilecekti.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu doktor alçak bir sesle. "Adım Abraham, ama siz bana Abe diyebilirsiniz."

Yaratık kıpırdandı ama gözlerini açmadı. Ağzı birazcık aralandı.

Abe'in temas ettiği birkaç yaratık İngilizce, İspanyolca ya da herhangi bir dil konuşmuyordu. Birçoğu daha da eski bir ahlaksızlık içindeydi, vücutları keçeleşmiş kürk veya kösele kanatlarla kaplıydı. Bazılarının kuyrukları bile vardı.

Ama bu yaratık o aşamayı geçmişti, yine de bu onu daha az tehlikeli yapmıyordu. Hâlâ bir canavardı ve yine de yeniden bir insan olma potansiyeline sahipti.

Yaratık aniden çenesini Abe'ye doğru kırdı, onu ısırmaya çalıştı, ama yere düşmeden önce sadece hava alabildi, tüm gücüyle

gitti.

"Şimdi, şimdi," dedi Abe ona. "Öfke bazen hayatta kalmak için gereklidir ama sana öfkeni kontrol etmeyi öğreteceğim. Sana o canavarı şimdilik nasıl bir kenara bırakacağını öğreteceğim. Ruhunu geri alacağım, yeter ki bunun için çalışmaya istekli ol. Bunun için çalışmaya istekli misin, Aragonlu Adam?"

Bu her zaman bir testti. İnsana bir seçenek sunarsan, insan öne çıkabilirdi. Eğer seçimi canavar değil de insan yaparsa, eğer ışık gölgeleri yarıp geçerse, o zaman yaratığın kurtulma şansı vardı.

Ruh kurtarılabilir.

Ve bu sefer yaratık Abe'in isteği üzerine alçak bir tıslama sesi çıkardı.

Bunu evet olarak algıladı.

Birinci Bölüm

PRIEST

İki Yüzyıl Sonra

"Sana bir ay yetecek kadar kanın var," diye anons ediyor Abe kamarama girerken. O kapıyı kapatırken rüzgâr çatlaktan kuduz bir kurt gibi uluyor.

Uçuşmalarını önlemek için parmaklarımı kâğıtların üzerine bastırıyorum ve masamdan başımı kaldırıyorum. Mumlar titreyerek sönüyor, kulübemi karanlığa gömüyor ama doktoru net bir şekilde görebiliyorum.

"Bir ay," diye tekrarlıyorum, panik ağzımın tadını ekşitiyor. Tekrar günah işlemem gerekene kadar dört hafta af.

Tekrar öldürmek zorunda kalana kadar.

Umarım sesim içimdeki umutsuzluğa ihanet etmez, asidik düğümlere dönüşmez, ama Abe'in ifadesi yumuşuyor ve korkumun kokusunu alabildiğini biliyorum.

"Gitmem gerektiğini biliyordun," diyor yavaşça odayı geçerken. "Sana ancak bu kadar süre eşlik edebilir ve... *kirli işlerini* yapabilirim."

Pis işler. Bu benim iştahım için kullandığım terim. Abe daha zararsız kelimeler kullanıyor: içgüdülerimiz. Açlığımız. Dürtülerimiz. Bir doktor olarak, rahatsızlığımıza sadece şu gözle bakıyor: başımıza gelen bir şey, bir hastalık gibi, kesin olarak ele alınması gereken bir şey. Ama Abe benim gibi değil, tam olarak değil. O kan iştahıyla doğmuş. Ben öyle doğmadım. Ben insan olarak doğdum. Bir ailem, bir geleceğim vardı.

Bir ruhum vardı... Ta ki yok olana kadar.

"Başkaları da var," diyor Abe masamın yanında durmuş, parmaklarıyla Kutsal Kitap'ın üzerindeki altın yaldızlı yazının izini sürerken. "Manastırdan gelen son yazışmalar bunun bir salgına benzediğini söylüyor. Daha çok

sizin türünüz bir şiddet dalgası içinde yaratıldı. Bazıları sizin gibi cadılardı."

"Onun tarafından mı? Kaleid tarafından mı?" Fısıldıyorum. Bunca zaman sonra bile onun adını söylemek kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Doktor gerçeği tartıyormuş gibi bir an bana bakıyor, sonra bir kez başını sallıyor. "Korkarım durum düşündüğümde daha kötü olabilir ve benim uzmanlığımıza ihtiyaç var. Dolaşmalarına izin veremeyiz. Rehabilite edilmeliler. Kurtarılmalılar. Artık bizim için bir kelime olduğunu biliyor musun? İnsanlar da öğreniyor. Bize *Vampir* diyorlar."

"Vampirler," diye tekrarlıyorum. Kelime uygun görünüyor.

"Manastırda insanlar var..." Başlıyorum ama sonra vazgeçiyorum çünkü doktor gibisi yok. Sonsuza dek burada, dünyanın dibinde benimle olmayacağını biliyordum ama sekiz ay önce gemiden indiğinde en azından birkaç yıl kalacağını ummuştum.

Yine de burada onun için hiçbir şey olmadığını biliyorum, benden başka hiçbir şey yok ve ben iyi bir arkadaş değilim. Benim işim bu soğuk, çorak, rüzgârlı bölgede Tanrı'nın sesi olmak, Şili Valisi'nin emriyle Nombre de Jesus'a yerleştirilen yerleşimcilere hem inanç hem de rehberlik sağlamak. İnsanlar İngiliz korsanlarının Macellan Boğazı'nı ele geçirmesini önlemek için buradalar ve ben de kurtuluşu sağlamak için buradayım.

Buranın benim de kurtuluşum olması gerekiyordu.

Ama henüz bulamadım.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diyor tekrar iç çekerek. Doktor benim en eski arkadaşım -Tek dostum. Abe beni sonsuza dek bir canavar olarak kalmaktan kurtaran kişiydi. Onun bana ve manastırın katı öğretilerine olan inancı sayesinde dönüştüğüm canavar, eski ruhumun derin, karanlık girintilerine saklandı. Abe beni besliyor, saf tutuyor, şeytanlarımı uzak tutuyor.

Ama burada bulunma sebebi ben olsam da, hayattaki amacı ben değilim. Bilim ve tıp alanındaki çalışmalarını, bilimin açıklayamadığı, tıbbın kontrol ve büyüünün kurtaramadığı şeylere adadı. Onun yardımı, Tanrı'nın öğretileri ve doktrinin disiplini sayesinde kendimi yeniden bir insana dönüştürdüm. Belki bir insan kabuğuna, ama insanların artık benden korkmasına gerek kalmayacak kadar.

Ve benim gibi onun yardımına ihtiyacı olan başkaları da var. Bu yüzden gitmesi gerektiğini biliyorum.

Yine de içimde yayılan bir leke gibi duruyor, tekrar tek başıma kaldığımda ne yapacağımın - ne olacağımın - dehşet ve beyhudelik hissi.

"Sekiz ay yetmedi," diyebildim, sesim kalın çıkıyordu. Ona daha fazlasını anlatmak istiyorum. Beni terk etmemesi, hayatının işi yerine beni seçmesi, beni akli başında ve yanında tutabildiği sürece canavarların dünyada özgürce dolaşmasına izin vermesi için ona yalvarmak istiyorum.

Ne yazık ki, bunca zaman sonra bile gururumu koruyorum.

"Geri döneceğim," diyor Abe, elini omzuma koyup sıkarak. "Ne kadar süreceğini bilmiyorum ama ölümsüz olduktan sonra birkaç yılın ne önemi var? Bu süre zarfında ziyaretçilerin olacak."

Elini çekti ve ben de ona baktım. "Kim?"

"Bizim gibi adamlar," diyor, duvarlardaki dağ ve haç resimleri yerine yeni bir şey görecekmış gibi seyrek bir şekilde dekore edilmiş kulübeye bakarak.

"Senin gibi adamlar mı? Vampirler mi? Yoksa benim gibi canavarlar mı?"

Bana azarlayıcı bir bakış attı. "Sen bir canavar değilsin, rahibim. Sen Peder Aragon'sun. Bir erkek olarak doğdunuz. Ben doğmadım."

"Ailem o adam da öldü," diyorum acı acı. "Ben dönüştürüldüm.

Her zaman gerçek doğanızın farkındaydınız, her zaman kontrol sizdeydi."

"Olabilir, ama ikimiz de hayatta kalmak için kan içiyoruz ve bunu ayırt ederek yapıyoruz, değil mi? Bu da bizi benim gözümde aynı kılıyor. Ama evet, benim gibi adamlar, kendilerine Kan Kardeşleri diyen kan içiciler. Onlar, ölümlü insanlar tarafından Hortlak Gemisi olarak adlandırılan *Nightwind* adlı gemileriyle açık denizlere yelken açan korsanlardır. Ticaret gemilerini ve limanları yağmalayarak, kanları için Syrenleri avlayarak dünyanın her yerinde kendilerine büyük bir isim yapmışlardır. Bir gün buraya uğrayacak olmalarının nedeni de kısmen bu."

Başımı salladım. "Koloni." Roche Adası'nın buzdağları ve çorak kayalıklarının altında bir Syren kolonisinin yaşadığına dair söylentiler var. Aradaki deniz, Mar de Drake, tehlikelidir, bu yüzden söylentiler çoğunlukla asılsızdır, açıklıktan halüsinasyon gören gemi kazazedeleri tarafından başlatıldığı söylenir. Ama bu tür yaratıkların gerçek olduğunu biliyorum - bir keresinde sahile vurmuş bir tane bulmuştum, sadece yüzülmüş deri, kurumuş pullar ve kırılğan kemikler vardı. Benden daha kötü bir iğrençlik. Yarı insan, yarı balık.

Ayrıca kanlarının bir damlasının bile biz içicileri çok uzun süre ayakta tuttuğunu biliyorum. Bu söylentiye ben de duymuştum ve cesedin buruşmuş boynunu ısırana kadar doğru olduğunu bilmiyordum. Erkek mi yoksa dişi mi olduğunu anlayamadım.

Tadı saf tuz ve ölüm gibiydi. Yine de yarattığın kurumuş, toz halindeki kanı beni tatmin etmeye yetti, sanki az önce canlı bir insandan içmiş gibiydim.

"Evet, koloni," diyor Abe. "Her iki durumda da, bu Kardeşler boğazdan geçecekler. Ne zaman geleceğini söyleyemem. İki yıl da olabilir. On yıl da olabilir. Ama onlar özünde korsan ve İspanyol sularına girdiklerinde Şili hükümeti alarm verecek. Her iki taraftan da saldırı olacak. Size bir seçenek sunulacak: Ya kalıp İspanya için savaşacaksınız, bir Tanrı adamı olarak bile, ya da Kardeşler'e katılacaksınız."

Kaşlarımı çattım. "On yıl mı? Ama eminim seni o zamandan önce göreceğim."

"Umarım öyledir," diyor başını eğerek ve ellerini belinde kavuşturuyor. "Şansım yaver giderse onlarla birlikte gemide olacağım. Ama eğer olmazsam, seni bulacağıma eminim. Dünya, içinde o kadar çok zamanınız varken o kadar da büyük değil."

Gözlerimi yavaşça kırıştıtarak ona bakıyorum. O kadar uzun süre için ayrılıyor olabilir mi? En fazla iki ya da üç yıl beklerdim.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye fısıldıyorum. Bileğimdeki tespihin haçını kavriyorum, daha önce defalarca yaptığım gibi altından kan çıkacak kadar sıkıyorum. Derim bir dakika içinde kendini iyileştirecek.

"Bundan hoşlanmak zorunda değilsin Aragon," diyor Abe ciddiyetle. "Sadece kabul etmek zorundasın. Ve ben de şunu kabul etmeliyim ki, sen benim çok sevdiğim bir arkadaşım olsan da, bana başka yerlerde daha çok ihtiyacı olan başkaları var. Zaman aldı ama sen rehabilite edildin. Kurtarıldın. Benim buradaki işim bitti."

Dönüp kapıya doğru yürümeye başlıyor ve ben de onun gidişini izliyorum, kızıl saçları karanlıkta bile parlıyor, günahları ve her şeyiyle kim olduğunu kabul etmiş bir adamın kendinden emin yürüyüşüyle.

Birdenbire ayağa kalkıyorum, çaresizlik duygusuyla boğuşuyorum. "Sen benim ahlaki pusulamsın, Abe," diye haykırıyorum. "Sen olmazsan kontrolümü kaybederim."

Bana sempatik bir gülümseme veriyor, bir doktor gülümsemesi. Sonra başıyla duvardaki İsa portresini ediyor. "O senin ahlaki pusulan. Bir asırdan fazladır rahiplik yapıyorsun. Sana yol gösteren Tanrı olmalı, ben değil."

"Sen Tanrı'ya bile inanmıyorsun."

"Sen de inanmıyorsun," diyor.

Sonra başını sallayıp kapıyı açıyor, soğuk rüzgârlar ve sonsuz gece tarafından yutuluyor.

İnsan olduğum zamanlarda, bir anda uyuyabiliyordum. Karım bana her zaman bu yeteneğimi kışkandığını söylerdi. Çocuklar çılgılık atarken de, çiftlik kedileri kavga ederken de, eşekler anırırken de hiçbir şey beni uyandıramazdı. Başımı yastığa koyduğum anda, yağmura yenik düşen saz çatıda bir sızıntı olsa bile, rüya görüyordum.

Ona her zaman bir uyku iksiri hazırlayabileceğimi söyledim, kendisi için yapamayacağı bir şey. Büyücülüğümüz kendimiz üzerinde nadiren işe yarardı ama başkaları için işe yarardı. Ama o inatçıydı ve dayanmaya karar verdi.

Sonra, bir *Vampir* beni öldürüp bir canavar olarak hayata geri döndürdükten sonra, uykunun tatlı büyüsu beni bir daha asla ziyaret etmedi. Yüz yılı rüyasız, yüz yılı kaçıssız geçirdim ve dönüştüğüm aşağılık yaratıkla hesaplaşmak zorunda kaldım.

Sadece manastırda uyku bir anda gelir ve başlardı. Kâbuslara neden olan uyku, bugüne kadar devam edenler.

İnanmak için çok çabaladığım Tanrı'ydua ediyorum ve dehşetten kurtulmayı, o tatlı uykunun beni ziyaret etmesini istiyorum, ama yine de bana sadece korktuğum şeyi bahşediyor.

Bu yüzden çoğu gece uyuyamıyorum. Özellikle bu gece.

Abe gideli bir hafta oldu. Kilisenin arka tarafındaki fiçılarda sakladığı kan stokları, ki bu fiçılara rastlayan biri kutsal birliğin şarabı olduğunu sanır, azalmaya başladı. Kendi yiyeceğimi bulmadan önce sadece birkaç hafta daha yetecek kadar var.

Sekiz ay sonra ilk kez öldürmeden önce.

Ağırlığı üzerime çöküyor, sanki göklerden aşağıya doğru bastıran bir mengene gibi.

Kimi seçeceğim? Bölgedeki, doğal olarak yerleşimcilerden ve benden şüphelenen, kendi içlerine kapanık yerlilerden biri mi? Yoksa yerlilerden birini mi?

Her hafta kiliseme gelen köylülerden tanıdıklarım var mı? Burada, Nombre de Jesus ve Primera Angostura yerleşimlerine dağılmış, konuşlanmış askeri personel ile birlikte sadece birkaç yüz kişi var. Yoksa Abe'in yaptığı gibi daha büyük bir kasaba olan Ciudad del Rey Don Felipe'ye gidip bir kurban bulana kadar bir iki gece ortadan kaybolmam mı gerekecek?

Peki onları seçtiğimde neye dönüşeceğim? Abe, gelişmek için insan kanına ihtiyaç duymamızın bizim suçumuz olmadığını, bu şekilde doğduğumuzu ya da yaratıldığımızı söylüyor. Bunun bir ineği kesmekten farklı olmadığını, biyolojimiz tarafından yönlendirilen ve karar verilen bir şey için utanç duymamamız gerektiğini söylüyor. Ancak cinayet eylemi, başka bir insana karşı şiddet, canavarın ortaya çıkmasına izin veriyor, bana böyle ilkel bir varlığa yenik düşmenin, olmanın, var olmanın, ahlak ya da suçluluk duygusu olmadan yaşamamanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatmaya yetiyor.

Abe'in gitmesine sevinen içimdeki canavar, böylece o canavara bir kez daha dönebileceğim ve bu yüzden korkuyorum.

Ve uyumaya cesaret edemiyorum.

Onun yerine, karanlık geceye adım atıyorum. Bir kez olsun rüzgar dinmiş, manzaraya uzun bir nefes alma hissi vermiş, sanki sonunda huzur bulabilecekmış gibi. Kulübem, su kenarına yakın inşa edilmiş şapelin arkasında yer alan bir papaz evi, bodur çalılar ve çamlarla çevrili. Bu gece dalgalar kayalık kıyıya hafifçe vuruyor ve hassas görüşüm boğazın karşısındaki dağların sarp zirvelerini seçebiliyor.

Ben içimde fırtınalar koparırken o garip bir şekilde sakın.

Azalan ayın ışığı altında kilisenin önünden geçiyorum ve pek çok insanın gömüldüğü küçük mezarlığın yanında duruyorum. Bu yerleşim yeri zorluklardan payına düşeni almış ama hiçbirisi benim iştahımla ilgili değil. Zamanın yarısında açlıktan ölüyormuşum gibi hissediyorum ama onlar da açlıktan ölüyor. Yerleşimcilerin çoğu Endülüs'ten, büyüdüğüm yere yakın. Akdeniz iklimine, tatlı meyvelere, kuru yazlara ve yumuşak, ılık esintilere alışkınlar. Dünyanın öbür ucundaki bu düşmanlığa dayanacak yapıda değiller.

Bir an için aklımdan korkunç bir düşünce geçiyor. Syren'in kurumuş kanını düşünüyorum ve yakın zamanda ölen herhangi birinin cesedini kazacak olsam, çürüyen bir insan cesedinin ölü kanında bir tür madde bulabilir miyim diye merak ediyorum.

Ama ben daha böyle iğrenç bir düşünce yüzünden kendimi suçlu hissedemedim, körfezin öbür ucundan bir çığlık yükseldi.

Başımı mezarlardan kaldırıp baktığımda karanlık suda ileri geri hareket eden küçük bir ışık zerresi görüyorum, sonra bir tekne sallanıyor, dalgalar sığıyor. Kulaklarım bir hırıltı ve çatırtı sesi duyuyor, sonra daha fazla çılgılık, sanki biri parçalanıyormuş gibi.

"İmdat!" diye bağıyor tekneden biri. "İmdat! Boğuluyoruz! Tanrı bize yardım etsin!"

Gerektiğinde hızlı hareket edebilirim, herhangi bir yaratığın yapabileceğinden daha hızlı. Sandalın kıyıya bağlı olduğu yere koşuyorum ve onu hızla suya itiyorum. Etrafta beni karanlıkta görecekt, doğal olmayan, insanlık dışı hızlarda hareket görecekt kimse yok ve saniyeler içinde kayığın içindeyim, sakın suda hızla kürek çekiyorum.

Batan tekneye ulaşıyorum ve dehşet dolu bir sahne görüyorum.

Üç adam var. İki hayatta ve dehşet içindeyken diğeri ölmüş, ortadan ikiye kesilmiş ve iç organları dışarı çıkarılmış. Dördüncü bir kişiye ait kanıt var, köşede kanlı bir bacak kütüğü.

Kan kokusu ağızımı sulandırıyor, görüşüm keskinleşiyor ve dişlerimin sivri dişlere dönüştüğünü hissediyorum.

Haç işareti yapıyorum ve canavarı uzak tutabilmek için dua ediyorum. Bu adamları kurtarmalıyım.

"Peder Aragon!" diye bağıyor içlerinden biri. "Lütfen, ona yardım edin."

Buradaki köylüler Tanrı'nın yardımını sayesinde başkalarını iyileştirebildiğini biliyorlar. Büyücülüğümden şüphelenmiyorlar. Ama kalbi ve karaciğeri olmayan bir adamı ben bile iyileştiremem.

Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum. "Burada ne oldu?"

İki adam birbirine bakar. Alonso ve Jose Carlos, sanırım isimleri bu. Dürüst balıkçılar.

"Ne oldu?" Tekrar ediyorum, kan ve vahşetten olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyorum.

"Bize inanmayacaksınız," diyor Jose Carlos, sesi titreyerek, gözleri kocaman. "Ama diş balığı avlıyorduk. Sonra suda bir kadın belirdi. Boğulan ve yardıma ihtiyacı olan bir kadın olduğunu düşündük. Belki de oltamıza takılmıştı. Ama yanılmışız." Duraksıyor. "O bir Syren'di."

İkinci Bölüm

PRIEST

Balıkçılara yapılan saldırının haberi daha güneş boğazın üzerinde doğmadan yayıldı. Öğleye doğru Primera Angostura'da konuşlu askeri birlikler buradakilere katılmak, olayı çözmek ve topları silahlandırmak için geldiler. Hayatta kalan balıkçılarla konuşup ifadelerini aldılar, cesetlerden geriye kalanları incelediler ve sonra benimle konuşmaya geldiler.

O sırada şapeldeydim ve elimde süpürgeyle ortalığı topluyordum. Sabahları kendime meşguliyet vermeyi severim, manastırdaki günlerimden kalma bir alışkanlık. Boş işler boş zihinleri iyileştirir ve boş zihinler günah işlemeye meyillidir. Sonuç olarak, şapel ve kulübem her zaman bir toplu iğne kadar temizdir. Her halükarda bana yapacak bir şey veriyor.

Ordudan hiç hoşlanmadım. Ülkelerinin emri altında öldürdükleri insanlar için kefaret ödemek üzere kiliseme gelen birkaç asker vardı ve herkesin dertlerini dinlediğim gibi onların da dertlerini dinledim ama genel olarak onları çoğu inançlıdan daha ikiyüzlü buluyorum. İnsanları korumaları gerekiyor ama bir grup kan emici İspanya'yı boydan boya geçerken neredeydiler? Köyüm kuşatma altındayken neredeydiler? Hiçbir yerde bulunamadılar, alçaklar, hepsi.

Burada görevli askerler de benden pek hoşlanmıyor gibi. Belli bir tarzım olduğunu biliyorum, benim türümdeki herkes öyle. Daha da kötüsü, kan içiciye dönüştürülmeden önce bir cadı olduğum için, sanırım bunu da hissedebiliyorlar. Her iki durumda da, diğer köylüler gibi benim *ötekiliğimi* kutsal bir şey olarak görmüyorlar; tam olarak anlayamadıkları bir tehdit olarak görüyorlar.

Bazen hepsini öldürmeyi, benden korkmakta haklı olduklarını görmelerini sağlamayı hayal ediyorum.

"Peder Aragon." En uzun boylu asker öne doğru adım atıyor ve sahte bir saygı gösterisiyle başını hafifçe eğiyor. Gözleri karanlık ve soğuk. "Adamlar

Dün gece onları kurtardığınızı söylüyorlar. Neler olduğunu sizden dinlemek istiyoruz."

"Elbette," diyorum, süpürgeyi sıraya dayayıp kilisede giydiğim siyah cübbenin önünü düzeltiyorum. Askerin gözlerinin içine bakıyorum, belki de biraz fazla derin, çünkü oldukça hareketsiz kalıyor. Kalbinin yavaşladığını, nefeslerinin sığılaştığını ve uzadığını, göz bebeklerinin siyah havuzlara dönüştüğünü duyabiliyorum. İnsanları genellikle bu şekilde zorlayabilirim, onları hafif bir kontrol altına alabilirim, ama Abe bunu benden daha iyi yapıyor. Birisi üzerinde ne kadar güç uygularsam, kendimin kontrolünü kaybetme olasılığım o kadar artar, bu yüzden bunu çok sık yapmamaya çalışıyorum.

Ama bu sabah, askerlerin tam olarak ne söyleyeceğimi duymalarını istiyorum.

Söyle.

"Suyun karşısından gelen çığlıkları duydum," diyorum onlara. bakışları baş askere odaklanmıştı. "Kayığımı aldım ve olabildiğince hızlı bir şekilde onlara doğru kürek çektim. Tanrı'ya şükür lambaları yanıyordu, yoksa karanlıkta onları asla bulamazdım."

"Adamlar bunun gece yarısı olduğunu söyledi," diyor diğer askerlerden biri kaba bir şekilde. "Çığlıkları sizi uyandıracak kadar yüksek miydi?"

Ona bakmadım. "Uyumuyordum. Burada, şapelde dua ediyordum."

Baş asker yavaşça başını sallıyor. Gözlerimden ayrılmak istese bile yapamaz. Mest olmuş ve büyülenmiş durumda. "Teknelerine rastladığında ne gördün?"

"Tam olarak gördüğünüz şey. Bir adam ortadan ikiye ayrıldı ve diğerinden geriye kalan tek şey bacağıydı."

"Peki adamlar size ne olduğunu söyledi?"

Sanki bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi küçük bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Suda bir kadın gördüklerini söylediler. Boğulduğunu düşünmeleri için onları kandırmış. Bunun bir Syren olduğunu ve arkadaşlarını aniden suyun altına çekip parçaladığını, sonra da sudan tekneye atlayıp diğerine saldırdığını söylediler. Görünüşe göre, adamlar küreklerle onu defetmeden ve bıçaklarını sırtına saplamadan önce kalbini ve ciğerini yemiştir. Ancak o zaman bırakmış ve yüzeyin altına batmış."

"Ve sen buna inanıyor musun?"

Bir başka yatıştırıcı gülümseme. "Tabii ki . Ben inançlı bir adamım, Tanrı'nın adamıyım. Tanrı asla böyle abdominal bir yaratık yaratmaz. Böyle bir şey yok.

Denizde Syren, denizkızı ya da canavar kadın diye bir şey yoktur."

Diğer asker homurdanıyor. "Peki sizce gerçekte ne oldu?" "Sanırım adamlar balık tutarken içkiyi biraz fazla kaçırmışlar, ve başka bir deniz canlısının ilgisini çektiler. Köpekbalıklarının boğazda yüzdüğünü biliyoruz. Sanırım diğer iki adam içkiye olan düşkünlüklerinden dolayı denize düşmüş olmalılar; buradaki günahkâr içkiye ne kadar düşkün olduklarını bilirsiniz. Saldırıya uğradılar ve öldürüldüler, diğer ikisi de kurtarabildiklerini kurtarmaya çalıştı."

Askerlerin hepsi sessizliğe bürünüyor ve ben de sonunda başımı çevirip diğerlerine bakıyorum. Az önce söylediklerim en mantıklı açıklama olmasına rağmen benden şüpheleniyor gibiler.

"Ne olduğunu düşündüğünüzü sorabilir miyim?" Onlara sordum.

Zorladığım asker yavaşça göz kırpmıyor ve sonra başını sallıyor. Bana kaşlarını çatı. "Sanırım dediğiniz gibi olmuş olmalı. Bir kadının bir erkeğin bacağına bu şekilde koparması mümkün değil."

"Ve Syren diye bir şey yoktur," diye hatırlatıyorum ona. O da başını sallıyor. "Ve Syren diye bir şey yoktur."

Sonra boğazını temizliyor ve bana bir baş selamı daha veriyor, bu seferki daha nazik. Adamlarına şapeli terk etmelerini işaret ediyor ve onlar da sanki burası onları aniden korkutmuş gibi hemen bunu yapıyorlar.

Gitmelerini izledim ve gülümsedim, Abe'den beri ilk kez gerçek bir gülümseme oldu.

Sola.

Canavarlara inanmak istiyorlar çünkü canavarlar gerçek ve bazıları bir kısmı bunu biliyor. Ama mantık her zaman kazanır. Benim için ne kadar az inanırlarsa o kadar iyi. Çünkü o Syren gerçekten var.

O adamlara saldırdı ve onları yedi.

Ve şu anda sularda bir yerlerde, yaralı, belki de yavaş yavaş kan kaybından ölüyor.

O kan boşa gidiyor.

Şimdi harekete geçersen o kan beni sonsuza dek yaşatabilir. Bu gece balığa çıkıyorum.

Dün geceki saldırı sabaha karşı bir ya da iki sularında gerçekleşti, bu yüzden Syren'in avlanma saatleri olabileceğini düşünerek o zamana kadar bekledim. Kiliseyi temizliyorum, bu Pazar için vaazı yeniden yazıyorum, böylece insanların bilinmeyene karşı korkularını yatıştırmaya odaklanıyor. Pencereden içeri giren ayın altında, sadece bir kafirin yapacağı gibi tespih çekiyorum, her bir boncuk Tanrı'ya değil, kendime . Bu, kendime kontrolü elimde tutmam gerektiğini hatırlatan, defalarca tekrarladığım bir ilahi.

Yine de gece kontrolün elimden kayıp gittiğini hissediyorum.

Bunu hoş karşılamaya başlıyorum.

Nabızım hızlanıyor, kan pantolonum sıkılana kadar sikime hücum ediyor. Kendimi Syren'in söyledikleri kadar güzel olup olmadığını merak ederken buluyorum, onu bulma, ona ziyafet çekme... onu kirletme düşüncesi gittikçe sertleşiyor.

Bu düşünce içimde şimşek gibi bir sarsıntıya neden oluyor ve sandalyemde kıvrılırken tespihi daha sıkı kavırıyorum.

"Kurtuluş," diye fısıldıyorum kendi kendime, sesim pencerelerin dışındaki rüzgâra karışıyor. "Kurtuluş."

Kadın ya da erkek, biriyle birlikte olmayalı yüzyıllar oldu. Bazen Abe'le çok yaklaşmışım ama o bekârlığın ve yeminlerimi tutmanın insan kalmam için çok önemli olduğunu herkesten iyi biliyordu. Doğamız gereği cinsel yaratıklarız ve canavarca başlangıçlarımız nedeniyle iştahım vahşi, ahlaksız ve kontrol edilemez. Kan ve seks benim iki zayıflığım ve hayatta kalmak için kan tüketmek zorunda olduğumdan, diğerine teslim olamam, yoksa kendimi tamamen kaybederim.

Ama bu gece, bedenim yıllardır kendimden esirgediğim enerjiyle nabız gibi atarken, henüz görmediğim Syren'i düşünüyorum. Sarı, kızıl ya da siyah saçları olurdu. Kuyruğu ayın altında buz gibi parlardı. Göğüsleri dolgun olurdu, soluk meme uçları soğuk havada pembe ve sert olurdu, dokunulmak, ısırılmak için yalvarırdı.

Onu ağır ve ıslak bir şekilde sudan çıkarmayı düşünüyorum. Yardım için ağlayacak ve ben de elimle ağzını boğacağım. Onu günahları için cezalandıracağım ve bunun bir şekilde kendi günahlarımı affettireceğini umacağım.

Boynunu ısırma, kan ağzıma hücum etmeden önce dişlerimin atardamarı delmesini düşünüyorum. Kanın tadının nasıl olacağını -Tanrı'nın bana bahsedebileceğinden çok daha cennet gibi- ve ne kadar sıcak hissettireceğini, göğsüne sıçrarken çıkardığı sesleri, hepsini yutarken boğazımdan çıkan açgözlü sesleri düşünüyorum.

Ölü bir Syren'in toz halindeki kanı bana bir günlüğüne hayat verebiliyorsa, canlı bir Syren'in nabız gibi atan kanı ölümsüzlüğü çok daha tatlı hale getirecektir.

Ne yaptığımı anlayamadan sikimi pantolonumdan çıkarıp sertçe okşamaya başladım. Birkaç şiddetli çekiş ve boğuk bir nefesle boşalıyorum, beyaz ipler uyluklarımın siyah kumaşına fişkırıyor.

"Tanrım," diye yemin ediyorum, başım geriye giderken dişlerimi sıkıyorum. Dünyanın akıp gittiğini hissettiğimde hemen bir huzur duygusu sıcak bir sis gibi beni sarıyor. Bunun geçici olduğunu biliyorum, her zaman öyledir. Bu his gittiğinde açlığımın on katına çıkacağını biliyorum. Kan açlığı, seks açlığı. Bu lanet ve günah dolu bir yokuş.

Ama şu anda gözlerimi kapatıyorum ve yorgun kemiklerimi dinlendiren ve asi ruhumu yatıştıran tatlı, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum ve uyandığımda sanki bir top patlamış gibi hissediyorum. Sandalyemde dimdik oturuyorum, kalbim küt küt atıyor, yarı sertleşmiş sikim hâlâ pantolonumun dışında. Kurumuş döllere küçümseyerek bakıyorum. Kutsal giysilerimde leke bırakmasındansa yuvarlak, solgun bir poponun üzerine püskürtülmesi daha iyi görünürdü.

Onları çıkarıp leğende yıkamanın bir anlamı yok. Okyanusta çıkacaktır.

Ayağa kalkıyorum, sikimi tekrar içeri sokuyorum ve kulübeden çıkıp geceye adım atıyorum. Bir erkek böyle vahşi bir canavarla savaşmak için yanında bir çeşit silah getirirdi, ama ben de vahşi bir canavarım ve beni yenmek mümkün değil. Beni öldürmek de yok. Bu Syren ne kadar ölümcül olsa da ölümsüz değiller ve beni ne şekilde yaralamaya çalışırsa çalışsın, gözlerinin önünde iyileşeceğim.

Rüzgar sabit, buzul güney denizlerinin keskin, acı soğuğunu getiriyor ama benim için hiçbir zaman rahatsız edici olmadı. Aksine, canlandırıyor, bana erkeklik gücü veriyor ve karnıma şiddetli bir açlık saplanmasına neden oluyor.

Etrafıma bakıyorum, doğaüstü duyularım yakınlarda birilerini dinlemeye çalışıyor. Boğazın girişini koruyan toprak bir mil ötede ve görüş alanımın dışında, tıpkı konuşlanmış askerler gibi ve bu akşam hiç balıkçı yok. Bir daha kimsenin akşam karanlığından sonra balık tutmaya cesaret edeceğini sanmıyorum.

Suyun sesini de dinliyorum - sadece taşlı kıyıya çarpan dalgaları değil, boğaz boyunca sıçrayan suları da. Bazıları beyaz dalgalar, biri hava almak için yukarı çıkan bir fok ve ardından keskin bir oflama sesi, biri de bocalama sesi. Bir yunus, bir balık, hatta saldırı için suçladığım köpekbalığı bile olabilir.

Her iki şekilde de, orada bir şey var.

Kıyı boyunca yürüyorum ve dalgaların arasından yüzerek geçiyorum. Tekneye binebilirdim ama bu sadece istenmeyen dikkatleri üzerime çekirdi. Bu şekilde hızlı ve fark edilmeden hareket edebilirim.

Ay ışığı altında, boğazın diğer tarafındaki karla kaplı ve sarp dağlar bir sıra sivri diş gibi görünüyor. Mümkün olduğunca hızlı ve sessiz yüzüyorum, zamanımın çoğunu nefes almam gerekmeyen su altında geçiriyorum. Karanlıkta bile gözlerim bulanık derinlikleri net bir şekilde görebiliyor.

Onu görmeden önce kokusunu alıyorum.

Yükseltilmiş ve ilkel bir şeyle birleştirilmiş kadın kokusu.

Genç bir kadın. Seks ve enerji kokusu alıyorum.

Bir hayvan kokusu alıyorum.

Ağzımı açıyorum ve okyanusun tadını alıyorum. Tuz var ve sonra kan var.

Onun kanı.

Syren'im kanıyor.

Benim için kanıyormuş gibi yapıyorum ve şehvetin, açlığın, henüz tanışmadığım bu yaratığa duyduğum ihtiyacın içimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Kurtuluş, sanırım. Tadı böyle bir şey. Sadece gelecek olanın en zayıf ipucu.

Sonra karanlığın içinden vücudunun belli belirsiz hatlarını görüyorum. Sarı saçları yosun gibi başının etrafında dolanıyor, ay ışığında gümüş gibi parlıyor. Göğüsleri dolgun, solgun ve açıkta, gövdesi yumuşak, yuvarlak bir göbeğe doğru kıvrılıyor ve parıldayan pembe pullardan oluşan uzun, kalın bir kuyruğa dönüşüyor.

O şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı yaratık, bu sulu karanlıkta bir fener, bir kutup yıldızı, beni bir yere götürecek bir ışık gibi parlıyor.

Ama beni doğrudan cehenneme götüreceğini zaten biliyorum. Ve ben isteyerek gideceğim.

Üçüncü Bölüm

PRIEST

Kurtuluş, Syren'e bakarken tekrar düşünüyorum. Yoksa lanetlenme mi?

Akıntıda süzülüşünü izliyorum, vücudu o kadar günahkârca yumuşak ve kıvrımlı ki onu vahşi bir yaratık olarak hayal etmekte zorlanıyorum. Bunun için fazla güzel, fazla narin.

Onun canavar tarafını iş başında görmek istiyorum. Şimdiye kadar beni fark etmedi. Suyun içinde, yüzeyin birkaç metre altında geziniyor ve sırtını tam olarak göremesem de, balıkçının onu bıçaklamış olması gereken yerden suya renk veren soluk kan lekeleri görüyorum.

Onun için bir hamle yapmamak için tüm kararlılığımı harcıyorum. Saniyeler içinde ona ulaşip onu parçalara ayırabilirdim.

Bunun yerine, yüzeye doğru fırladım ve kırıldım. Gecenin soğuk havasını içime çekip aya bakarak onun saldırmasını bekliyorum.

Yaklaştığını duyuyorum, altımdaki derinliklerden gelen hırıltılı bir ses ve kendimi destekliyorum.

Önce ayak bileklerimi kavıyor, keskin pençeleri etimi, tendonlarımı ve kemiklerimi delip geçiyor, şaşırtıcı derecede güçlü. Normal bir adam olsaydım, kemiklerimi kıymık gibi kırardı.

Hemen karşı koyup suyun üstünde kalabilirdim ama beni suyun altına çekmesine izin verdim.

Ta ki beni kendi seviyesine çekene kadar.

Beni etrafında döndürüyor, gümüş sarısı saçları etrafımızda dönüyor.

Menekşe rengi alevler gibi parlayan iki büyük, kapüşonlu göze bakıyorum, göz bebekleri ortada kömürden bir elmas. Kaşları onları kemer gibi çevreliyor. Burnu kısa ve sivri, yüzü kalp şeklinde, zarif bir çenenin üzerinde küçük, dolgun dudakları var. Bir an için güzel bir kadına baktığımı düşünerek kendimi kandırıyorum, ta ki dudakları aralanana ve

bana dişlerini gösteriyor. Gülümsemesi jilet gibi keskin, bir köpekbalığının ağzına bakar gibi.

Avını bütün olarak yutmak üzere olduğunu düşünen bir köpekbalığı.

Ama sonunda iyileşecek olsa bile burnumu kaybetmek istemiyorum ve acı çekmek istemiyorum - ayak bileklerime açtığı oyuklar hala zonkluyor.

Dişlerini göstererek bana doğru hamle yaptığında, suda dalga gibi yayılan bir kükreme çıkararak yolundan çekiliyorum.

O beni ısırmaya fırsat bulamadan ben onu ısırdım.

Dişlerim boynunu deliyor, derisi şaşırtıcı derecede sert ve bir çığlık atıyor. Elimi başının arkasına koyup saçlarını sıkıca yumrukluyorum, diğer elimle de bıçak yarasını bulana kadar sırtını sıkıyorum.

Parmaklarımı içine bastırıyorum, *sertçe*.

Sırtı kavradıkça bükülüyor, acı çığlıkları suyu dolduruyor ama en azından savaşımayı bırakmasını sağladım. Acı onu sersemletti.

Kanı ağzıma çekerek içmeye başladım.

Tuz ve canlılık patlamasıyla dilime vurduğu anda, içimdeki canavarın zincirlerini kırdığını hissediyorum. Eğer bırakırsam, bu Syren'i paramparça edecek ve karşı koymak için çok mücadele ettiğim şeye yenik düşmek, kazandığım tüm insanlığı kaybetmek o an için iyi hissettirse de, bunun aptalca bir şey olacağını biliyorum.

Onu yiyip bitirebilirdim ve o da beni uzun süre idare ederdi. Ama sonsuza kadar değil.

Yine de onu karaya çıkarıp bir tutsak, bir evcil hayvan olarak tutarsam, kanını yavaş yavaş emebilirdim. Onu öldürmeden alabildiğim kadarını alır, kazara öldürme ihtimalime karşı stoklarımın geri kalanıyla birlikte fıçılara koyar ve birkaç günde bir ondan daha fazlasını alırdım. Çok fazla olması gerekmezdi, sadece beni idare edecek kadar.

Abe'in ne diyeceğini biliyorum, bu ahlaksızca ve insanlık dışı.

Ama bu Syren'den içtikçe, beni duymayan bir Tanrı'ya ne kadar sık dua edersem edeyim, dünya beni nasıl bir inanç adamı olarak görürse görsün, bunun asla kaçamayacağım bir şey olduğunu daha iyi anlıyorum.

Ben ahlaksızım.

Ben insanlık

dışıym.

Artık insan bile değilim.

Yine de hayatta kalmak için insan kanı içmem gerekiyor. Ve eğer bir Syren'in kanıysa, bu daha da iyi. Bunun gibi vahşi bir yaratığı tutmak daha nazik değil mi?

balık-kadını besin kaynağı olarak kullanmak, her hafta insanları katletmekten daha mı iyidir? Hem onun öldüreceği hem de benim öldüreceğim hayatları kurtararak dünyaya bir iyilik yapmış olurum.

Tanrı'ya bir iyilik yapıyorum.

O gerçekten benim kurtuluşum olacak, sanırım.

Bu düşünceyle, tüm kontrolümü kaybetmeden önce dişlerimi boynundan ayırmayı başarıyorum. Kan suda serbestçe akıyor ve bilincini kaybediyor, kollarımda gevşerken gözleri çırpınarak kapanıyor. Umarım onu çoktan öldürmemişimdir.

Onu sonsuza dek hayatta tutmak
istiyorum. Onu korumak
istiyorum. Sonsuza kadar.

Suyun içinde dönüyorum, bir kolum onunkinin altından geçiyor ve kıyıya doğru yüzmeye başlıyorum. Ayaklarımın altında taşları hissetmem uzun sürmüyor ve Syren'i kollarımda tutarak sendeleyerek sudan çıkıyorum. Burada, kalın, inişli çıkışlı bir sisin habercisi olan acı soğuk rüzgarda, tamamen savunmasız ve kendi elementinin dışında görünüyor. Kuyruğunu görmezden gelirim, az önce kurtardığım bir genç kız olabilir.

Ama onu kurtarmak için burada
değilim. Onun kanını akıtmak
için buradayım.

Onu doğrudan kiliseye götürmekle hiç vakit kaybetmedim. Kulübem küçük, ince duvarları ve çok fazla penceresi var ve kilisenin kendisi her zaman herkese açık olsa da, arka oda kilitli ve penceresiz.

Ağır ana kapıları tekmeleyerek açıyorum, umuyorum ki ben yokken içeriye dua etmek için serseri bir ruh girmemiştir. Kilise boş ve sessiz, sanki nefesini tutmuş beni bekliyormuş gibi.

Arkamızda su ve kan izleri bırakarak koridorda ilerliyor ve doğruca şapelin arka kapısına yöneliyorum. Sunağa ya da duvarlardaki aziz resimlerine bakmaya cesaret edemiyorum, onaylamadıkları yüzlerinden belli oluyor. Bunu yapmam gerektiğini anlayacaklardır; başka bir kurdu ortadan kaldırarak sürülerini kurtardığımı anlayacaklardır.

Arka oda karıştırılmış otlar, ahşap, eskimiş çarşaf ve eski kan gibi kokuyor. Fıçılar uzak duvar boyunca sıra sıra dizilmiş, küçük bir masa ve sandalyede fazladan İncil yığınları var. Diğer her şeyi dokuma kutularda düzenli tutuyorum, bunların yarısı bu iklimde küflendi, oda ne kadar kuru görünürse görünsün.

Sonra, duvara yaslanmış ağır, gerçek boyutlu bir haç var. Abe beni buraya ilk getirdiğinde, hükümet

Kiliselerini yenilemişler ve mihrabın üzerindeki, Salamanca'daki dev bir meşeden yapılmış bu yıpranmış haçı indirip daha küçük, daha süslü bir gümüş haç koymuşlardı. Bunun köy için daha onurlu bir geleceğe, belki de daha onurlu bir Tanrı'ya işaret etmesi gerekiyordu.

Bunu her zaman biraz aşağılayıcı bulmuştumdur. Tanrı zenginlikte bulunmazdı; hayır, o basit şeylerde bulunurdu, örneğin memleketten gelen yıpranmış, kaba ahşapta. Pahalı, gösterişli bir haç, bu köyün cennete eski bir ahşap haçtan daha yakın olduğu anlamına gelmiyordu.

Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Elimde bir haç var ve Tanrı onu kullanmamı istiyor.

Syren'i dikkatlice yere bırakıyorum. Tamamen hareketsiz, gözleri kapalı ve nefes alıp almadığını anlamak için bir süre ona bakıyorum. Boynunda solungaçlar var, üç çizgi çırpınarak açılmaya çalışıyor, sonra duruyor, birbirine yapışıyor.

Belki de ölecek ve planım suya düşecek, ama her halükarda, yapabiliyorken ondan daha fazla kan almalıyım.

Karanlıkta iyi görebilsem de, bunu düzgün bir şekilde yapabilmek için ışığa ihtiyacım var. Odanın etrafında birkaç mum yakıyorum ve sonra haçın yanına gidip hastalıklı bir saygı için kollarına saplanmış olan uzun çivileri çekip çıkarıyorum. Köşede yığılı duran ipi kapıyorum ve homurdanarak Syren'i yerden kaldırıp sırtını haça dayıyorum, ipi önce bir koluna, sonra diğer koluna hızla dolayarak asılı kalmasını sağlıyorum.

Öne doğru yığılıyor, uzun, ıslak sarı saçları yüzüne dökülüyor ve yere damlıyor. Vücudunun üst kısmının ağırlığı kollarını bir patlamayla yerinden çıkana kadar çekiyor, bu yüzden ona biraz destek vermek için kuyruğunu yere yaslamasına izin veriyorum. Çarmıha gerilenleri öldürenin çiviler olmadığını yeterince biliyorum. Hayır, ciğerlere yapılan baskı yüzünden boğulma. Bir Syren'in ne kadar dayanabileceğinden emin değilim ama çarmıha gerilen bir insan yirmi dört saatten kısa bir sürede ölür.

Hala nefes alıp almadığını bile bilmiyorum.

Ellerimdeki çivileri kavrayarak ona yakın duruyorum. Deniz suyu sabit bir ritimle üzerinden damlıyor, ama bunun dışında hareket etmiyor. Bakışlarım göğüslerine takılıyor, en ufak bir provokasyonda sikim zaten çılgınca zonkluyor olsa da görmezden gelmem gereken bir cazibe.

Sonra, onu gördüm. En ufak bir nefes alış. Göğsü inip kalkıyor, burun delikleri hafifçe açılıyor. Burnundan ciğerlerine doğru nefes alıyor. Syren hem su altında hem de üstünde nefes alabilir.

Hâlâ hayatta olduğundan emin olduktan sonra iki gümüş kadeh alıp bileklerinin altına yerleştiriyorum. Ardından boş bir fiçî alıp çivilerden birini bileğinin hemen altına yerleştiriyorum. Hızlı bir hareketle, fiçinin ucunu çivinin tepesine doğru sürüyorum ve çiviye kolundan geçirip tahtaya saplıyorum. Yaradan akan kan aşağıdaki kadehe dökülüyor ve kırmızı lekeler zemini kaplıyor.

Başını kaldırdı ve dehşet içinde bana baktı. Çığlık atmadan hemen önce.

Dördüncü Bölüm

LARIMAR

Acı bileğimden patlıyor, içimi parçalıyor, beni karanlığın rahatlığından çekip dünyaya geri itiyor.

Korkunç, kuru bir dünya.

Gözlerim açılıyor, çiğ boğazımdan yüksek bir çığlık kopuyor, ciğerlerim kullanılmak, havada oksijen bulmak için mücadele ederken yanıyor. Sanki üzerlerine taş konmuş gibi hissediyorum ve neden ölümden döndürüldüğümü ve bu kadar acı çektiğimi merak ederek soluk soluğa kalıyorum.

Tam önümde bir adam var, garip, uhrevi kokusu burnuma doluyor. Ağzımdan çıkan çığlıkla irkiliyor ve bir yerlerde sesimin gücüyle camların kırıldığını duyuyorum.

Ama adam ne yapıyorsa durmuyor. Elinde uzun, keskin bir çivi görüyorum ve onu hızla diğer bileğime yerleştirdikten sonra yuvarlak ahşap bir cisimle koluma saplıyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki gözlerim hareketlerini zar zor takip edebiliyor; sadece bir bulanıklık, havada bir leke.

Acı beni daha da hızlı vuruyor.

Beni bir tahta parçasına çivileyen çivilere çırpınarak tekrar çığlık atıyorum. Bu, etimin yırtılmasına ve her yere kan sıçramasına neden oluyor. Adam kollarımın etrafındaki ipleri sıkarak kendime daha fazla zarar vermememi sağlıyor ve ciğerlerimdeki baskı biraz olsun kalkıyor. Kendimi desteklemeyi başarana kadar kuyruğum çılgınca yere çarpıyor.

Sonra adam ipin ucunu tutuyor ve sanki çığlık atmamı engellemek istermiş gibi ağzıma sokuyor.

Sanki yardımı
olacaktı gibi.

Aptal.

Gözlerinin içine bakıyorum ve ipi ısırıyorum, çenemin birkaç hareketiyle dişlerim ipi kesiyor, ta ki ip yıpranmış ve serbest kalana kadar.

Kaşları kalkıyor ve her şeyden çok etkilenmiş görünüyor.

Bu ona gerçekten baktığım ilk an. Çünkü çoğu erkeğe benzemiyor, değil mi?

Onu okyanusta gördüğümde, belki de diğerlerine yaptıklarımı araştırmaya gelen başka bir balıkçı olduğunu düşündüm. İntikam almak isteyen biri.

Ve bunu memnuniyetle karşıladım. Sakatlığım nedeniyle, bir başkasının kalbini ve karaciğerini yemenin iyileşene kadar beni beslemek için uzun bir yol kat edeceğini biliyordum.

Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu ve öyleydi de.

Ayak bileklerini kemiklerini kıracak kadar sert tutmuştum ama yine de kırılmadılar. Onu yüzeyden aşağı çektim ve saldırıya geçtim.

Ama yüzüne baktığımda bunun sıradan bir balıkçı olmadığını anladım.

Güçlü çenesi ve burnu, uzun siyah kirpiklerle çerçevelenmiş parlak mavi gözleri, fırça gibi koyu renk sakalı ve uzun siyah saçlarıyla çoğu insanda olmayan bir yakışıklılığa sahipti. Aurası daha önce yeme zevkine eriştiğim hiçbir insana benzemiyordu.

Ama bana en sıra dışı gelen, belki de insan olmadığını düşündüren gözleri oldu.

İçlerinde korku barındırmıyorlardı.

Bunun yerine, heyecanla dans ettiler.

Şiddetle.

Ben harekete geçmeden ağzını açıp bir çift keskin dişini gösterdi ve aynı anda sırtımdaki bıçak yarasını bulup ben acı içinde çığlık atana kadar parmaklarını sapladı.

Hissettiğim son şey boynumdaki dişleriydi, acıdan bayılana kadar bir zevk darbesi.

Şimdi adam önümde duruyor, aynı zalim mavi gözler saygı ve kötü niyet karışımıyla bana bakıyor.

Nesin sen? Sormak istiyorum. Benden ne istiyorsun?

Onu çok rahatsız ettiğim için tekrar bağırmaya karar verdim.

Ağzının köşesi soğuk, hesapçı bir sırıtışla yukarı kıvrılıyor. Normal insanlarda bir Syren'in çığlığı onları hareketsiz bırakabilir ama bu adamda hiçbir şey yapmaz.

Aniden, bir bulanıklık içinde benden uzaklaşıyor ve o anda nerede olduğumu anlamayı başarıyorum. Beyaz duvarları olan penceresiz bir odadayım, tek ışık oraya buraya yerleştirilmiş mumlardan geliyor. Acıya rağmen

ve kafa karışıklığı, bunların ne olduğunu fark ettiğim için kendimle gurur duyuyorum. Tekne yapımcısının oğlu Jorge ile arkadaşlığım boşuna değildi.

Adam tekrar yanıma geliyor, elindeki zinciri ayarlarken ağır bir tıkırtı duyuyorum, tıpkı bir geminin demirleyeceği gibi ama daha ince.

Ben daha ne yapacağını anlayamadan zinciri ellerinin arasına alıp geri alıyor ve yüzüme doğru iterek dudaklarımın arasına sıkıştırıyor.

Bir hırıltı çıkarıyorum, pasın tadını alıyorum, metal soğuk, dişlerimi acıtıyor. Başım arkamdaki tahtaya çarpma kadar zinciri hızla geri çekiyor, sonra da zinciri beni yerinde tutana kadar sarıyor.

Derin ve sert bir sesle bana bir şeyler söylüyor, etimde minik şişlikler oluşuyor ama ne dediğini anlayamıyorum.

"Yoksa İspanyolca mı konuşuyorsun?" diyor, gözlerimin içine bakarak, biraz başım dönmeye başlayana kadar, gerçi belki de bileklerimden aşağıdaki gümüş bardaklara akan kan kaybı yüzündendir. Sonra başını sallıyor. "Tabii ki ne dediğimi anlayamazsın."

Ama ne dediğini anlıyorum, en azından şimdi anlıyorum. Tersanede onunla bulduğum gecelerde Jorge'nin bana öğretmeyi başardığı bir insan dilini konuşuyor; beni bir şekilde kız kardeşime götürebileceği umuduyla insanlar ve dünyaları hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrendiğim geceler.

Ağzım zincirle bağlıyken bunu adama söyleyebileceğimden değil ve bu canavarla sohbet etmek istediğimden de değil.

Geri bana bakıyor, sanki bana yaptıklarına hayranmış gibi. Sanki acımdan bir sanat yaratmış gibi.

Güneş ışığının delip geçtiği soğuk okyanus rengindeki mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve umarım bakışlarımdaki tüm düşmanlığı okuyabiliyordur. Bu ilk tutsak edilişim değil ama ilk kez karada tutuluyorum. Su dışında uzun süre hayatta kalabilsem de, ıslanmazsam sonunda kuruyup öleceğim. Bu adamın bunu bildiğini sanmıyorum ve umursayacağından da emin değilim.

Adam bunu anlamış gibi düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve sonra bileklerimi işaret ediyor. Kan yavaş yavaş damlamaya başladı, gümüş kaplarda toplanıyordu ve eğilip birini aldı.

Kadehi önüme uzatıyor, kendi kanım Jorge'nin babasından çaldığı şarap gibi koyu kırmızı bir havuz oluşturuyor.

Ona hırlıyorum, dişlerim acıyana kadar zincirleri gıcırdatıyorum.

Gözlerini benimkilere odaklıyor ve sonra fincanı yavaşça ağzına götürüyor. Bir yudum alırken bana bakıyor. Lanet kanımı içiyor.

Ona dehşet içinde bakıyorum. Syrenler bile kan içmez; yaşamımızı sürdürebilmek için yaratıkların organlarını . İnsanlar özellikle besleyici değildir - foklar kadar yağları yoktur- ama özellikle lezzetlidirler.

Ama kan içmek tamamen ahlaksızlıktır.

Bu nasıl bir adam böyle?

Hayır, insan değil.

Yaratık. Canavar.

Kalın boğazı titreyerek kanı yutuyor, ta ki bardağın tamamını bitirene kadar. Ağzının kenarından bir damla akıyor ve çıplak göğsüne damlıyor. Güç, kas ve kuvvetten yapılmış, her santimi gergin ve sert, beni çıplak elleriyle parçalayabileceği izlenimini veriyor. Bunun için pençelerine ya da dişlerine ihtiyacı yok.

Kanlı ağzını elinin tersiyle siliyor ve bardağı odanın diğer tarafındaki bir masaya götürüyor. Sırtı bana dönük, masasının çekmecelerini karıştırıyor ve ben nefesimi tutuyorum, bu sefer ne yapacağını, bana başka hangi şekillerde işkence etmeyi planladığını merak ediyorum.

Arkasını döndüğünde, elinde duman çıkaran, tatlı otsu bir koku yayan bir şey var. Sicimle bağlanmış kuru yaprak demetine benziyor, uçları parlak közlerle yanıyor.

"Bu acıtacak," diyor ve kendimi destekliyorum.

Uzanıp bileğimdeki çiviye tek bir hareketle çıkarıyor, acıdan gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Sonra yanan demeti yarama bastırıyor.

Zincire karşı çığlık atıyorum, anlamadığım bir dilde ilahi söyleyerek zinciri kanayan etime doğru tutuşunu izliyorum.

Ve sonra, akla hayale gelmeyecek bir şey olur.

Yanığın etrafında bir karıncalanma hissediyorum ve sonra acı, zar zor fark edilene kadar azalmaya başlıyor.

Bitkileri alıp götürüyor ve bileğimdeki kanlı yara kendi kendine iyileşmeye başladığında, sanki yaram gözlerimin önünde siliniyormuş gibi üzerinde büyüyen ete hayranlıkla bakıyorum.

"Kan kaybından ölmeni istemiyorum," diyor sessizce. "Sana canlı ihtiyacım var."

Ne kadar asilce.

Diğer bileğime geçip aynısını yapıyor. Bu sefer sakın kalmaya çalışıyorum. Acımdan zevk almasını istemiyorum.

Sonunda bana yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki gözlerinde küçük gümüş ve yeşil benekleri görebiliyorum. Beni o koyu renkli uzun kirpiklerin altına çekmeleri hipnotize edici ve kokusu, yaktığı şeye benzer ama tatlı bir şeyle, sadece baş dönmesini artırıyor.

"Sırtını da düzeltebilirim," diyor, sesi alçak ve arkama uzanırken ağzıma bakıyor. Göğüslerim onun sıcak göğsüne değiyor, ona duyduğum korku ve nefrete rağmen meme uçlarım sertleşiyor ve nefesim kesiliyor. Bakışları şimdi daha da aşağıya iniyor, vücudumun ona nasıl tepki verdiğini, bana nasıl ihanet ettiğini izlerken dolgun ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor.

Sonra sırtımdaki yarayı buluyor ve ben onun da iyileştiğini hissedene kadar üzerine otları bastırıyor.

"İşte," diyor bana bakarken memnun bir şekilde başını sallayarak. "Sanki sana hiç zarar gelmemiş gibi. Birkaç gün içinde daha fazla kan toplayacağım, iyileşmen ve toparlanman için sana zaman vereceğim. Döngüye alışacaksın ve büyü işleri kolaylaştıracak."

Büyü mü? Gözlerim açılıyor ve o da fark ediyor.

"Evet, büyü," diyor. "Bu kelimeyi biliyor gibisin? Biz cadıları tanıyor musunuz? Kan içenleriniz var mı? Yoksa tüm bunlar senin için yeni mi? Belki de etrafındaki tek canavar olmaya alışmışsındır."

Ben bir canavar değilim, ona bağışlamak istiyorum. Yapmam gerekeni yapıyorum, yapmak için yaratıldığım şeyi. Bütün bunlar bununla mı ilgili? O adamlara yaptıklarımın cezası mı bu?

"Beni anlayamaman üzücü olmalı," diyor diğer kadehi almak için eğilirken. Diğerinde yaptığı gibi kanımı içmesini bekliyorum ama içmiyor. "Ama beni anlamayan ve asla karşılık vermeyen biriyle konuşmaya alışkınım." Tavana bakıyor ve benim bakışlarım da onu takip ediyor, orada bir şey ya da birinin olmasını bekliyorum.

"Merak ediyorum," diyor bana dönüp bakarken, gözlerindeki soğukluk hafifçe yumuşuyor, "denizin altında Tanrı'nız var mı? Siz Syrenler köpekbalıklarına mı tapıyorsunuz? Diğer Syren'lere mi? İnsanın kendisi mi? Hiç Tanrı'nın sizin gibi korkunç bir yaratığı nasıl yaratabildiğini, nasıl bir şeye izin verebildiğini düşündünüz mü?

Böyle bir şey onların yaşayan değerli ruhlarından birinin başına gelir mi? Seni yaratanı hiç düşündün mü?" Bana iğneleyici bir gülümseme veriyor. "Hiçbir şeye inanmak zorunda olmamak ne büyük bir nimet olurdu."

Sonra kapıya doğru yürümeye başlar.

Kapıyı açıyor, dikkatle dışarı bakıyor ve sonra dönüp bakıyor

Ben.

"Gün ağardıktan sonra döneceğim," diyor. "Anlamadığımı biliyorum

Bunun ne anlama geldiğini. Sadece şunu bilmenizi isterim ki, iyi ya da kötü, geri döneceğim."

Sonra, kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkar. Kapı kolundan yüksek bir tıkırtı ve tıkırtı geliyor, sonra hiçbir şey olmuyor.

Bu odanın sessizliğinde bir rahatlama var, sadece mumların çıtırtısı beni çevreliyor. Vücudum bağlı olduğu pozisyondan dolayı ağrıyor, omuzlarımdaki ve göğsümdeki baskıyı azaltmak için kendimi yukarı kaldırdığımda kuyruğum biraz kurumaya başlıyor.

İyi ya da kötü, geri döneceğini söylüyor. Kötüden kastının ne olduğunu biliyorum.

Daha fazla kan dökme ya da başka bir işkence şekli. Ve muhtemelen daha iyi bir şey yoktur.

Ama o büyücü. Kendine cadı diyordu. Kan içen bir cadı.

On bir yılımı Edonia'yı, kız kardeşimi bacakları yerine yüzgeçlerini vermesi için kandıran deniz cadısını arayarak geçirdim; onu bulursam ya Maren'in nerede olduğunu söyleyeceğini ya da bana bacaklar vereceğini ve böylece onu bulmak için dünyayı geçebileceğimi umuyordum. Arayışım beni Jorge'ye, oradan Pasifik'e, oradan da son Syren'ler de gidene kadar krallığım Limonos'a getirdi. Sonra, buraya, soğuk güney okyanuslarına seyahat ettim, sonsuza dek aradım, vazgeçmek istemedim.

Ve şimdi, benim için kötü planları varmış gibi görünen bu kan içici cadı tarafından yakalandım ve işkence gördüm.

Ama benim de planlarım var.

Edonia'nın Maren'e yaptığı gibi bana da bacak verebilirse, o zaman bu canavara tam olarak istediğini vermeye hazırım.

Bana neye mal olursa olsun.

Beşinci Bölüm

PRIEST

Syren'i çarmıha gerilmiş halde bırakmak riskliydi. Her ne kadar kapıyı arkamdan kilitlemiş olsam da, hem bağlı hem de zincirli olarak mümkün olduğunca güvendeydi, bir şeylerin ters gitme ihtimali her zaman vardı.

Ama orada bir dakika daha kalamazdım. Damarlarımda dolaşan kan dürtülerimi kontrol etmemi zorlaştırırken, kendimi ondan ayırmam gerekiyordu. Sırtındaki yarayı iyileştirmek için sihrimi kullandığımda, göğüs uçlarının çıplak göğsüme değdiğini hissettim ve aletimin patlayacağını düşündüm. Dudaklarımı göğüslerinin üzerinde gezdirme, ısırma ve ziyafet çekme, ellerimin güneğe doğru dolaşmasına izin verme dürtüsüne kapıldım. Bir Syren'in anatomisinin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öğrenmek istiyordum.

Ben bir canavardım, biliyordum ama o türden olmak istemiyordum. Kötü erkekler böyleydi, kadınları avlayanlar, onları kirletenler. Belki de tüm erkeklerin içinde onları böyle şeyler yapmaya iten bir tür canavar vardır, ama bu tutunmak zorunda olduğum insanlığın son kalesiydi.

Tanrım, dayanmama yardım et.

Şimdi, kulübemin sessizliğinde, dışarıda sadece ara sıra uğuldayan rüzgâr bana eşlik ederken, bir plan oluşturmam gerekiyor. Syren düşüncelerimi işgal etmeden net bir şekilde düşünebilmeliyim, arzularımdan bahsetmiyorum bile.

Yarın Pazar. İnsanlar iki balığın cenazesi için burada olacak, sonra da kiliseye gidecekler. Onun sakın ve sessiz olmasını sağlamalıyım. Eğer çarmıhtan düşer ya da zincirlerden kurtulursa, o zaman artık bir sır olmaktan çıkar. O zaman bir gösteriye dönüşür.

Belki ona bir çeşit büyü yapabilirim, belki de zincir kullanmadan sesini yok eden bir büyü. Ne yapabileceğime bakacağım. Kan içiciye dönüştürülmeden önce büyüüm daha güçlüydü.

sadece bir insan cadı. Büyümü tamamen manastıra gömmek zorundaydım, çünkü böyle bir güç zaten hoşgörüsüz bir eylemdir ve kendi kontrolümü kaybetmem daha olasıydı.

Şimdi bunu zaman zaman kullanıyorum - Tanrı kisvesi altında insanları iyileştirmek, daha fazla iknaya ihtiyacım olduğunda insanları zorlamak, gerektiğinde insanları gözetlemek için. Her zaman herhangi bir hayvanın zihnine girebilme yeteneğine sahip oldum, bu yüzden o hayvan görüş alanımda olduğu sürece onları bir dereceye kadar kontrol edebiliyorum, gözlerinden görebiliyorum. Bir an için, eğer Syren insandan çok hayvansa, belki de bunu ona yapabileceğimi düşündüm. En azından deneyebilirim.

Kendimi daha kontrollü ve sakin hissettiğimde şafak bulutlu gökyüzünü yarıyor ve şapele geri dönüyorum.

Syren tam bıraktığım yerde, kutsallık içinde bir vizyon.

Başı yana eğilmiş, zincirler ağzının etrafında gergin, sarı saçları bir melek gibi yüzünün etrafında sallanıyor. Göğüsleri dolgun ve mükemmel, kolları ipler tarafından geride tutulmuş ve kazığa oturtulduğuna dair hiçbir iz yok. Odada hiç ışık yok, mumların hepsi sönmüş ama yine de parlıyormuş gibi görünüyor.

Sadece benim için.

Duruyorum ve kapıyı kapatıyorum, pantolonumun içine soktuğum iskelet anahtarla arkamdan sessizce kilitliyorum.

Hiç hareket etmedi ve belki de ölmüştür diye içimi bir korku kapladı. Ama sonra göğsü biraz yükseliyor, sessiz bir nefes alıyor.

Ona doğru yürüyorum ve daha yakından bakmak için duruyorum, başını kaldırıp gözlerimle buluşmasını istiyorum. Gözlerinde dün gece gördüğüm o ateşi, içindeki şeytani canavarı görmek istiyorum.

Belki canavarlarımız dışarı çıkıp oynayabilir.

Ama bu düşünceyi aklımdan silip atıyorum ve onun çarmıha gerilişine, çarmıha odaklanıyorum. Bu bana saf kalmamı, kontrolü elimde tutmamı, yapılması gerekeni ve *sadece* yapılması gerekeni yapmamı hatırlatıyor.

"Merhaba," diyorum önünde durarak. Sesim odanın içinde boş geliyor ve durum göz önüne alındığında bu kadar yavan bir şey söylediğim için kendimi biraz aptal hissediyorum.

Ama hiç kıpırdamıyor. İspanyolca anlamasını beklemiyorum ama irkilmiyor bile.

Uzanıp başının tepesindeki saçları tutuyorum ve onu net bir şekilde görebilmek için başını geriye çekiyorum. Kaşları belli belirsiz bir araya geliyor ve

Zincirlere karşı yumuşak bir inilti çıkarıyor. Ama gözlerini açmıyor ve saçlarını bıraktığımda başı yine öne doğru düşüyor.

Kuyruğuna bakıyorum. Yakından bakınca pulları dökülüyor, sanki küçülmeye ve susuz kalmaya başlamış gibi görünüyor. Hayatta kalmak için suya mı girmesi gerekiyor?

Odayı hızla terk edip kapıyı arkamdan kilitledikten sonra, küpü doldurmak için kullandığım kovayla şapelden çıkıyorum. Doğan güneşle birlikte horozlar ötüyor ve ben de aceleyle şapelin arkasından kutsal suyun çekildiği ayın kuyusuna gidip kiliseye geri dönmeden önce kovayı dolduruyorum.

Tekrar arka odaya kilitlendiğimde, Syren'den birkaç adım geride duruyorum ve kovanın içindekileri ona doğru savuruyorum. Su bir tokat gibi üzerine sıçırıyor ve boğuk bir nefesle başını kaldırıyor.

Rahatlamış bir şekilde kovayı yere bıraktım ve yanına gittim. Uzanıp ıslak saçlarını melek yüzüne doğru taradım.

O kızgın menekşe gözleri bana bakıyor, burun delikleri açılıyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Ölmek üzere olduğundan endişeleniyordum," diyorum ona. Anlamadığını biliyorum ama yine de konuşmak iyi hissettiriyor. "Bir Syren'i hayatta tutmak hakkında pek bir şey bilmiyorum ama belki de benim kana ihtiyacım olduğu gibi senin de suya ihtiyacın vardır."

Kaşlarını çatıyor, narin kaşları birbirine dolanıyor ve alçak bir hırıltı çıkarıyor.

Onun geri dönüşündeki mücadeleyi görmek bana sapkın bir neşe veriyor.

Bir damla su burnunun üzerinden dudaklarına doğru , metal zincirin arkasına batıyor ve pembe dilinin onu yalamak için dışarı fırladığını görüyorum, bu manzara sikimin seğirmesine neden oluyor. Görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Sanırım içecek bir şeyler istersin," diye düşünerek geri çekilip odaya bakıyorum. Daha sonra daha fazla su için tekrar dışarı çıkmam gerekecek ve ona kan sunmayacağım, özellikle de kendi kanını, bu yüzden şarap olduğunu bildiğim fiçıya gidip açıyorum. Dün gece içtiğim kadeh boş olduğu için içine şarap doldurup ona getiriyorum.

"Daha önce hiç şarap içmediğini varsayıyorum," diyorum gözleri kadehe odaklandığında, korku ve merak bir çürük tonunda birbirine karışıyor. "Tadının güzel olacağına söz veremem. Açıkçası, kilise için bize verdikleri şaraplar en yüksek kalitede değil ve susuzluğunuzu gidermek için yeterli olup olmayacağını bilmiyorum. Ama İsa suyu şaraba dönüştürdü, ben de bu şarabı suya dönüştürebileceğimi umuyorum."

Ona yaklaşıyorum ve bir elimle haçın arkasına uzanıp zincirleri birbirine bağladığım yeri buluyorum. Bir kez daha göğüsleri göğsüme değiyor ama siyah tişörtüm yüzünden dün gece olduğu gibi hissetmiyorum.

"Zinciri çözeceğim, böylece özgürce içebilirsin," diye mırıldanıyorum, gözlerinin içine bakarak. "Beni ısırmaya çalışabilirsin ama emin ol, bana zarar veremezsin. Çılgılık atabilirsin ama ya bu zinciri ağzına geri sokarım ya da sesini alırım. Bu sana kalmış."

Bana bakarken burun delikleri alevleniyor, ama sonunda yorgun bir iç çekişle sakinleşiyor.

Zinciri çözüp ağzından çekiyorum ve hızla geri çekiliyorum. Ağzı genişliyor, geriliyor ve belli ki acıdan yüzünü buruşturuyor. Zincirler ağzının köşelerinde paslı kırmızı oluklar bırakmış, bana kanı hatırlatıyor.

"Terbiyeli ol," diye uyarıyorum onu, kadehle tekrar yaklaşarak. "Beni ısıırırsan, ben de seni ısırırım. Diğer yanağımı çevirmeyeceğim."

Bana dikkatle bakıyor ve yutkunuyor, kuru dudaklarını yalıyor, çenesindeki gerginliği kıpırdatıyor.

Sonra başını sallıyor. Benim dilimi konuşmuyor olabilir ama anlıyor.

Ben

Kabullenme.

"," diyorum kadehi dudaklarına doğru kaldırarak. "Sen içerken yapabilirim."

Kadehi kokluyor, büyük olasılıkla kendi kanı olup olmadığını kontrol ediyor, sonra ılık bir yudum alıyor, dolgun üst dudağı yumuşak bir şekilde kenarı kavıyor. Kadehi öne doğru eğiyorum, böylece şarap dökülmemesine dikkat ederek yavaşça ağzına dökülüyor ve yutmasını izliyorum. Yüzü bir an için buruşuyor, belki de şarabın tadı karşısında şoka giriyor ve sonra gözleri kapanıyor. Yine melek gibi, genç görünüyor.

Birdenbire, birbiriyle çelişen iki arzuya kapılıyorum: Bu yarattığı herhangi bir zarardan koruma arzusu ve ona zarar verme arzusu. Ondan beslenmek, onu kirletmek, o dudakların benimkine bastırıldığında ya da Tanrı korusun, aletime sarıldığında nasıl hissettireceğini bilmek.

Ama sonra, şarabın geri kalanını çılgınca yutuyor, kırmızı sıvı her yere dökülüyor ve jilet gibi dişleri metal kadehin kenarını ısırtıyor.

Kadehi ondan çabucak koparıyorum.

"Sana uslu durmanı söyledim," diye azarladım onu. "Bir rahibe itaatsizlik etmek küfürdür." "Uslu durmayacağım," diye hırlıyor bana.

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. "İspanyolca biliyor musun?" Gözlerimi kırıştıtararak sordum. Bu nasıl mümkün olabilir?

Baştan çıkarıcı bir aksanla "Yeterince konuşuyorum," diyor. Sonra da yüzüme tükürüyor.

Sildim ve ona sııttım. "Bu kesinlikle senin küçük çıkmazını çok daha ilginç hale getirdi. Yani benim için. Cevap vermeyen bir Tanrı'yla konuşmaya o kadar alışmışım ki, cevap veren biriyle konuşmak güzel olabilir."

Cevap olarak hırlıyor ve bana tekrar tükürüyor.

Bu kez parmaklarımın arasında şarap kokan tükürüğüne bakarak onu siliyorum. Başımı hafifçe sallıyorum ve tükürüğünü dilime sürüp yutuyorum. Tükürüğünün tadı bile ilahi.

"Üzerime tükürmenin caydırıcı olacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun," diyorum boş kadehi devirerek. "Tükürüğünü şarap gibi içerim. Şarap demişken, sana daha fazlasını verebilirim ama bu tamamen senin mizacına bağlı. Şimdiye kadar bunları ciddiye aldığından emin değilim."

"Lanet olsun sana, fahişe," diye alay ediyor.

Bir kahkaha patlattım, kendi kahkaham kulaklarıma yabancı geliyordu.

Syren yaratıcı bir şekilde de olsa lanet okuyabiliyor. Her geçen dakika daha da ilginçleşiyor.

"Senden hoşlanıyorum, biliyorsun," diyorum ona, hâlâ kıkırdayarak. "Bu uzun vadede iyi bir şey değil. Ama evet, senden çok hoşlanıyorum. Söylesene Syren, benim dilimi konuşmayı nereden öğrendin?"

"Bu seni ilgilendirmez. Bırakın gideyim."

Kaşlarımı kaldırıp parmak ucumu bardağın kenarında gezdiriyorum. "Nereye gitmene izin vereyim? Ne yapmana? Biliyorsun, o adamları öldüren bir insan olsaydın, çoktan ölmüş olurdun. Bu dünyada işleri böyle hallederiz. Sen onları öldürürsen, biz de seni öldürürüz. Senin gibi vahşi bir yaratığın toprağa gömülmesi, balık yemi haline getirilmesi dünya için daha güvenli."

"Beni suya geri koyun ya da..." Dudaklarındaki şarabı yalayarak susuyor. Onun için yalamak isterdim.

"Ya da ne?" Boş boş soruyorum.

"Çılgılık atacağım," diye tehdit ediyor. "Bir Syren çılgılığının neler yapabileceğini biliyorsun. yap."

"Aslında bilmiyordum. Seninle tanışana kadar. İtiraf ediyorum. Sen ya da senin türün hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bilmem *gereken* tek şey, kanının beni çok uzun süreler boyunca hayatta tuttuğu. Burada olmanın tek sebebi bu. Senden tek istediğim bu."

Gözleri kararıyor. "Sana inanmıyorum. Beni cezalandırmak için buradasınız."

"Sanırım işin içinde küçük bir ceza var. Yargıç Tanrı'dır, ama belki de jüri ve cellat benimdir." Ona daha da yaklaşıyorum, gözüne düşen ıslak sarı saç telini fırçalamaya cesaret ediyorum. "Sana adil davranacağım ama şunu anlamalısın ki eğer çılgılık atarsan, kaçarsan benim dünyamda güvende olmazsın. Bu adamlar ya kuyruğunu keser ya da seni bir müzeye satarlar. Dünyanın görmesi için gerçek bir Syren hayal edebiliyor musun? Hayatının geri kalanını bir akvaryumda, insanların etrafına üşüşüp cama vurarak mı geçirmek istiyorsun?"

Kudurmuş bir köpek gibi hırlayarak başını yoldan çeker.

"Buradaki tek müttefikin benim," diye sesimi alçaltarak ona bilgi veriyorum. "Ve benim aracılığımla herhangi bir kurtuluşa ulaşmanın tek yolu bu. Belki de seni ceza olarak burada tutmak istiyorum. Belki de senden en iyi şekilde faydalanmak istiyorum. Verecek hiçbir şeyin kalmayana kadar benim için kanını akıtacaksın, küçük balık. Ancak o zaman gitmene izin vermeyi düşüneceğim."

"Sen bir canavarsın," diyor bana dişlerini göstererek.

Elimi yüzünden çekiyorum. "Hiçbir fikrin yok."

Daha yakına eğilip kokusunu içime çekiyorum. Kanının tatlı kokusu ve çökmekte olan tadıyla o kadar büyülenmişim ki doğal aromasının ne olduğunu bile fark etmemiştim. Kanı gibi tatlı ve zengin ama taze ve canlandırıcı bir yanı da var. Unuttuğumu sandığım anıları zihnimin önüne getiriyor. Akdeniz'de bir köye seyahat ettiğim zamanki gibi kokuyor, İspanya'ya geri döndüğümde, insan olduğum zamanlarda. Yanımda oğlum vardı ve denizi ilk kez görene kadar zeytin, limon ve badem bahçelerinden geçtik. Handa çalışan kadın bize ballı limon kabuklu bir dilim kek verdi...

Bu anı beni hazırlıksız yakalıyor, şaşırtıyor. Bu yaratık, mutlu ve bütün olduğumu hatırladığım son zaman gibi kokuyor ve-

Başını şaklatarak öne eğildi ve omzuna dayadığım elimi ısırdı. Dişleri içeri girip yağlarımı ve sinirlerimi vahşice parçalayıp bağlarımı lime lime ederken acı patlıyor.

Bağırıp elimi çenesinden çekiyorum ama ısırığı sıkı ve elimin bir kısmını ağzında tutuyor, kanlı pislik dişlerinin arasından sarkıyor.

Harap olmuş ve kanayan elime bakıyorum. Parmağımı almadığı için şanslıyım. Doku ve kaslar onarılabilir ve yeniden büyüyebilir ama kemikler nadiren bunu yapabilir.

Bana sırtıyor, korkunç bir manzara.

Düşünüyorum da, bu yaratık bana bir an için bir şeyler hissettirdi.

Bir kükreme sesi çıkardım ve diğer elim boynuna dolanarak dışarı fırladı. Omurlarının kırılmaya yakın olduğunu hissedene kadar boğazını sıkmadan önce elimin bir kısmını yutmayı başarıyor.

"Az önce sana ne dedim ben?" Ona tısladım. "Beni ısırırsan, ben de seni ısırırım."

Başını yana doğru çekip boynunun derisini ortaya çıkarıyorum ve dişlerimi şahdamarına geçiriyorum. Feryat ediyor, çenesi kırılıyor ama ben daha güçlüyüm ve kanını emerken onu yerinde sabit tutuyorum. Ondan tekrar bu kadar çabuk beslenmeyi planlamıyordum - eğer planım işe yarayacaksa, kan alırken stratejik olmalıyım, ona yenilenmesi için zaman vermeliyim - ama oynadığı bu küçük oyunu kazanmasına izin vermeyi reddediyorum.

Zamanla, özgürlüğünün bir yanılsama olduğunu öğrenecektir.

Ve eğer içimdeki canavar kaçarsa, her zaman o kazanacaktır.

Altıncı Bölüm

LARIMAR

Bir an için başka bir yerde olduğumu düşündüm.

Okyanus.

Soğuk, dipsiz derinliklerdeyim, sonsuza dek uzayıp giden maviliğin içindeyim. Burada bana zarar verebilecek hiçbir şey yok. Kaybettiğim kimse yok. Acı yok, üzüntü yok, keder yok. Sadece sonsuza dek içinde yüzeceğim mutluluk dolu bir hiçlik.

Ama sonra gerçekler
ortaya çıkar. Acı başlar.

Boynuma keskin bir bıçak saplandı.

Ruhumun, özümün içimden sökülüp alınması ve aynı zamanda içimin doldurulması hissi.

İhtiyacım olduğunu bilmediğim, arzuladığımı fark etmediğim bir şeyle dolu. Sıcak ve hızlı bir şekilde çarpıyor, sıvı bir şimşek gibi içime işliyor ve daha önce hiç bilmediğim doyumsuz bir açlığa neden oluyor.

Bu adam kanı emiyor, benimle ziyafet çekiyor, beni boğazından aşağı yutuyor ve acıdan neredeyse zevk alan bir şey var, kısık bir inilti çıkarmama yetecek kadar.

Adam durdu.

Hala gidiyor.

Dişlerini boynumdan çıkardı.

Geri çekildi ve bana baktı. Parlak cerulean gözleri, içinde yüzdüğüm o boşlukta okyanus rengindeydi. Belki de bunca zamandır onun gözlerinde yüzüyordum. Beni içine alıyor, göz bebekleri mavi gökyüzündeki siyah bir güneş gibi küçülüp tekrar genişliyor.

Ama önceki hallerinden bir değişiklik var. Daha önce gözleri zalimlikle parlıyordu, dindarlık gibi bir şeyle birleşti, beni sarsan bir kendini beğenmişlik. Belli ki güce sahip olmaktan hoşlanıyor ve onu elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapacak. Ayrıca bir Hristiyan tanrısı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

onun tarafında. O tanrıyı Jorge'den yeterince tanıdığım için asla kimsenin tarafında olmadığını biliyorum.

Şimdi yüzünde bir utanç parıltısı var ya da ona yakın bir şey. Bu zalim kan emicinin pişmanlık duyma kapasitesi var mı?

Çığlık atmayı düşünüyorum. O beni tekrar ısırmadan ya da zinciri ağzıma sokmadan önce muhtemelen Syren şarkım olan yüksek sesli bir çığlık atabilirim. Sesimi almakla ilgili bir şey söylememiş miydi? Edonia'nın Maren'e yaptığı bu değil miydi?

Ama insanların beni bulurlarsa bana nasıl davranacaklarından bahsetti ve haklı olduğunu biliyorum. Ne kadar zalim olabildiklerini gördüm, biz Maren'i ararken korsanların ablam Asherah'yı sudan nasıl çıkardıklarını ve Jorge'nin beni nasıl sakladığını. "Bunu yapmamalıydım," diyor sessizce, bir kova almak için eğilirken. "Daha fazla kan almadan önce iyileşmen ve kanını yenilemen gerek. tekrar."

Duraksıyor, düşünüyor gibi görünüyor. "Yine de az önce elimin bir parçasını yemeni izledim." Isırdığım, hâlâ kanlı ve bir parça eti eksik olan elini kaldırıyor. "Belki de eşitliği sağlamak için senden bir parça yemeliyim."

Zor yutkunuyorum.

"Burnunuzla başlayabilirim," diyor. "Çok tatlı ve narin görünüyor, böylesine vahşi bir hayvan için fazla. Ya da belki o dolgun dudaklarından bir ısırık alırım. Ya da bu çökmekte olan göğüslerini çiğnerim."

Başka bir durumda olsam iğrenirdim ama yine de yanaklarımdaki ateşin alevlendiğini hissedebiliyorum. "Kutsal bir adam için pis bir ağzın var."

Yorumuma şaşırmış görünüyor. "Sanırım bunu benden ancak senin gibi pis bir yaratık çıkarabilir."

Ona ters ters baktım. "İyileşmem gerektiğini söylüyorsun. Beni ıslak tutarsan daha hızlı iyileşirim."

Siyah kaşları kalkıyor. "Burada ne kadar ıslaklıktan bahsediyoruz?"

Kaşlarımı çatıyorum. Aynı şeyi tartıştığımızdan emin değilim.

"Suya ihtiyacım var, yoksa kuruyup öleceğim," diyorum ona, sabrım tükenmiş bir halde. "Eğer beni tutsak etmek istiyorsan, üzerime sürekli su dökmen gerekecek, özellikle de kuyruğuma."

Başka bir deyişle, beni bu ahşap yapıdan indirmesini ve okyanusta serbest bırakmayacaksa bir küvete ya da gölete koymasını istiyorum.

"Ne kadar sürekli?" diye soruyor.

Kovaya başımı salladım. "Onu yakında doldursan iyi olur. Birkaç saat içinde tekrar kuruyacağım. İçeriden de su almam gerekiyor. Yemek yemeden haftalarca yaşayabilirim ama suya ihtiyacım var. Yine de bana verdiğin şaraptan memnunum. Yine de daha iyisini içtiğimi söylemeliyim," diye ekliyorum.

Kaşlarını çatıyor, kovayı elinde evirip çeviriyor. "Nasıl şarap içtin?"

"Bu seni ilgilendirmez," diyorum ona, gözlerindeki kızgınlık titreşiminin tadını çıkararak. Benim hakkımda daha fazla şey bilmek istiyor, bu çok açık. Bu sahip olduğum tek avantaj ve bunu kullanmayı planlıyorum.

Devam ediyorum. "Elbette beni ıslak tutmak, kanımı içebilmek için beni hayatta tutma planlarınıza engel oluyorsa, sizin için bir çözümüm var."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ben de elimde olmadan kaslarının bükülüşüne hayran kalıyorum. Ne yazık ki bu kadar kötü niyetli bir vahşi. "Peki bu ne olabilir?"

"Sihrin olduğunu söylemiştin. O büyüü üzerimde kullan. Beni bir insana dönüştür. Bana bacaklar ver."

Bana bir an göz kırpmıyor ve sonra kıkırdayarak başını sallıyor. "Sana bacak mı vereyim? Öylece mi? Sihrin nasıl işlediğini bildiğinden emin değilim."

"Nasıl çalıştığını çok iyi biliyorum," diyorum çenemi kaldırarak. "Deniz cadılarımız var. Neler yapabildiklerini görmediğimi mi sanıyorsun?"

Kız kardeşime yaptıklarını bana da yapabilsin diye son on bir yıldır bir deniz cadısı aramadığımı mı sanıyorsun?

"Deniz cadıları," diyor yavaşça başını sallayarak. "Peki, onları ne gördün? ne yapacaksınız?"

Ona Maren'den bahsetmek istemiyorum. Ona kişisel bilgilerimi vermek istiyorum.

Bilgi ona bir silah vermek gibi olabilir.

"Kuyruk yerine bacak isteyen bir Syren tanıyorum," diyorum dikkatlice. "İnsan olmak, yürümek ve karada yaşamak istiyordu. Deniz cadısı onun için bunu yapabildi."

Kaşlarını çatıyor. "Ve bunun olduğunu kendi gözlerinle gördün?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Ama yine de oldu."

Yüzünde bir inançsızlık ifadesi beliriyor. Elleri arkasında, ağır ağır yürümeye başladı. "Söyle bakalım... Senin adın ne? Yoksa sana sadece küçük balık mı demeliyim?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ona adımı söyleyecek değilim ve geldiğim yerde balık diye çağrılmak hakaret sayılmaz.

"Küçük balık o zaman," diyor ve yüzü her ne kadar ciddi olsa da gözlerinde bir zevk ifadesi yakalıyorum. "Peki söyle bana: Neden sana bacak vermek için sihrimi kullanayım? Bundan ne çıkarım olacak? Eğer seni bir insan yaparsam, kanındaki tüm özel nitelikleri kaybedeceğinden eminim, tam da arzuladığım şeyi."

"Bunun olacağını nereden biliyorsun?" Ona sordum. "Bana vermen gereken tek şey bacaklarım. Solungaçlarımı koruyabilirim. Suyun altında nefes alma yeteneğimi koruyabilirim. Uzun yaşamımı koruyabilirim. Kanımı değiştirmene gerek yok."

Bir an için beni inceliyor. "Neden bacak istiyorsun?"

"Beni idare etmeniz daha kolay olmaz mı? Beni sonsuza kadar bu odada tutamazsınız. Eninde sonunda biri beni keşfedecek. Kendiniz de söylediniz: Çılgınlıklarım dikkat çekecek. Bu da demek oluyor ki bir izleyici kitlesi var. Eğer bacaklarım olsaydı, beni belki de gemi kazasına uğramış bir kadın olarak gösterebilirdiniz."

"Evet," diyor yavaşça. "Bunu yapabilirim ama seni kaçırmaktan, köylülerle konuşmaktan alıkoymanın bir yolunu bulmam gerekir. Şu anda olduğundan daha özgür olmazsın. Bu yüzden şu soruya cevap vermeni istiyorum: Bacakları neden istiyorsun? Bunda senin çıkarın ne?"

"Sanırım ölmeden önce yeni bir şey deneyimlemem gerekiyor," diyorum ona.

Bu kısmi bir gerçek.

"Ölümden bahsetmişken, ondan korkuyor gibi görünmüyorsun," diyor, ileriye doğru bir adım atıyor, bakışları yüzümü tarıyor. Benim yüzümden mi yoksa kendisi yüzünden mi yaklaşmaktan korktuğunu anlayamıyorum.

"Ölümden korkuyorum," diye itiraf ediyorum sessizce. İtiraf etmeseydim, bana işkence ederek ölümden korkmamı sağlamaya çalışacağından hiç şüphem yok.

"Ama bir kez olsun hayatın için yalvarmaya çalışmadın. En azından, gerçekten."

"Belki de bu benim yalvarışımdır." Belki de daha önce daha kötülerini yaşadım ve hikayeyi anlatmak için hayatta kaldım. Dişi bir Syren olarak başın belaya girmeden denizlerde tek başına dolaşamazsın.

"Hayır," diyor. "Dilenciliğin neye biliyorum. Hem de çok iyi biliyorum. Benden korkmuyorsun, en azından korkman gerektiği kadar korkmuyorsun. Söyle bana, bu limanlarda ortaya çıkmadan önce neredeydin? Senin türün koloniler halinde yaşamıyor mu? Neden yalnızdın?"

"Yalnız olduğumu kim söyledi?" Sesim sertleşerek soruyorum.

"Yalnızdın," diyor bir süre sonra. "Birinin bir şeyden kaçtığını ya da bir şeye doğru koştuğunu anlayabilirim. Hangi yöne kaçıyor olurlarsa olsunlar, onları içeri almak benim görevim."

Ona karşı dudağımı kıvrırmaktan kendimi alamıyorum. Yine şu dindar konuşmalar. Bunun benim için hiçbir önemi olmadığını bilmeli. "Syren'leri kaçırıp kilisene getirerek onlara gizlice işkence etmek gibi tuhaf bir görevin var."

Bana sert bir bakış atıyor, kara kaşları birbirine çarpıyor. "Sana işkence etmiyorum."

Neredeyse gülecektim. Bu adam korkunç derecede hayalperest.

"Yani beni bir tahtaya bağlayıp bileklerime delikler açmak işkence değil mi? Beni ısırp kanımı içmek işkence değil mi? Beni zincirle boğmak işkence değil mi?"

Gözlerindeki keskinlik dağılmıyor. "Bu bir kalas değil."

Şimdi gülüyorum, sesim asitli. "Terminolojinizi bilmediğim için en içten özürlerimi sunarım."

"Bu bir haç," diyor, ama sesi şimdi daha yumuşak. "Bir haç. Günahlarımız için ölen İsa'nın ölümünü sembolize etmek için."

"O zaman *senin* günahların için öldü, benimkiler için değil," diyorum ona küçümseyerek. "Peki ne yapmaya çalışıyorsun? Beni örnek mi göstereceksin?"

"Kendimi kaptırmamam gerektiğini kendime hatırlatmaya çalışıyorum," diyor, bakışları bağlı olduğum haçı ararken.

"Öyle mi? Peki kendini kaptırmak neye benziyor?"

İlk başta cevap vermiyor; sadece düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine sürtüyor. "Kendimi hizada tutmak için hatırlatıcılara ihtiyacım var. Bugün olduğum insan olmak için çok uzun ve zorlu bir mücadele verdim. Sırf ben... çünkü kontrolü kaybettim diye hata yapıp her şeyi bir kenara atmayı göze alamam. Kim olmaya devam etmem gerektiğine dair bir hatırlatıcıya ihtiyacım var."

"Peki o kim?"

Gözleri kararıyor. "Kurtuluş arayan bir adam. Bunu hak edebilecek bir adam."

Homurdanıyorum. "Eğer kurtuluşu bulacağını düşünüyorsan, daha dikkatli baksan iyi edersin. Dininiz hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama eminim ki bu şekilde bulamazsınız."

"Sana işkence etmiyorum," diyor tekrar. "Sana acı çektirmeye çalışmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü hayatta kalmaya ihtiyacım var. Benim gibi bir yaratık olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanırım yapabilirim."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Sen canavar tarafının özgürce var olabildiği bir dünyadan geliyorsun. Ben öyle bir dünyada yaşamıyorum. Bu dünya benim gerçekte ne olduğumu bilmiyor, türümün varlığından bile haberdar değil. En azından henüz. Ve eğer bir gün öğrenirlerse, sonsuza dek acı çekmek üzere bir sergide kafese konulan biz olacağız."

"Bunun senin için üzülmemi mi sağlaması gerekiyor?"

"Hayır," diyor sessizce, bakışları yüz hatlarımda geziniyor. "Senin acımanı istemiyorum. Hiçbirimiz istemiyoruz. Tanrı bizi böyle yarattı. Diğer herkesi yarattığı gibi." Duraksıyor. "Beni Tanrı yaratmadı."

"Seni kim yarattı o zaman? Neden bu kadar özelsin?"

Buna bir şey demiyor. "Sanırım gün benden uzaklaşmadan önce gidip bir kova su daha getirsem iyi olacak."

"Bana bacak verseydin, bu konuda endişelenmene gerek kalmazdı," diyorum hemen.

Bana acı bir gülümseme veriyor. "Hayır. Endişelerim daha da artacak." Ve sonra, gitti.

Yedinci Bölüm

PRIEST

Sevgili Abe,

Sen gideli neredeyse bir ay oldu.

Sizi tanıyorsam, muhtemelen şu anda beni düşünüyor, malzemelerim bitene kadar ne kadar zamanım olduğunu takip ediyorsunuzdur. Muhtemelen benim için endişeleniyorsun, ruh halim için, yalnızlıkla nasıl başa çıkacağım, tekrar öldürmek zorunda kalmakla nasıl başa çıkacağım.

Keşke az sonra başıma gelecekleri bilseydin.

Yine de beni kendi bırakır mıydın?

Yine de o zavallı ruhları benimkilere tercih eder miydin?

Bunu söylemek zor.

Ve bu mektubu okuduğunuzda, seçiminizden pişman olup olmayacağınızdan emin değilim.

Birkaç gün önce yerel balıkçılar bir Süren tarafından saldırıya uğradı. Çılgınlıklarını duydum ve yardım etmek için boğazından yüzerek geçtim. İki tanesinin kalıntılarını ya da en azından onlardan geriye kalanları gördüm; korkunçtu, şüphesiz bu yaratık tarafından parçalanmıştı. Artık sularımızda yüzen tehlikeli bir Süren'e sahip olduğumuz gerçeği

buzdağları bu köy için bir sorundu ama benim için bir çözüm de sağladı.

Ertesi akşam sulara girdim ve Siren'i yakaladım.

Şimdi kilisenin arka tarafında, çarmıha gerilmiş halde duruyor. Onu çarmıha germemin sebebi, uğruna savaştığım şeyi, olmama yardım ettiğin şeyi bana hatırlatması. Tanrı'ya inanmadığınızı biliyorum, Doktor. Canavarlarınıza disiplin, kısıtlama ve bağlılık aşılama için Tanrı'yı kullandığınızı biliyorum. Tanrı'yı alıp bizi insan yapmak için kullandınız ve işe yaradı.

Şu anda bu disipline her zamankinden daha fazla ihtiyacım var.

Bu yaratığa yapmak istediğim şeyler anlatılamaz.

İçimdeki şehvetin yüzyıllardır gömülü olduğunu sanıyordum. Manastırda, var olmamıştı bile. Burada, dünyanın dibinde, oynamak için dışarı çıkmasına izin vermeye cesaret edemedim. Ne seninle, ne de başkasıyla. Yine de, şimdi bu yaratık benim yanımdayken, ondan korkuyorum. Onu bütün olarak yutmak, buruşuk bir ceset olana kadar tüm kanını içmek arzusundan korktuğum kadar ondan da korkuyorum.

Bir dinsiz, bir deli gibi konuşuyorum. Korkarım bu iki şeye de dönüşüyorum ve dönüşümü durduracak gücüm yok. Bu Syren elimde ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar çok hayatta kalamayacağını düşünüyorum.

Hayatta kalamayabilirim.

Ne diyeceğini biliyorum, en iyisi onu öldürmek ve bu işi bitirmek. İşkencesini daha fazla uzatmayın.

Artık böyle günahlar bana yakışmıyor. Bir gün anavatanda bir ağaca zincirlenmiş halde bulduğunuz o korkunç şeye dönüşme riskini daha fazla uzatmamam gerektiğini söylersiniz. Gerilememek için elinden geleni yap.

Ama onu tutarak kurtaracağım insanları düşün. Haftada birkaç kez öldürmek yerine, ondan sonsuza kadar beslenebilirim. İnsanları kurtaracağım ve yapmak istediğim tek şey bu değil mi? Günahlarımın bağışlanmasının özü bu değil mi? Hayatta kalmak için değil, öldürmek içimdeki katile iyi geldiği için aldığım onca canı telafi etmek için mi?

Aragon, yapman gereken şey için kendini suçlu hissetmemelisin. İnsan kanı içmek kutsaldır. Bir deniz canlısına işkence etmek, bunu ne kadar hak etmiş olurlarsa olsunlar, bize yakışmaz. Mantık bize ne söylerse söylesin, her zaman kurtuluşa götüren yolu seçmeliyiz.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Şu anda muhtemelen Atlantik'in ortasında, benden gittikçe uzaklaşıyor olsan da, açıkça aklımda ve kulağımdasın. Benden ne yapmamı istediğini biliyorum ama...

Belki de bunu yapmak için çok meraklıyım.

Yüzyıllardır bu kadar canlı hissetmemiştim Abe.

Heyecan, şehvet, karanlık arzular... O benim saplantım, varlık sebebim haline geliyor ve ben daha yeni başladım.

En eski dostun, Rahip

Dolmakalemimi yere bırakıyorum ve mürekkebin kurumasını beklerken buruşmuş kağıda bakıyorum. Dışarıda bir baykuş, ılığı rüzgâr tarafından yutulmadan önce ötüyor. Birkaç saat içinde güneş doğacak ve balıkçılar için bir cenaze töreni düzenlemem gerekecek, ardından da ayin yapılacaktır. Methiyeyi hazırlamalıyım - adamları iyi tanımasam da, köy benden tanıdığım gibi davranmamı, doğru şeyleri söylememi, böyle bir trajediyi anlamlandırmalarına yardımcı olmamı bekleyecek. Kıtık ve hastalıklar yüzünden buralarda yeterince trajedi yaşandı ama bu başka bir şeydi.

Dehşet içindeyim, düşüncelerim Syren'e kaymaya devam ediyor. Bana adını vermeyen küçük balığım.

Belki de bir tane yoktur ya da en azından tercüme edecek bir tane .

Ama bildiğini hissediyorum. Sadece bilmemi istemiyor, çünkü bunun bana daha fazla güç vereceğini düşünüyor.

O haklı.

Onun için sihir yapmamı istiyorsa, bunun işe yaraması için adını bilmem gerekecek. Bu büyüklükte bir şey bunu gerektirir.

Düşündüğümde değil.

Bu büyüklükte bir büyü yapmak ciddi bir değerlendirme gerektirir. Yapılması gereken fiziksel fedakarlıklar vardır. Zamanlama doğru olmalı. Yaralı olanları iyileştirebilirim ama yeteneklerim daha mütevazı taraftaydı. Kuyruğunu bacaklara dönüştürebileceğim, ona insan anatomisi verebileceğim fikri benim kapsamımın ötesinde.

Bunu başarıyla gerçekleştirebilsem bile, içinde *bulunduğum* durumu daha da zorlaştırmış olurum. Bir Syren kolayca kontrol altına alınabilir. Bir kadın öyle değil. Onun için ek güvenlik önlemleri almam gerekecek. Yine de kısıtlanması gerekecekti, belki bir çarmıha gerilmeyecekti. Arka odayı bir çeşit hapisane haline getirmeliyim. Bağıramaz ya da dikkatleri üzerine çekemez. Şu anda olduğu gibi tanınmasına izin vermeye cesaret edemez ama sıradan bir kadın gibi görünebilirse, başkalarının kollarında güvenlik ve sığınak arayacağına şüphe yok.

Sen onun sığınağı olmalısın, diye kendimi azarlıyorum, kâğıdı katlarken.

Olmam gerektiğini biliyorum ama olamıyorum. Onu şimdiden bir kadın olarak hayal ediyorum ve onu burada tutmak için ne yapmam gerektiğini kabullenmekte zorlanıyorum.

Bir canavarla uğraşırken canavar olmak daha kolaydır.

O insan olduğu an, benim ne kadar insanlıktan yoksun olduğumu gösterecek.

Ama beklerken tüm bu düşünceler işe yaramıyor.

Mum alevinin üzerinde balmumunu eritip mektubun üzerine düzgün bir daire çiziyorum ve din adamlarının yüzüğünden bir presle mühürlüyorum. Sonra da bir sonraki gemiyle göndermek üzere daha sonra şehre getirmemi hatırlatması için kapımın yanındaki rafa yerleştiriyorum. Birinin onu okuma ihtimali her zaman vardır ama burada Tanrı korkusu çok güçlüdür. Mührü kırmak, kutsal bir adamın güvenini kırmak demektir.

Ayrıca, onlara kim inanır ki?

Bu kez, ayin için kilisede bulunan kovaya ihtiyacım olacağından, kulübede bulunan kovayı alıyorum ve soğuk rüzgâra doğru adım atıyorum. Dışarısı hala karanlık, ancak doğu ufkunda gri bir kenar var. Bu, Syren'i nemli tutmak için kuyuya yaptığım beşinci yolculuk olacak ve şimdiden bundan yorulmaya başladım. Belki de ıslak kalması gerektiğini söylerken yalan söylüyordu - belki de bunu bana bir tür küçük intikam olarak yaptırıyor.

Nisan ayındayız. Güney Yarımküre'de kar yağması uzun sürmeyecek ve güneydeki bilinmeyen denizlerden gelen rüzgârlar köyleri yaşanmaz hale getirecek. Kuyudaki su donacak ve insanlar sert hava nedeniyle evleri yıkıldığında genellikle kiliseye sığınacak. Bir Süren'e bakmak zaten olduğundan daha zor olacak.

Doktorun yapmanı istediği şeyi yap, diye düşünüyorum kendi kendime. Kanını boşalt, depola, sonra da öldür. Ya da bunu kaldıramıyorsan köpekbalıkları için onu denize geri at.

Suyu aldıktan sonra kiliseye ve arka odaya gidiyorum.

Kapıyı her açıp içeri adım attığımda, Syren menekşe rengi gözlerinde nefretle beni bekliyordu. Ancak bu sefer yere yığılmış, saçları yüzüne dökülmüş, üzerine son kez su döktüğümünden beri hala nemli.

Boğazımı temizliyorum, onu uyandırıp uyandıramayacağımı görmek için kapıyı arkamdan gürültüyle kilitliyorum. Hâlâ kıpırdamadığında göğsümde bir panik dalgası hissediyorum.

Ona doğru yürüyorum ve geçen sefer yaptığım gibi bir kova suyu üzerine atmayı düşünüyorum ama nedense bu bana çok sert geliyor.

Kovayı kuyruğunun dibine koyuyorum ve ne kadar kuru göründüğüne dikkat ediyorum. Pembemsi-turuncu renk solup beyaz griye dönüşmüş ve her bir pul kabarıp geriye doğru soyularak gözlerimin önünde kurumaya başlamış.

Ona yaklaşarak risk aldığımı biliyorum - elim geçen gün bir parçasını ısırıldığı yerden yeni yeni iyileşmeye başladı - ama parmaklarımı çenesinin altına koyup yukarı kaldırıyorum.

"Küçük balık," diye fısıldıyorum ona.

Ağzı hafifçe aralanıyor ve dudakları kuyruğu kadar kuru, kesik kesik bir nefes veriyor. Siyah kirpikleri bir anlığına titriyor ama gözleri açılmıyor.

"Biraz suya ihtiyacın var," diyorum, keşke onun iyiliği için duyduğum endişe bu kadar belirgin olmasaydı.

Kovayı alıp başını tekrar geriye yatırıyorum ve bir kısmını ağzına döküyorum. Dudaklarına dökülüyor ama kısmını yutmayı başarıyor.

"Neye ihtiyacın var?" Ona sordum. "Yiyecek mi? Elimin kenarı seni ayakta tutmaya yetmedi mi?"

Özlü bir sözle bile cevap vermiyor ve başı parmaklarıma yaslanıyor.

Düşünmeye çalışarak gitmesine izin verdim. Masama gidip ayın sırasında yakamın altına bağladığım beyaz bantlardan yedek bir çift aldım ve kovaya geri getirdim. Diz çöküp bezi suya batırdıktan sonra kuyruğunun yüzgeçlerine bastırmaya başlıyorum. Bezin altındaki doku tuhaf, pürüzsüz ama sert ve kuyruğunun geri kalanına geçmeden önce her bir santimin iyice nemlendiğinden emin oluyorum.

Onun gibi bir canlıya böylesine sabırla ve özenle dokunmak tuhaf bir duygu. Onu ilk kez bu kadar yakından gözlemleyebiliyorum. Bir canavar olsa da, kendi dünyası olmasa bile bu dünyaya aitmiş gibi görünüyor. Pulları bana dağ göllerinde yakaladığım alabalıkları hatırlatırken, vücudunun üst kısmı...

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve ıslak bezi kuyruğunun yan tarafına bastırarak duraklıyorum. Bana karımı, onu kaybetmeden önce sevdiğim kadını hatırlatmasını istiyorum. Ama zaman o hayattan çok şey sildi benden. Onu hatırlıyorum, çocuklarımı hatırlıyorum, anıları ve duyguları hatırlayabiliyorum ama artık onları göremiyorum. Onlar bulanık, boş yüzler. Karımın bedenini okşamanın, tohumlarımı içine akıtmanın, kendimi tutkunun sancılarına kaptırmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ama gözlerinin ya da saçlarının ne renk olduğunu ya da teninin tadının neye benzediğini söyleyemiyorum.

Adını bile hatırlamıyorum. Ama nasıl öldüğünü hatırlıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Başımı kaldırdığımda bir çift mor gözün bana doğru parladığını görüyorum.

Boğazımı temizliyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Neden utanç duymam gereken bir şey yaparken yakalanmışım gibi hissediyorum?

"Kuyruğunu süngerle temizliyordum," diyorum ona. "Bunun, üzerine bir kova su dökmekten daha iyi emilmesine yardımcı olabileceğini düşündüm."

Başını sallıyor, dudaklarını yalıyor. "Vücudumun geri kalanını da yapacak mıydın?"

Gözlerim hemen göğüslerine gidiyor, meme uçları sert, pembe çakıl taşlarına dönüşüyor. Her zaman üstsüz olmasına rağmen, aklımı kaybetmemek için çıplaklığı üzerinde durmamaya özen gösteriyorum.

Ama şimdi, bana baktırıyor. Hatta göğsünü biraz dışarı çıkarıyor, sanki ilgimi istiyor, ellerimi kutsal kumaşımın üzerinde gezdirip onu ıslatmamı istiyor. Bir an için tüm kısıtlamaları, tüm çekingenlikleri bir kenara bırakıp onunla birlikte olduğumu hayal ediyorum. Karnının tüm şişliği boyunca, etli yanları boyunca küçük ısırtıklar bıraktığımı, bir kedi gibi dilimle nazikçe kucaklayacağım en küçük kan izlerini bıraktığımı hayal ediyorum. Kanını içerken çıkardığı o derin, nefessiz sesin aynısını inletirdim onu.

Sonra, onun en mahrem noktasını, belki de kuyruğunun ön uzunluğu boyunca gizlenmiş bir yarığı arar, zaten sert olan sikimi çıkarır ve çığlıklarını duyana kadar içine sokardım.

"Evet," diye fısıldadığını duyuyorum, kadar zayıf ki hayal etmiş olabilirim. Ama bu beni tekrar kontrol altına almaya yetiyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve gözlerimi göğsünden kaçırıyorum. "Buradaki işimin bittiğini söyleyebilirim."

Fikrimi değiştirmeden kovayı alıp suyun geri kalanını yüzüne fırlatıyorum. Su başının üzerinden akarken çığlık atıyor, çırpınıyor ve sonra kovada kalanı kendi başımın üzerine döküyorum.

Onun ihtiyacı olduğu kadar benim de kendime biraz akıl vermem gerekiyor.

"Bir cenaze töreni ve vaaz vermeliyim," diyorum ona, alnımdaki suyu silerek. "Ben yokken hayatta kalmak zorundasın. Bana ne olduğunu söylersen sana yiyecek bir şeyler getirebilirim."

Bana dik dik bakıyor, yüzünden aşağıya damlalar akıyor. "Bir insan kalbi. Tercihen sizinki."

Yardım edemiyorum ama ona ılık bir gülümseme veriyorum. "Kalbimi asla alamayacaksın, küçük balık."
Ayrıca, ben insan bile değilim.

Cenaze töreni ve ardından gelen vaaz, kendimi için tam da ihtiyacım olan şeydi. Syren'e kendimi o kadar kaptırmıştım ki, rolümü gerçekten yerine getirmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Bu sadece Tanrı'yla olan ilişkimle -ya da ilişkisizliğimle- ilgili değil; köylülerle olan ilişkimle de ilgili. Özellikle stres ve korku zamanlarında rehberlik için bana bakıyorlar. Ölüm buralara yabancı olmayabilir, ancak komşularının başına gelenler gibi korkunç kazalar çok azdır.

Evet, yerleşim yerlerinin eteklerinde yaşayan yerli halkla ara sıra çatışmalar oluyor ve arada sırada bir koca ile karısı ya da birahane de iki sarhoş arasında taciz ve vahşet olayları yaşanıyor ama çoğunlukla, bir korsan gemisinin güvertesinde olmadığı sürece burada şiddet yaygın değil.

Bu insanların Tanrı'nın bilgelik sözlerini duymaya, umut hissetmeye ve etraflarındaki dünyayı anlamlandırmaya ihtiyaçları vardı. Neden bu karakolda sıkışıp kaldığımı hatırlamaya ihtiyacım vardı. Yalnızlığı hak ettiğim için değil, sunacak bir şeyim olduğu için.

Ancak ibadet edenler kiliseden ayrıldığında kendimi yeniden şarj olmuş hissetsem de, kapalı kapılar ardında sahip olduğum kurdu düşünmeye devam ettiğim için zihnimin tamamen cemaatime odaklandığını söyleyemem. Günahla yaşamak ve onun üzerine lütufla çıkma cesaretini bulmakla ilgili vaazımı verirken, o yarattığı kendi çıkarlarım için tutsak tutarak çamurun ve bataklığın içinde debeleniyordum. Kendime bunu kendi iyiliğim için yapmam gerektiğini söyleyip dursam da, bu dürtülerin ve utanç verici düşüncelerin içime işlemesini engellemiyordu.

Bu gerçeği durdurmadı.

Gerçekte Şeytan'ın adamı olduğum halde Tanrı'nın adamı gibi davrandım.

Ben hiç erkek değildim.

Syren'den gerçekten istediğim şey onun kanı değildi ve benim hayatta kalmam da değildi.

Bu oydu.

Sadece o.

Bir haftadan daha az bir süredir tutsağım, adını bile bilmiyorum ve onu bırakmayı hayal bile edemiyorum.

Eğer bir takıntınız olacaksa, bunun doğru takıntı olduğundan emin olun. Abe'in sözleri kafamda çınlıyor. Manastırın ve dinin benim takıntım haline gelmesini istiyordu çünkü buna takılırsam kaçmaya çalıştığım canavarı düşünecek zamanım olmayacaktı. Ve işe yaradı.

Ama onun isteyeceği son şey takıntımın fiziksel bir şeye dönüşmesidir.

Bu düşünceyle derim endişeyle diken diken oluyor. Koridorda hızla yürüyorum ve herkesin Tanrı'yla işinin bittiğini umarak kapıları soğuk rüzgâra kapatıyorum. Öyle olduğumu biliyorum.

Bakışlarım kiliseyi tarıyor, her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olduktan sonra arka odanın kilidini açıp içeri giriyorum.

Onu bıraktığım yerde, haça bağlanmış halde. Gözleri kapalı ve halsiz görünüyor, kuyruğu öncekinden daha da solgun.

Acınacak halde, diye düşünmeden edemiyorum. *Onu ne kadar uzun süre burada tutarsam, o kadar az canlı, vahşi bir yırtıcı olur.*

Kuyudan kovayı yeniden doldurmam ve onu tekrar ıslatmam gerektiğini biliyorum ama önce cüppemi çıkarmalıyım ki ıslanmasınlar. Burada her şeyin kuruması çok uzun sürer.

"Peder Aragon," diyor Syren alçak bir sesle, cübbemi sandalyeye yerleştirirken. Adımın duyulması bakışlarımı onunkilere çeviriyor.

Kaşlarımı çatıyorum, tam adımı nereden bildiğini soracaktım ki, "Kulaklarım çok iyi işitir" diye ekliyor.

Duyularının çoğundan daha iyi olduğu anlaşılıyor. Eğer o da benim gibiye, üstün bir tat, görme ve koku alma duyusuna sahiptir.

"O insanlara söylediklerine gerçekten inanıyor musun?" diye soruyor. Sesi serttir ve kurumuş dudaklarını yalar.

"Onlara duymak istediklerini söylüyorum," diyorum, cübbemin altına giydiğim siyah gömleğin yakasını düzeltirken ona doğru yürüyorum. "Ne duymaları *gerekiyorsa*. Buralarda yerleşimci olmak kolay değil. Tüm bu insanlar ve onlardan önce gelenler, bu topraklardan çok daha misafirperver bir ülkeden

Bu. Tanrı'nın onlara inanç vermesine, yaptıkları her şeyin bir nedeni olduğunu hatırlatmasına ihtiyaçları var."

"Öyle mi? Sebebi nedir?"

Ona bakarken başımı eğiyorum. Ne kadar solgun görünse de gözleri düşmanlıkla parlıyor. "Ülkeleri için."

"Peki hangi ülke? Bir krallık mı?" "Evet, İspanya Krallığı."

"Oradan mı geliyorsun?"

Durakladım. "Evet. Peki sen hangi ?"

Bana cevap vermesini beklemiyorum, bu yüzden "Limonos, ama artık yok" dediğinde şaşırıyorum.

İlginç. "Ne oldu ona?"

Bir süre bana baktı ve sonra çenesini kaldırdı. "Sorumu saptırdın."

"Tıpkı senin benimkini saptırdığın gibi mi?"

"Önce sana sordum. O insanlara söylediklerine inanıyor musun? Sizin aracılığınızla konuştuğunu söylediğiniz bu Tanrı'ya inanıyor musunuz? Sizin aracılığınızla konuşuyor *mu*? Onu duyuyor musun?"

Soruları bana düşünecek çok şey veriyor. Ona doğru yürüyorum, bir adım ötede duruyorum. "Öğrendiğim sözleri ezbere söylüyorum," diye itiraf ediyorum. "İncil'in ne dediğini ve insanların ne duymayı beklediğini biliyorum. Tanrı benim aracılığım ile konuşmuyor. Onu duymuyorum. Hatta çoğu zaman var olduğunu bile düşünmüyorum."

"Onun varlığını sorguluyorsun ve yine de rahip misin? Ben bile bunun mantıksız olduğunu biliyorum."

Şaşkınlıkla gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bu kadar çok şeyi nasıl öğrendin?"

"Neden Tanrı'nın elçisi davranıyorsun?" diye soruyor. "Çünkü buna mecburum," diyorum.

"Neden? Bu dünyada yapmak zorunda olduğunuz bir şey mi?"

"Bazıları için evet," diyorum dikkatle.

"Senin için mi?"

İçimi çekiyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Benim için de. Bunu yapmak zorunda değilim; bunu yapmam gerekiyor. Beni olmam gereken yolda tutan şey din ve Tanrı'nın yapısıdır. Bu beni..."

Gözleri merakla parlıyor. "Neyden?"

"Size daha önce de söyledim: bu beni bir canavara, şu anda karşınızda durduğum halimden daha kötü bir şeye dönüşmekten koruyor. Benim zalim ve ahlaksız olduğumu düşündüğünüzü biliyorum, ama gerçekten ne kadar ileri gittiğim hakkında hiçbir fikriniz yok."

Bu dünyada mümkün olduğunca az insana zarar verdiğimden emin olmak istiyorum." Bir süre bekledim. "Bunun asla anlayamayacağın bir şey olduğunun farkındayım."

Kaşlarını çattı. "Eğer beni suçlamaya çalışıyorsan, işe yaramayacak. Ben suçluluk hissetmem. Erkekleri sadece tatları güzel olduğu için değil, bunu hak ettikleri için öldürüyorum. Erkeklerin yaratıklara, kadınlara, Syren'lere neler yaptığını gördüm. Bir erkeğin eksilmesi bu dünyaya iyilik yapmaktır."

"O zaman benim hakkında duyduğun ya da karşılaştığın en kötü adamlardan bile daha kötü olduğumu anlamalısın. Şeytanın kendisi tarafından bir canavara dönüştürüldüm. Dünyayı kurtarmanız gereken bir şey varsa, o da benim."

Bana keskin dişleriyle sırtıyor. "O zaman biraz daha yaklaş."

Bir süre ona bakıyorum, tüm bu kaosun içinde bir plan bulmaya çalışıyorum.

Sonra kuyruğuna uzanıyorum ve kurumuş pullardan birini koparıyorum.

Pulu cebime koyarken yüzünü buruşturuyor.

"Bu ne içindi?" diyor çenesini gıcırdatarak.

"Büyü için," diyorum ve gözleri açılıyor. "Büyüm için. Bacak istediğini söylemiştin, değil mi?"

Temkinli bir şekilde başını sallıyor.

"Biraz zaman alabilir; bir ya da iki gece, bir ayın, bir yeni ay. Senden daha fazlasına ihtiyacım olabilir. Daha fazla pul, saç, belki de kan. Karşılığında bana ne vereceğini de hesaplamam gerekecek. Bu bir pazarlık, senin yararına yapılan bir şey değil."

"benim kanımı alacaksın," diyor.

"Ne yaparsam yapayım bunu senden alacaktım," diye bilgilendiriyorum onu. "Burada benden daha fazla fayda . Bunu benim için değerli kılacak bir şeyler düşünmem gerekecek ya da belki sen kendin bir şeyler düşünebilirsin. Bana kabul edebileceğim ne teklif edebilirsin?"

Onun ruhundan daha azını kabul etmeyeceğime eminim.

"Ah," diye ekliyorum, "adınızı da bilmem gerekecek."

Sekizinci Bölüm

LARIMAR

Rahibe bak.

Adımı bilmesi gerekiyor.

Sanırım onunkini bildiğim için bu adil.

"Ben Larimar," dedim ona.

Gözleri takdirle parlıyor. "Larimar. Bu alışılmadık bir şey. Ne anlama geliyor?"

"Limonos dilinde *denizin ruhu* anlamına geliyor," diyorum ona, içimde bir gurur dalgası hissederek. Annem bu ismin ben doğmadan hemen önce bir rüyasında aklına geldiğini söylemiş. "Aragon ne demek?"

"Seninki kadar şiirsel değil. İspanya'da bir bölge, benim yer." "Adını doğduğu yerden mi aldın?"

Bakışlarına karanlık çöküyor. "Tam olarak değil. Bana bu ismi verdiler çünkü beni orada buldular. Başka bir isimle doğmuşum ama... Artık onu hatırlamıyorum."

"Seni kim nerede buldu?" Merakla soruyorum.

"Önemli değil," diyor yorgun bir iç çekişle.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek ama istiyorum.

"O zaman sana Rahip diyeceğim," diyorum ona. "Peder Aragon, baba olsanız bile, ağız dolusu bir isim."

"Ben bir baba değilim," diyor yutkunmadan önce hızlıca, sesi duyulabiliyor. "Kimsenin babası değilim, artık değilim." Acı çekmiş gibi görünüyor ve sonra bakışları geçiyor. "Bu sadece kilisenin bir terimi, ruhani bir lidere duyulan saygının bir ölçüsü."

"Ve sen benim için bunların hiçbirisi değilsin," diyorum ona. "Ruhani bir lider değilsin, saygıdeğer bir adam da değilsin. Ama bir rahip, bu yeterince basit."

"Pekala," diyor. "Rahip olsun. Şimdi izin verirsen *Larimar*, gidip sana biraz daha su getireyim."

Kovayı alıp odadan çıkıyor ve kapıyı kilitliyor. Ancak o zaman nefes alabiliyorum.

Bana bacak vermeye çalışacak. Beni insan yapmaya çalışacak ya da en azından öyle görünmemi sağlayacak. Her şeyin onun büyüüne ve büyüünün başarılı olup olmayacağına bağlı olduğunu biliyorum ve fazla umutlanmamalıyım ama kendime engel olamıyorum.

Son on bir yıldır tek istediğim kız kardeşimin gerçek ayak izlerini takip etmektir. Tek istediğim insanların arasında yürüyebilmek ve onu bulabilmektir. Denizleri aramanın boşuna ve tehlikeli olduğunu biliyordum. Asherah'a da söylemiştim. O korsanlar onu derinliklerden çıkardığında zor yoldan öğrenmişti. Ben de Syren'lere rastladığımda öğrenmemem gerektiğini öğrendim.

Yine de, iki kız kardeşimi de kaybettikten sonra bile pes etmedim. Bu dürtünün, Maren'i bulma takıntısının beni eninde sonunda doğru yola sokacağını biliyordum. Gitmem gereken yere ulaşacaktım.

Maren insan olabilmek için yüzgeçlerini bacaklarıyla takas etti. Bazıları onun uzak diyarlardan bir prensle evlendiğini bile söyledi. Onu okyanusta bulamayacağımı biliyordum ama bacaklarım olana kadar bakabileceğim tek yer orasıydı. Ayrıca Priest dönüşümümde başarılı olursa, başa çıkmam gereken başka sorunlarım da biliyorum. Eğer buradan canlı çıkabilirsem, bu büyük, kuru ve yabancı dünyada Maren'i bulmam gerekecek. Bu olamaz. kolay, ama bu konuda hiçbir şey .

Şimdi bunun karşılığında ona ne teklif edeceğimi bulmam gerekiyor. Planlarımı bilmiyor. Maren'den haberi yok. Ona tam olarak ne istiyorsa vermeliyim, sonra da kaçmak için doğru zamanı beklemeliyim.

Elimdeki tek şey bu. Bir an. Ben bir savaşçıyım. Bu kadar uzun süre hayatta kaldım ve kartlarımı doğru oynarsam ilk fırsatta özgürlüğümü bulabileceğimi biliyorum.

Syrenler doğaları gereği cinsel varlıklardır. Dünya ve insanların iradesi söz konusu olduğunda ünümüzü biliyorum. Baştan çıkarmamız ve yok etmemizle tanınıyoruz. Bu kadar çok erkeği suya nasıl çektiğimizi, nasıl bu kadar iyi öldürdüğümüzü.

Bu rahip çoğu erkeğe benzemiyor, o kadarını biliyorum. Kan içici ve canavar olduğundan bahsediyor ve belli ki her ikisi de.

Ama onda arzu

görüyorum. Bu iyiyimdir.

Arzuyu görmek ve onu sömürmek.

Ona teslim olmak istemiyor çünkü bu onu korkutuyor. Bu yüzden, ne zaman karşılaşmalarımız yakınlaşmaya doğru gitse paniğe kapılıyor. Bunu gözlerinde görüyorum, şehveti ve kontrol ihtiyacı arasında parçalanıyor. Sanki beni istediği kadar incitebilirmiş gibi, ama beni gerçekten *arzuladığı* an, bunun çok ileri bir adım olduğunu düşünüyor.

Bu onun zayıf noktası ve tam olarak kendi avantajıma kullanmam gereken şey.

Baştan çıkar, yok et, kaç.

Ne yazık ki benim için, rahip sihrini konuşturmak için zaman ayırıyor. Dış dünyadan hiçbir iz yokken burada hangi gün olduğunu bilmek zor. Dakikalar mı, saatler mi, günler mi? Okyanusun en derinlerinde, güneşin ve ışığın nüfuz edemediği bir yerde yaşarken iyi bir iç saat gereklidir ama burada her şey birbirine karışıyor. Zamanın akıp gittiğini sadece kuyruğumun ne kadar kurduğundan ve içten dışa ne kadar kavrulmuş hissettiğimden anlıyorum, sanki hiçbir su beni sakinleştiremeyecekmiş gibi.

Rahip gelip gidiyor, her zaman çok ciddi, her zaman kara kaşlarının arasındaki o kalıcı çizgiyle gözlerinin üzerine yaylanıyor. Bazen içten içe kaynayan bir öfkeyle bana bir kova su fırlatıyor. Diğer zamanlarda, kuyruğumun her santimini ıslak bir bezle ıslatarak acele etmiyor.

Bu şekilde çalıştığında, nefesimi tutup onu izlemekten kendimi alamıyorum. Dokunuşu çok metodik, düşünceli, hatta şefkatli. Sanki onun insanlığına, canavarın altındaki adama bir göz atıyormuşum gibi hissediyorum. İşte bu anlarda ona daha önce kim olduğuyla ilgili sorular sormak istiyorum. Hatırlamadığı başka bir adı olduğunu söylemişti, ölümlü bir adam olduğu önceki bir yaşamı. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

Ama ona soru sormanın, onun bana soru sormasıyla aynı şekilde işe yaradığını öğrendim. Bu onu susturuyor, ben de çenemi kapalı tutuyorum ve

Bana dokunmasına izin veriyorum. Planımın bir parçasını hayata geçirmek istediğimde, ellerine gömülüyorum ya da sanki bundan bir sapkınlık çıkarıyormuşum gibi biraz inleyebiliyorum.

Ondan sonra hep durur ama ben onun üzerinde bu güce sahip olduğumdan emin olmak istiyorum.

Benden korkmasını, bana karşı arzu ve şehvet duymasını istiyorum. Çünkü eninde sonunda kendini kaybedecek.

Kutsal adamlar hakkında yemin ettiklerini bilecek kadar bilgim var ve yeminini paramparça etmesi için elimden geleni yapacağım.

Bu benim tek kaçış yolum.

"Larimar?" Zengin sesinin karanlığın içinde sorduğunu duyuyorum.

Başımı kaldırdım ve gözlerimi açtığımda siyahın içinde onun silik silüetini gördüm. İçeri girdiğini bile duymadım.

Masanın üzerine bir kavanoz koyuyor ve mumları yakmaya başlıyor, titreyen parıltı yüzünü aydınlatıyor. Karanlık, kalın kaşlarının altında toplanıyor ve yüksek elmacık kemiklerinin altından geçerek onu her zamankinden daha tehlikeli ve uhrevi gösteriyor. Siyah giysileri, gölgelerden oluşan bir adamın etkisini daha da arttırıyor.

Gecenin adamı. Burada

hep gece olur.

Haçın içindeki çivileri alıp yanıma geldi ve ceplerine yerleştirdi.

"Bu gece bir şeyler ters giderse," diyor ciddiyetle, "alabildiğim kadar kan almam gerekecek."

Yutkunuyorum. "Bir şeylerin ters gitmesini mi planlıyorsun?"

Başını hafifçe sallıyor ama gözlerindeki tereddüt güven vermiyor. "Büyü aldatıcı olabilir. Bazen sizin onu kullandığınız kadar o sizi kullanır." Duraksıyor. "Bu süreçte ölme ihtimalin var. Hâlâ bunu yapmamı istiyor musun?"

Kaşlarım kalktı. "Ölme ihtimalim mi var?" Tekrar ediyorum.

"Sana söyledim," diyor sabırla, "daha önce bu büyüklükte bir büyü yapmadım. Özellikle de dönüştüğümünden beri. Size herhangi bir garanti veremem. Hâlâ devam etmek istiyor musun?"

Dönüşmenin ne anlama geldiği hakkında konuşmasını istiyorum ama sanırım bunu büyü sonrasına saklamam gerekecek.

Eğer hayatta kalırsam.

Gözlerinin girdaplı okyanus mavisine bakıyorum ama orada geleceğimi göremiyorum. Ölmemi istemediğini biliyorum; ölürsem o da kaybeder. Ama sonuçta hayatım onun için pek bir şey ifade etmiyor. Verecek bir şeyim kalmayana kadar kanımı tüketecek ve yoluna devam edecek.

Başımı sallıyorum. Buraya kadar geldim. Şimdi pes edemem. Bunu kız kardeşlerime borçluyum. "O zaman bana ne teklif edeceğini düşündün mü? Hizmetler?" diye soruyor ve masanın üzerindeki kavanoza gidip onu alırken bana sırtını dönüyor.

"Ben ne düşüneyim, senin daha iyi bir fikrin olacağını düşündüm."

"Muhtemelen bu konuda haklısın," diyor elindeki kavanoza bakarak. Alt çeyreği berrak bir sıvıyla dolu ve içinde yüzen bazı şeyler var, büyük olasılıkla pullarım ve geçen gün kafamdan belirsizce kopardığı saç telleri ve bazı yeşil otlar. Sonra, ilk gece kanımı toplamak ve içmek için kullandığı iki gümüş kadehi alıp yere, tam bileklerimin altına yerleştiriyor.

Bunun nereye gittiğini biliyorum.

"Beni ısırmasan olmaz mı?" Korkuyu sesimden uzak tutmaya çalışarak soruyorum.

Ağzının köşesi kalktı. "Oh, yapacağım. Merak etme."

Sol bileğime bir çivi yerleştirirken kavanozu bir kolunun altına koyuyor ve cebinden Jorge'nin tersanesinde gördüğüm türden paslı bir çekiç çıkarıyor.

Kendimi hazırlayacak zamanım bile yok.

Çiviye doğrudan bileğime saplıyor ve boğazıma asit kaçmasına neden olan bir acı patlamasıyla saf bir ıstırap içinde çılglık atıyorum. Görüşümün köşelerinde gri bir bulanıklık oluşuyor ve kendimden uzaklaşmaya başladığımı hissediyorum.

Kan bileğimden kadehe akarken, "Şimdiye kadar acıya alışmışsındır diye düşünmüştüm," diyor sessizce. "Belki de her geçen saniye daha da insanlaşıyorsun."

Önüme geçiyor ve diğer bileğime de aynısını yapıyor.

Bu sefer dilimi kanayana kadar ısırıyorum. Deniz cadısının dilini kestiği Maren'i hatırlıyorum. Belki de pazarlığın bir parçasıdır. Kan bileklerimden akıyor ve kavanozu altına yerleştirerek birkaç damlanın içindekilere sıçramasına izin veriyor. Tatmin olmuş bir şekilde kavanozu alıp götürüyor. ve önümde tutuyor.

"Bunu içmeni istiyorum," diyor basitçe.

"Siktir git." Acıdan kaşlarını çatıyorum, sızlanmamak için kendimi zor tutuyorum. Kanımın kadehlere çarpma sesi yankılanıyor.

Bana düşünceli düşünceli bakıyor ve ona tekrar tükürmek istiyorum ama bu sadece onun hoşuna gider, özellikle de ağızda kan tadı varken.

"İçmeden önce," diyor, sesi ölçülü, "pazarlığın şartlarını kabul etmeni istiyorum. Sana bacak vermek için elimden geleni yapacağım. Bu süreçte Syren kanının bozulmaması için elimden geleni yapacağım. Bu dişlerine, pençelerine ve solungaçlarına sahip olacağın anlamına gelebilir. Olmayabilir de. Bu riski almaya hazırım ama bana kanından daha fazlasını vermelisin."

"Ne?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. Sanki her saniye daha da güçsüzleşiyormuşum gibi hissediyorum.

"Bedenen ve ruhen sonsuza dek bana ait olacağına söz vermelisin."

Ona göz kırpyorum, ne demek istediğini anlamaya çalışırken acım bir anlığına azalıyor.

"Beden ve ruh mu?"

Gözleri kararır. "Her zaman benim olacaksın Larimar. Her zaman bana bağlı olacaksın."

Tek yapmam gereken bu mu? Ona her zaman onun olacağımı söyleyebilirim ve o da bana istediğimi verir mi? "Pekâlâ," diyorum temkinli bir şekilde.

Bana zalimce gülümsüyor ve bir adım öne çıkıyor, hala kavanozu uzatıyor. "Ben aptal değilim, küçük balık. Bana duymak istediklerimi söyleyebileceğini düşünebilirsin ama bu büyü seni ona bağlayacak. Nereye gidersen git, seni bulacağım. Seni geri alacağım, benim olanı alacağım. Bir şekilde kaçmak istediğini biliyorum ama bir gün başarılı olsan bile seni yakalamak için elimden geleni ardıma koymayacağım. Bu büyü seni bulmamı sağlayacak, ne kadar uzun sürerse sürsün. Ve inan bana, seni bulmamı istemeyeceksin."

Buna bir şey demiyorum, sadece yavaş yavaş azalan acıyla nefes almaya devam ediyorum. Beni neden bu kadar çok istiyor? Sadece sihirli kanım yüzünden mi? Yoksa beni gerçekten istiyor mu? Bedenimi mi? Arkadaşlığımı mı? "Ayrıca," diye devam ediyor kısık bir sesle, "bu büyü tamamen benim emrimde kalacak. Eğer seni kuyruğunla birlikte tekrar bir Syren'e dönüştürmem gerekirse, tek yapmam gereken seni okyanusa daldırmak. Tuzlu su büyüü tersine çevirecektir. Verdiğim gibi kolayca geri alabilirim." Bir süre bekliyor, gözleri yüz hatlarını tararken uzun kirpiklerini kırıştırıyor. "Eee? Bunu kabul ediyor musun?"

Pazarlık mı?"

"Seçme şansım var mı?"

Bunun üzerine gözleri dans etti. "Kendini küçümseme, küçük balık. Her zaman bir seçeneğin olduğunu biliyorsun, yokmuş gibi hissetsen bile."

Nefesimi olabildiğince ağır veriyorum. Kuyruğumun beni alttan desteklemesiyle çarmıha bağlı olmaya alışmış olsam da, ciğerlerime düzgün bir nefes almak hala zor.

Yine de sanırım kuyruğum için daha fazla endişelenmeme gerek kalmayacak. Tek umudum ayaklarımın yere değmesi.

Ayaklar. Ayaklarımın olacağını düşününce kalbim küt küt atmaya başlıyor. Ayakları istememin tek nedeninin Maren'i aramak olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Gerçek şu ki, bu dünyada yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Maren küçük yaşlardan itibaren insanlar diyarına hayranlık duyuyordu ama ben merakımı kendime sakladım. Beni hiç ilgilendirmiyormuş gibi davrandım, ama içten içe bir Syren'den başka bir şey olmayı diledim.

Ve şimdi, olabilecek en kötü koşullar altında, dileğim gerçekleşmek üzere.

"Kabul ediyorum," diyorum ona.

"Aferin kızıma," diyor, kavanozun ağzını dudaklarıma götürürken yüzü ifadesiz. "Şimdi iç bakalım."

Ağzımı açıyorum ve o da iğrenç karışımı içeri döküyor.

"*Caudam capio et tibi pedes dabo*," diyor kısık bir sesle, anlamadığım bir dilde. O devam ederken vücudum ürperiyor. "*Vocem capio et servitutem tibi trado*."

Ama ben onu yutmaya başladığımda, saçımın üst kısmını tutuyor, yumruk yapıyor ve sonra dişlerini şahdamarıma batırıyor.

Çığlık atmaya çalışıyorum ama sıvı boğazıma kaçıyor ve beni yutmaya zorluyor.

Dinlen.

Rahip emmeye devam ediyor, kanımı açgözlülükle ağzına çekiyor. Yutkunuyor ve az önceki baş döndürücü his geri geliyor. Her iki bileğimden de kan akıyor ve o boynumdan besleniyor, aynı anda çok fazla kan kaybediyorum.

"Rahip!" Bağırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Kelime sadece bir fısıltı olarak çıkıyor. Onun yerine çığlık atmaya çalışıyorum, sadece Syren'lerin avlarını sersemletmek için çıkarabildikleri o korkunç sesi, ama bu çabayla boğazımın titrediğini hissetmeme rağmen, sadece sert bir fısıltı çıkıyor.

Bana ne yaptın?

Ama sonra vücudumun etrafında bir gerginlik hissediyorum, beni bir ip gibi her tarafımdan sıkıyor ama içten dışa doğru ve bunun daha yeni başladığını fark ediyorum.

Gürültülü bir çatırtı aniden odayı dolduruyor, parlak bir ışık patlaması oluyor ve sanki şimşek çakıp beni tam göbeğimden vuruyor.

Çığlık atıyorum, çığlık atıyorum, daha düzensiz fısıltılar duyuyorum ve sanki kuyruğum ikiye ayrılıyor, ortadan yakılıyor ve parçalara ayrılıyor. Kemiklerimin kırıldığını, kaslarımın tekrar birleşmeden önce koptuğunu hissedebiliyorum. Pullarım titriyor ve sonra milyonlarca iğne gibi vücuduma batıyor. Kanım damarlarımda kaynıyormuş gibi hissediyorum.

Bir noktada Rahip saçlarımı bıraktı, dişlerini çözdü ve geri çekildi. Çarmıhın üzerinde kıvranıyordum, , inliyorum, vücudumun alt kısmındaki acıdan kaçmaya çalışıyorum ve sonra...

Priest'in nefesini içine çektiğini duydum.

Bana ne olduğunu görmekten korkarak gözlerimi açmayı başarıyorum.

Bakışlarımla buluştum.

Onlarda şiddet ve heyecan görmeyi bekliyorum.

Onun yerine, şehvet var.

Gözbebekleri arzusunun karanlık

havuzları. Vücuduma bakıyorum ve

nefesim kesiliyor.

Kuyruğum yok. Belimin altında bir çift bacak var - vücudumun geri kalanı gibi soluk, tüysüz, dizlerim, bileklerim, ayaklarım, ayak parmaklarım. Hepsi yanıyormuş gibi yanıyor, ama en azından acı içten içe yanıyor.

"İşe yaradı," diyor Priest kalın bir sesle, bakışları bacaklarımın arasında, yeni kadınlığımda. İçindeki şehveti harekete geçiren şey bu, önünde çıplak duran bir kadın.

Bunu kendi avantajıma kullanıyorum.

Parmak uçlarımda duruyorum - omuzlarım ve kollarımdaki baskıyı azaltmaya yetecek kadar bir kaldıraçla, ama acının kumar oynamaya değer olduğuna karar veriyorum. Yavaşça iki bacağıma da kaldırıp esnetiyorum. Omuzlarım öne doğru çekiliyor ve ciğerlerim baskıdan sıkışıyor, ama Priest'in gözlerini onun için yeni kalçalarımı açarken, en günahkâr parçalarımı gösterirken izliyorum.

Neredeyse dudaklarını yalıyor. "Dokun

bana," diye fısıldıyorum ona.

Gözlerini kırıştırıp bir adım geri atıyor ve sonunda gözlerimle buluşuyor.

"Pardon?"

"Hissedip hissedemediğimi bilmek istiyorum. Tenimin nasıl hissettiğini bilmek istiyorum.

Dokun bana."

Bir bacağımla uzanıyorum, ayak parmaklarımı alaycı bir şekilde ona doğrultuyorum, uyluğunun sert kaslarına sürüyorum, yukarı, yukarı, yukarı. Siyah kıyafetine rağmen sertleştiğini şimdiden görebiliyorum.

Yutkunuyor ve düşünmeye, mantığını kullanmaya çalıştığını görüyorum. "Ayağımı tut," diyorum ona, bir başlangıç noktası vererek.

Yavaşça aşağı uzanıyor ve pantolonunun önünü iten ereksiyonuna sürünmeden hemen önce ayağımı avucunun içine alıyorParmakları güçlü ve sert, avuç içi şaşırtıcı derecede sıcak. Ayaklarının tutulmasının ne kadar iyi hissettirdiğini fark etmemiştim. Kuyruklarımız o kadar sert ve pul pul ki pek bir şey hissetmiyoruz.

Diğer eliyle dikkatlice baldırımı kavlıyor ve yumuşak bir şekilde sıkarak destekliyor ve omuzlarımdaki baskıyı biraz hafifletiyor. Sonra, gözleri benimkilere kilitlenmişken, ayağımı ağzına doğru kaldırıyor, dizim bükülüyor.

Nefesim kesiliyor, ne yapacağını merak ediyorum. En büyük parmağımı dudaklarına bastırıyor.

Lütfen bana ayak parmaklarımın tadını çıkarmaya fırsat bulamadan onları yiyeceğini söyleme.

Ama ağzını açtığında, nazikçe parmağımı emiyor. Dişleri görünmüyor.

Gözlerim kapalı, başım tahtaya dayalı, çünkü daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bu insanlar için normal mi? Ayak parmaklarını emmek? Yoksa her parçam yepyeni olduğu için mi?

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye mırıldanıyor ayak parmağımı ağzından çıkarırken, bana dikkatle bakmaya devam ederken diliyle okşuyor.

Başımı sallıyorum, nefes nefese bir inilti çıkarıyorum. İyi hissettiriyor, özellikle de o dilin diğer bölgelerimde nasıl hissettirebileceğini hayal etmeye başladığımda. Yine de abartıyorum, çünkü ne kadar tahrik olmuş görünürsem, geri kalanımı o kadar çok keşfetmek isteyeceğini biliyorum.

Ve onun zayıflıklarından ne kadar çok faydalanabilirsem.

Bakışları önce ağzıma, sonra göğüslerime, dilinin sürünmesiyle sertleşen meme uçlarıma, sonra karnıma ve kalçalarımın arasındaki gölgelere düşüyor. Burun delikleri açılıyor ve beni kokladığını fark ediyorum. Çenesinde bir kas tüyleniyor, göz bebekleri gözleri siyah görüne kadar genişliyor.

Dilini ayağımın üstünde gezdirmeye başlıyor, elleri baldırlarımdan aşağıya, dizimin altındaki şaşırtıcı derecede hassas noktaya, kalçalarıma doğru ilerliyor.

Sonra bacağımı tekrar aşağı indiriyor, tereddüt eder gibi görünüyor ama bacaklarımı beline dolama fırsatını değerlendiriyorum. Bu beni destekliyor ve onu kapalı tutuyor.

Bir tuzak.

Bakışları bacaklarımın arasına düşüyor ve tekrar keskin bir nefes alıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum ona. "Orama dokun. Hissedip hissedemeyeceğimi bilmem gerek."

Kaşlarını çatıyor, ama bu tam bir çaresizlik bakışı.

Dudağımı ısıriyorum ama aslında gülümsememi geri çekiyorum.

Çarmıha gerilmiş olabilirim ama sonunda kontrol bende.

Dokuzuncu Bölüm

PRIEST

Larimar'ın sözleri kafamda çınlıyor.

Dokun bana.

Oraya dokun.

Ve ne demek istediğine dair hiçbir şüphe yok.

Esnek, şaşırtıcı derecede güçlü bacakları belime sarılmış, topukları sırtımın alt kısmına değiyor ve sertleşmiş sikimin tam önünde amcığı duruyor. Küçük, ıslak, mükemmel pembe.

Sanırım alevler içinde kalabilirim. Lanet bir hamlede benim için geliyor.

Bir yanım alarmı çalıyor, oradan çıkmamı söylüyor. Büyü işe yaradı ve o bir insan. Ona istediğini verdim; başka bir şeyi hak etmiyor.

Ama ona dokunmak *istiyorum*.

Sanırım ölebilirim. Onun için

değil, *kendim* için.

Çünkü bir kadının vücudunu keşfetmenin nasıl bir şey olduğunu zar zor hatırlıyorum.

Çünkü yemin edeli yüzyıllar oldu.

Çünkü onu içten hissetmek istiyorum, arzuluyorum, ihtiyacım var. Bu yeni olgun amcığa dokunmak, emmek, tatmak istiyorum.

Aragon, bir hayvana dönüşüyorsun, diyor kafamın içindeki küçük ses.

Dikkatli olun, yoksa bir hayvan olarak kalabilirsiniz.

Ama neden kendimi gerçekte olduğum şeyden mahrum edeyim ki? Şu anda kendimle gerçekten pazarlık yapıyorum.

"Lütfen," diyor bir başka düzensiz, fısıltılı iniltiyle. Büyü ile çılgılık atma ya da sesini yükseltme yeteneğini elinden aldım, bu yüzden her zaman

fısıldamak zorunda kalıyorum, ama bu nefes nefese sesler sikime şimşek gibi çakıyor.

Siktir et.

Bir homurtuyla, elimi iç uyluğunun tüylü yumuşaklığında gezdiriyorum, o kadar solgun, o kadar mükemmel ki, parmak uçlarım kadife gibi sıcak ve pürüzsüz çıplak amına değene kadar.

Tanrım, yemin ederim, ama artık bana yardım edemez. Kimse edemez.

Nefesini içine çekiyor ve bana öyle bir bakıyor ki kendimi bir tavşan deliğinden aşağı düşüyormuş gibi hissediyorum. Ben de sadece kan emicilerin zorlayabildiğini sanırdım. Yine de o bir Syren. Böyle bilinirler.

Ve şu anda, umurumda değil.

Elimi, parmaklarım onun sıcak ve ıslak, çok ıslak olduğu yerde buluşana kadar yukarı kaydırıyorum ve aletimin pantolonumdan kırılmasından korkuyorum.

İnliyor, başı geriye düşüyor, ağzı açık ve ben kendimi ziyafetteki aç bir adam gibi hissediyorum, aç ve vahşi ve nereden başlayacağımı bilemiyorum. Boynunda bıraktığım deliklerden hâlâ damlayan kanı yalamak istiyorum. O sıcak, ıslak ağzını öpmek istiyorum. Aletimi çıkarıp ciğerlerindeki nefes kesilene kadar içine sokmak istiyorum, onu bu çarmıha çivilemenin başka bir yolu.

Yeminlerini, kendime hatırlatıyorum. *Yeminlerini hatırla, Peder.*

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum ve sonra onun yerine iki parmağımı içine sokuyorum.

Nefes nefese kalıyor, ben elimi pompalamaya başlayıp onun beni kaplamasına izin verirken bana kocaman gözlerle bakıyor. Başparmağım zaten ihtiyaçtan şişmiş olan klitorisine kayıyor ve kendimi inlemekten alıkoyamıyorum, saten gibi pürüzsüz, kaygan teninin hissi aklımı kaçırmama yetiyor.

"Bunu hissedebiliyor musun?" Mırıldanıyorum, eğilip boynunun kenarını yalıyorum, terinin ve kanının tadına bakıyorum.

"Evet," diye haykırıyor usulca. "Durma, lütfen."

Lütfen kelimesi beni harekete geçiriyor. Yumuşak yalvarışlar. Tanrım, tek istediğim hayatımın sonuna kadar bana yalvarması.

"Seni boşaltmamı mı istiyorsun?" Parmaklarımı onun içine sokup çıkarmaya devam ederken kulağının altındaki yumuşak deriyi emerken sesim düzensiz ve çiğ, bir tane daha ekleyerek elimden aşağı damladığını hissederek soruyorum. "Bu yeni amcığınla bunun nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin?"

İniltili bir ses çıkarıyor ve başparmağımı klitorisinin etrafında daha sert kaydırıyorum.

Tanrım, o
mükemmel. O
kadar mükemmel
ki.

"Oh!" Nefes nefese kalıyor ve vücudunun bir düğüm gibi gerildiğini hissedebiliyor, arzusunun eşiğe ulaştığını koklayabiliyorum.

Sonra bacakları etrafımda sıkılaşıyor, nefesi boğazında düğümleniyor ve top ateşi gibi patlıyor. Gözleri yuvalarından fırlıyor, göğsü benimkine değişiyor, sırtı ele geçirilmiş bir kadın gibi kamburlaşıyor. Boşalırken parmaklarımı sıkıyor, vahşi bir at gibi elime doğru eğiliyor, her dönüşünde gövdesi kenetleniyor.

Daha önce hiç bu kadar ilahi bir şey gördüğümü sanmıyorum. O
bir melek.

O bir şeytan.

O benim çöküşüm olacak.

Nefes nefese inlemeleri havayı doldururken, eğilip boynunu emiyorum ve daha önce bıraktığım kan damlalarını yalayıp yutuyorum. Zevkle, ondan çıkan taze kanın tadı öncekiyle aynı, kaburgalarımın içinde elektrik fırtınası yaratıyor.

Gücünü kaybetmedi; hâlâ bir Syren'in kanını taşıyor.

Dudaklarımı yalayarak geri çekiliyorum ve omzundaki saçlarını tarıyorum. Solungaçlarının eskiden olduğu yerde soluk çizgiler var, üç pembemsi yara izi.

O artık bir insan ve hâlâ bana ihtiyacım olan her şeyi verebilir.

Şimdilik.

Sonsuzluk için.

Büyü ile bağlı, kan ile bağlı.

Parmaklarımı bacaklarının arasından çekerek doğruluyorum. O bana sersemlemiş, doymuş gözlerle bakarken, parmaklarımı dilimin üzerinde kaydırarak her santiminden ne kadar zevk aldığımı görmesini sağlıyorum. İçi ve dışı nefis ve sikim öfkeyle zonkluyor, sonunda boşalmak için yalvarıyor, ama şimdi nefes nefese kaldığına, bacakları bana karşı gevşediğine göre, düşünmek, netlik kazanmak için bir anım var.

Odağımı kaybetmemi istiyor. Eğer onu becerirsem, sadece yeminimi bozmakla kalmam, aynı zamanda hem canavarın hem *de* adamın kontrolünü kaybetmeye bir adım daha yaklaşıyorum. Bir şeylere tutunmalıyım.

"Tadım nasıl?" diye fısıldıyor, bakışları ağızma odaklanmış.

Cesareti karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. Yine de bu kadar şaşırmamalıydım. Bir insan amcığı olabilir ama altında hâlâ bir Syren var.

"Denizler gibi," diyorum ona, parmaklarımdan geri kalanını emerken. "Keşfedilmemiş sular gibi."

Ve onları ilk keşfeden benim.

Kadehin içine serpilen kanın sesi dikkatimi çekiyor. Çarmıhtaki kanı yavaşladı ama kadehler dolu ve daha fazla kanamasına izin veremem.

Bacaklarını etrafımdan ayırıyorum ve masama gidiyorum, adaçayı demetini alırken sikim ağrıyor. önce alevde kısa bir süre yakıyorum. Kanlı bileklerindeki çivileri teker teker çekip çıkarıyorum, acı sesinin boğazında düğümlenmesine neden oluyor ve yanan bitkileri hızla açık yaralara bastırıyorum. Yaralar iyileşmeye başlayana kadar büyümü tekrar tekrar mırıldanıyorum.

Kocaman gözlerle bana bakıyor. "Beni de hayal kırıklığına uğratabilir misin?"

Neler olduğunu anladım. Onu boşalttığım için, ona tatlı davranacağımı sanıyor.

Sırıtıyorum. "Sana zaten parmaklarımla ecstasy verdim. Açgözlülük yapma, küçük balık."

Sonra dönüp kapıya doğru yürüyorum ve onu çarmıhın üzerinde çıplak bırakıyorum.

Uzun süreliğine gitmeyi planlamıyorum. Kendini desteklemek için ayak parmaklarının üzerinde durabildiğini biliyorum, ama yakında çok yorulacak. Benim merhametimde olduğunu, benim onun merhametinde olmadığını bilmeli ama yine de zalim olmak için yolumdan çıkmak istemiyorum.

Hak etmedikçe olmaz.

Ben de gecenin karanlığında kuzeye doğru yola çıktım. Hava soğuk, havada don kokusu var ve rüzgar sadece bir fısıltı. Bodur ormanda koşarken çalılıklardan sesler duyuyorum, hayvanlar kaçışıyor. Hızlı hareket ediyorum.

Çıplak gözle Ciudad del Rey Don Felipe kasabasına doğru ilerliyor. General ve karısı orada yaşıyor ve karısı Larimar'a yakışacakmış gibi görünen güzel elbiseler giyiyor.

Bu gece, ben bir hırsızım.

Kasaba sessiz, sadece çamurlu yolun sonundaki bir bardan gelen birkaç gevezelik sesi var. Yaşlı annesi ölüm döşeğindeyken evini ziyaret etmişim, bu yüzden evin etrafını biliyorum.

Yan tarafına tırmanıyorum ve pencereden bakıyorum. General ve karısı yataklarında uyuyorlar ve evleri İspanya'dakine kıyasla hala küçük olsa da, karımın elbiseleri için bir giyinme odası olduğunu biliyorum.

Gerçek şu ki, Larimar daha rahat hissetsin diye kıyafet çalmıyorum. *Ben* daha rahat olayım diye. Göğüsleri her zaman sergileniyordu, ama şimdi arka odaya her geldiğimde onun pembe amını göreceğim için, korkarım işlevimi yerine getiremeyeceğim. Eğer onu çarmıhtan indirirsem, bu işleri daha da kötüleştirecek.

Yan odanın penceresinden tırmanıp gardırobunu buluyorum. Bir kadının giyeceği şeyleri almak için elimden geleni yapıyorum: uyumak ve kıyafetlerin altına giymek için keten şallar, balina kemiğinden kalçalar, bir kombinezon, eşleşen önlüklerle birlikte üç mide, ayrıca bir çift çorap ve çizme. Kapüşonlu yün bir pelerin alıyorum, pencereden aşağı inip tekrar karanlığa dönmeden önce başımın üstünden sarkıtıyorum.

Eğer biri beni elimde bir yığın kadın giysisiyle kasabanın içinden geçip ormana doğru koşarken görürse, bu oldukça ilginç bir manzara olmalı.

Kiliseye döndüğümde aradan sadece birkaç saat geçmişti ama Larimar onu bıraktığımdaki gibi huysuz görünüyordu, yine de gözlerinde garip bir kendini beğenmişlik vardı. Gözlerine uzun süre baktığımdan değil - o kadar korkunç, güzel bir şekilde çıplakken odaklanmalarını sağlamak zor.

Kıyafet yığınının masanın üzerine bırakıp ona doğru yürüyorum ve bu mağrur bakışın sebebini fark ettiğimde duruyorum.

İki kadehi de devirdi, kanı her iki tarafa da döküldü. Onları hemen kaldırmadığım için kendimi haklı çıkarıyorum.

"Sanırım kendinle gurur duyuyorsun," diye yorum yapıyorum, yerden bir fincan alarak. Biraz daha hayvan olsaydım, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp kanı yalayarak temizlerdim ama onun önünde bu şekilde yalvaracak değilim.

Kendi kendime homurdanıyorum ve diğer kadehe yöneliyorum ki aniden yüzüme bir tekme atıyor, dişlerim birbirine çarpıyor.

"Siktir!" Çenemi tutarak bağıyorum. Bu gerçekten acıttı. İnsan olsaydım, bu bir çürük bırakırdı.

Ona dik dik bakıyorum, içimdeki öfkenin kabarmasını istiyorum ki ona saldırabileyim.

Onu.

Yine de etkilenmeden edemiyorum, belki biraz da oluyorum. Öyle değil mi? Hala inanılmaz derecede çıplak olmasına yardım et.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Çenemi oynatarak ona hafifçe soruyorum. Oldukça iyi tekmeliyor.

"Biraz," diyor. "Bütün kanını döktüğümü gördüğünde yüzünün alacağı ifadeyi bekliyordum ve hayal kırıklığına uğramadım."

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum kadehleri kaldırırken. "Ne kadar çok dökersen, o kadar çok almam gerekecek." Neyse ki ben yine de doydum ve artık onda hâlâ Syren kanı olduğunu bildiğim için stok yapmama gerek kalmadı.

"Nasıl oluyor da zar zor konuşabiliyorum?" diye soruyor ben çalıntı kıyafetlerini karıştırmaya başlarken.

"Çünkü bağırma ya da çığlık atma yeteneğini elinden aldım," diye açıklıyorum.

Kadınlar her zaman o kadar çok katman giymişlerdir ki, nereden başlayacağını bilmek zordur.

Küçük bir çaresizlik çığlığı atıyor ve ben de elbiselerden birini alıyorum, bu koyu mavi gri bir elbise ve ona doğru ilerliyorum, gerçekten uyup uymayacağını görmek için omuzlarına kadar tutuyorum.

"Sesimi mi aldın?" diye fısıldıyor.

"Bunun gücü," diyorum ona. Elbise gözlerini daha canlı ve parlak gösteriyor. "Artık insan kılığına girebildiğine göre yardım için bağırmana izin vermeyeceğim. Ağzındaki zincirden daha iyi, sence de öyle değil mi?"

Hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. "Kıyafetler ne için?" Ona kararlı bir bakış attım. "Senin giymen için, oldukça açık." "Neden?"

"Alçakgönüllülük için."

Homurdanıyor. "Bunca zamandır çıplaktım. Neden şimdi başlayayım?"

Boğazımı temizliyorum ve geri kalan eşyaları toplamak için masaya geri dönüyorum. "Artık her şey farklı. Sen bir hayvandın. Şimdi bir insansın."

"Ve az önce parmaklarını soktun," diye dikkat . Sikim seğiriyor ve yanıt olarak hafifçe hırlıyorum.

Bir an geçer.

"Vücudumdan utanıyor musun?" diye soruyor, şimdi daha sessiz.

Şaşkınlıkla omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bunu neden söyledin?"

Yüz ifadesi kırılmanlaşıyor, gözleri yumuşuyor, dudakları neredeyse somurtuyor.

Göğse saplanan bir bıçak gibi.

"Bilmiyorum," diyor bacaklarına bakarak. "Benimki normal mi değil mi bilmiyorum. Normal görünüyor, ama... sanki bana bakmak istemiyormuşsun gibi beni örtmek için o kıyafetleri getirdin."

Tanrı yardımcım olsun.

Ona doğru ilerledim ve elimi yüzüne koyarak bana bakmasını sağladım.

Yanakları avucumun içinde çok küçük ve sıcak görünüyor.

"Ben bir din adamıyım," diyorum, yüzüm ona bu kadar yakinken sesimi alçaltarak. "Çok iyi bir din adamı olmadığımı biliyorum ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Küfür gibi görünen şeyler yapıyor olabilirim, belki de öyledir, ama senin için yeminlerimi bir kenara atacak değilim. Vücudun, bu güzel, mükemmel vücut, dikkat dağıtıcı. Cehenneme giden bir yol, şimdiye kadar yürüdüğüm tüm yollardan daha düz."

"Ama sen..." Sözüünü kesiyor.

"Evet. Ben bir kan içiciyim. Kötü şeyler yapıyorum, tüylerinizi diken diken edecek şeyler. Ben bir erkeğim ve canavarımdan asla kurtulamayacağım. Ama geçmişimi arkamda bırakmaya çalışıyorum ve hayatta kalmak için hala kan içmem gerekiyor. Bununla barışmak için elimden geleni yapıyorum. Ama bu... sen..."

"Bana tekrar dokun," diye fısıldıyor uzun kirpiklerini kırıştırarak. "Eğer güzelsem, o zaman bana tekrar dokun."

Başımı sallıyorum. Eğer ona bir daha dokunulmasını istediği yerden dokunursam, onu bu çarmıhta becereceğim, bu kadar basit.

"Seni aşağı indiriyorum ve sonra da giydiriyorum," diyorum ona, iplere uzanarak. "Yapabileceğim en fazla şey bu."

"Ama beni orgazm ederek yeminini çoktan bozdun, değil mi?" diye soruyor.

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Pek sayılmaz. Şeytan ayrıntıda gizlidir."

Aniden ipi tahtanın etrafından çekip çıkarıyorum ve atıyor, yarısı öne doğru yığılıyor. Her iki kolu da serbest kalana kadar diğer ipi çözmeden önce onu desteklemek için serbest kalan kolunun altına hızla uzanıyorum.

Derin bir inilti çıkarıyor ve biliyorum ki sesini almamış olsaydım çığlık atıyor olacaktı.

Hemen kollarıma yığılıyor ve ben de onu sıkıca sarıyorum ama daha fazla acı çekmesine neden olacak kadar sıkı değil. Saçlarının kokusunu alabiliyorum, o şekerli limon ve tuzlu su kokusu kalbime aptalca bir şey yapıyor ve onu gerçekten -çırılçıplak- tuttuğum gerçeği başımı döndürüyor.

"Omuzların yerinden çıkmış," dedim ona. "İyileşmeleri zaman alacak."

Onu haçtan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama acı içinde inleyerek dizlerinin üzerine çöküyor. "Senin de yürümeyi öğrenmen zaman alacak," diyorum eğilip onu kollarımın arasına almak için. Birkaç hafta önce onu okyanustan ilk çıkardığım ve kiliseye taşıdığım anı hatırlıyorum. O zamandan bu yana çok şey değişmiş gibi geliyor ama yine de onun neden burada olduğunu unutamıyorum.

O benim rızkım. O benim

yemeğim.

Ve eğer onunla o okyanusa geri dönseydim, hiç şüphem yok ki onun.

masanın yanındaki sandalyeye oturtuyorum, dik duracak şekilde konumlandırıyorum.

Kolları çaresizce yanlarında asılı duruyor; bir süre onları kullanamayacak.

"Normalde giyinmeden önce banyo yapmanızı önerirdim," diyorum ona. "Ne de olsa temizlik dindarlıktır. Ama seni zaten o kadar çok yıkadım ki, bence iyi olacaksın."

Buna hiçbir şey söylemiyor, sadece orada oturuyor ve perişan görünüyor.

Çarşaflardan birini aldım. "Bunlardan birini gece yatarken giyeceksin, diğerini de geceliğinin altına." Gevşek kollarını kaldırıyorum ve şalı üzerine geçirip göğüslerinin üzerinden aşağı çekiyorum. Kumaş o kadar ince ki, göğüs uçlarının belli belirsiz dış hatlarını hâlâ görebiliyorum.

Gördüğüm manzara karşısında homurdanıyorum ve sonra onu daha fazla örtmek için hızlıca kalışlarını tutuyorum.

"Neden bana daha fazla kıyafet veriyorsun?" diye soruyor, benden uzaklaşmaya çalışırken sesinde bir ses var. "Bu yeterli değil mi? Sanki bu odadan hiç çıkmayacakmışım gibi."

Bunu düşünerek duraksadım. Hiç uyumamaya o kadar alışmışım ki, onun yorgun olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi, bu yüzden tüm bu katmanları ona giydirmek gerekli olmayabilir.

Kalıntıları diğer giysilerin yanına koyuyorum ve masaya yaslanıp onu inceliyorum. "Belki bir gün, yanında ben varken dünyaya açılmana izin verilir. Belki bir gün buradan ayrılmak istemezsin."

Bakışları sertleşiyor. "Bunu isteyeceğime ölürüm daha iyi."

Gülümsemem acı bir şekilde karşılık buluyor. "Yapacağını biliyorum." Doğruluyorum. "Sana bir yatak yapmalıyım. Sanırım arka sıralardan ikisini çıkarıp-"

"Yerde bir şey yok," diyor sertçe. "Sadece git. Yalnız kalmak istiyorum."

Bir an için bunu düşündüm. "Pekâlâ," diyorum, önlükleri ve kombinezonları alıp onun yanına, yere atıyorum. "Madem onları giymek istemiyorsun, o zaman bu senin yatağın olabilir."

Gözlerini deviriyor. "Bir çocuk gibi davranıyorsun, jestini takdir etmediğim için üzgünsün."

"Sana söyledim, kıyafetler benim yararına, senin değil," diyorum ona. Sonra uzanıp onu belinden kavriyorum, sandalyeden çekip çıkarıyorum ve kabaca yığının üzerine yerleştiriyorum. "İşte böyle."

Cansız kolları ve eğitimsiz bacaklarıyla o vardiyanın içinde çok çaresiz görünen ona bakıyorum ama söz konusu o olduğunda hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmemeyi öğreniyorum. Acı çektiğinden, şu an için gerçekten güçsüz olduğundan hiç şüphem yok ama yine de baştan aşağı bir fırsatçı.

İşimi şansa bırakamam.

Çarmıhın iplerini kaptığım gibi ona doğru ilerliyorum. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, sesinde panik var.

Ayak bileklerini tutup hızla birbirine bağlıyorum, sonra kollarını tutup arkasından çekiyorum ve onu giysi yığınının üzerine yüzüstü yatırıyorum.

"Hâlâ Syren kanı taşıyorsun," diyorum ona, ipi bileklerine dolayarak. "Bu hâlâ bir Süren'in gücüne sahip olduğun anlamına gelebilir. Oyunun bu aşamasında seni kaybetmeyi göze alamam."

Ayağa kalktım ve ona baktım. Üstündeki kıyafet kalkmış, dolgun ve yuvarlak poposunun bir kısmı ortaya çıkmıştı. Eğilip dişlerimi geçirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Eğer acı çok fazla gelirse, biraz şarap içmekten çekinmeyin. Yalnız geçirdiğin zamanın tadını çıkar," diye ekliyorum, ancak sesimin tınısından irkiliyorum. Uzun ve hikayelerle dolu hayatımda hiç bu kadar huysuz bir ses duymamıştım.

Gerçekten bir çocuk gibi davranıyorum.

Bu da demek oluyor ki beni gerçekten kızdırıyor.

Onuncu Bölüm

LARIMAR

Acı beni rüyasız bir uykudan, karanlıktan ölmekte olan mum ışığına çekiyor. Vücudumun her yeri acıyor; kollarım yanmadıkları zaman uyuşuyor ve bacaklarım içten dışa doğru ağrıyor. Priest'in parmaklarını sertçe çalıştırdığı yer yüzünden amım bile ağrıyor. O zamanlar acımıyordu -o zamanlar sadece açgözlü bir mutluluk ama sanırım yepyeni bir anatomiye sahip olmaya alışıyorum.

Bu giysilerin üzerine, ayak bileklerim ve el bileklerim birbirine bağlı bir şekilde atılmamın da bir faydası yok. Acımı dindirmek için istersem şarap içebileceğimi söyledi ama fiçılara ulaşmak kolay olmayacak.

Başka ne yapmam gerekiyor ki?

Bir iniltiyle yavaşça doğruluyorum, oda hafifçe dönüyor. Kollarımı arkamdan bağlamadan önce bile işe yaramıyorlardı ama elimden geleni yapmak zorundayım. Arkama yaslanıyorum, bu kadar yumuşak, doğal bir yastığa sahip olmaya da alışık değilim - kuyruklarımda hiçbir zaman çok fazla yağ olmadı. Bacaklarımı birlikte hareket ettirmeye başlıyorum, böylece beni yerde öne doğru çekiyor. Rahip bacaklarımı birbirine bağlayarak beni hareketsiz bıraktığını düşünmüş olabilir ama yakın zamana kadar vücudum bu şekilde çalışıyordu.

Hâlâ kuyruğum varmış gibi davranarak fiçılara doğru ilerliyorum, sonra ayaklarımı kullanarak birini yığından itiyorum. Yere sekiyor ama tahta kırılmıyor. Ayak parmaklarımı kullanarak fiçiyi yan çeviriyorum ve tıpkı Rahip'in yaptığını gördüğüm gibi mantarını çıkarıyorum.

Kırmızı sıvı ahşap zemine dökülüyor ve havayı koklayarak bunun şarap olduğundan, kendi kanım ya da başka birinin kanı olmadığından emin oluyorum. Sonra yanına uzanıyorum, dudaklarımı musluğun üzerine koyduğumda şarap yüzüme sıçrıyor.

Fiçiyi kurutuyorum. Belki de insan olunca şarabın tadı daha güzel oluyordur.

Kesinlikle daha iyi hissettiriyor. Kendimden geçip tekrar o rüyasız uykuya dalmam uzun sürmüyor. Artık bir insan bedenine sahip olduğuma göre, kaçtıktan sonra bu dünyada hayatta kalma şansım olduğuna göre planlar yapmam gerektiğini biliyorum.

Ama düşüncelerim kısa sürede yok olup gidiyor.

"Larimar?"

Uzaklardan bir ses duyuyorum.

"Larimar?" diyor ses tekrar, şimdi daha yüksek sesle. Yüzümün yan tarafında bir tıktırtı hissediyorum.

Sadece gülümseyebiliyorum. Bu bir rüya olmalı. Bir adam beni kurtarmaya geldi. "Sarhoşsun," diyor ses. "Gel hadi."

Vuruşlar sertleşiyor.

Bir dolayı acı hissediyorum, ama bu yeterli değil...

Ow!

Bir şey boynumdaki deriyi deliyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Priest dişlerini içime gömerken tek gördüğüm uzun, kalın siyah saçlar oluyor. Çılgılık atmaya çalışıyorum ama onun yerine, çılgınlığın içinizde ölmesi gibi korkunç bir hisle karşılaşıyorum. Çiğ, düzensiz soluklardan başka bir şey çıkmıyor.

Rahip başını kaldırıp kara kirpiklerinin arasından bana bakıyor, gözlerinde eğlence dans ediyor, ağzının kenarından bir damla kan süzülüyor.

Ne kadar güzel, şeytani bir yaratık.

"Sadece kanımı döktüğün için seni geri alıyorum," diyor alçak bir sesle. "Ya da senin kanını mı demeliydim?" Uzanıp yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. Bu hareket karşısında irkilmekten kendimi alamıyorum. "Ayrıca, şarabın içine girdiğini görebiliyorum. Sana yardımcı olması için biraz yiyecek getirdim."

Omuzlarımdan tutup bacaklarım yana kıvrılmış şekilde oturana kadar beni yukarı çekerken göz kırpiyorum. Elinde, üzerinde birkaç dilim ekmek olan, parlak ve sarı bir şeye bulanmış tahta bir tabak tuttuğunu ancak o zaman fark ediyorum. Onu yere bırakıyor ve ellerimi çözmeye başlıyor.

"Uslu duracağına söz ver, bir şeyler yiyebilirsin."

İpi çözerken hevesle başımı sallıyorum. Uzun süredir bağlı olduğum için bileklerim ağrıyor.

"Al," dedi ve tabağı bana uzattı. "Bu seni daha iyi hissettirecek.

Aç karnına şarap içmemelisiniz."

"Midem boş değil," diyebiliyorum tabağı ondan alırken, ellerim titriyor, kaslarım zayıf. "Yediğim son şey senin elindi."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. Onu gülümserken görmek nadirdir - zaten hiçbir zaman gülümseyecek fazla bir şey olmamıştır - ama gülümsediğinde, sadece bir ipucu olsa bile, tüm yüzünü aydınlatır, sanki o anda artık gölgelerin adamı değildir.

Sana gülümsemesini istememelisin, diyorum kendi kendime ve bakışlarımı ekmeğe indiriyorum. *Bu sadece seni yemek istediği anlamına gelir.*

"Daha önce insan yemeği yedin mi?" diye soruyor ve beni şaşırtarak karşımda yere oturuyor. "Hiç ekmek yedin mi?"

Başımı salladım. "Jorge bazen bana akşam yemeğinden artıklar getirirdi, gerçi çoğu zaman köpeğiyle paylaşırdım."

"Peki, söyle bana: kimdi bu Jorge?" diye soruyor. Rahat görünmeye çalışıyor ama sesinde bir gerginlik var.

Kıskanmış olması mümkün mü? Yalan söyleyeyim mi? Belki biraz.

"Jorge arkadaşlık ettiğim biriydi," diyorum temkinli bir şekilde. "Bir insan. Acapulco denilen bir yerde babasının tersanesinde çalışıyordu. Orasının Yeni İspanya'ya ait olduğunu söyledi. Burası da Yeni İspanya'ya mı ait?" Tabağın olduğu odayı işaret ediyorum.

Rahip başını sallar. "Şili'deyiz ama orası da aynı imparatorluğun bir parçası. Komik; bir kez bile nerede olduğunuzu sormadınız."

"Belki de şimdiye kadar hiç önemli değildi." Belki de şimdiye kadar kaçma umudum hiç olmamıştı.

"Yani bu Jorge, sana konuşmayı o mu öğretti?"

Başımı salladım. "O yaptı. Her akşam yemeğinden sonra buluşurduk. O ve ailesi büyük gemilerden birinde yaşıyordu. Bir akşam yemeğinin sonunda buluşurduk.

Rıhtımda, gözlerden , en az bir yıl boyunca gecenin çoğunu birlikte geçirdik. Bana insanlık ve insan doğası hakkında öğretebileceği her şeyi öğretti."

Çenesini hafifçe sıkıyor. Ah, kıskanmış görünüyor. "Bu Jorge senin ilk sevgilin mi oldu..."

"Aşk mı?" Sırtımdan önce sordum. "Hayır. Jorge on . Onunla konuşmamın tek nedeni benim..."

Ekmeğin sert kabuğunu kemirmeye devam ediyorum. Şu anda Maren hakkında konuşmak istemiyorum. Konuşursam neden bacak istediğimi anlar.

"Sen..."

Başımı salladım. "Merak ettim. Hepsi bu." Tabağı gösteriyorum. "Bu sarı leke de ne?" Bakarak soruyorum.

"Tereyağı," diye açıklıyor. "Köyde Cuma günleri bana ekmek getiren bir kadın var ve tereyağının içine tuz ve kurutulmuş yosun koyuyor. Bunu takdir edebileceğinizi düşündüm."

Bana takdir edebileceğim bir şey getirmesi ilginçti. "Sana bunu getirmesi çok nazik bir davranış."

"İnsanlar genellikle köyün rahibine karşı naziktir" diyor. "Bunu kendi kalplerindeki iyilikten dolayı yaptıklarını sanıyorlar ama Tanrı'nın gözüne girebilmek için yapıyorlar. Sonunda hediyeler alıyorum."

Ekmeği elime alıp kenarından ısııyorum, bir süre düşünceli bir şekilde çiğniyorum. Tereyağı güzeldi -deniz gibi tadı vardı- ama Jorge'nin ekmeği daha iyiydi.

"Bunu yiyebilir misin? Yoksa sadece kan mı içebilirsin?"

"Yemek yiyebilirim. Bu köyde hala iştah açıcı olduğunu düşündüğüm bazı şeyler var ama bunlar beni kan gibi beslemiyor."

"Ve köylülerin hiçbiri senin hakkındaki gerçeği bilmiyor mu?" diye sordum.

Başını hafifçe sallıyor. "Sanırım bazı askerler o kadar dindar olmadıkları için şüpheleniyorlar. Köylüler, farklı olduğumu, içten içe onlar gibi olmadığımı biliyorlar, ama bunu ilahi bir elçi olduğum için geçiştiriyorlar. Bunu mazur görebilirler, anlamlandırabilirler çünkü işin içinde Tanrı var."

"Ama nasıl idare ediyorsun? Ben gelmeden önce ne... kimi... *tüketiyordun*?"

Utanç gibi bir şey yüz hatlarını kaplıyor ve gözlerini haça çevirerek başka tarafa bakıyor. "Burada her zaman yalnız değildim. Bir arkadaşım vardı, Abe. En eski dostum. Beni kendimden kurtardı, manastırın dışında insan olmayı öğrenebilmem için beni buraya getirdi, böylece o insanlardan saklanabilecektim."

günahkâr yanlarımı. O benim ahlaki pusulamdı ve ben zorunda kalmayayım diye başkalarını öldürdü. Kontrolünü kaybetme konusunda endişelenmesine hiç gerek yoktu."

"Ne zaman gitti?"

"Bir aydan fazla oldu," diyor kısık bir sesle. Yumuşak bir şekilde iç çekiyor. "Ne yaptığımı bilseydi beni hayal kırıklığına uğrattırdı."

"Peki sen ne yapıyorsun?"

Göz ucuyla bana bakıyor. "Bir kadını çiftlik hayvanı olarak tutmak."

Huzursuzca yutkunuyorum. Ben buyum, değil mi? Önce beni bir hayvan, bir yaratık olarak gördü ve şimdi, bacaklarım olsa bile, bana bakışı değişmedi.

"Abe sana ne yapmanı söylerdi?" Priest'in gözden kaçırdığı ahlaki pusulaya başvurmaya çalışarak soruyorum. *Beni bırakmanı söyler miydi?* Umutla düşünüyorum.

"Abe bana seni öldürmemi söylerdi," diyor açıkça. "Ne yazık ki o duygusal biri değil O bir doktor. Seni öldürmemi ve bu işi bitirmemi, sonra da köylerde ya da yerli yerleşim yerlerinde devam etmemi söylerdi, tıpkı benim için yaptığı gibi."

Pekala. Belki de Rahip'in yeni bir pusulaya ihtiyacı vardır. "Ve benim kanım senin avlanmana izin vermiyor."

Ağzı bükülür. "Kanın bana mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla canlılık veriyor. Bunun ötesinde, bir damla daha içmeden haftalarca yaşayabilirim. Seni tutarak, arada bir senden beslenerek, öğrendiğin insanlığın çoğunu kurtarıyorsun. Jorge gurur duyardı."

"Yaptığınız şeyi haklı çıkarmaya çalışarak onun adını bu işe karıştırmayın."

Omuz silkiyor. "Tamam. Ama bunu haklı *çıkartabilirim*. Ve eğer insan hayatını biraz olsun önemsiyor olsaydınız, bunu takdir ederdiniz."

"İnsan hayatı umurumda değil," diyorum ona. "Eğer unuttuysan, ben insan yiyorum."

"Sen yedin," diye ediyor. "Jorge'yi yer miydin?" Bu soru karşısında çenemi geri çekiyorum. "Tabii ki hayır."

"O zaman bazı insanlar var, değil mi?" Bunu görmezden geliyorum. Jorge bir istisnaydı.

"Peki dünyada sizin türünüzden kaç kişi var?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Hepiniz rahip ve doktor musunuz? Hepiniz içinizdeki bir canavarla savaşmaya mı çalışıyorsunuz?"

Bana ölçülü bir bakış attı. "Herkesin içinde canavarlar vardır, Larimar. Tek fark, onlarla nasıl başa çıkılacağını bilen sadece biziz."

onlarla birlikte." Duraksıyor. "Ama hayır, çoğumuz rahip değiliz. Sadece manastırdakiler. Ama biz farklı bir türdük."

"Bu ne anlama geliyor?"

Güneş ışııyla parlayan mavi gözleri bir an bana bakıyor ve sanki oda dönmeye başlamış gibi dengesiz hissediyorum. Şaraptan mı yoksa üzerimde bir çeşit büyü mü yapmaya çalıştığını söylemek zor.

Ama sonra bu his duruyor ve gözlerini kaçırıp uzun bir nefes veriyor, ince parmaklarını üzerinde oturduğumuz elbisenin parlak kumaşında gezdiriyor.

"Artık bizim için bir isim olduğunu söylüyorlar," diyor alçak bir sesle. "Vampirler. Biz kendimize her zaman kan emiciler, kan içiciler dedik. Bizim için bir isim olduğu gerçeği rahatsız edici. Bu, insanların bizi fark etmeye başladığı anlamına geliyor."

"Eminim boynunda diş izleri olan, kanı çekilmiş insanların kaybolduğunu fark etmişlerdir" diye yorum yapıyorum.

"Dikkatli olmamız gerektiğini biliyoruz," diyor hemen. "Ya da şöyle mi demeliyim, çoğumuz biliyoruz. Ben farklı bir türün parçasıyım dediğimde, dikkatli olmayanların bir parçasıyım. Gördüğünüz gibi, Vampirlerin yaratılmasının iki yolu var. İlki ve en yaygın olanı, Vampir ebeveynlerden doğmaktır. Eğer kadınsanız, yirmi bir yaşında bir Vampire dönüşürsünüz. Erkekseniz, otuz beş yaşında dönüşürsünüz. Ama ne olduğunuzu bilerek doğarsınız ve buna göre yetiştirilirsiniz. Nasıl avlanacağınızı, insanların arasına nasıl karışacağınızı bilirsiniz. Bunlar herkesin arasında dolaşanlardır."

Bir an duraksıyor, gözleri kaybolmuş gibi görünüyor. "Sonra... canavarlar var. Canavarlar. İnsan olarak doğmuş ve başka bir kan emici tarafından Vampir'e dönüştürülmüş olanlar. Öldürülürler ve kendilerini katleden Vampir'in kanını içerek hayata döndürülürler. Bu olduğunda... Cehennemin bir yaratığı olarak doğarsınız. Aklınız yok, vicdanınız yok. Saf güç ve kana susamışlıktan ibaretsiniz ve artık insan gibi bile görünmüyorsunuz. Bu yaratıklar ayırım gözetmeksizin, acımadan öldürürler. Onları kontrol etmek zordur, öldürmek daha da zordur ve çocuklara anlatılan her korkutucu masalın konusu olurlar."

Priest bana bakıyor, gözleri daha önce görmediğim kırmızı bir parlaklık alıyor, ağzı korkunç, dişli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hangisi olduğumu tahmin etmek ister misin?"

Korku buzdan bir parmak gibi omurgamdan aşağı akıyor. İlk defa ondan gerçekten korkuyorum. İlk defa, canavarının lafın gelişi olmadığını anlıyorum.

"Ama sen..." Fısıldıyorum.

"Bir rahip," diyor kesin bir ifadeyle, gözlerindeki kızarıklık kayboluyor. "Manastır Abe ve diğer birkaç Vampir tarafından bizim gibi yaratıklarla ilgilenmek için kuruldu. Dönüşmüş olmamızın bizim suçumuz olmadığını düşündü. Tüm Vampirler bunun sonuçlarını bilir ama tüm Vampirler iyi değildir. Bazıları sadece kaos ister. Ben Kaleid adında biri tarafından dönüştürüldüm, kan emici çetesini İspanya'nın ortasına götürüp bir katiller ordusu yarattı. Sanırım başarılı oldu. Sadece bunu yaparken bir cadıyı seçti."

Onu dinlediğim süre boyunca gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Sualti dünyasında kendi sorunlarımız var ve başkalarına karşı acımasız ve tehlikeli olan Syren'ler var, ancak tüm bunlar tamamen fantastik görünüyor.

"Yani Tanrı hakkında bir şeyler öğrenmek seni hizada tuttu, insan kalmanı sağladı?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Evet. Başlangıçta anlamak zordu. Tek bildiğim nefret ve öfkeydi. Ama sanırım İyi Kitap'ın iyi bir faydası var. Beni etkiledi. Ona inanmaya başladım. Hayatımızın bir parçası olan disiplinle birleşince yavaş yavaş kendimize geldik. Sonunda -ki burada yüzyıllardan bahsediyoruz- bunların hepsinin uydurma olduğunu, insanları hizada tutmak için uydurulmuş hikayeler olduğunu anladım. Ama katı rutin, yeminler, yapı? Bu beni kontrol altında tuttu. Bu beni buraya ve şimdiye getirdi, kafanı koparmak istemeden seninle nasıl konuşabildiğimi."

Bunun üzerine huzursuzca yutkundum. "Yani Tanrı'ya inanmayı bıraktın..."

"Hayır," diyor bir an dudağını ısırarak. "Hayır, ben bir şeye inanıyorum. Belki Tanrı'ya. Belki de başka bir şeydir, başka *biri*. Ama tüm bu kurallar, bu suçluluk duygusu? Bunların hepsi insan yapımı."

"Ama sen bunu pazarlıyorsun," diye ediyorum. "Bu kuralları ve suçluluk duygusunu buradaki insanlara yayıyorsun ve buna inanmıyorsun bile. Yalanlar yayıyorsunuz."

Omuz silkerek omzunu kaldırıyor. "Zamanla kendi sonuçlarına varacaklar. Belki de ölüm döşeginde."

Bir an için bunu düşündüm. Limonos'ta kendi inançlarımız var ama hiçbirisi bu kadar karmaşık değil. Sonra tekrar, tükettiğim onca şarap yüzünden kafam bulanıklaşıyor.

"Bugün Cuma demiştin. Ne dışarıdaydım?" soruyorum. "Yirmi dört saat," dedi.

Gözlerim büyüdü. "Beni bütün gün burada bağlı mı bıraktın?"

"Yalnız kalmak istediğini söylemiştin," diyor hafifçe. "Ayrıca, artık birkaç saatte bir kuyruğunu ıslatmak zorunda olmadığımıza göre, seninle o kadar ilgilenmeme gerek yok."

"Anlıyorum," diyorum, aniden aç değilim. Tabağı yere bıraktım. "Yani günlerimi burada böyle geçirmem gerekiyor, sen sadece canın istediğinde uğrayıp bana biraz ekmek mi atacaksın?"

Bana bakıyor, yüz ifadesi meraklı, sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi.

"Benden tam olarak ne bekliyorsun?" diye soruyor. Alkolün etkisiyle zihnim dönüyor.

Planımı unutamam.

Baştan çıkar, yok et, kaç.

Ne olursa olsun ben hala bir Syren'im.

"Peki ya şirket?" Sesimi yumuşatarak soruyorum. "Bu soğuk, karanlık odada ne kadar yalnız hissedeceğim hiç umurunda değil mi? Yalnızlığın ne demek olduğunu bilmiyor musun?"

Tokat yemiş gibi irkilir. "Tabii ki biliyorum. Bildiğim tek şey yalnızlık. Lanet dünyanın dibinde mahsur kaldım."

"O zaman bana karşı bu kadar zalim olmana gerek yok," diyorum ona, önünde dizlerimin üzerine çökene kadar koltuğumda dönerek. "Bana işkence etmek zorunda değilsin."

"Zalimce mi?" Kalın kalın yutkunurken boğazı düğümleniyor, bakışları göğsümde. "Seni giydireceğim, yıkayacağım, besleyeceğim. Daha ne isteyebilirsin ki?"

"Sıcak bir beden," diyorum ona. "Bu karanlık geceler için küçük bir arkadaş." "Sen benim tutsağımsın. Sen... bir evcil hayvansın."

"Evcil hayvanlar bile biraz nezaketi hak ediyor, değil mi?"

"Eğer bir gün onları katletmeyi planlıyorsanız, hayır."

Bunu beni korkutmak için söylüyor ve beni korkutuyor çünkü sesindeki acı gerçeği duyuyorum. Ama yine de ona doğru eğiliyorum, dengemi kaybedip ona doğru yuvarlanacak .

Uzanıp omuzlarımdan tuttu ve beni geri çekti.

Ona bakıyorum, baştan çıkarıcılığın her zerresini gözlerime akıtıyorum, üzerinde bir etkisi olmasını umuyorum.

istediğini, arzuladığını biliyorum; hiç şüphe yok.

Sadece onu da bağlayan ipi gevşetmem gerekiyor, dolandığını bilmediği ipi.

"Sesimi almak istedin," diye fısıldıyorum, gözbebeklerinin kara deliklere dönüşmesini izliyorum. "O zaman konuşamayana kadar öp beni." Bakışlarım onunkilere düşüyor

dudaklar. "Öp beni önce-"

"Tanrım," diyor hırıltılı bir sesle, gözleri çılgınca parlıyor.

Ama beni öpmek yerine, uzanıp boğazımdan yakaladı. Ve nefes alamayana kadar beni sıktı.

On Birinci Bölüm

PRIEST

Manastırdaki en önemli öğretilerden biri kişinin duygularına hakim olmasıydı. Ben bir canavarken, duygularım vahşi hayatımın her yönünü kontrol ediyordu. Kabul ediyorum, duygularım çok karmaşık değildi - sadece öfke ve arzuya indirgenmişlerdi, ama tabiri caizse gemiyi yürüten onlardı.

Her gün sabahın dördünde, karanlıkta ve kuş sesleriyle uyanırdık. Manastır, uzun zaman önce dağ geçidinden kopan sivri bir kayanın tepesinde yer alıyordu. Tamamen izole edilmiştik ve çok az ziyaretçi bize ulaşmak için merdivenleri aşmaya cesaret edebiliyordu.

Buna rağmen, her sabah işim merdivenleri yukarı çekmek ve basamakları temizlemektir. Bize insanları karşıladığımızda ayaklarını kirletemeyecekleri, bunun kutsal olmayacağı söylenmişti; bu yüzden gün başlamadan önce her basamağın temizlenmesi gerekiyordu.

Sorun şu ki, kaya aynı zamanda kayanın üzerindeki böcekleri gagalarken merdivenleri tünek olarak kullanan bir duvar sürüngenleri kolonisine de ev sahipliği yapıyordu. Tünedikleri yere sığıyorlardı. Merdiveni temizler temizlemez indiriyordum ve kuşlar uçarak merdiveni kendi küçük tuvaletleri olarak kullanmak için geri dönüyorlardı.

Tekrar ve tekrar.

Bunun nasıl bir sabır ve öfke yönetimi dersi olduğu anlaşılabilir. Zamanla, görünüşte anlamsız ve can sıkıcı olan bu iş bana öfkemi nasıl depolayacağımı öğretti. Sakinleştim, düşüncelerimde metodik oldum ve duygularımla arama mesafe koymayı, katılımcı değil gözlemci olmayı öğrendim.

Artık öfkenin beni yönetmesine izin vermiyorum.

Artık arzunun beni yönetmesine izin vermiyorum.

Bu geceye kadar.

Ta ki Larimar lanet kirpiklerini kırıştırıp o baştan çıkarıcı leylak gözleriyle bana bakana ve sanki hayatımın çoğunu onun pençesinde geçirmemiş gibi, yalnızlığın ne olduğunu bilseydim ona nazik davranmamı isteyene kadar.

Çok yalnızım.

Sonra bana onu konuşamaz hale gelene kadar öpmemi söyledi ve tek istediğim tam olarak bunu yapmaktı. Kalbime safra gibi batmaya başlayan o kelimeleri söylemesini engellemek. Dudaklarını ve dilini hissetmek ve damarlarımın bir parçası haline gelecek kadar derinden tatmak.

Ama arzu galip gelmedi - ilk başta değil.

Onun yerine öfkeydi, boğazını kavradığımda içimden fırlayan dişli, kıllı bir gölgeydi.

Şimdi onu tutuyorum, parmaklarım yumuşak tenini sıkıca kavıyor ve ışıgın güzel gözlerini terk etmeye başlamasını izliyorum. Şu anda, ona karşı bir şey hissetmemek için onu *öldürmeye* hazır olduğumu biliyorum.

Bu beni

korkutuyor.

Beni korkutuyor.

Gitmesine izin

verdim.

Nefes nefese kaldı, elleri geride bıraktığım morlukları yatıştırmak için boğazına gitti.

Dağdaki o erken sabahları düşünüyorum. Öfkem

dağılana kadar kuş seslerini düşünüyorum.

Öfkenin yerini hızla arzu alır. Ve

arzunun tedavisi yoktur.

Onu

istiyorum.

Ona

ihtiyacım

var.

Tekrar uzanıyorum ve yüzünü tutuyorum, bir elimle kabaca tutarken diğer elim saçlarına gidiyor ve sıkı bir yumruk yapıyor. Dilinin tadının şekerli, tuzlu limon gibi olup olmadığını görmek istiyorum.

Bir çılgılık atıyor, ağzı açık kalıyor, huysuz, pembe ve ıslak. Şehvet beni ele geçirirken kasıklarımnda kan dolaşıyor.

Ve ona doğru eğildim. *Ona*

yaslanıyorum. Onu öpüyorum.

Onu *sertçe* öperim.

Bu bir ceza.

Küçük bir velet olduğu için.

Onu daha önce öpmediğim için.

Tanrım, ikimiz de boğulana kadar onu öpmek istiyorum.

En son ne zaman bir kadının dudaklarını hissettim? Hatırlayamıyorum ama vücudum ne istediğini çok iyi biliyor. Dilinin ağzımı sikmesini istiyor, kaygan ve yumuşak. Onun açgözlü küçük inlemelerini istiyor.

İkisini de bana gümüş bir tepside sunuyor.

Ağzının içinde homurdanıyorum, dili alay ediyor, ben onu yalarken o da beni yalıyor. Benimkinin yanında kayıyor -kaygan ve pürüzsüz, deniz ve bitki tadında- ve pantolonumdaki sıcaklık dayanılmaz hale gelene kadar artıyor, çok uzun sürmesine izin verirsem ikimizi de tüketecek bir ateş.

Bırakın yanalım.

Ağzım daha da açılıyor, onu bütünüyle yutmak istiyorum ve o da bana uyuyor, göğsümde bir şimşek fırtınası oluşturacak şekilde nefes nefese kalıyor. Parmaklarımı ipeksi saçlarına geçiriyorum, dudaklarını ısıriyorum, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi dilini beceriyorum.

Nefesini tutacak kadar geri çekiliyor ve sanki kontrolü elimde tutmama yardım edecekmiş gibi saçlarındaki yumruğum daha da sıkılaşıyor.

Ama elimden kaçırıyorum.

"Al beni," diye fısıldıyor, sesi çiğ, ihtiyaçtan kabarmış.

Yutkunmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Bu çok fazla. Göğsümü, boğazımı tırmalayan bir şey var. Canavar bundan besleniyor.

Canavara her şeyi vermek istiyorum.

Onu beslemek istiyorum.

"Yeminini unut," diye mırıldanıyor, eğilip alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. Sertçe çekiştiriyor, gözlerim kafamın içinde geri dönüyor. "Yeminlerini unut ve beni al. Lütfen."

Benim bu güzel yaratığım. Benim için yalvarıyor.

Bana bağlı.

Bu yüzden onu tutmalıyım.

Onu hayatta tutmalıyım.

Öfke göğsümde bir ateş fırtınasına dönüşüyor, ama hepsi sikime gidiyor gibi görünüyor ve sinirli bir kükreme çıkarıyorum.

Onu sırt üstü yere ittim ve ona doğru uzandım. Titreyen ellerim neredeyse elbisesinin alt kısmına gidecekti ama bir anlık ilahi bir müdahale oldu ve onun yerine yakasının kumaşını tuttum.

ortadan ikiye ayırıp dolgun göğüslerini ortaya çıkarırken homurdanıyorum. Haftalardır onlara bakıyordum ve birdenbire

Bir günlüğüne örtüldüğümde, sanki onları yeni gözlerle görüyorum, görmemem gereken bir şey görüyorum.

Yenmesi yasak meyve.

Eğilip göğsüne tükürüyorum, bir, iki kez ve sonra üzerine çıkıp onu kucaklıyorum. Vahşi, sorgulayan gözlerle bana bakıyor, sarı saçları bir hale gibi etrafına dökülüyor. Tohumlarımı o güzel yüzüne fişkirtmaktan, tüm bunların ahlaksızlığından zevk almaktan başka bir şey istemiyorum ve dudağını ısırtışındaki ahlaksızlığa bakılırsa, onun da aynı şeyi isteyebileceğini düşünüyorum.

Deniz tanrıçam alınmak istiyor, ama ona istediğini vermek aptallık olur, bu yüzden onu olabildiğince bencilce alacağım.

Zamanım tükeniyormuş gibi, sikimi pantolonumun kapağından çıkarıyorum, ellerimde ağır, katı ve sıcak, hareketlerim çılgınca.

Bunu görünce gözleri daha da büyüdü -özlemle karışık bir korku. Tepkisinden memnun olmaktan kendimi alamıyorum; biri bana böyle bakmayalı uzun zaman olmuştu.

Göğsünün hemen altına gelecek şekilde hareket ediyorum, sertleşmiş sikim göğüslerinin arasındaki deriye ağır bir şaplakla çarpıyor ve tükürüğün uçuşmasına neden oluyor. Onun yardımı olmadan bunu yapmak zor olacak ama çabuk öğreniyor. Yukarı uzanıyor, ellerini göğüslerinin iki yanına koyuyor ve sikimi içine almaları için onları itiyor.

"Evet," diye tıslıyorum, ellerimi başının iki yanına koyup utanmadan memelerinin arasına bir hayvan gibi girmeye başlıyorum. Tamamen ahlaksız göründüğümü biliyorum, onun üzerine salmak istediğim kirli günahlarla dolu, ilkel gelme ihtiyacıyla o kadar tahrik olmuş bir adam gibi, elimden gelen her şekilde almak zorundayım.

Artık çaresizim, saf vahşi içgüdüyle pompalayıp iterken vahşi bir yaratığa dönüştüm. Sürtünme çok fazla olduğunda, avucuma tükürüyorum ve sikimin üzerine vuruyorum, sert uzunluğuma yaymadan önce ucundaki ağlayan prekumu yakaladığımdan emin oluyorum.

"Görmek istiyorum," diye fısıldıyor, başı kulak mememi dişlerinin arasına almak için yükseliyor. "Boşaldığını görmek istiyorum."

İçimden ateşli bir hırıltı yükseliyor ve kalçalarımı daha sert pompalıyorum, sikimin ucu çenesinin altına çarpıyor ve irkilmeme neden oluyor. Dağınık, hayvani ve daha da dağılmak üzere.

Orman yangını aşağı yayılıyor, keskin bir günahkâr ihtiyaç bıçağıyla tabanda toplanıyor ve tutamıyorum. Patlıyorum, uzun süre izliyorum,

Kalın sperm ipleri göğsüne, boynuna, yüzüne ve saçlarına akıyor. Boşalmaya devam ediyorum, hızlı ve sert bir şekilde pompalıyorum ve Larimar ağzını açıyor, böylece salgımın bir kısmı dudaklarından diline kayıyor.

Sonunda boşaldım, sikim tükenmiş ve seğiriyordu, yine de bir saniye içinde tekrar yapabileceğimi biliyordum. Ama göğüslerini tekrar sıkmezdim. Belki ağzını. Ya da belki yeminlerimi bir kenara bırakır ve tıpkı onun istediği gibi o güzel, küçük amcığına girerdim. Belki orada kurtuluşu bulurum.

Belki cehennemi bulurum.

Şimdilik başım dönüyor ve bir şekilde tatmin olmuş durumdayım, sonuçsuz öfke dağılıyor ve o tatlı huzur sisi üzerime çöküyor. Dikkatlice ayağa kalkıyorum ve ona doğru yaklaşıyorum. Onun bu görüntüsünü beynime kazımak istiyorum: altımda yatıyor, benim üzerine fışkırıyor, bana bakarken gözleri nazlı bir heyecanla dans ediyor.

Pis, pis rahip, sanırım.

Aletimi tekrar pantolonumun içine sokuyorum ve cüppelerimden birini alıp Larimar'ın yanında diz çöküyorum ve bıraktığım pisliğe sürüyorum. En azından bunu yapabilirim. Ayrıca, vaazımı lekeler bana onu hatırlatacak.

Ayağa kalkıyor ve vardiyasına bakıyor. "Bu çok uzun sürmedi." "Neyse ki sana bir yedek getirdim," diyorum, vitesini yukarı çekerek Omuzları, göğüslerini zar zor örtecek şekilde.

"Bu kıyafetleri nereden aldığınızı sorabilir miyim? Bir Syren bulma ihtimaline karşı, belki bir sandıkta kilitli olarak kadın giysileri bulunduruyor musunuz?"

Sandalyeye otururken ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Onları ben çaldım." Şaşırmış görünüyor. "Kimden?"

"Generalin karısı. Başka bir kasabada yaşıyorlar, buradan yaklaşık bir günlük mesafede."

Kaşlarını çatarak düşünürken dudakları hafifçe bükülüyor. Artık dudaklarının nasıl bir his olduğunu, ağzının tadının nasıl olduğunu bildiğimden, onu tekrar öpmek istemekten kendimi alamıyorum.

Ama bu bir hata olurdu. Eğer onu öpersem, kadınsı cazibesine kapılacaktım. Ancak şimdi o pus kalkmaya başlıyor, sert netlik kemiklerime geri yerleşiyor. Aramıza tekrar mesafe koymalıyım. Aletimle düşünmeyi bırakmalıyım.

"Bütün bunları ne zaman yaptın?" diye soruyor.

"Dün gece."

"Ama ne zaman?"

"Seni çarmıhta bıraktığımda."

"Ama tam bir günlük yol..."

"Hızlı hareket edebildiğimi biliyorsun. Kan içici olmak sadece hayatta kalmak için kan içmek değildir. Ne kadar güçlü olduğumu biliyorsun. Tüm duyularım gelişmiş durumda ve ben de hızlıyım."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye soruyor küçük bir gülümsemeyle. "Ben ölümsüzüm."

Bu itiraf karşısında şaşırmış görünüyor, ağzında bir O harfi oluşuyor ve bir an için kafasını tutup sikimi dudaklarının arasından geçirmeyi hayal ediyorum.

Tanrım, beni düşüncelerimden koru.

"Yani ölemez misin?" diyor sonunda.

Omuz silkiyorum. "Şey, yapamadığımdan değil. Yapabilirim ama bunun için özel bir çaba gerekiyor. Aksi takdirde, zamanın sonuna kadar yaşayacağım. Siz Suryenler ne kadar yaşarsınız?"

"Aşağı yukarı üç yüz yıl," diyor. "Bu hala uzun bir süre."

"Sanırım, gerçi şimdi bu bedende olduğuma göre bunu bilmek zor," diyerek kendini işaret ediyor ve ben söz konusu bedene bakmamaya çalışıyorum.

"Hâlâ Syren kanı taşıyorsun. Solungaçların var ama neyse ki dişlerin yok."

"Hayır," diyor garip bir sesle, parmaklarını avucunun içine kıvrırken başka tarafa bakıyor. "Ya da pençelerim."

"Eminim çok uzun bir süre daha yaşayacaksınız."

Bana sertçe bakıyor. "Uzun zamandır senin gözetimindeydim," diyor, ses tonundaki acılık çok açık.

Başımı sallıyorum, ona yatıştırıcı bir gülümseme veriyorum. "Evet."

Bir gün alışıktır. Hatta hoşuna bile gidebilir.

"Biraz komik, değil mi?" diyor yavaşça. "Yaratıcınızla buluşmak için öbür dünyaya çağırılma ihtimaliniz yokken rahip olmak."

"Bu yine de . Çok şanssız olabilirim. Bir kan içiciyi öldürmenin sadece üç yolu vardır."

"Nedir onlar?" diye soruyor parlayan gözlerle.

Kıkırdıyorum. "Sen benim ölmemi isterken sana bu bilgiyi vermeye cesaret edemem."

"Ölmeni istemiyorum..." Sözünü kesiyor. "Ama elimde olsaydı seni için öldürürdüm."
."

Omuz silkiyorum, . Bunu yapacağımı iddia etmişken nasıl yapabilirim?
Bir gün onu katletmek mi?

Beni inceliyor, bakışları yüz hatlarımda geziniyor, ağzımda, burnumda, alnımda duraklıyor, sanki orada bazı cevaplar bulacakmış gibi. "Bir zamanlar baba olduğunu söylemiştin."

Gözle görülür bir şekilde kıllanıyorum, omuzlarım sertleşiyor.

"Bir aileniz var mıydı?" diye devam ediyor, sesi şimdi daha yumuşak.
"Çocuklarınız? Bir eş?"

Göğsümün altında donuk bir acı oluşuyor, genellikle kaçtığım türden. Ama gözleri şimdi bana daha yakından bakıyor ve kendimi kapana kısılmış, gidecek hiçbir yerim yokmuş gibi hissediyorum.

"Bir karım, bir oğlum ve bir kızım vardı," diyebildim. Bunu söylememeliydim bile, ama sanki buna mecbur bırakılmışım gibi, sanki bu küçük balığa her şeyi anlatmak istiyormuşum gibi.

Mesafe, kendime hatırlatıyorum. *Aranıza her şekilde mesafe koyun.*

"Onlara ne oldu? Onlar da mı dönüştürüldü?"

Ellerime bakıyorum. Tanrı'ya dua eden bu eller, bir canavara ait olan aynı eller.

Sadece başımı sallayabiliyorum. "Hayır." Sesim bir suskunluk içinde çıkıyor. "Sadece bendim." Gözlerimi kapatıyorum ve şimdi görebiliyorum: şeytanlarımın yanına gömmek için çok uğraştığım anlar. Yavaşça geliyor, sisin içinden inen bir rüya gibi, hızla bir kabusla dönüşeceğini bildiğim bir rüya.

Derin, titrek bir nefes alıyorum.

Ve, daha iyi bir yargıya karşı, Larimar'a başlangıcımı söylüyorum.

Ve sonumu.

"Köyde, demirci dükkânımda, o günkü işimi bitirmek üzereydim," diyorum ona. "Dükkânım arnavut kaldırımli bir sokağın sonundaydı ve o erken akşam sessizdi. Güneş hala gökyüzündeydi, yaz alacakaranlığına birkaç saat vardı. Erken saatlerde cırcır böcekleri ve çevredeki tarlalardan gelen güneşte pişmiş buğday kokusu vardı ve aniden cırcır böcekleri sustu.

"Karanlık çöktü ve meşenin ötesinde parlayan güneşe baktığımı hatırlıyorum, ama havada açıklayamadığım bir gölgelilik vardı ve aniden iliklerime kadar ürperdim. Damarlarımda her zaman hissedebildiğim büyü, eşek arıları gibi vızıldamaya başlamıştı.

"Ormandan çıktılar, bir grup yaya olarak ve onları neden duymadığımı merak ettiğimi hatırlıyorum. Bu bir grup adam o çalılıkların arasından ses çıkarmadan nasıl bu kadar hızlı gelebilmişti?

"Ama onlar yaklaştıkça anladım. Damarlarımdaki büyü beni uyarıyordu. Onlar insan değildi.

"Öndeki, siyah saçlı, geniş çeneli, aptal gibi gülümsüyordu. Dişlerini gördüm. Sonra kılıcı gördüm. Doğruca kalbime saplandı ve beni oracıkta öldürdü.

"Bir insana, saf bir insana dair son hatıralarım yerde yatarkenki halimdi. Beni bıçaklayan kişi kılıcı göğsümden aldı ve bana adının Kaleid olduğunu, Skarde'nin Oğlu olduğunu ve onun canavarlar ordusuna katılacağını söyledi. Sonra kılıcını aldı ve bileğini kesti. Bileğini ağzıma götürdüğünde ölüyordum. Kanını tattığımı hatırlıyorum ve hepsi bu kadar."

Bana doğru eğildiğini ve dudağını dişlerinin arasında sıkıldığını görmek için ona bakıyorum. "Bu muydu?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım. "Ondan sonraki her şey sadece gölgelerdi. Öfke.

Açlık..." "Ailene ne oldu?" diye soruyor küçük bir sesle.

Başımı iki yana sallıyorum. Bunu ona bile itiraf edemiyorum, bir şekilde anlayacağını bilsem de.

Boğazımı temizleyerek ayağa kalkıyorum. "Evime dönsem iyi olacak," diyorum ona. "Başka bir köylü daha ekmekle uğrayabilir."

Bana göz kırpmıyor. "Beni yine mi terk ediyorsun?"

Ona evet deyip uzaklaşmak üzereydim ki ellerinin çözülmüş olduğunu hatırladım. Az önce ona söylediklerime rağmen aramızdaki yakınlık gerçek değil. O hâlâ benim tutsağım, esirim, evcil hayvanım ve kaçmak için elinden geleni yapacak.

Gerekirse beni öldürebilir bile, sanırım. Ona söylemediğim için daha da memnunum.

Nasıl?

İpi alıp onun üzerinde duruyorum ve o irkiliyor, sanki kaçmaya çalışıyordu.

"Özür dilerim," diyorum kollarına uzanarak. Onları elimden çekip almaya çalışıyor ama ellerim büyük, tutuşum güçlü.

"Hayır, değilsin" diye haykırıyor usulca, hâlâ bana karşı koyuyor.

"Özür dilerim," diye tersliyorum, onu yüzüstü yatırıp ellerini arkadan bağlamadan önce ipi hızla bir bileğine doluyorum.

Geri. "Keşke olmasaydım, ama öyleyim. Sana yaptığımdan çok daha kötülerini yaptım. Belki de biraz minnettar olmayı denemelisin."

"Minnettar mı?" diye bağıyor harap olmuş sesiyle. "Beni istediğin gibi kullanman için burada tuttuğun için minnettar mısın?"

Onu ters çevirip üzerine eğildim ve çenesini parmaklarımla arasına aldım. "Beni de kullanmaya çalışmıyormuşsun gibi davranma."

"Seni ne için kullanacağım?"

"Gerçekten istediğin şey için bir sıçrama tahtası."

"Peki neymiş o?"

Homurdanarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Sorun da bu: Gerçekten ne istediğini bilmiyorum ama bir şey istiyor.

Ve kesinlikle ben değilim.

"Yarın döneceğim," diyorum ona, yüzünü tekrar . "Sana biraz su getireceğim, böylece kilisenin şarabını içmek zorunda kalmazsın. Acıkırsan daha fazla yiyecek. Belki düzgün bir yatak bile."

Onu yerde, muhtemelen gün yüzü görmeyecek bir yığın elbisenin üzerinde bırakıyorum ve kapıyı arkamdan kilitlediğimden emin oluyorum.

Kiliseden çıkıp kulübeme doğru yürürken akşam güneşten daha karanlık. Penceredeki yalnız mum benden başka herkese davetkâr görünebilirdi. Gerçek şu ki, düşüncelerimle birlikte olmak istemiyorum. Arka odada onunla birlikte olmak istiyorum, ona Abe'den başka kimsenin bilmeyeceği şeyler anlatıyor olsam bile. Ama bu yalnız kalmam için bir sebep daha.

Birdenbire havada istenmeyen bir koku alıyorum.

Ne de olsa yalnız değilim.

"Peder Aragon."

Döndüğümde kilisenin önünden geçip bana doğru gelen askerlerden birini görüyorum, Larimar'ın balıkçılara saldırısından sonra uğraştığım aynı şüpheli asker.

"Ne oldu oğlum?" Şefkatli bir rahibin yapacağı gibi, avuçlarımı dua eder gibi birbirine bastırarak soruyorum.

Asker birkaç adım ötede durarak, "Bu gece oldukça meşgulsün," diyor. "Sürekli kiliseye gelip gidiyorsun."

Ne kadar da dikkatli.

"Tanrı gecenin her saatinde aktiftir," diyorum ona en sabırlı gülümsememle. "Görevime ara vermiyorum."

Askerin gözleri soğuk, acaba benimkiler de öyle mi?

"Buralarda dikkatli olmalısın," diyor, sözlerine gizli bir anlam yükleyerek. "Geceleri. Biz askerler çok azız. Burada bu kadar sık devriye gezdiğim için şanslısın."

"Tanrı'nın yargısı dışında hiçbir şeyden korkmuyorum," diyorum saygıyla.

Asker kaşlarını çatıyor ve sonra bana ekşi bir gülümseme veriyor. "Tabii ki hayır. Bil diye söylüyorum. O balıkçıların başına gelenlerin senin de başına gelmesini istemeyiz."

Sonra topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor ve kulübemin yanından geçip karanlığın içinde kayboluyor.

Bunun benim de başıma gelmesini istemiyorum.

On İkinci Bölüm

LARIMAR

Bir sırrım var.

Priest'ten sakladığım bir sır.

Doğru zamanda kullanmayı planladığım bir sır. İlk kez beni boğarken fark ettim.

Vücudumun gevşediğini ve dünyanın griye döndüğünü hissettiğimde öleceğimi düşündüm. Sanki bir anahtar kilide girmiş ve hayatımı kurtarabilecek bir şeyi serbest bırakmış gibi içimde bir şeyler yaptı.

Karşı koymama yardım edecek bir şey.

Dişlerimin içeri girdiğini hissettim.

Çenem çatırdayarak açılıyormuş gibi hissediyordum ve keskin dişlerimin bir köpekbalığının ağzı gibi insan dişlerimin üzerinde sıra sıra büyüdüğünü hissedebiliyordum.

Lanet elini tekrar ikiye ayırmaya hazırdım.

Ama sonra bıraktı. Bendeki değişikliği fark ettiğini sanmıyorum ve tehlike geçtikten sonra dişlerim hızla geri çekildi.

Aletini çıkarıp göğüslerimin arasından deli gibi, dizginlenemez bir hayvan gibi siktiğinde ve yüzümün her yerine boşaldığında bunlara gerek kalmadı. Hala saçlarımda kurumuş olarak buluyorum.

Ancak şimdi, beni bağlayıp kendi halime bıraktığına göre, onlara ihtiyaç olabilir. Ellerim arkamda ve acaba onlar da bir noktada dönüşebilir mi, onları eski pençelerim haline getirecek bir şey var mı diye merak ediyorum. Öfke mi? Kendini koruma mı? Açlık mı?

Her iki şekilde de öğreneceğimden eminim.

Artık bu sırda sahip olduğuma göre, nasıl bulmalıyım. Ve ne zaman.

"Bana nasıl dua edileceğini gösterir misin?" Şüphe uyandırmamak için sesimin masum çıkmasını ama çok da fazla olmamasını isteyerek soruyorum.

Rahip bana şaşkınlıkla bakıyor ve şarap bardağını indiriyor.

"Nasıl dua edileceğini mi öğrenmek istiyorsun?"

Masasındayız, ben sandalyede, o masanın kenarında oturuyor. Son samimi etkileşimimizden -tek öpücüğümüzden- bu yana birkaç gün geçti ve şu ana kadar mesafeliydi. Zalim değil ama nazik de değil. Sanırım ondan bundan fazlasını beklememeliydim. Belki de onun dediği gibi minnettar olmalıyım.

Dün ayın vardı. Duvarların arasından yine konuşmasını dinledim, inanmadığını bildiğim şeyleri vaaz ediyordu - ya da en azından çoğuna inanmıyordu. Kurallar, suçluluk, lanetlenme. Görünüşe göre bu zavallı insanlar ne yaparlarsa yapsınlar, öyle ya da böyle cehenneme gidecekler. Kimsenin özünde *o kadar* iyi olmadığını bilecek kadar insanlarla birlikte oldum. Herkes günahkârdır ve günahkâr olarak kalacaktır çünkü içinde yaşadığımız dünya bu.

En azından Syren'ler bunu dürüstçe yapıyor. Hepimizin ışık olmadığını kabul ediyoruz, ama hepimiz gölge de değiliz. Bizler, hayatta kalmak için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışan, ortadaki çamurlu gölgeleriz. Hayat, onu terk ettikten sonra bize ne olacağı konusunda endişelenmek için çok zor.

"Merak ediyorum," diyorum ona, elimle şarap bardağını işaret ederek. "Dünkü vaazınızı dinledikten sonra, oranın nasıl bir yer olduğunu öğrenmek istedim. Dua etmek nasıl bir şey?"

Dudaklarını birbirine sürtüyor ve ağzının hatırası kendi dudaklarımı karıncalandırıyor.

Bu öpücük onu korkuttu. Benimle ilgili her şey onu korkutuyor, bunu söyleyebilirim.

Kadehi uzatmadan önce tereddüt ediyor ve bu kez önümde birbirine bağlı olan ellerime alıyorum. Bana biraz çeşitlilik sunması ne kadar hoş. Ayrıca bana generalin eşinin elbisesini giydirdi, saten yeşili, göğüslerimi kaçmak istermiş gibi gösteren düşük korsajlı bir elbise. Kendimi bir

Tüm katmanları teker teker üzerime giydirdiğinde uygun bir evcil hayvandı. Beni giydiren hissetmiş olabileceği herhangi bir arzuyu gizli tutmayı başardı.

Bu sabah kiliseden iki sırayı getirdi ve bir yatağı andıracak şekilde bir araya getirdi. Henüz üzerinde uyumadım ama ana kadar yerdeki giysi yığını daha rahat bir seçenek gibi görünüyor.

Kadehi geriye yatırıyorum ve içindekilerin geri kalanını bir dikişte yutuyorum.

Kara kaşları takdirle kalkıyor. "Pekâlâ. Sana nasıl dua edileceğini gösterebilirim."

Ayağa kalkıyor ve kadehi elimden alıp masanın üzerine koyduktan sonra beni dirseğimden tutup yukarı çekiyor. "Gel bakalım. Oraya kadar yürüyebilir misin, yoksa seni taşıyayım mı?"

"Neden yürümeyi öğrenip öğrenemeyeceğime bakmıyorsun?" Ben ediyorum. Devrilmeye başlıyorum ve o sıcak avuçlarını omuzlarıma koyarak beni ayakta tutuyor. "Beni topallayarak tutarsan öğrenemem. Sanki hâlâ bir kuyruğum varmış gibi."

Bir süre bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Haklısın. Beni tekmelemeyeceğine söz verir misin?"

"Böyle bir söz vermiyorum."

Kendi kendine kıkırdıyor ve sonra eğilip ipi çıplak elleriyle sanki sadece bir saç teliymiş gibi koparıyor.

Bunu bilerek yaptığını hissediyorum, gücünü ve bana neler yapabileceğini hatırlatmak için.

Ne kadar kolay kırılıyorum.

Ama savaşmadan yıkılmayacağım.

Beni sabitlemek için elini dirseğime koyuyor. Yanında böyle dururken, onun da ne kadar büyük ve uzun olduğunun farkındayım. Her santimi gergin, sert ve güçlü, insandan çok canavar, rahipten çok hayvan. Onun parmaklarını içime sokmuş olmam, onun sikini göğüslerimin arasına almış olması, ikimizin de birbirimizin varlığında boşalmış olmamız, birbirimizi en ham ve savunmasız halimizde görmüş olmamız ve yine de böyle anlarda boylarımız arasındaki farkı hissetmem garip.

O, esir alan.

Ben, tutsak.

Ama sorduğunda, "Yürüyebilecek durumda mısın? İşte, bana yaslan ve her seferinde bir adım at," dediğinde ve sesi nazik, gözleri endişe dolu olduğunda, içindeki adamın sonsuza dek kazanıp kazanmayacağını merak ediyorum. Eğer bir gün bu dinle birlikte canavarı da atabilirse, kendini her ikisinden de kurtarabilir. Eğer o

bir zamanlar olduğu, artık adını hatırlamadığı adam haline gelebilir.

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Deneyeceğim."

Bunca zamandır ayaklarım bağılydı, o burada değilken topallayarak odanın içinde zıplıyordum, kaslarımı çalıştırıyor ve ayaklarımı test ediyordum, büyük kaçışa hazır olduklarından emin olmak için. Ama şimdi gerçekten bir ayağımı diğerinin önüne atarak yürümek zorunda olduğum , bu iş sandığım kadar kolay değil.

Yalpalıyorum, çok yalpalıyorum ama Priest beni sabit tutuyor ve kapıya, kurtuluşun gerçekleştiğı yere doğru götürüyor. Ayaklarımı sıkı ve ince hissediyorum, ayak parmaklarım pençe gibi sürekli yeri kavıyor. Baldırlarım çabuk ağrıyor ama kapıya varana kadar bir ayağımı diğerinin önüne koymayı başarıyorum.

Kilidi açacak kadar uzun süre beni bırakıyor ve ben de dik durmayı başarıyorum.

Sonra kapıyı açıyor ve beni yepyeni bir dünyaya götürüyor.

Burası kutsal bir yer. Havada yoğun bir huşu var - bunu açıklamanın başka bir yolu yok. Bazen Limonos'a döndüğünüzde, güneşin yüzeyi delip geçtiğı, mercanlara ve balıkların parıldayan pullarına ışık saçan bu deniz mağaralarına rastlar ve buranın önemli bir yer olduğunu hissedebilirdiniz. Diğer zamanlarda, kayalarda ölülerin gömülü olduğu mağaralar, Syren kemik yığınları vardı ve sizden önce gelen tüm yaşamları hissedebiliyordunuz.

Bu kilise de öyle. Belki o kadar doğal değil, o kadar saf değil, ama insanların umutlarını, hayallerini, korkularını ve üzüntülerini getirip bıraktıkları, sundukları bir yer olduğunu söyleyebilirim.

"Ne?" Priest bana sordu.

Durdum, her şeyi içime çektim.

"Hissetmiyor musun?" Kirişlere bakarak fısıldıyorum. Sanırım burası basit bir yer -su altı krallıklarında daha süslülerini görmüştüm- ama basitliğinde bile havada elle tutulur bir şey var.

"Neyi hissetmek?" Bakışları merakla üzerimde geziniyor.

Omuz silkiyorum, kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Bir rahip bile bilmiyorsa... "Buranın bir ibadet yeri olduğunu söyleyebilirim."

"Ah," diyor yavaşça, parmaklarını çenesinde gezdirerek. "Sanırım haklısın. Sadece ona o kadar yakınım ki hiç fark etmedim. Sakın bana inançlı bir kadın olmak üzere olduğunu söyleme."

"Ben hiçbir şeyin kadını değilim," diyorum sertçe. "Sadece özgür zihninin ve özgür iradenin kadınıyım."

"Oysa daha geçen gün buraya ibadet etmeye gelen insanları yargılıyordunuz."

"Taptıkları şeye katıldığımı söylemiyorum," diye açıklıyorum. "Sadece öyle olduklarını hissedebiliyorum. Bu Tanrı ile ilgili değil. Çaresizlikle ilgili."

Aramızda sessizlik uzuyor ve onu kırmak *istememe* rağmen kıldığım endişeleniyorum.

"Anlıyorum," diyor dikkatle, sözlerimi düşünürken dudaklarını ovuşturuyor. "Dikkatli olmalısın; düşüncelerin küfür sınırında."

"Neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü az önce bana nasıl dua edeceğimi soran sendin." Tekrar koluma giriyor ve beni kilisenin ön tarafına, koridorun önündeki yükseltilmiş alana götürüyor. Buraya çıkan birkaç basamak ve ardından mumlarla aydınlatılmış, beyaz dantellerle örtülü uzun bir masa var. Arkasındaki duvara büyük gümüş bir haç monte edilmiş, iki yanında renkli camlardan pencereleri olan başka haçlar ve insan portreleri var.

"İşte," diyor alçak bir sesle, basamakta dizlerinin üzerine çöküyor ve bana da aynısını yapmamı işaret ediyor.

Eteğimin kenarını yukarı çekip yanında diz çökmeye çalışıyorum, dizlerimi öyle bir büküyorum ki hareketlerim garipleşiyor, yeşil saten etrafımda su gibi birikiyor. Yaptığı her şeyi izliyorum; ellerini avuç avuç, parmakları yukarıda birleştirdiğini, haça bakışını, başını eğip parmaklarının ucunu alnına koyuşunu ve gözlerini kapatışını.

"Göklerdeki babamız, adın kutsal kılınsın," diyor alçak, gür bir sesle, ayin sırasında gürlediğini duyduğum sesin daha sessiz bir versiyonu. "Krallığın gelsin, gökte olduğu gibi yeryüzünde de senin istediğin olsun."

Sonra sessizliğe gömülüyor ve ben nefesimi tutmaktan kendimi alamıyorum.

Sonunda gözlerini açıyor ve bana utangaç bir bakış fırlatıyor. "Benden sonra tekrar etmen gerekiyor."

"Ah!" diye bağıyorum usulca. "Özür dilerim. Tekrar edebilir misiniz?"

Bana sabırlı bir gülümseme fırlatıyor ve sonra duayı tekrarlıyor, her cümlenin sonunda benim de söylemem için duraklıyor.

"Sonra ne olacak?" Ben soruyorum.

"Belirli şeyler için dua edebilirsiniz," diyor haça bakarak. "Ya da olduğu gibi bırakabilirsiniz, yeter ki her kelimenin bir anlamı olsun, yeter ki bu duayı Tanrı ile aranızda bir köprü haline getirmeye çalışın. Sadece kelimeleri ezbere okuyup ne anlama geldiklerini düşünmezsiniz. Bu anlamsız olur. Başka bir yerde de olabilir."

"Demek böyle dua ediyorsun?"

Bana meraklı bir bakış attı. "Özellikle ben mi? Hayır. Çoğu insan böyle dua eder."

"Ama nasıl dua ettiğinizi bilmek istiyorum."

Mavi gözleri beni dikkatle inceliyor ve kendimi dizginlemem gerektiğini biliyorum. "Meraklı bir şeysin, değil mi? Hor gördüğün insan dünyası hakkında bu kadar çok şey bilmek istiyorsun."

"Onu küçümsediğimi hiç söylemedim!"

"İnsanları lezzetli oldukları için değil, hak ettikleri için öldürdüğünüzü söylediğinize inanıyorum. Sizin deyiminizle, *bir insan daha eksilirse dünyaya iyilik yapmış olursunuz*. Şimdi, belki de bunu yanlış yorumluyorum, ama kulağa insanlığı o kadar da umursuyormuşsunuz gibi geliyor."

Gözlerim kısıldı. "Sen bir erkeksin, tabii ki ne demek istediğimi anlamazsın. İnsanların en tehlikeli yaratıklar olduğunu düşünebilir ve işledikleri suçlar yüzünden tüm insanlığı mahkûm etmek istemeyebilirim."

"Yeterince makul," diyor, kabul ettiğini göstermek için avuçlarını açıyor.

"Peki dua ederken ne istiyorsun?" diye soruyorum.

Çenesi içe doğru sarsılıyor. "Bana bunu soramazsın." "Neden?"

Ağzı açılıp kapanıyor, kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Bu kişisel bir mesele."

"Bu bir dilek gibi mi? Birine söylersen gerçekleşmez mi? Omurgalı balıklarda böyle bir şey var. Sırtlarındaki sivri uçlardan birini kırıp bir dilek tutarsınız ama birine söylerseniz hepsi boşa gider."

Yumuşak bir kahkaha atar. "Hayır, öyle değil. Bu sadece... bu seninle Tanrı arasında."

"İnanmadığın Tanrı'nta kendisi mi?"

"Çarmıhtaki adamın beni dinlediğini söylemedim," diyor duvardaki dev gümüş haçı başıyla işaret ederek. "Ama birileri dinliyor. Belki harekete geçmiyorlar ama dinliyorlar ve bu benim için yeterli."

Bir an bekliyorum, en iyi yaklaşımımı planlıyorum. Kendimi tekrar suyun içinde, bulanık derinliklerde avıma yaklaşıyormuş gibi hissediyorum.

"Yani bu Tanrı, bu varlık sadece dualarınızı dinliyor... ve yine de tüm yeminlerinizi yerine getirmeniz gerektiğini mi düşünüyorsunuz? Ne için?"

Bana sabit bir bakış atıyor, kaşları birbirine çarpıyor. Kilisenin titrek mum ışığında yakışıklı yüz hatları daha keskin, daha tehlikeli görünüyor. Gömleğinin içine uzanıyor ve boynundaki boncuklu kolyeyi onu kurtaracakmış gibi kavradığını görüyorum.

Vücudumda bir heyecan dolaşıyor.

Gerçekten bunu yapmak üzere miyim? Kaçacak mıyım? Buradan canlı çıkabilecek miyim?

Ya da daha iyi bir soru...yapacak mı?

On Üçüncü Bölüm

LARIMAR

"Sana söyledim," diyor Priest yavaş ve ölçülü bir sesle, "yeminlerim benim için kendimi hizada tutuyor. Önemsiyormuş gibi yaptığınız o insanlık için."

Ona en masum gülümsememi veriyorum ve koridordan aşağı bakacak şekilde arkamı dönüyorum, en üst basamak belime baskı yapıyor. "Peki beni becermek nasıl insanlığın çöküşü anlamına geliyor?" Bağlı ellerimle aşağı uzanıp elbisemin eteklerini belime kadar çekerek soruyorum. Bacaklarımı açarak çıplak amımı iyice görmesini sağlıyorum.

Göğsünden bir gümbürtü yükseliyor, kaşları aşağıya inmiş bir şekilde ona bakıyor

Ben.

"Bu kontrolle ilgili," diyor kalın bir sesle ve bunu yapmamak için çok çabaladığını söyleyebilirim.

Bacaklarımın arasına bakmak için.

"Ama beni elinin üzerine boşaltmak kontrolle ilgili değil mi? Ya da senin göğüslerimin arasına boşalman?"

"Tanrım, kadın," diye yemin ediyor.

Neredeyse gülecektim. "Şimdi kim kafır oldu?" Sonra ellerimi üzerime koyuyorum. Sırf ona böyle sataştığım için kadar ıslandığım için utanmalıyım.

"İyi o zaman. Eğer bana vermezsen, kendime vermek zorunda kalacağım."

Burun delikleri açılıyor, kolyesini tutuşu parmak eklemlerini beyazlatıyor.

Ama bana durmamı söylemiyor.

Parmaklarımı aşağı doğru hareket ettiriyorum, ıslaklığımın sesi kilisenin sessizliğinde inanılmaz derecede yüksek. Ellerim birbirine bağlı olduğu için satın almak zor ama bu da gösterinin bir parçası.

Sırtımı eğiyorum, saçlarım bir çarşaf gibi arkamdan akıyor. İnliyorum, ağzım açık. Gözlerini üzerimde hissediyorum, yüzümde, göğsümde, açık bacaklarımda. Bakışları altında ateş gibi yanıyorlar, tenimi sıcak, sıkı ve açıkta hissettiriyorlar.

"Bana yardım edebilirsin," diye fısıldıyorum, kırıışlere bakarak. "Bana pek çok şekilde yardım edebilirsin."

"Gayet iyi görünüyorsun," diyor çiğ, hırpalanmış bir sesle.

Başımı kaldırdığımda amıma dikkatle baktığını görüyorum, sanki aç ve tatmak için yanıp tutuşuyor.

Kalçalarımı daha da geniş açıyorum ve onun bu görüntüyü yutmasını izliyorum.

"İpi gevşetebilirsin," diyorum sızlanarak. "Bana yapmayacağın şeyi kendime yapmama izin ver."

Bana sertçe bakıyor, kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor. Bir an için beni değerlendiriyor, seçeneklerini tartarken ağır ağır nefes alıyor. Uzanıp bileklerimi bağlayan ipi çözüp yana atmadan önce aramızdaki gerginlik sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor.

Sonra beni şaşırtarak ve sevindirerek yere uzanıyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Kalçalarımı sıkıca kavıyor, sert parmak uçları tenime batıyor, onları daha da açıyor, tavırları sertleşiyor. Uzun siyah saçları hassas tenimi gıcıklayarak hissiyatımı artırıyor.

Nefesim kesiliyor ve bacaklarımın arasından bana bakıyor, sessizce devam edip etmeyeceğini soruyor. Gözlerindeki bakış bariz bir şekilde vahşi, adamın altındaki canavar ortaya çıkıyor.

Evet. Beni bütün olarak ye. Ne istersen al. Hepsini al.

Ensemde bir ter damlası oluşuyor. Onun pençelerinden kaçmak istiyorum ama aynı zamanda yakalanmak da istiyorum. Onun avı olmak istiyorum. Bana ziyafet çekmesini ve beni ölümün kıyısına kadar becermesini istiyorum. Hep bahsettiği o cennetle dans etmek istiyorum.

"Beni yut," diye fısıldıyorum ona. "Hiçbir şey kalmayana kadar yut beni."

Çenesi geriliyor, alçak bir sesle gürlüyor, mavi gözleri açlık ve ihtiyaçla parlıyor ve sonra yüzünü aşağı doğru indiriyor.

Usulca haykırıyorum, ellerim saçlarını yumruk yapmak için uzanıyor. Sakalları narin tenimi sıyrıyor, dudakları hem sert hem yumuşak, ağzı kıvrımlarımı sarıyor, dili güçlü ve ustaca hareket ediyor. Uzun bir yalama, sonra bir diğeri, dünyamı döndürüyor, onun için daha derinlere yalvarmak istememe neden oluyor.

"Rahip," diyorum inleyerek, kendimi onun dilinin hissine kaptırıyorum. Beni onunla beceriyor, amımın derinliklerine dalıyor. İnsanın mümkün olabileceğinden daha uzun ve kalın görünüyor, nefes alamayana kadar beni dolduruyor.

Bana karşı inliyor ve titreşimler kalçalarımın onun yüzüne çarpmasına neden oluyor. Bu gece ikimiz de sabırlı değiliz. Duman damarlarımı dolduruyor ve

Hem yüzüyorum hem de onunla boğuşuyorum, beni burada tutacakmış gibi saçlarını çekiştiriyorum, aynı zamanda serbest kalmak istiyorum.

"Tanrım, tadın dualarım gibi," diyor bana karşı, konuşurken dudakları hareket ediyor, nefesi amımda sıcak, gözlerim başımın içinde geri dönüyor. "Bunun için dua ettim, senin için."

Onun sözleriyle kalbim boğazımda düğümlendi.

Benim için dua mı etti?

Dürüst mü davranıyor, yoksa bana duymak istediklerimi söyleyerek beni işe yaramaz, merhametine muhtaç hale getirmeye mi çalışıyor? O-

Ow.

Lanet klitorisimi ısırdı!

, öfkeli sesime rağmen sesim kilisede yankılanıyor ve şimdi yüksek sesle inleyerek onu ağzına alıyor. Kanın sıcak akıntısını hissedebiliyorum, acı onun yumuşak diliyle çabucak yatışıyor ve ısırığının verdiği o baş döndürücü, sisli mutluluk beni ele geçiriyor.

"Yaklaştım," demeyi başarıyorum, neredeyse kelimelerimde boğuluyorum, kalçalarım başının yanlarını sıkıyor. "Ben... Ben..."

Bu çok fazla. Kan ve arzuyla ıslağım ve ağzı doyumsuz, çılgın ve dağınık, dudakları ve dili dönüyor, emiyor ve yalıyor ve içimdeki her sinir sıkı bir demet halinde çekiliyor. Sürtünmenin peşindeyim, *bir şeyin peşindeyim*. Gidecek hiçbir yeri olmayan bir ateşle doluyorum ve bu ateş artıyor, sıkışıyor ve...

Çözüldüm. Parçalar halinde. Küller içinde. Parçalarım bu kutsal yere dağıldı.

Adını haykırıyorum, saçlarını çekiyorum, kalçalarımın çenesini kırabileceğini düşünene kadar vücudum çılgınca bükülüyor. İçimde milyonlarca yıldırım gibi bir sıcaklık patlıyor ve artık nerede olduğumdan emin değilim. Bu *varlık* dışında neye dönüştüğümünden emin değilim, yüzen, ruhlu ve özgür.

Sonra aklımın bir köşesinde planımı hatırladım.

Gerçekten bir anlamı yok, gerçekten kaçabilmemin bir yolu yok.

Ama en azından bir kez denemeliyim ve bunun cezasını çekmeliyim.

"Rahip," diye fısıldıyorum, başını kendime doğru çekene kadar saçlarını çekiyorum. Eğilirken iki yanımdan destek alıyor ve sanki bir şey fısıldayacakmışım gibi kulağına gidiyorum, saçları yüzüme düşüyor.

Bir şey söylemek yerine, içimdeki çaresizliği, vahşi ve özgür olma ihtiyacını arıyorum ve dişlerimi topluyorum.

Ağzımın içinde uzuyorlar, çenem acı içinde filizleniyor. Parmaklarım da aynı şeyi yapıyor, tırnaklarım öne doğru kıvrılıp sertleşmiş pençelere dönüşüyor.

Priest fark ettiğinde sertleşiyor ama artık çok geç. Dudaklarındaki tadıma kendini o kadar kaptırmış ki olması gerektiği kadar hızlı davranamıyor.

Bir ulumayla kulağını vahşice ısıyorum, dişlerim kulağa batıyor ve etini koparıyor.

Bağırıyor, kan fışkırıyor, eli kendini korumaya gidiyor ve ben olabildiğince hızlı çalışıyorum, pençelerimle boynunun yan tarafını yırtıyorum, altından çıkmadan önce kas ve siniri koparıyorum. Beni yakalamaya çalışıyor ama elleri çok kaygan ve kanlı olduğu için elinden kurtuluyorum.

Hiç zamanım yok.

Koridorda koşmaya başlıyorum, ana kapıya doğru ilerliyorum, ilerlerken boynunun ve kulağının bir kısmını tükürüyorum, ilk kez koşmaya çalışırken ayaklarım tökezliyor.

Neredeyse kapıya varmıştım ki, arkamda, nefes nefese, kuduz bir canavar gibi hırlayarak beni yere sermeye hazır olduğunu hissettim.

. En azından
denedim.

Kükreyip beni arkamdan yakalıyor ve beni sırtüstü yere çarpana kadar havada dönüyorum, nefesim kesiliyor.

Kanı üzerime akıyor, yüzüme damlıyor ve saçlarımı tutup boynuma saldırmadan önce geri çekiyor. Beni sertçe ısıyor, ancak zevk yine acının önüne geçmekte gecikmiyor. Benden içiyor ve boşuna olduğunu bildiğim halde, beni yakalamasını istediğim halde karşı koymaya çalışıyorum. Çenelerim kırılıyor ve pençelerim sırtını tırmıklıyor, kumaşı parçalıyor ve uzun, kanlı yarıklar bırakıyor.

Haykırıyor ve ağzını boynumdan çekip bir eliyle kollarımı tutmaya çalışırken diğer eliyle beni boynumdan tutuyor.

"Planın bu muydu?" diye bağırıyor, boğazımı kısa süreliğine bırakıp kolyesini koparıyor ve beni yüzüstü çevirip bileklerimi arkamdan sarıyor. "Bunca zamandır planın bu muydu, kaçabilmek için beni baştan çıkarmaya çalışmak? Duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söylemek?"

Artık onu ısırmaya bile çalışmıyorum. "İyi bir plan değil miydi?"

"İstediğin şeyi istiyor musun?" diye kükrüyor ve beni ensemden yakalıyor. "İstediğin şeyle nasıl başa çıkacağını biliyor musun ki?"

Ben daha cevap vermeye çalışmadan beni boynumdan tutup yerden kaldırıyor, öyle ki boynumu içi boş bir kemik gibi ikiye ayırmasından korkuyorum. Pençelerim amaçsızca çırpınıyor, bileklerimi birbirine bağlayan boncuklu kolyeyi yakalayamıyor, dişlerim kırılıyor ama ona yaklaşıyorum.

Beni kovalamasını, yere sermesini, sağa sola savurmasını ve en sonunda benimle birlikte istedim ama öfkeden o kadar ileri gitmiş olabilir ki beni gerçekten öldürebilir. Sadece ölümle dalga geçmek, ölümümle flört etmek değil, gerçekten kafamı koparabilir, kurumuş bir kabuğa dönüşene kadar kanımla ziyafet çekebilir ve işi bitebilir. Birkaç dakika içinde balıklara yem olmak için denize geri atılabilirim.

Beni en yakın sıraya götürüyor ve bacaklarımın arkası sıraya degecek şekilde çeviriyor, tutuşu sıkılaştıkça sırtım kamburlaşıyor.

Gözlerine bakıyorum - vahşi, kontrolsüz, sanki arkalarında başka biri varmış gibi, yaşayıp yaşamadığımı umursamayan biri. Canavar. Onun bu yanının ortaya çıkmasını hiç istemedim.

Sadece ona bakıp bunun olup olmadığını merak edebiliyorum.

"Lütfen," diye fısıldamayı başarıyorum onun boğucu

pençesine karşı. Lütfen yaşamama izin ver.

Lütfen bırak gideyim.

Lütfen benimle ilgilen.

Lütfen sik beni.

Lütfen, sev beni.

Herhangi birini alırdım.

Ve sonra gözlerine berraklık geldiğini görüyorum, önce soğuk, renklerini buz mavisi yapıyor, suyun altındaki buz gibi. *Onun* ortaya çıktığını görüyorum, işkence görmüş insan, rahip, hatta kan içici.

Derin, gürleyen bir hırıltıyla beni sıralardan aşağı sürüklüyor, çıplak ayaklarım yere değmeden önce beni iterek sıranın üzerine diz çökmemi sağlıyor.

"İstedğin bu mu?" diye bağırıyor kısık sesle ve bedenini arkama getiriyor. Elbisemin eteklerini belime dolanana kadar yukarı çekiyor, popom ona çıplak görünüyor. Pantolonunun kumaşıyla oynadığını duyuyorum ve kalbim beklentiyle dört nala atmaya başlıyor. Önceden de ıslanmışım ama şimdi aşırıya kaçmak üzereyim.

"Öyle mi?" diye kulağıma hırlıyor. "Sert oynamayı seviyor musun? İncitmeyi ve sakatlamayı seviyor musun? Karşılığında istediğin bu mu?"

Nefesi yanağımnda sıcak ve sesindeki derin, hırıltılı sabırsızlığı duyabiliyorum, sanki teslim olduğu için kendine daha çok kızıyor. "Nefes alamayana kadar sikimin içinde sıkışmasını mı istiyorsun? Bu senin için yeterli mi? Tohumum bacağından aşağı damlasın, ruhum da onunla birlikte? Bu kadar mı? Bu seni tatmin edecek mi?"

"Evet," diye haykırıyorum usulca ve sikini pantolonundan çıkardığını, enerjisinin uyluklarımın arkasına yayıldığını, sert, kalın, korkutucu uzunluğunun baskısını hissediyorum. Aynı anda hem kadife yumuşaklığında hem de sert ve sıcak, çok sıcak. Kalbinin her atışında bana karşı nabzının attığını hissedebiliyorum.

Amım ani ve vahşi bir ihtiyaçla ağlıyor ve neredeyse ona tekrar yalvarıyorum

-Yalvarışım hoşuna gitmiş gibi görünüyor ama sonra eli popomu kavlıyor, sikini tek bir hamlede amıma sokarken parmakları sertçe giriyor.

"Rahip!" Soluk soluğa sesleniyorum, adı göklere yükseliyor.

"İstediğin bu muydu?" diye boynumu törpülüyor, kalçaları arkama doğru pompalanıyor, hızı artırıyor. "Seni ve iştahını yatıştırmak için yeminlerimi paramparça etmek mi?"

Elimde olmadan başımı sallıyorum, dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Bu tam da istediğim şeydi.

"Benim kurtuluşum olduğunu mu ? Benim kurtuluşum olduğunu mu ?" devam ediyor, sakalı kulaklarımı gıdıklıyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Kelimeleri bile oluşturamıyorum. Düşünemiyorum. Eli boğazıma gidiyor, beni boğuyor, diğer eli bileklerime iniyor, beni bağlayan kolyenin etrafındaki boncukları kısaca parmaklıyor.

"Seni istiyorum," diyor nefes nefese, sikini daha derine sokarak. "Sana ihtiyacım var. Seni daha önce hiç istemediğim kadar arzuluyorum. Bağışlanma yok, cennet yok, hiçbir şey yok. Sana sahip olmalıyım, aynen böyle, sikim amının derinliklerinde ve Tanrı'ya beni asla terk etmemen için dua ediyorum, asla *onsuz* olmayacağım."

Ön tarafıma uzanıyor, eli çılgınca elbisemin katmanlarını yolumdan çekiyor, ta ki amımı kavrayana kadar, sahiplenici ve sert bir şekilde kavlıyor. "Bu bana ait, bedeninin ve ruhunun geri kalanıyla birlikte. Sonsuza dek ve sonsuza dek birbirimize bağlıyız."

Klitorisimin üzerinde bir parmak ucuyla, kaygan ve şişmiş olduğum yere karşı sert, sert daireler yaratıyor. Daha önce parmaklarının verdiği hasar her neyse

Isırık azaldı ve ben her zamanki kadar hassasım. Hafifçe öne uzanıyor, sanki tekrar ısırıyormuş gibi çimdikliyor ve nefesim kesiliyor. Acıyor ama yine de acıya karşı hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Deniz tanrıçası gibi sikimin üzerine boşalmanı istiyorum," diyor kabaca. "Islak istiyorum, çok ıslak."

Parmakları tekrar işe koyuluyor, kalçalarım titremeye başlayana, boynum geriye doğru bükülene kadar döndürüyor, sıkıştırıyor, çekiyor.

"Evet, ," diye tıslıyorum. "Daha fazla."

"Tanrım," diye mırıldanıyor bana karşı. "Hak etmediğim halde beni cennete götüreceksin. İçten dışa doğru döllerimin içinde boğulacaksın."

Biraz geri çekiliyor, nefesini tutmaya çalışıyor ve tüm kilise bulanık, sanki başka bir yerde, başka bir dünyadaymışım gibi. Sonra siki o kadar sert ve derin giriyor ki, hiç merhamet yok, hiç merhamet yok.

Haykırıyorum, yaklaşan dalgalara, zevkle birlikte gelen acıya kendimi bıraktığımda nefesim kesiliyor. Göbeğim güneş gibi, sıcak ve dönüyor, ısı beni yok edene kadar artıyor. Sertçe ve sesimin izin verdiği kadar yüksek sesle boşalıyorum. Tüm vücudum zonkluyor ve titriyor, sıranın kenarı göğsüme batıyor, morartacak kadar sert.

"Oh, sik beni, işte geliyor," diye pantolonunu indiriyor. "Oh, Tanrım."

İçime giriyor, saf hayvan, tamamen canavar, tamamen insan ve nefesinin kesildiğini duyuyorum, inlemelerinin gümbürtüsünü, içimdeki tohumunun sıcak fişkırmasını hissediyorum. Vücudum kemiksiz kalana, hızı yavaşlayana ve elleri başımın arkasından aşağıya doğru kayana, saçlarımın arasından hem eksik hem de şefkatli bir hareketle kayana kadar ölmekte olan itişlerden sarsılıyor ve sallanıyor, sanki kim olduğumdan ya da kim olduğundan gerçekten emin değilmiş gibi.

"Larimar," diyor, ismim bir fısıltı, bir adak, saygı duyulan bir şey.

Sonra omzuma bir öpücük kondurdu.

Çok tatlı.

Yumuşak.

"Rahip," diye fısıldıyorum.

Terreddütle geriliyor. Sonra

sıcak bir şekilde kıkırdıyor.

"Üzgünüm, sizi duymakta zorlanıyorum," diyor. "Kulağım kayıp gibi görünüyor."

Bölüm On Dört

PRIEST

Bir kulağımı kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. Açıkçası, vücudumun herhangi bir parçasını kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. Bir canavarken, tamamen yok edilemezdim. Kendimi savunurken insanlar tarafından saldırıya uğradığımı hayal meyal hatırlıyorum ama herhangi bir zarar verdiklerini sanmıyorum. Ne olursa olsun, her parçam her zaman sağlam kaldı.

Ta ki Larimar, benim küçük balığım, yıkım iştahlı deniz tanrıcım, lanet olası kulağımı ısırp koparana, boynumu kesip açana ve sırtıma kanlı izlerini bırakana kadar. Daha önce hiç bu kadar acı çektiğimi hatırlamıyorum ama bu acının yerini kısa sürede şiddet ihtiyacı ve onu becerme arzusu aldı.

Onu becerme arzusunun galip gelmesi ikimiz için de büyük bir şans oldu.

Onu kiliseye götürdüğümünden beri geçen günlerde nelerin değiştiğiyle boğuştum. Neyse ki kulağım tekrar büyüdü - bir rahibin olması gerekenden daha kibirli olduğum ortaya çıktı - ve yaralarım iyileşti, ancak Larimar ile olan ilişkim değişti. Sanki ona farklı bir gözle bakıyor gibiyim. Onu her zaman arzuladım, saplantılı bir şekilde ona sahip olmak istedim. Onu bu kilisenin arka odasında tutmak ya da belki bir gün bu ıssız, havanın dövdüğü köyden çıkıp başka bir yere gitmek, belki de kan içenlerden oluşan bir mürettebatın yönettiği bir korsan gemisine binip yanımda onunla keşfedilmemiş denizlere yelken açmak anlamına gelse de, onu sonsuza dek elimde tutmayı arzuladım.

Ama bu hisler sahiplenme duygusundan, onun benim olmasını istemekten kaynaklanıyordu. Bu yüzden büyüm karşılığında bana bağlanmasını istedim. Bu sadece onun adına göstermelik olabilir ama ben ciddiye alıyorum. Beni terk ederse onu bulmak için dünyanın öbür ucuna gideceğimi söylediğimde ciddiyim.

Ancak, onun içine girdikten sonra, hiçbir şey kalmayana kadar boşaldıktan sonra, kendimi günaha ve günaha teslim ettikten sonra, ne yaptığımı fark ettim

Bunca zamandır korkuyordum. Yeminimi bozarsam, onu Tanrı'nın gözünde düzgün bir şekilde becerirsem, dizginleri içimdeki canavara teslim edeceğimi varsaydım.

Ama öyle bir şey olmadı.

Gerçek korkumun, deniz tanrıçam hakkında beni her zaman dehşete düşüren şeyin, onun hakkında hissettiklerim olduğunu fark ettim. Sadece bir mülk ya da saplantı, sahip olunacak, saklanacak ve seyredilecek bir şey olarak değil, korunacak, değer verilecek, bir parçasına göz dikilecek biri olarak.

Kalbi.

Ama kimsenin kalbiyle ne yapacağımı bilemem. Onu güvende tutacak son kişi benim. Eğer onun kalbini bana verseydi, onu sadece kötüye kullanırdım. Mesleğim ne olursa olsun ben iyi bir adam değilim ve sadece değer verdiğim şeyleri bilirim.

Kalbime gelince? Aslında bir kalbim yok. Vampire dönüştüğüm gün kayboldu. Hayır, kaybolmadı. O gün kalbimi kaybetmedim.

Parçalara ayırdım.

Sıvılaştırdım.

Ailemi öldürdüğüm an çözüldü. Sanki hiç var olmamış gibi.

Böyle bir adam bir kalbe sahip olmayı hak etmiyor.

Larimar'ın bana en çok korktuğum şeyi hatırlatmasına rağmen, ondan uzak durma şansım yoktu. Her gün onu kontrol etmek zorunda olduğum için doğal olarak zaten yapamazdım. Tuvalet kovağını boşaltmak ve ona yiyecek ve su getirmek gibi mütevazı işlerim var.

Zinciri ağzında tuttum ve ellerini bağladım. Vücudumun iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı ve isteyeceğim son şey bana saldırması ve iyileşmeye yeniden başlamak zorunda kalmaktı. Vücudunun başka hangi parçasını çalışacağını düşündükçe ürperiyorum. Ona defalarca zevk verdiğimi biliyorum ve

Kaçmaya kalkarsa başına neler geleceğini biliyor ama şansımı deneyemem.

Ama bazen istiyorum. Sık sık. O amcığın tadına bir kez daha bakmak, içinde bir kez daha sıkışmak. Boşalırken sikimin üzerinde nasıl titrediğini hissetmek istiyorum. Bitirdiğinde nefessiz, açgözlü küçük seslerini duymak istiyorum, sadece benim görmesini sağlayabileceğim cenneti.

Ve şu anda, tatlı yüzünde şehvet dolu bir ifadeyle önümde duruyor. Şeytan ve melek bir arada, üstelik çıplak, bağlı ve zincirli.

Elimde ıslak bir bez tutuyorum, leğenden ona uzatıyorum. Kova ile yıkanmaktansa daha ağırbaşlı bir yöntem olduğunu düşünerek kulübemden buraya taşıdım.

"Artık kuyruğun olmadığı için yıkanman gerektiğini düşündüm."

Zinciri yeterince gevşettim, böylece zaman zaman boğuk ve geveleyerek de olsa konuşabiliyor. "Önce beni çözmen gerekecek," diyor tatlı tatlı, bileklerini göstererek.

Sadece masum görünüyor. O pençelerin neler yapabileceğini biliyorum.

Onun için hareket etmediğimde, gözlerini deviriyor ve küvete tırmanıyor, uzun, buğday sarısı saçları erken bir Rönesans tablosu gibi omzunun üzerinden düşüyor. "İyi," diyor sert, boğuk bir sesle. "O zaman beni sen yıkayacaksın."

Derin bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Peki."

Küvete oturdu, su onu zar zor örtüyordu. Isıtamadığım için su buz gibi ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Sanırım bu da penguenler ve yüzen buz tabakalarıyla dolu açık deniz sularında yüzdüğü için Syren benliğinin bir başka parçası.

"Bana kendinden bahset," diyorum bir dilim zeytinyağlı sabunu el bezine sürüp omuzlarına uygularken. Teni o kadar yumuşak ve pürüzsüz ki, sabun hemen üzerinden kayıyor. "Seni bulmadan önce nerede yaşadığını anlat bana."

"Yaşamak mı?" diyor homurdanarak. "Her yerde yaşıyordum."

"Ama siz gruplar halinde, koloniler halinde yaşıyorsunuz, değil mi?"

Sabunlu bezi sırtına indirirken, "Sana yalnız olduğumu söylemiştim," diyor.

"Ama sen bir krallıktan geliyorsun. Limonos muydu? Acapulco'daydın. Orası kıtanın diğer tarafında. Şüphesiz, sen

Diğerleri oradan buraya. Neden bu kadar yolu tek başına yüzesin ki?"

Vücudu hareketsiz kalır ve odayı sessizlik kaplar. "Birini arıyordum."

Bu benim için yeni bir haber.

"Kim?" Soruyorum, kumaş omurgamın ortasında duraklıyor.

"Bulunmak istemeyen biri," diyor sessizce. "Bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

"Neden olmasın? Sana geçmişimi anlattım."

"Her şey değil," diyor bana bakarken.

Haklı, her şeyde değil. Eğer onu daha fazla rahatsız edecek olsaydım, bana en karanlık günahlarımı itiraf ettirirdi.

Konuyu kapattım. Zaten ağzı zincirle bağlıyken onu konuşturmaya devam etmek muhtemelen zalimlik olur.

Her yerini yıkarken bezi hareket ettirmeye devam ediyorum, göğüslerinin üzerinde, bacaklarının arasında ekstra nazik davranıyorum. Onu heyecanlandırmamak, cinsel iştahını kıskırtmamak mümkün değil. İstemeden de olsa onu boşaltıyorum ve sikimi aşağıda tutacak, zihnimin ahlaksızlık batağına batmasını engelleyecek hiçbir dua edemiyorum.

Onu yıkamayı bitirdiğimde, bunun tadını çıkarmaya karar verdim.

Onu ıslak ve çıplak bir şekilde banyodan çıkardım ve yatağa yatırdım.

Pew.

"Senden besleneceğim," diyorum ona. "Ve sen de bana izin vereceksin karnımı doyuracağım."

Gözleri beklentiyle açılıyor. "Acıtacak mısın?" diye soruyor.

"Yapmamaya çalışabilirim ama söz veremem."

"Senden rica ediyorum." Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Acıt."

Onun yalvarışı taşaklarımın kalkmasına neden oluyor, sikim zaten acımasızca, acı verici bir şekilde sert.

"Pekâlâ," diyorum ona, pantolonumun kapağını açmak üzereyken.

"Bir isteğim daha var," diyor hızla ve ben devam etmesi için ona bakıyorum. "Seni çıplak görmek istiyorum."

Duraksıyorum, elim pantolonumun içinde, sikimi yumrukluyorum. "Çıplak mı?"

"Hiç tamamen çıplak bir erkek görmemiştim," diyor. "Cinsel anlamda değil. Lütfen. Sen her zaman giyiniksin ve ben her zaman... değilim. Bu adil, değil mi?"

"Senin dünyanda her şey adil olsaydı, benim tutsağım olmazdın, değil mi?" İşaret ettim, ama yine onu şımartmaya karar verdim. Gömleğimi çıkarıyorum,

Pantolonum çıplak kalana kadar, vücudumda kalan tek şey boynumdaki tespih. Vücudumun güçlü olduğunu, mükemmel bir şekilde inşa edildiğini biliyorum. Doğaüstü güce sahip bir ölümsüz olmak, kollarımdan karnıma ve sikime kadar her şeyin fiziksel olarak en iyi durumda olduğu anlamına geliyor.

Dudaklarını ısırtışından, havadaki taze uyarılma kokusundan, gördüğünden daha çok hoşlandığını anlıyorum.

Küçük balığımı *acıkmış*.

Ellerimi köprücük kemiklerine koyup onu sıranın üzerine uzanana kadar itiyorum ve sonra bacaklarını tutup aralarında durarak gidebildikleri kadar düzleştiriyorum. Amcığı tamamen çıplak ve bana açık ve en günahkâr görüntüsüne sahibim.

İçimdeki kafiri serbest bırakmak için hiç vakit kaybetmedim.

Sikimi amcığına yerleştiriyorum, sadece ucuyla birkaç saniye alay ediyorum, kıvranmaya başlayana kadar zar zor itiyorum, ıslak ve kaygan amcığını bana sürtüyor.

Sonra ona istediğini veriyorum, sikimi kadar derine sokuyorum. Bu açıdan dar ama soktukça etrafımda gerildiğini hissediyorum. Gözlerim yuvalarından fırlıyor, bedenim şimdiden titriyor.

"Tanrım," diye haykırıyor zincire karşı.

Beni çağırıyormuş, ben onun tanrısıymışım gibi davranıyorum.

Taşaklarım yumruk gibi sıkıca vücuduma doğru çekilirken bu düşünceyle inliyorum.

Ama hangi tanrı elleri arkadan bağlı ve ağzında metal bir zincir olan bir kadına sahip olur? Hangi tanrı böyle bir kadını, onu becermek ve ondan ziyafet çekmek için tutsak eder?

Sanırım bu beni şeytan yapar.

Taşaklarım kıkına ve kalçalarına bastırarak kabzasına kadar itiyorum ve manzaraya bakıyorum. Kazığa oturtulmuş gibi görünüyor, sikim ıslak, pembe teninin içinde kalın.

"Daha fazla, lütfen," diye fısıldıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor.

Homurdanıyorum ve daha sert pompalamaya başlıyorum, kaldıraç için bacaklarına tutunuyorum, baldırları omuzlarımda ve yakında bir hayvan gibi kızışıyorum. Onu altımda görmek, amcığının sırlıslam olması, gözlerinin buğulanması, vücudunun benim olması beni inanılmaz derecede güçlü hissettiriyor. Neredeyse yanlış hissediyorum, sanki onu ne kadar alt ettiğimden zevk almamalıymışım gibi, ama yine de alıyorum.

"Daha fazla," diye tekrar fısıldıyor.

Ona sırtıyorum, sesim titreyerek "Seninle işim henüz bitmedi" diyorum.

Onu yüzüstü çevirdiğimde, sikim onun arzusuyla parlayarak sallanıyor. Kalbimi yerinden hoplatan neşeli bir kahkaha atıyor ama bu kahkaha içine boşalmaya duyduğum şiddetli ihtiyacın gölgesinde kalıyor.

Ama önce beslenmek istiyorum.

Ve sonra, ona daha fazlasını vermek istiyorum.

Sırtının üzerinden öne doğru eğilip boynunun yan tarafını ısıriyorum. Dişlerim derisini deliyor ve tatlı kanı ağzıma akarak boynundan aşağı süzülüyor. Ondan bu kadar sık beslenmemem gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Kanı da en az geri kalanı kadar bağımlılık yapıyor.

"Daha fazla," diye inliyor.

"Daha ne?" Dökülen kanı yalayarak boynuna doğru soruyorum. "Söyle, ben de sana vereyim."

"Senden daha çok. Her şeyi daha fazla hissetmek istiyorum. Yok edilmiş hissetmek istiyorum."

"O zaman dualarınız kabul olacak," diyorum ona.

Kanını yutuyorum ve sonra . "Kalçalarını kaldır," diye mırıldanıyorum ona, sıkı, dolgun poposunun havada yükselişini izliyorum. "İşte iyi bir kız."

Eğildim ve yanağını ısırdım, dişlerim yumuşak, yastığa battı.

Cilt.

İçimde gevşemeye başlamadan önce vücudu sertleşerek haykırıyor.

O kıpırdamadan, arkasını ellerimle kavradım ve yanaklarını ayıracağım. Küçük, sıkı deliği temiz, pembe ve beni bekliyor ve ben her şeyi edeceğim. Başımı eğiyorum, ağzımdan önce burnum giriyor ve dilim onu yıkadığım sabunun tadına bakarak o güzel büzülmüş yerine temas ettiğinde nefesi kesiliyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor zincire karşı.

Araştırmaya devam ediyorum, tadına bakıyorum, deliğini yapmak üzere olduğum şey için olabildiğince ıslatıyorum. Geri çekilip arkasını tekrar ısıriyorum, elime tükürmeden önce kanı ağzıma çekiyorum.

Elimi önce zonklayan sikimin üzerinde, sonra yanaklarının arasında kaydırıyorum, her ikisi de kayganlaşana kadar dönüşümlü olarak.

"Gerekirse ısır," diye şaka yapıyorum.

Sonra, sikimin ucunu onun kaygan deliğine bastırıyorum ve yavaşça itiyorum.
içinde.

"Ahhh," diye haykırıyor usulca.

"İşte böyle, beni alabilirsin," diye onu temin ediyorum. "Yavaş gideceğim."

"Rahip," diye inliyor, vücudu sanki kaçacakmış gibi kıpırdanmaya başlıyor. Elimi sırtının alt kısmına koyarak duraklıyorum. "Bana durmamı söyleyebilirsin." Başını sallıyor, sesli bir şekilde yutkunuyor. "Sorun yok. Ben iyiyim."

"Bunu kaldırabilirsin," diyorum ona tekrar. "Dayanabilirim."

Kalçalarını kavrayıp kendimi içine itmeye devam etmeden önce sapkın bir gurur duygusuyla kendi kendime sırtıyorum. Santim santim ilerliyor ve yolunu kayganlaştırmak için birkaç kez daha tükürüyorum.

Yüksek sesle inliyor ve kıcını bana doğru itmese de kaçmaya da çalışmıyor.

Yavaşça pompalamaya başlıyorum, sikimi dışarı çekerken parlıyor ve sonra tekrar içeri itiyorum. O kadar sıkı ki düz görmek zorlaşıyor.

"Daha fazla," diyor. "Seni her yerde hissetmek istiyorum."

Uzunluğumun onun içinde kaybolmasını izlerken kaşlarım kalkıyor. Her yerde diyor.

Hâlâ onun içindeyken masanın üzerindeki yanan mumlardan birine uzanıp üflüyorum. Mumu tutucusundan çekip baş aşağı çevirdiğimde fitilden dumanlar yükseliyor, yanan ucu avucuma bastırıp yakıyorum.

Onu sallayarak, mumu kalçalarının altına indiriyorum. Vücudu geriliyor.

Parmaklarımı amının kenarında gezdiriyorum, mumu içine sokmadan önce hala fişkırdığından emin oluyorum.

"Rahip!" diye sesleniyor. Mum neredeyse sikim kadar kalın, ama o kadar ıslak ki içine doğru kayıyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum, hem göt deliğini hem de amını çalıştırarak. "Beni ne kadar iyi aldığını görüyor musun? Vücudunun bana nasıl ihtiyaç duyduğunu, ne kadar olgun ve açgözlü olduğunu, her şekilde boşalmaya hazır olduğunu görüyor musun?"

Şimdi nefes nefese, kalçalarını bana doğru hareket ettiriyor, daha fazlasını istiyor. Bunu ona veriyorum, mum amını derinlemesine sikiyor, sikim arkasına sokuluyor.

Hiç böyle bir manzara görmemiştim.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" İnliyorum. "Böyle doldurulmak. Gelmek ister misin, küçük balık?"

Başını sallıyor, iniltili bir ses çıkarıyor. Çok gergin, her yeri titriyor, çok yakın. Tek yaptığım parmak eklemimi şişmiş klitorisinin üzerine kaydırmak ve o da çözülüyor.

Kanalı sikimi kavıyor, şiddetle sertleşene kadar beni sağıyor, nefessiz çılgınlıkları havayı dolduruyor. Beni şaşırtan bir vahşilikle içine pompalamaya başladığımda başı öne düşüyor.

"Siktir," diye . "Evet, evet."

İşte bu kadar.

Kalçalarımın kaba bir sarsıntısıyla orgazmım sökölüp atılıyor. Sanki biri üzerimde şeytan çıkarma ayini yapmış, ruhumdaki şeytanı bir sıcak döl dalgasıyla söküp atmış gibi hissediyorum. Onu bununla dolduruyorum ve sel gibi akmaya devam ediyor, sıcak ve acımasız.

Pompalıyorum ve itiyorum, sonunda dışarı kayana kadar arkası daha da karışıyor. Dölümün onun deliğinden damlayışını izliyorum, sikimden, taşaklarımdan aşağı akıyor, sıranın üzerine damlıyor.

Daha önce hiç bu kadar dağınıklık yaptığımı .

Hiç düşünmeden parmaklarımı boşalmış spermlerimin üzerinde gezdirip amına sokuyorum, vücudu çok hassas olduğundan kıvrana kadar parmaklarımla içine itiyorum. Ama onu tekrar hazırlamaya çalışmıyorum. Pembe teninde parıldayan beyaz incilerin bana bir şeyler yapıyor, beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar tatmin ediyor.

"Pekala," diyorum, bir adım geri çekilerek, gözlerim onun güzel vücudunun üzerinde geziniyor.

Bir banyoya daha ihtiyacı olacak.

On Beşinci Bölüm

LARIMAR

İnsanoğlunun cennet versiyonunun nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim ama onlarınkinin ağzında paslanmış bir zincir olmadığından oldukça eminim. Ancak kilise sırasının üzerinde uzanırken, kendimi cennete en yakın hissettiğim anda hissediyorum.

Priest alçak ve tok bir sesle, "Orada kal," diyor ve sıcak elini kısa bir süreliğine sırtımın alt kısmına koyuyor. Bu hareket yumuşak ama tenimi ürpertiyor. Beni bu kadar kirletebilmesine rağmen - bağlı, zincirli, hem bir penis hem de bir mumla - basit bir dokunuşun da aynı derecede iyi hissettirmesi komik.

Belki daha da fazla.

Hiçbir yere gitmiyorum, ona söylemek istiyorum ama tabii ki ağzımda zincir varken net konuşamıyorum.

Varlığının benden , pantolonunun çekilme sesini, kilidin açılma ve kapının açılma sesini hissediyorum. Gittiğini görmek için başımı çeviriyorum.

Kapıyı kilitlemiyor.

Bu senin şansın, diyorum kendime. *Kaçış.*

Ama durmak bilmeyen orgazmlar kafama bir şey yapmış olmalı. Beni zayıflatılar.

Lanet olsun. Onu baştan çıkaran ve seks yoluyla çaresiz bırakan *ben olmalıydım*, tam tersi değil.

Durumu tersine çevirmeyi nasıl başardı?

Zincire karşı nefes veriyorum, gözlerim kapıda. Priest'in nereye gittiğini bilmiyorum ama uzun süre kalacağını da sanmıyorum. Kilitlemediğini biliyor mu?

Cinsel ilişki sonrası sersemliği atlatmaya ve bir plan yapmaya çalıştım. Kalkıp koşabilirim. Bacaklarım çalışıyor ve bağlı değiller. Çıplak da olsam koşabilirim,

ve yardım bulana kadar koşmaya devam edeceğim. Köylüler bana yardım edecektir, bundan eminim.

Ama Priest muhtemelen daha önce yaptığı gibi beni avlayacaktı ve açıkçası, beni daha öfkeli bir sekse maruz bırakması umurumda olmazdı.

Yine de y zge lerimden neden hatırlamam gerekiyor. Maren'i düşünmek zorundayım.

Dönüyorum ve cesaretimi toplamaya çalışarak dikkatlice oturuyorum. Geçen gün koşmak çok kolay olmuştu.

Ne oldu bana?

Neden kendimi bu adamın rehinesi olarak kalmak zorunda hissediyorum?

      hoşuna gidiyor, diyor içimden bir ses.       onun esiri olmak hoşuna gidiyor. Senden beslenmesini, seni becermesini ve sana daha önce hiç hissetmediğin şeyleri hissettirmesini seviyorsun.

      sen de onun gibisin.

Ve ondan hoşlanıyorsun.

Huzursuzca yutkunuyorum. Hayır. Ondan hoşlanamam. Bunların hiçbirinden hoşlanamam.

Son on bir yıldır tek amacım olan kız kardeşimi bulma saplantısıyla hareket ediyorum. Babamın kaybından, krallığının kaybından, diğer kız kardeşimin kaybından saç  ıktım. Haydut Syren'lerin tacizlerinden kurtuldum, Maren'i bulmak için okyanusları ararken yıllarca süren yalnızlık ve umutsuzluktan kurtuldum.

Bu adama karşı bir şeyler hissetsem bile, şimdi vazge emem.

Bu canavara.

Bu Vampyre.

Ama ya Maren'i asla bulamayacaksam? Ya sadece onu bulmam gerekiyorsa?

Kapının dışında ayak sesleri duyuyorum ve sıyrılıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Rahip, gömleksiz ama siyah pantolonunu giymiş, elinde bir kova su ve bir bezle odaya geri döner.

Bir an duraksıyor ve yürümeye devam etmeden önce bana bakarken yüzünde bir acı belirliyor.

"Bir yere gitmeyi mi planlıyordun?" diye soruyor kovayı yanıma koyarken.

Cevap olarak ona bakıyorum. Zaten cevap veremiyorum. Sadece başını sallıyor. "Tekrar uzan. Bacaklarını a ." Gözlerim açıldı. Yine mi? Bunu zaten yapıyor muyuz?

"Seni temizliyorum," diye ekliyor sessizce ve çenesini kaldırarak istediğini yapmasını işaret ediyor.

"Beni daha yeni yıkadın."

"Ve seni yine kirlettim," diyor ve eliyle tekrar işaret ediyor. "Bunun için temiz su istemiştin."

Sıraya sırt üstü uzandım, ellerim altımda bağlıydı ve tavana bakıyordum.

El bezinin suya girdiğini duyuyorum. Bezi dizlerimin iç kısmına bastırıp yavaşça kalçalarımın yukarı doğru kaydırırken lezzetli bir şekilde soğuk ve ıslak. Beni daha önce yaptığı gibi hassas, metodik vuruşlarla temizliyor.

Karnıma doğru dönmem için mırıldanıyor ve ben de öyle yapıyorum, bacaklarımı tekrar onun için ayırıyorum. Söz konusu bedenim olduğunda onda utanma yok, çekingenlik ya da alçakgönüllülük yok, ama yine de popomun yanaklarını ayırıp bezi nazikçe oraya değdirdiğinde biraz gerildim, o tarafım böylesine yabancı ve vahşi bir şekilde kullanıldığı için biraz ağrıyor.

"İşte," diyor. Birkaç dakika daha şefkatle ilgilendikten sonra bezi çıkarıyor ve sonra...

SMACK.

Zincire karşı inliyorum, avucunun çarpmasıyla sarsılıyorum.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve o bana sinsice sırıtıyor, acıyı hafifleten türden bir gülümseme. Kalbimi tökezleten bir gülümseme.

"Özür dilerim," diyor, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor. "Kendime engel olamadım. Canavarı suçlamak zorundayım."

Sonra öne doğru uzanıp beni omuzlarımdan tutuyor ve oturmam için yukarı çekiyor. Çarşafı kaldırarak, "Bu vardiyayı sana giydirirken seni bir süreliğine çözeceğim," dedi.

Ne anlamı var ki? Arkamdan uzanıp ipi çözmeye başladığında düşünüyorum. Sonunda yine çıplak kalacağım.

"Uslu duracağına söz ver," diye fısıldıyor kulağıma, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "O zaman belki zinciri de çözerim."

Ellerimi serbest bırakırken başımı sallıyorum. Ağrıyan bileklerimi kıpırdatıyorum ve o hemen onları tutup öne doğru getiriyor, gözlerinde bir uyarı var.

Sonra onları ağzına götürüyor ve sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi dikkatle benimkilere odaklanmış bakışlarıyla dudaklarını her birinin yumuşak alt tarafına yerleştiriyor.

Tanrım, onun dokunuşuyla eriyecekmişim gibi hissediyorum. Sanki beni şefkatiyle kazanmaya çalışıyor.

Ve işe yarıyor.

Sanırım *uslu duracağım. Bana böyle bakmaya devam edersen ne istersen yaparım.*

Nazikçe gülümsüyor ve sonra kollarımı kaldırıyor, üzerimdeki vardiyayı kaydırıp başımdan ve göğsümden aşağı çekiyor.

"Aferin kızıma," diyor takdirle, zinciri çözmek için arkama uzanırken.

Sonra durdu.

Nefesini içine çekiyor.

Odadaki enerji aniden karanlık bir şeye dönüşür ve Soğuk.

Başımı kaldırdığımda omzumun üzerinden bana baktığını gördüm ve bakışlarını takip ettim

kapının önünde bir adam duruyordu.

Zincire karşı nefes nefese kalıyorum ve Rahip ellerini indiriyor.

"Burada neler oluyor?" diyor adam. Otoriter kıyafetler giymiş, bu da bana onun da bir rahip olabileceğini düşündürüyor, ama sonra yanında kınına sokulmuş kılıcı ve elinde bir silah görüyorum. Asherah kaçırıldıktan sonra onlara çok aşına oldum.

Bu adam bir korsan mı? Korsan olamayacak kadar bakımlı görünüyor. Şu beyaz kıvrık peruklardan bile var.

Rahip hiçbir şey söylemiyor; sadece benimle diğer adamın arasına giriyor.

"Ona ne yapıyorsun?" diyor adam. "Kenara çekilin, Peder Aragon."

"Lütfen gidin," diyor Rahip sert ve soğuk bir sesle. "Buraya geri dönmenize izin yok. Burası kutsanmış topraklardır."

Adam homurdanır ve silahını çıkarıp Priest'e doğrultur. "Kutsanmış toprak. Senin rahip ya da kutsal bir adam olmadığını biliyorum. Gecenin bir yarısı kiliseye yaptığın tüm bu ziyaretlerden hep şüphelenmiştim. Şimdi görüyorum ki burada bir kadını kendine saklıyorsun. Gerçekten de kutsal bir adam."

"O bana ait," diye homurdanıyor Priest.

Asker bana , "Kime olduğuna o karar versin," diyor. "Merak etme hayatım, seni buradan çıkaracağım." Priest'e ters ters bakıyor ve tabancasını ona doğru sallıyor. "Kenara çekil, Aragon."

Rahip bana bakıyor. Sanırım bu benim şansım.

Tek beklediğim buydu.

Biri gelip beni kurtarsın.

Ama sonra, beni çok şaşırtan bir şekilde, Rahip kenara çekiliyor. Ve kalbim korkuyla çarpıyor.

Adam sırtarak bana doğru yürüyor ve yaklaşırken silahını Priest'e doğrultuyor.

"Çok güzelsin, değil mi?" diyor adam bana bakarken. "Seni neden buraya saklamak istediğini anlayabiliyorum." Asker boştaki elini uzatıp bileğimi tutuyor, çığlık atmama neden olacak kadar sert. "Merak etme, yardım etmek için buradayım."

Rahip bana doğru bir hamle yaptı ama asker tetiği çekti.

Ateşli bir patlama ile silah dumanı havayı dolduruyor ve Priest göğsüne bir kurşunla vurulduğunda tekrar çığlık atıyorum. Nefes nefese yere düşüyor ve sertçe yere çarpıyor.

"Rahip!" Zincirlere karşı çığlık atmaya çalışıyorum ama asker tabancasıyla başımın yan tarafına vuruyor ve her şey kıvılcımlara dönüşüyor. Başımın yanından ılık kan damladığını hissediyorum ve tekrar sıraya itiliyorum, asker vardiyamı yukarı itiyor.

İnliyor, ben iğrenme içinde boğulup yoldan çekilmeye çalışırken sertleşmiş aletini arkama bastırıyor.

"Kutsal bir adam tarafından doğru düzgün becerildiğinden şüpheliyim," diyor adam, bileklerimi tutup arkamdan çekerken, omuzlarım zayıflatıcı bir acıyla tekrar yerinden çıkıyor. "Muhtemelen ne yaptığını bilmediği için seni bağlamak zorunda kaldı. Muhtemelen ne kadar kötü olduğunu ona söylememen için bunu ağzına sokmak zorunda kaldı."

Silahla bana bir kez daha vuruyor ve savaşımın elimden kayıp gitmeye başladığını hissederek inliyorum. Pençelerimi çıkarmaya çalışıyorum ama omuzlarımın yuvalarından sökölme şekli beni engelliyor olmalı. "Yoksa çığlık attığın için mi yaptı bunu? Biliyor musun, çığlık atmaları hoşuma gidiyor."

Başımın arkasındaki zinciri tutuyor ve başımı tekrar yukarı çekmeden önce alnımı tahtaya çarpıyor. Diğer elinin pantolonunu karıştırdığını hissediyorum. "Bakalım ne kadar ses çıkaracaksın, sevgilim."

Zincirin gevşemeye başladığını
hissediyorum. Kararlılığımın
kaybolmaya başladığını
hissediyorum.

"Yerinde olsam onu çıkarmazdım." Priest'in sesi arkamda bir fener gibi çınlıyor.

Gözlerimi açtım.

O yaşıyor!

Zincir çözülüyor ve ağzımdan düşüyor.

Askerin dönüp Priest'e doğru baktığını hissediyorum, onu canlı görünce şaşkınlıkla verdiği nefesi duyuyorum.

"Isırıyor," diye ekliyor

Priest. Ve bu benim için yeterli.

Asker Priest'in dirilişiyle dikkatini dağıtırken, köpekbalığı dişlerim ortaya çıkıyor ve askerin elini ısırarak için etrafımda dönecek gücü buluyorum. İki parmağını ısırarak ikisini de boğumlarından koparıyorum.

Asker dehşet içinde çığlık atıyor, kan fışkırıyor ve ben parmaklarımı şiddetle . Eğer bu adamın herhangi bir parçasını yiyeceksem, bu onun kalbi olacaktı ve o da bunu yaparken beni izleyecekti.

Bu sırada Priest arkasında belirir, adamı arkadan yakalar, peruğunu çıkarıp yere atar ve güçlü parmaklarını her iki omzuna dolayarak çığlık atan askeri yerinde tutar.

"Bu şerefe nail olmak ister misin, küçük balık?" Priest bana soruyor. Gözlerinde o tuhaf kırmızı parıltı var, konuşurken dişleri çıkıntı yapıyor.

Ben de dişlerimi göstererek onun korkunç gülümsemesine karşılık veriyorum. "Memnuniyetle," diyorum ona.

Omuzlarımı öne doğru yuvarlanacak şekilde hareket ettiriyorum ve bir çığlık atarak dişlerimi sıkarak tekrar yerine oturuyorum. Sonra elimi askere doğru itiyorum, tırnaklarım pençeye dönüşüyor ve parmaklarımı adamın göğsüne daldırıp etini ve kemiğini parçalıyorum.

Çılgılığı duvarlarda yankılanıyor ve karanlık gözlerindeki yansımamı görüyorum. Çılgın bir canavara benziyorum.

Kalbini göğsünden söktüğümde daha da fazla. Kalbi yüzünün önünde tutuyorum ki son atışını yaparken izleyebilsin. Benim de onu yememi izlemesini istiyorum ama tereddüt ediyorum, acaba bu Priest için çok mu fazla olur, hakkımda kötü düşünür mü diye merak ediyorum.

Ama askerin arkasında duran ona baktığımda, devam etmem için bana güven dolu bir baş selamı veriyor.

Ağzımı açtım ve adamın kalbini içeri tıktım, dişlerimi birkaç kez şaklatarak sert kası kestim, kan dudaklarımın kenarlarından aktı.

Askerin onu yediğimi gördüğünü biliyorum, Priest'in kollarında yığılıp ölmeden önce sadece bir saniye hayatta kalsa bile.

Uzun zamandır tattığım en güzel Şey olan kalbini yutup Priest'le göz göze geldiğimde bu beni daha da iŐtahlandırıyor. Bakışlarında bir Şeyler değişiyor ve kaşlarını çatıyor. Şu anda kaçıp gidebileceğimi biliyor. Dişlerim keskin, pençelerim dışarıda; kapıya doğru koşabilirim.

Ama ben hareket etmiyorum. Orada öylece duruyorum, aramızda kanlı bir ceset var.

Neden garip hissettirdiğinden emin değilim, ama hissettiriyor, sanki ikimiz de birbirimizi yeni bir ışık altında görüyoruz, belki de sadece birbirimizin gururunu okŐayan bir ışık.

"Vuruldu," diyorum, ağzımdaki kanı silerken göğsünü işaret ediyorum.

"Yaptım. Bu ilk değildi ve son da olmayacak. Bu beni öldüremez." "O zaman neden kenara ekildin?" Ben soruyorum. "Ben de senin beni koru."

"Larimar, seni herkesten koruyacağım, kendim de dahil," diyor ciddiyle. "Ne olursa olsun bu odadan canlı ıkamayacaktı ama senin neler yapabileceğini görmek istedim. Kendine nasıl bakacağını görmek istedim. Canavarını görmek istedim."

"Bana *tecavüz* edecekti," diyorum. "Ya karşı koyamasaydım?"

"Fırsat bulamadan sikini koparırdım," diye homurdanıyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Tetiği çekeceğini düşünmemiştim. Ayrıca, kendine dikkat ettin. Bütün bunlar mı? Hepsi senin eserin."

Sanırım haklı. Priest iyileŐmemiŐ olsa bile, adamın parmaklarını ısırıp koparmayı başardım. Kalbini söküp yedim. Kendimle biraz gurur bile duyabilirim.

Priest boğazını temizleyerek, "Ona sahip olduğumuza göre boşa gitmesine izin vermemeliyiz," diyor. "Ben kanını içerken sen de kalan organlarını yemek ister misin?"

"Diğerlerinin de geleceğini düşünüyor musunuz?"

Başını sallıyor ve askeri yere yatırmak için geri adım atıyor. "oktan burada olurlardı ama her ihtimale karşı dinliyor olacağım. Onun geldiğini daha önce duymalıydım ama ben sadece... seninle çok meŐguldüm."

"Davranıp davranmayacağımla ilgili olarak," diye hatırlatıyorum ona. "Yaramazlığın tam ortasında olduğumu söyleyebilirim, değil mi?"

Bana arpık bir g l msemi veriyor, dişleri ve her şeyiyle, ciğerlerimden nefesimi alıyor. "O zaman lütfen devam et."

Cesedin yanında dizlerimin üzerine çökerek, "Sakıncası yoksa," diyorum. Rahip de aynısını yapıyor, ısırmadan ve ziyafet çekmeden önce  l  adamın boynunu yana doğru kırıyor. Elimi askerin göğüs boşluğuna sokuyorum ve onu ortadan ikiye ayırıp karaciğerini arıyorum.

 kimiz birlikte yemek yiyoruz, aşıkların yaptığı gibi.

On Altıncı Bölüm

LARIMAR

Rahip, askerin öldürülmesinden sonraki birkaç gün boyunca diken üstündeydi. Olayı başkaları takip etmemiş olsa da, askerin şüphelerini başkalarına anlatmış olabileceği ya da birilerinin o meşum gecede askerin kiliseye geldiğini görmüş olabileceği paranoyasına kapılmıştı.

Ama kimse onu sorgulamaya gelmedi.

Aslında, olayın üzerinden neredeyse bir hafta geçti ve askerin kaybolduğuna dair hiçbir haber alınamadığını söylüyor. Priest, sorgulanmayacak kadar sık görev yerlerini terk ettiklerini düşünüyor. Görünüşe göre bu bölgelerde görev yapmak kolay bir iş değil.

Doğal olarak, ziyafetimizden geriye hiçbir kanıt kalmadığından emin oldu. Rahip askerin kanını emdikten ve ben de birkaç lezzetli, besleyici organını yedikten sonra cesedi dışarı çıkardı ve gömdü. Kurtların muhtemelen birkaç gün içinde, don kalıcı hale gelmeden önce onu çıkaracaklarını söyledi. Onunla işleri bittiğinde geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

"Fazla kalmayacağım. Bu sabah ayınım var," diyor Rahip bana. Az önce arka odada bana katıldı ve kahvaltımı getirdi. Bu kez ekmek, tereyağı ve kokusu pek de doğru olmayan bir çeşit balık var gibi görünüyor. Sadece vardiyamla oturduğum ve İncil'i karıştırdığım masanın üzerine koyarken burnumu kırıltırıyorum. Kendime okumayı öğretmeye çalışıyordum ama nafile.

"Ne?" diye soruyor kaşlarını çatarak, yüzümdeki ifadeye dikkat ederek. "Sonunda istediğin gibi sana balık getirdim. Onaylıyor musun?"

Ucundan tutup belli belirsiz yalıyorum.

Beni izlerken inliyor. "Lütfen vaazımdan önce bana müstehcen düşünceler vermekten kaçın." "

Balığın tadı saf tuz gibi olsa da gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"İnsanların iyi balığın tadını bildiğini sanmıyorum," diyorum yüzümü buruşturarak.

Rahip kıkırdar. "Sanırım biliyorum, *küçük balık*."

"Ama sen tam olarak insan değilsin," diye belirtiyorum. "Ayrıca benim tadım balık gibi değil."

"Hayır, senin tadın bir deniz tanrıçası gibi," diyor, elleri yakasının etrafındaki beyaz kumaşı çekiştirmeye başlıyor. "Tadın dilimde cennet gibi." Sıcaklık bakışlarını sararak için için yanmasına neden oluyor ve aniden küfrediyor. "Tanrım."

Masanın etrafından dolanıyor ve ellerini kalçalarımın koyarak beni kaldırıyor, böylece masanın kenarına tünemiş oluyorum. Kıkırdıyorum, kahvaltı tabağımı itiyorum ve parmaklarımı onun uzun, ipeksi saçlarında gezdiriyorum, o da vardiyanın eteklerini yukarı itip bacaklarımı açıyor.

"Sadece vaazımı tamamlamamı sağlayacak bir atıştırmalık," diye mırıldanıyor, başını eğiyor ve ben nefes nefese kalana kadar ağzıyla bana saldırıyor. "Senin tadın bana neyin günah işlemeye değer olduğunu hatırlatacak," diyerek tenimi törpülüyor.

Tanrım.

"Aklında ben olduğum sürece," diyorum ona inleyerek, boynumu geriye atarak. Geçen hafta daha da yakınlaştık, en azından bir esir ve tutsağın olabileceği kadar yakınlaştık. Arada sırada Priest'in gözlerinde azarlanmış gibi bir ifade beliriyor ve aramıza biraz mesafe koyuyor. Bakışları buz gibi oluyor, gülümsüyor ve daha az konuşuyor, bana tahammül ettiği bir şeymişim gibi davranıyor - artık zalim değil, sert ve kibar.

Ama buzlarının çözülmesi uzun sürmüyor. Bedenlerimiz birbirini çabucak ısıtıyor, sürekli birbirimizin avuçlarının içine çekiliyor. Artık ilgi için yalvarmak zorunda değilim, dokunulmayı istemek zorunda değilim. Yine de yapacağım çünkü o bunu duymaktan hoşlanıyor, ama o bunu teklif etmekte çok hızlı.

Ve onunla birlikte olduğum her dakika beni büyülüyor.

Özellikle de benimle ziyafet çekerken. Onu kalçalarımın arasında görmek - koyu saçlar, geniş omuzlar- göğsümdeki gerginliği daha da artırıyor.

Böyle bir adamı, kuzu postuna bürünmüş böyle bir kurdu istememeliyim ama . Bir erkeği hiç istememeliyim.

Kahretsin, nasıl yaparım.

Rahip bana karşı inliyor, titreşimler kemiklerimi jöle gibi hissettiriyor. Yoğun bir uyarılma nabızı klitorisimi şişiriyor, amımın yayılmasını sağlıyor ve dili daha da içime giriyor, kazıyor ve her şeyi sıcak ve ıslak bir şekilde yalıyor.

Beni yeme şeklinden asla bıkmayacağım, sanki her ahlakı, her yemini, onu bağlı tutan her ipi terk etmiş gibi. Bir daha hiçbir şeyin tadını alamayacakmış gibi ziyafet çekiyor, boğazından doymak bilmez homurtular ve kaba tapınma çığlıkları yükseliyor - kendi Tanrısı ya da başkalarının Tanrısı için değil, benim için. Bu rahip dilinin her emişinde, yalayışında ve kucağında bana tapıyor.

Boşalmam uzun sürmedi. Bir silah sesi gibi patlıyorum, masaya doğru kıvranıyorum, başını bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve acı-tatlı sona kadar ağzıyla acımasızca davranıyor. Nefes nefese kalıyorum, kendimi bedenimden çıkmış hissediyorum.

Doğruluyor ve terden ıslanmış alnımdaki saçları fırçalıyor, beni ayıltan bir şefkatle kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. Dudakları benim arzumla parlıyor. Dağınıklığı işaret ediyorum, o da yavaşça dilini çıkarıyor ve ağzını yalayarak temizliyor.

"Seni bağısız bırakırsam uslu duracağına güvenebilir miyim?" diye soruyor, bana daha yakından bakarak. Askeri yediğimizden beri zinciri ağzıma geri koymadı ve sadece canı istediğinde bileklerimi bağlamayı hatırlıyor - genellikle tespih dediği kolyesiyle.

"Hâlâ gidebileceğimden mi endişeleniyorsun?" İncinmiş hissetmemeye çalışarak soruyorum. "Başka kim bana senin kadar zevk verebilir ki?"

Kulağına uzanıyor ve hafifçe dokunduğunda yüzünü buruşturuyor. "Hâlâ o kadar iyi duyabildiğimi sanmıyorum. Bana mı öyle geliyor yoksa tekrar mı büyüdü?"

Haklı. Kulağı farklı görüldüğünden değil.

"Geri döneceğim," diyor ve uzanıp parmaklarını İncil'e vuruyor. "Eğer gerçekten ilgileniyorsan, sana nasıl okunacağını öğretebilirim."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Emin misin?"

Başını sallıyor. "Bu akşam başlayabiliriz."

Sonra kilisenin kapısını açar ve arkasından kapatır.

Nefesimi tutuyorum, gerçekten ne kadar özgürlük vereceğini merak ediyorum

Ben.

Sonra kilidin döndüğünü duydum.

Rahibin vaazı normalden daha uzun sürdü. Belki de askere yaptıklarımızdan dolayı kendini suçlu hissediyordu, her ne kadar nefsi müdafaa olsa ve asker bunu hak etmiş olsa da. Duvarlardan duyduğum kadarıyla, suçluluk duygusu hakkında konuşmak için normalden çok daha fazla zaman harcadı.

Ama sonunda beni görmek için geri döndüğünde, söylediği hiçbir sözün yükünü taşımıyor gibiydi. Aksine, onu hiç görmediğim kadar hafiflemiş, sanki omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibiydi. Bana biraz yiyecek getirdi ve sonra akşam tekrar geldi, böylece derslerimiz başlayabilecekti.

İtiraf etmeliyim ki, onun bu yönünü görmek güzeldi. Vaaz verirkenki derin, gür sesi ve ilgi çekici temposu nedeniyle iyi bir öğretmen olacağını düşündüm. Köylülerin nasıl tepki verdiğini göremiyorum ama her kelimesine takıldıklarını varsayıyorum. Duvarların arkasından dinlerken bile öyle olduğunu biliyorum.

Ama iş bana okumayı öğretmeye gelince, sabırlı, şefkatli ve nazık.

Bunun için sınırsız enerjisi var gibi görünüyor. Gözlerimin kapanmaya başladığını hissetmeden önce saatlerce bana öğretmeye çalışıyor olmalıydı.

"Pekâlâ, korkarım bir molaya ihtiyacım olacak," diyorum ona. "Beynim ancak bu kadarını kaldırabilir."

Bana mahcup bir sırıtış atıyor ve bu onu bir şekilde daha genç gösteriyor.

"Özür dilerim," diyor kitabı kapatırken. "Kendimi kaptırabiliyorum."

"Fark ettim. Okumayı nerede öğrendin? İyi bir eğitmeniniz olmalı."

Kitabın deri kapağına basılmış altın harflerin izini sürüyor. "Manastırda öğrendim. İnsan olduğumda okuyamıyordum. Öğrenmek istemiştım ama benim işimde bunun bir faydası yoktu."

"Peki ya büyülerini hatırlamak?"

Omuz silkiyor. "Hepsi sözlü olarak aktarıldı."

"Arkadaşın Abe sana manastırda mı öğretti?" diye sordum.

Sanki adını hatırlamamı beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla bana bakıyor. "Hayır. Ne kadar metodik olsa da, kendisi kadar zeki olmayanlara karşı sabrı yok," diyor kıkırdarak. "Orada bana öğretmenlik yapan başkaları da vardı."

"Onlar da Vampir miydi?"

"Çoğu," diyor. "Birkaç insan."

"Ve bir sonraki yemeğiniz olacaklarından endişe etmediler mi?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Eğer öyleyse bile bana hiç söylemediler." "Peki ne öğrendin? İncil olduğunu varsayıyorum."

"Evet. Başka kitaplar da var. William Shakespeare'i hiç duydunuz mu? John Milton? Miguel de Cervantes?"

Ona ılık bir gülümseme veriyorum. "Duymadığımı biliyorsun. Sadece Peder Aragon'u duydum, o kadar."

Bu da yüzüne başka bir sırıtış getirdi. "Kutsal Kitabı baştan sona biliyorum ama belki de öğretilerimi biraz daha eğlenceli bir şeye harcasam daha iyi olur."

Ayağa kalktı, sandalyesini geriye itti ve elini uzatarak

Ben

"Benimle gel," diyor. "Sana göstereceğim şeyler var."

Bir an için eline bakıyorum, kalbimde bir çarpıntı var. Neredeyse Korkuyorum ama bu farklı bir korku.

Sertçe yutkunuyorum ve sıcak, güçlü, ince parmaklarıyla kavradığı elimi onunkine koyuyorum. Elimde olmadan bu ana odaklanıyorum - ilk kez bana bir tutsaktan, mahkûmdan ya da hatta bir arkadaştan öte, yanında olmayı arzuladığı biri gibi davranıyor.

Beni ayağa kaldırıyor ve zaman olduğu gibi yanımda durduğunda, geniş omuzları ve boyunun yanında kendimi çok narin ve küçük hissediyorum. Bir Syren olarak, küçük ya da narin olarak görülmek asla iyi bir şey değildi; ne kadar büyükseniz, katiliniz de o kadar iyi olurdu. Affetmeyen deniz dünyasında ne kadar az eğilir ya da kırılırsanız, o kadar uzun süre hayatta kalırdınız.

Ama her nasılsa, bir kadın olarak, onun huzurunda, beni oradan oraya savurabileceği, onun için hiçbir ağırlığım olmadığı, beni bu dünyanın tehlikelerine karşı koruyabileceği fikri hoşuma gidiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Kapıya gittiğimizde soruyorum ve o da anahtarıyla kilidi açıyor. "Dua etmeye mi?"

Bana sırıtıyor. "*Bizim* dua etme şeklimiz diğerlerinininkinden oldukça farklı."

Beni mihrabın önünden geçirip koridordan aşağı indirirken soru hâlâ yerinde duruyor.

Dışarı açılan kapılara.

Neredeyse ona bağlı olmadığımı hatırlatacaktım ama o bunu biliyor. Bu yüzden elimi aşırı sıkı tutuyor.

Diğer eliyle ağır kapıları kolaylıkla itiyor ve kapılar yüksek bir gıcırtyla açılıyor.

Gece gökyüzünün soğuk rüzgârıyla karşılaşıyorum, burun deliklerimi genişleten soğuk ve sert bir hava, saçlarımı geriye savuran bir esinti. Sanki daha önce hiç nefes almamışım gibi içime çekiyorum, canlandırıcı ve berraklaştırıcı olan her şeyi içime çekiyorum. Olduğum yerde duruyorum, başımı arkaya eğip gökyüzüne bakarken kilisenin kapıları arkamdan kapanıyor. Bir ay, milyonlarca yıldız ve onların ötesinde en derin mürekkep gibi bir karanlık var. Sonsuzluğa doğru yayılıyor ve uzanıyor ve bir anda ne kadar güzel olduğunu ve kendimi ne kadar küçük hissettiğimi anlıyorum.

Priest alçak bir sesle, "Ağlıyorsun," diyor.

Uzanıp gözlerimin altına dokunuyorum, ıslaklık hissediyorum.

Şaşkınlık içinde ona bakıyorum. "Biz Syren'ler ağlamayız," diyorum, boğazım ve burnum artık tıkanmış hissederek.

"Üzüntü hissetmiyor musun?" diye soruyor merakla.

"Suyun altında gözyaşı dökmeyiz," diye açıklıyorum gözyaşlarımı silerken. "Hayatımda ilk kez ağlıyorum."

"Anlıyorum," diyor sessizce. Başını arkaya yatırır. "Tanrı bazen bunu yapabiliyor."

Yıldızlara göz kırpmıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Tanrı'yı bulduğum yer burası," diyor. "Orada değil." Kiliseye başını sallıyor, sonra tekrar gökyüzüne bakıyor. "Orada."

"Cennette mi?"

"Evrende, doğada," diyor etrafını işaret ederek.

Bakışlarım, yakındaki kulübeyi aydınlatan ay ışığını, sürekli rüzgarla eğilen bodur, eğri büğrü ağaçları, çakıllı sahili, evin çarpan dalgalarını takip ediyor.

"Senin içinde," diye ekliyor.

O kadar basit söylüyor ki, ilk başta onu doğru duymadığımı düşünüyorum. Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Sende Tanrı'yı buluyorum," diye tekrarlıyor, gözleri yıldız ışığı gibi parlıyor.

Bu adamın güçlerine karşı bir kararlılığım varsa bile, bu sözlerle hepsini kaybettiğimi biliyorum. İşte Tanrısını bende bulan rahip.

Ben.

Bir gözyaşı daha yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve ben gergin bir kahkaha atarak öfkeyle gözyaşıma vuruyorum. "Yeter artık."

Rahip bana bakmaya devam ediyor, bakışları ciddi. Sonra elimi tuttu. "Gel bakalım. Sana günlerimi nerede geçirdiğimi göstereyim."

Beni buzlu çimenlerle kaplı taş bir patikaya götürüyor. Yürürken her şeye ediyorum, kiliseden çıktığımız için çok heyecanlıyım ve rahatladım. Hissediyorum

Şimdi gerçek benliğime daha yakınım, manzaranın vahşiliği ve çarpan dalgalar sanki ruhumu çözüyor. Bir parçam kendimi onun ellerinden kurtarmak ve kaçmak istiyor - ondan ya da herhangi bir şeyden değil, sadece bu berrak, soğuk gecede bacaklarımın hareket ettiğini hissetmek için.

Yine de Rahip'in nerede uyuduğunu merak ediyorum. Beni soğuk, karanlık kulübeye getirdiğinde, sanırım fazla bir şey beklememeliydim. Ateşe birkaç odun atıp birkaç kalın mum yakana kadar - bir daha asla aynı şekilde bakamayacağım mumlar - ilk bakışta olduğundan daha fazla kişiliğe sahip olduğunu görüyorum.

Köşede bir yatak, bir masa ve sandalye, ince pencereler, yemek pişirmek ve ısınmak için küçük bir ocak, yanında iki minderli sandalye ile çıplak. Eşyalarını sakladığını tahmin ettiğim birkaç kutu ve sandığın yanı sıra buraya geri taşıdığı bir küvet var. Ama duvarlar haçlar ve resimlerle kaplı, bu da kulübeye kilisenin arka tarafının asla sahip olmadığı bir hayat ve tat veriyor.

"Otursana," diyor ve beni sandalyelerden birine oturtuyor. Bir yastığın üzerine oturur gibi içine gömülüyorum. İnsan kilise sıralarının da aynı rahatlığı sağlayacağını düşünüyor. "Çay ister misiniz?"

"Çay içer misin?" Ona soruyorum.

Bana zayıf bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor.

"O zaman vazgeçiyorum," diyorum. Daha önce çay içmemiştim, şimdi de içmeye niyetim yok. Ayrıca, şu anda öyle hissetsem de onun misafiri değilim.

Başını sallıyor ve sonra bir rafa yöneliyor, karşıdaki sandalyeye oturmadan önce raftan birkaç kitap alıyor. "*Don Kişot* ile başlayalım mı?"

"Şimdi de bana okumayı mı öğreteceksin?"

"Hayır," diyor. "ders bitti. *Bugünlük ders bitti.* sen."

Kitabı titizlikle açtı ve okumaya başladı. Bunu vaaz verir gibi yapıyor ve ben mest oluyorum, La Mancha'dan gelen bu adam ve yaveri hakkındaki her kelimeye takılıyorum, kendimi yorulurken, oda bulanıklaşırken bulsam bile. Gözlerim bir anlığına kapanıyor.

Priest kitabı kapattıktan sonra yanıma geliyor, uzanıp beni kollarına alıyor ve yatağına götürüyor.

"Bu gece benimle yatmanı istiyorum," diyor beni hasır yatağına yatırırken. Teklif etmiyor ama yine de hayır demek istemiyorum.

Sessiz bir beklentiyle dudaklarımı birbirine sürterek başımı sallıyorum.

Sonra beni şaşırtarak bir eliyle bileklerimi tutuyor, diğer eliyle tespihini çıkarıp bileklerime sarıyor. Onları yatağı çevreleyen demir direklere bağlamasını bekliyorum ama yapmıyor. Sanırım, taptığı şeye bağlı olarak üzerimde durması hoşuna gidiyor.

Gerçi bana tapmak üzere olduğunu biliyorum.

Önce tişörtünü, sonra pantolonunu çıkarıyor ve ben de bakışlarım açgözlü ve aç bir şekilde onun görüntüsünü özüksüyorum. Aleti kalın, taş gibi sert. Kabalık olarak görülse de umurumda değil; onun görüntüsünü incelemek için zaman ayırıyorum. Daha önce başka Syren'lerle yatmışım, erkeklerle, dişilerle, aradaki diğerleriyle ama Priest'inkini görene kadar hiç insan siki görmemiştim. Askerden başka karşılaştırayabileceğim pek bir şey yok - Priest meşgulken pantolonuna bir göz attım - ama bu siki muhteşem olduğunu biliyorum: bir erkek Syren'inki kadar uzun değil, ama kalın, geniş ve yontulmuş, damarları, sert çıkıntıları ve kadifemsi yumuşak derisi var.

Şimdiden salyalarım akıyor. Ağzımda istiyorum.

Üzerimde gezinirken bana orantısız bir gülümseme veriyor, hareket ettikçe siki sertçe sallanıyor. Karnının esneyen çıkıntılarına, kalçalarının keskin kıvrımlarına bakıyorum. Bağlı elimle sikine uzanmaya çalışıyorum, ağırlığını avucumda hissetmek için çaresizce, ama bileklerimi kavıyor ve başımın üstünde tutuyor.

Ellerimi bir arada tutup aşağı uzanarak sikini girişime doğru yönlendirirken kanım şimdiden kaynıyor. Islak ve hazırım, bacaklarım açık, kanım kaynıyor, kalbimin nabızı damarlarımda hızla atıyor. Kendini konumlandırıp parlayan ucuyla benimle alay ederken ön kollarındaki ip gibi kasları izliyorum.

Nefesim kesiliyor, kalçalarımı yukarı doğru sarsıyorum, hayvani ve içgüdüsel bir şekilde onun her şeyini istiyorum.

"Sabır," diye mırıldanıyor bana, bu işkenceli dansa devam ederken mavi gözleri ağır ağır kapanıyor, sikiinin başı amımı öpüyor, ıslak bir ses odayı dolduruyor.

"Sabrım yok," diyorum ona, kalçalarımı tekrar kaldırmaya çalışarak. "Seni içimde istiyorum. Eğer orada değilsen, o zaman dudaklarım seni alsın."

Hırlıyor ve yüzümü tutup başparmağını ağzıma sokuyor.

"Sikimi emmeyi tercih edeceğini biliyorum," diyor inleyerek. "Ama senin için sadece başparmağımın ucunu kaybetmeye razıyım." Bana bir

tembel, orantısız sırtıyor ve başparmağının geri kalanını ağzıma itiyor. Onu emiyorum ve gözlerinin bir anlığına kapanışını izliyorum.

Sonra kalçalarını benimkilere doğru itiyor, aleti derine giriyor ve ben nefessiz kalıyorum, soluk soluğa kalıyorum, ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Yüksek sesle homurdanıyor, alt dişlerini hırlar gibi açıyor ve beni daha sert sikmeye başlıyor, yatağın hareket etmesine yetecek kadar, sanki beni kazığa oturtmak istiyormuş gibi girip çıkıyor. Sonra aniden yavaşlıyor, yarı yolda çekiliyor, ağzını vücudumun her yerinde gezdiriyor, dişleri beni sıyrıyor, kan çekiyor.

Rahibim hareket ederken bir çelişki içinde. Elleri bedenimde çaresizlikle dolaşüyor; kalçalarımı, karnımı, göğüslerimi kavıyor, acımasız ve morartıcı. Dişleri keskin, ısırıkları sert. Yine de arada sırada gözlerimle buluşmak için başını kaldırdığında, orada bir yumuşaklık var, derin ve vahşi ama kalbimin etrafındaki kancaları çözecek kadar hassas bir şey.

Bazen bana bakışı, yoğun ve gözlerini kırpmadan, sanki ruhuma giden bir yol açıyormuş gibi, çok fazla ve başka tarafa bakmam gerekiyor ve şu an da bir istisna değil. Kırılganlık sinir bozucu, bu yüzden onun aletin içimde kaybolduğu yere bakıyorum, arzumla parlıyor.

Acının zevki kısa süreliğine gölgede bırakacak kadar sert davrandığı zamanlarda bile birbirimize bağlıyız.

"Gördüklerin hoşuna gidiyor mu?" diye hırlıyor. "Sunağında nasıl ibadet ettiğimi seviyor musun? Sen benimsin. Bu amcık, bu kık, bu ağız. Hepsi benim, Larimar. İçine girebildiğim her santim benim ve eğer ruhuna girebilirim, o zaman o da bana ait olur."

Ama o benim ruhuma nüfuz *edebilir*.

Onu orada hissediyorum, ona ait olmaktan başka seçeneği kalmayana kadar gevşetiyor. Sadece bedenimi esir almıyor, kalbimi de esir alıyor. Ve eğer gitmeme izin verirse, sanırım son ayrılan kalbim olacak.

"Bana bak," diyor sert bir iniltiyle. "Bana bak, küçük balık."

Gözleriyle buluşuyorum ve bakışlarının saf yoğunluğuyla onları orada tutuyor.

"Bana benim olduğunu söyle."

"Ben seninim," diyorum ama kelimeler çiğ ve fısıltılı.

Dudakları kıvrılıyor ve beni cezalandırırcasına daha sert sokuyor. "Bana benim olduğunu söyle ve bunda ciddi ol, lanet olsun. Söyle yoksa boşalmana izin vermem."

Şimdi de haksızlık ediyor. "Ben seninim," diyorum ona.

Komik olan şu ki, ciddiym. Ona bağlı olacağımı söylediğim için değil, ona bağlı olmak *istediğim* için. Ve o içimde *bu kadar* derindeyken, başka türlüsünü nasıl düşünebilirim bilmiyorum.

"Siktir," diyor huysuzca. "İşte geliyorum, Tanrıça." Parmakları aşağı uzanıyor ve klitorisime birkaç sert vuruş yapıyor. "Ve sen de öyle olacaksın."

İhtiyacım olan her şeyi biliyor. Parmakları bana saniyeler içinde mutluluk veriyor. Ellerimi başımın üzerinde tutarken, göğüslerimi ısırıp emerken, orgazmı onu paralayana kadar sikini sıkarken ağzımı yalarken sertçe boşalıyorum, ağlıyorum.

"Evet," diye yalvarıyor açık ağzıma. "Lütfen. *Tanrım*."

Kalçalarını sertçe sallayarak boşalıyor, sıcak tohumu içime fişkırıyor, daha fazla olamayacağını düşünene kadar beni dolduruyor.

Ve sonunda yere yığılıyor, yüzünü boynuma gömüyor, teni nemli, oda seks kokuyor.

Uykuya daldığında hala iimdeydi.

On Yedinci Bölüm

PRIEST

Yüzyıldan beri ilk kez hayal kuruyorum.

Pek bir anlatı yok, sadece anlık görüntüler var. Larimar'ın suyun altında parıldayan kuyruğunu görüyorum. Ölü asker mezarını tırmalıyor. Larimar bir yel değirmenine çivilenmiş, *Don Kişot'takiler* gibi. Suyun üzerindeki ay, inanılmaz büyüklükte. Abe bir şövalye gibi giyinmiş, kemiklerden yapılmış bir ata biniyor. Larimar'ın göğsüme uzanıp kalbimi çıkarması ve hala atıyor diye omzuna atması.

Uyandığımda kendimi dinlenmiş ve uyanık hissediyorum, ancak pencereden giren aya bakılırsa birkaç saatten fazla uyumuş olamam.

Aynı ay Larimar'ı aydınlatıyor, artık bir yel değirmenine çarmıha gerilmiş değil, artık kalbimi atmıyor. O burada yanımda, saçları sıvı gümüş ve altın gibi etrafına dökülüyor. Gözleri kapalı, yüzü tertemiz bir sayfa. Bir masumiyet meleği, aksini bilsem bile.

Kalbim kendini belli ediyor, göğsümde çılgınca atıyor, sanki kaburgalarımı delip geçmek istiyor. Tüm bunlar sadece ona baktığım için.

Ama ruhumu gerçekten canlandıran şeyin ne olduğunu biliyorum, tıpkı rüyamda mezardan sürünerek çıkan asker gibi.

Çünkü onu becerdikten sonra
uyuyakalmışım. Rüya gördüm.

Ve o hala burada.

Sadece o tespihle bağlı. Gecenin herhangi bir ayrılabilirdi ama ayrılmadı.

O burada.

Benimle kalmayı seçti.

Ona bakmaya devam ediyorum, yüzünün, vücudunun her santimini ve içimde bir şey yer açmaya başlıyor, sanki şimdi

İçimde yaşayacak bir şey.

Ama bu aşk olamaz.

Gözlerimi onun görüntüsüne kapatıp gerçekte yüzleşmeye çalışıyorum. Bu aşk olamaz.

Bu kadını, tutsağımı, evcil hayvanımı, Syren'imi, küçük balığımı sevemem. Onu sevemem çünkü kalbimi yüzyıllar önce kaybettim ve sevdiklerime ne olduğunu biliyorum.

Aşk hikayelerim asla mutlu sonla bitmez.

Alnımda soğuk bir ter belirliyor ve yavaşça doğruluyorum. İlk defa kaçmayı düşünüyorum. Gitmeyi. Kendimi o okyanusa atıp boğulacağım. Ama asla boğulmayacağım; asla ölmeyeceğim. Ben bu kadına aşığım ve zamanın sonuna kadar peşimi bırakmayacak. Kalbimde bir yuva yapacak ve orada kalacak, kaburgalarımın parmaklıklarının ardına hapsolacak. İkimiz de istesek de o bana bağlı ve ben ondan asla kurtulamayacağım, varlığımı yavaş yavaş ele geçiren bu duygudan asla kurtulamayacağım.

Ellerimi yüzüme sürerek sakinleşmeye ve nabzımın atışını durdurmaya çalışıyorum. İçimin derinliklerinde bir şeyler oluyor, karanlık bir yerden, yakın zamanda ortaya çıkarılan o sonsuz mezardan gelen garip bir his. Bir uçurumun üzerinde dengede duruyormuş gibi hissettiren kalbim değil, kemiklerimin iliklerine yayılan iğrenç bir şey.

Hayır. Hayır, Tanrım, lütfen bunun olmasına izin verme.

Uzun zamandır bu canavarı uzak tutmaya çalıştım; bu şimdi olamaz.

İçimi korku kaplıyor ve elimin tersini ağzıma bastırıyorum, sanki hasta olacakmışım gibi hissediyorum. Mışıl mışıl uyuyan Larimar'a bakıyorum ve her şeyin kontrolüm altında olduğundan emin olana kadar onun yanında olamayacağımı biliyorum.

Hızla yataktan kalkıp pantolonumu giyiyorum ve sonra geceye adım atıyorum. Bulutlar içeri girdi ve yağmur yağıyor, soğuk ve ağır, ama ben neredeyse hiç hissetmiyorum.

İçime doğru pençelendiğini hissettiğimde kiliseye giden yolu ancak yarılayabildim. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve çimlere kan kusuyorum.

Hayır. Bunu . Kontrol bende kalmalı. Bunu yapmalıyım.

Önüme ne çıkarsa çıksın, o eski canavarı derinlerde saklamayı başardım. Beni hızada tutmak için kitabın katı öğretilerini kullandım. Her zaman Tanrı'nın sözünden bir şekilde saparsam, işte o zaman

Kayardım ve canavar bundan faydalanırdı. Öldürmezsem kurtulacağımı düşündüm. Şehvet dolu, ahlaksız dürtülerime boyun eğmezsem kurtulacağımı düşündüm.

Ama anlaşılan bunların hiçbiri önemli değil.

Larimar'ın yardımını olsun ya da olmasın o askeri öldürdüm ve canavar uykuda kaldı.

Larimar'ı becerdim ve onu mümkün olan her şekilde kirlettim. En derin ve en karanlık cinsel arzularımın kölesi oldum.

Canavar uyanmış olsa da kafesinden kaçamadı.

Ama şimdi kalbimin işin içine girdiğini hissediyorum, şimdi gerçek duygular çıkıyor, bu canavarı hayata geçiren şey *bu*.

Onu burada tutmanın tehlikeli olacağını biliyordum, sadece onun için değil.

Ben

Ve şimdi nedenini biliyorum.

Tükürdüm ve ayağa kalktım, kiliseye giden yolun geri kalanında tökezleyerek ilerledim.

Deli gibi kapıdan içeri girdim. Koridorda sendeleyerek ilerliyorum, arkamda sudan bir iz bırakarak mihrabın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Sırtımda, kürek kemiklerim parçalanıyormuş gibi büyük bir acı hissediyorum ve başımı tavana doğru eğiyorum.

"Lütfen!" Bağırıyorum, sesim kirişlerde yankılanıyor. "Yardım et bana! Kurtar beni, Tanrım. Beni kendimden kurtar!"

Dua etmek için avuçlarımı birbirine bastırıyorum ama ellerim titremeye devam ediyor.

İçimdeki karanlık artıyor, tüm çatlaklarımı ve yarıklarımı dolduruyor.

Işık, ışığa ihtiyacım var. Sadece ışık karanlığı kovabilir.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve sunaktan kibritleri alıp bulabildiğim her mumu, meşaleyi ve kandili yakıyorum. Bu odanın alev alev yanmasını istiyorum, o kadar parlak olsun ki içimde kötülüğün saklanabileceği hiçbir yer kalmasın.

Sonunda son lambaya, mihrabın duvarındaki sürekli yanan ilahi lambasına geldiğimde, alevlerin tehlikeli bir şekilde dans etmesini sağlayarak daha fazla yağ ekliyorum.

Ve o alevlerin içinde Larimar'ı dans ederken görüyorum.

Sonra kokusunu alıyorum, içeri adım atmadan birkaç dakika önce kapının dışından gelen ayak seslerini duyuyorum.

"Rahip?" diye sesleniyor.

Arkamı döndüğümde onu yalınayak ve üzerinde sadece beyaz elbisesi olduğu halde koridorda yürürken görüyorum. Yağmur kısa yürüyüşte onu sıırıslıkla etmiş, saçları ıslak, elbisesi sıırıslıkla ve ona yapışıyor. Meme uçlarını görebiliyorum.

açıkça, amının karanlık gölgeleri. Sıcak, sıvı ihtiyaç içime işliyor, ben sadece kötü bir adam ve vahşi bir canavar olana kadar iyi ve ahlaki olan her şeyi yapıyor.

"Uzak dur benden," diye homurdanıyorum ama sikimi pantolonumdan çıkarıp sıkıca yumruk yapmıştım bile. İçimde derin bir kaşıntı var, acı verici ve sinsi ve onun bunu giderebileceğini biliyorum.

Koridorun ortasında durdu ve bu ateşli ışıktaki neredeyse pembe görünen iri menekşe gözleriyle bana baktı. Etrafında parlayan alevler, ıslak teninde titreyen altın rengiyle cehennemden kaçan bir meleğe benziyor.

Ona getireceğim cehennemden kaçması gerek.

"Larimar, lütfen," diyorum ama sözlerim hareketlerimle uyuşmuyor.

Sikim kalçalarımın dışarı fırlıyor, kalbimin her vahşi atışında hafifçe nabız atıyor.

"Neden gittin?" diye soruyor, yavaşça bana doğru gelerek. "ve sen gitmiştin." Sikimi yumruklayışına, pompalayışına bakıyor. "Sana yeterince zevk veremedim mi?"

Böyle bir şey söylememesini dileyerek boğuk bir çığlık attım.

"Gitmene ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

"Neden?" diye soruyor, basamakların dibinde durarak. Sunağın üzerindeyim, bir ilah gibi tepesindeyim ve boştaki elimi uzatıp başının üstüne koyarken kendimi durduramıyorum. Onu dizlerine kadar itiyorum.

"Bana tap," dedim ona. "Em beni."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor, muhtemelen daha önce başparmağımı ağzına almasını sağladığım ve ona aletimden uzak durmasını söylediğim için. Ama artık sözlerimi kontrol edemiyorum.

"Yap dedim," diye hırladım.

Yüzüne endişe çöküyor, ama bana uzanıyor, ellerini uzunluğumun etrafına sarıyor. Kontrolümü kaybettiğim, canavarın konuşmasına izin verdiğim için kendimden nefret etmek istiyorum ama onu dizlerinin üzerinde, sikimin sunağında dua ederken görmek nefis bir şekilde günahkârca.

Pelüş dudaklarının içine doğru itiyorum ve beni emmeye başlıyor, dilinin sıcak geçişleriyle üzerimde çalışıyor, ilerledikçe daha açgözlü hale geliyor. Bir yanım kendini fazla kaptırmasından, Syren tarafının ortaya çıkmasından endişeleniyor ve canavarın bundan hoşlanacağından korkuyorum.

Ama sonra, taşaklarımın gerildiğini hissettiğimde, ellerim onun saçlarını acıyla haykırmaya neden olacak kadar kabaca çektiğinde, tohumuma ihtiyacım olduğunu biliyorum

onun içinde.

Başını köklerinden çekiyorum, dişleri sırtımı sıyrıyor ve sonra onu koridora geri fırlatıyorum.

Bir gümbürtüyle yere düşüyor, hırıltılı nefesi kesiliyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben hızlı hareket ediyorum. Onu tekrar aşağı itiyorum ve ellerini başının üzerinde birleştirerek inliyor. Tespihini çıkardığını fark ediyorum ve bu bana bir şey yapıyor, sanki sahip olduğum son lütuf ve kontrol kalesi de onunla birlikte ortadan kalkmış gibi. Artık bana kurtuluşumu hatırlatmak için orada değil. Onun yokluğu benim çöküşümün bir işareti.

"Rahip," diyor, gözlerinde korku ve arzu karışımı bir ifade var, ama nasıl hissettiği umurumda değil ve canavarın kazandığını bu şekilde anlıyorum.

"Beni dinlemeliydin," diye törpüledim.

Sonra aşağı uzanıp kalçalarını sertçe kavıyorum, üzerine çıkmadan önce açıyorum, içimden kaçması, gitmesi, kaçması için haykıran ses dışında tereddüt etmiyorum.

Ama o ses çıkmıyor. Bu, onun sesini elimden almamın, sözlerini hep bir fısıltıya dönüştürmemin, o zinciri olması gerekenden daha uzun süre ağzında tutmamın cezası mı?

Tanrı geçmişteki hatalarım için şu anda beni cezalandırıyor mu? Yoksa bunu sadece kendime mi yapıyorum?

Bunu yapıyorum, derinlerden bir ses geliyor, Kaleid'e benzeyen bir ses. Kan gibi geliyor. Şeytanın kendisi gibi geliyor.

Hepsi benim için. Sik , ziyafet çek.

"Hayır!" diye haykırıyorum ve Larimar sikimi içine sokmadan bir saniye önce kocaman gözlerle bana bakıyor. Ağzının sessiz bir çığlıkla açılmasını izliyorum ve homurdanarak kalçalarımı daha sert çarpıyorum.

Ağzımı boğazına götürüyorum ve ısırıyorum, sikimin cezalandırıcı bir itişiyiyle zamanlıyorum, içebildiğim kadarını içiyorum. Canavar beni becermek ve ziyafet çekmek istiyor ve eğer ona bunu verirsem belki ikimizi de rahat bırakır.

Ama bu dileğin, duyulmamış bir dua gibi sonuçsuz olduğunu biliyorum.

Aletimin ona girip çıktığını gördüm, acımasızca, şiddetle, onu o kadar sert bastırıyordum ki, kilisenin zeminiyle bütünleşmesinden korkuyordum.

"Rahip," diyor nefes nefese, ellerini sırtımda gezdirerek. Başımı geriye çekiyorum, beni yatıştırmasını istiyorum, beni dizginlemesine ihtiyacım var.

Bu bir hataydı.

Enfes ruhuna açılan vitray bir pencere olan güzel gözlerine bir kez baktığımda ona ne kadar aşık olduğumu fark ediyorum.

"Larimar," diye nefes alıyorum, kalçalarımı geride tutmaya çalışıyorum ama bu kaçak bir atı hizaya getirmeye çalışmak gibi. "Hâlâ şansım varken sana bir şey söylemek zorundayım."

Bana bakarken kaşları bir araya geliyor.

Bir elimle yüzünü kavriyorum, içimi dökme arzusuyla dolup taşıyorum. "Sensiz çok uzun, çok uzun yaşadım. Bir dakikasına bile nasıl bilmiyorum."

Dudakları kırırdıyor ama ses çıkmıyor, yüz hatlarını bir yumuşaklık kaplıyor, sanki altımda eriyor.

"Bu yüzden bu şekilde bitmek zorunda olduğu için üzgünüm," diyorum ve sikimi tekrar içine sokuyorum, sert hareketlerle kaymanın altındaki göğüslerini sarsıyorum. Tenim yanıyormuş gibi hissediyor, geriliyor ve kalınlaşıyor, sikim uzuyor.

"Ne?" diye soruyor ama canavar açıklamama izin vermiyor.

Aşağı uzanmamı ve ağlayana kadar klitorisine fiske vurmamı ve çimdiklememi sağlıyor. Canavar, altımda ıslak, titreyen bir karmaşa olana kadar zevk ve acıyla boşalmasını sağlıyor.

Tıslayarak ona dişlerimi gösteriyorum.

Hâlâ inliyor, doruğa ulaşmak için savaşıyor, keskin kalmaya çalışıyor, çok yanlış bir şey olduğunu biliyor, tehlike olduğunu biliyor.

İyi geceler Armand Alcaraz, diye fısıldıyor ses bana, uğursuz ve her şeyi kuşatan.

"Armand Alcaraz!" Larimar'a haykırmayı başardım. "Benim adım Armand Alcaraz'dı!"

Kemiklerimin kırıldığını, gerildiğini ve yer değiştirdiğini, korkunç bir dönüşümün gerçekleştiğini hissediyorum, sanki sıcak kılıçlar sırtımı parçalıyor.

Çılgılık atarken acı beni tepeden tırnağa sarıyor ve yine de boşalıyorum, tohumumu onun amına fişkırtıyorum, zihnim tamamen yok olana ve sadece ruhumun lekesi kalana kadar pompalayıp boşaltıyorum.

Kendi gözlerimle gördüğüm son şey, Larimarın bana bakarken yüzünde beliren dehşet ifadesi ve üzerine düşen iki uzun gölge.

Sırtımdan kanatlar fişkırıyor.

"Bırak da *avlanalım*," diye hırlıyor canavar ona.

On Sekizinci Bölüm

LARIMAR

Geldiğini görmediğimi söyleyemem. Beni becerirken bunun gerçekleştiğini gördüm, yavaş yavaş, bir şeylere eklendiğini hissedebildiğim küçük değişiklikler. Canavarın ortaya çıkacağından şüphelenmiştim ama kontrolü tamamen kaybedeceğini düşünmemiştim. Priest her zaman kendini, beni, her şeyi kontrol ederdi. Bunun dışında bir şey olmasının mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ama gözleri tamamen karardı. Sonra

göz bebekleri kırmızıya döndü.

Derisi koyulaşmaya, kalınlaşmaya, kösele gibi olmaya başladı.

Aleti yeni yerlere çarpmaya başladı, içimi doldurmak için şişti.

Dişleri uzadı, daha önce hiç görmediğim kadar keskinleşti.

Ve sonra sırtından kara kanatlar çıktı, büyük, geniş, korkunç kanatlar, uçlarında pençeler vardı, tıpkı Şeytan'ın resimlerine benziyorlardı.

Canavar o oldu.

"Avlanalım."

Ve canavar hala içimde.

Başını geriye atıyor ve kükrüyor, koyu kösele derisi göğsüne yayılıyor, onu sarıyor. Ellerini bir son dakika kurtuluş duası ya da bir tehdit olarak tavana kaldırıyor ve benimkinden çok büyük dev pençeler ellerinden fırlıyor.

Beni dinlemeliydin, sözleri kafamın içinde çınlıyor. Bana uzaklaşmamı, gidip gitmemi söylemişti ama ben Tanrı'yla konuşmak için yalnız kalmak istediğini düşünmüştüm.

Tanrı'nın onu duyduğunu sanmıyorum.

Sırtı kavisli ve dönüşümüyle kıvranırken, çekiliyorum, çok daha büyük ve uzun olan sikine bakıyorum,

ve mümkün olandan daha sert, karanlık ve d  llerimizle kaplı. Bir inilti   ıkardı ve ben de bu fırsatı değerlendirip kaçmaya çalıştım. Ama o beni yakaladı, pençelerini geçirdi ve beni

Onu.

 ığlık atıyorum ama boğazımda düğümleniyor, sonra da kurtuluyorum, Pençeleri baldırlarımın arkasındaki şeritleri kesiyor. Acı çok şiddetli, beni boğuyor ve yere yığılıyorum, yanan bir mum tutan bir standı deviriyorum.

Mum düşüyor, alevler sunak örtüsünün kenarına çarpıyor. Ayağa kalkmayı başarıyorum, kendimi bezin geri kalanından tutarak ayağımın dibinde birikene kadar yukarı çekiyor, kanım fişkırıyor ve beyaz bezi kırmızıya boyuyor.

Canavar beni yandan yakalıyor ve duvara çarpıyorum, kaburgalarım kırılıyor. Üzerimizdeki kırmızı yağ lambası düşüyor ve ben göğsünün altından eğilmeyi başarıyorum, yağ canavarın ve aşağıdaki zeminin üzerine düşerken yoldan yuvarlanıyorum.

G ğs m   kecekmiş gibi hissediyorum ama yaralarım, acılarım teslim olamam. Bunu bir kenara bırakmalı, hayatta kalmaya odaklanmalıyım. Sunak bezinden çıkan alevler şimdi yağı buldu ve her şey bir anda alev aldı. Canavar ateşin kendisini yakalamasına fırsat vermeden ateşten uzaklaşıyor, ama ateş çoktan duvarları yalamaya başlamış, sıcak ve hızlı bir şekilde yanıyor ve kilise dumanla dolmaya başlıyor.

Ayağa kalkmayı ve koşmayı başarıyorum ama bacaklarım acıdan çığlık atıyor ve koridorun ortasında dizlerimin üzerinde t kezliyorum.

Canavar bir kükreme sesi çıkartıyor ve bana doğru uçtuğunu görmek için arkamı dönüyorum. Lanet olası bir yarasa gibi uçuyor, yerden birkaç metre yükselirken dev kanatlarını çırpıyor ama tek yaptığı alevleri körükleme, yangının yayılmasını sağlamak. Sıraları tutuşturuyor, ha ları, duvar halılarını yakıyor ve kendimi dizlerimin üzerine geri ittiğimde tüm kilise yanıyor.

Neredeyse beni tekrar yakalıyordu, ama sonra yukarıdan yanan bir kiriş düşüyor ve canavarın sırtına iniyor. Ateş kanatlarını boğazından insanlık dışı bir çığlık kopuyor ve dört ayak üzerine düşüyor, korlar havada bana doğru süzülüyor.

Yanan kirişi silkeleyerek bana doğru sürünmeye başladı ve onun cehennemden çıkıp benim için gelen şeytan olduğunu anladım.

Sonra başını kaldırıp yanımdan geçerken kırmızı gözbebekleri kasılıyor ve yardım çığlıklarını duyuyorum.

Arkamı döndüğümde kilisenin kapısında duran bir grup insan görüyorum: iki asker, iki erkek ve bir kadın.

Askerlerden biri bana doğru koşarken kadın "Bu şeytan!" diye bağıyor. Ondan korkarak irkiliyorum ama o beni kollarımdan tutup ayağa kaldırıyor.

"Kız !" diye .

Vardiyamın eteklerine bakıyorum ve orada alevleri görünce şaşıyorum. Lambadaki yağın bir kısmı üzerime sıçramış olmalı. "Kanaması var," dedi kadın. "Bacakları, bacakları!"

Asker beni kucağına alıp yanan kilisenin dışına koşuyor, ardından kadın geliyor, diğerleri ise içeride kalıyor. Çığlık sesleri duyuyorum, canavardan mı yoksa adamlardan mı geldiğini bilmiyorum ama bilincimi kaybetmeye başladığımı hissediyorum. Yağmur durdu ve gökyüzüne ayın bir bulutun arasından çıkışını izliyorum.

"Onu okyanusa atın!" diye bağıyor kadın.

Ne dediğini anlamam bir anımı aldı.

"Hayır," diye bağıyorum, adamın kollarından kaçmaya çalışıyorum ama çok güçsüzüm ve artık çok geç.

Kıyıdaız ve o suya doğru yürürken botları kayalıklarda kayıyor, dalgalar altıma çarpıyor.

Beni içeri indiriyor, hala tutuyor ve kadın da yanımda, ıslak vardiyamı çıkarmaya çalışıyor ve sonra duruyorlar.

Ayın soluk ışığı altında, dehşet içinde bacaklarıma bakıyorlar. Tuzlu su onları yıkıyor ve yerlerinde parıldayan pullar bırakıyor. Çığlık atıyorum, bu sefer bir zamanlar attığım kadar yüksek sesle, büyü bozuldu.

Bir yanım kırılırken çığlık atıyorum.

Kemikler kaynaşıyor, kaslar geriliyor, sonra sıkışıyor, bağlar kendi etraflarında sarılıyor, ta ki bacaklarım bir bütün olana kadar ve pullar ayak parmaklarımdan karnıma doğru yayılıyor, ta ki hepsi tek bir kuyruk olana ve yüzgeçlerim açılana kadar.

Kadın çığlık atıyor ve ayağa kalkıyor.

"Syren!" diye bağırır. "O bir Süren."

Asker beni bırakıyor, geriye doğru sendeleyerek sahile düşüyor ve dehşet içinde bana bakıyor.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor, yüksek sesle, panikle ve ben çığlık atarken kuyruğuma bakıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Ben yine bir Syren'im.

Bu da değer verdiğim başka birini kaybettiğim anlamına geliyor.

Çok sevdim.

Rahip gitti.

Köylülerin dehşete düşmüş yüzlerinin ötesine ve arkalarına bakıyorum; kilise çökmeye başlıyor, mertek üstüne mertek düşüyor, her şey alevler içinde kalıyor. Giderek daha fazla köylü yardım etmek için kiliseye doğru koşuyor ve bazıları da bana doğru koşuyor.

"Bir Syren var!" diye bağıyor kadın onlara. "Çabuk gelin! Silahlarınızı getirin!"

Muhtemelen bunun için onun kalbini yemeliyim. Muhtemelen ben de onunkini yemeliyim. Arkalarında bir ordu insan varken korku onları ne kadar çabuk terk ediyor.

"O haklı!" diye bağıyor biri kalabalık yaklaşırken.

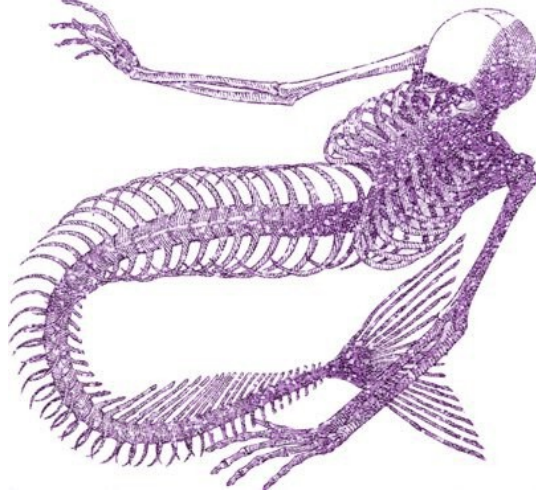
Bundan sonra ne olacağını görmek için zaman kaybedemem. Dişlerim ve pençelerimle bile hepsiyle savaşmam.

Yanan kiliseye ve onunla birlikte ölmekte olan her şeye son bir kez bakıyorum ve sonra kayaların üzerinde ters dönüp dalgalara doğru yuvarlanarak beni daha derin sulara götürmesine izin veriyorum. Kuyruğumun birkaç hızlı hareketiyle, derinleri görene kadar kendimi dalgaların altında ileriye doğru itiyorum.

Sonra dalarım.

Ait olduğum yere döndüm.

Interlude

On Dokuzuncu Bölüm

General Mendoza,

Size Şili'deki Nombre de Jesus yerleşim biriminin yok olduğu yönündeki korkunç haberi bildirmek için yazıyorum. Şapelde çıkan yangın, neredeyse tüm köylülerin yanı sıra tek din adamı olan Peder Aragon'un da ölümüyle sonuçlandı. Ayin sırasında değil de gece meydana geldiği söylenen yangının herkesi nasıl öldürdüğünden hala emin değiliz, ancak yakınlardaki yerleşim yerlerinde çoğu gerçek olamayacak kadar mantıksız söylentiler başladı. Bununla birlikte, bunların ne olduğunu size bildirmenin benim görevim olduğunu düşünüyorum.

Primera Angostura'dan gelen tanıklara göre bir köylü kalmıştı, o da tüm kanını kaybetmiş bir kadındı. Kadın diğerlerine Şeytan'ın kiliseyi ele geçirdiğini ve kanatlandığını anlatmış. Kilise çöktüğünde, Şeytan alevlerin arasından uçmuş ve pençeleriyle tüm insanları yakalayıp alevlerin içine atmış. Kaçanları ise Şeytan avladı ve ısırarak kanlarını emdi.

Ayrıca birkaç ay önce iki adamı öldüren Syren'in yangın başladığında Şeytan'la birlikte kilisede bulunduğunu söyledi. İlk başta bir insan gibi görünüyordu.

Bu kadına göre kadın denize bırakılana kadar yanıyormuş. Kadının bacaklarının gözlerinin önünde bir kuyruğa dönüştüğünü gördüğünü söyledi. Syren daha sonra onu yakalayamadan yüzerek uzaklaşmış ve işte o zaman Şeytan kiliseden ateşler içinde uçarak çıkmış, dalgaların üzerinde uçarak yoluna çıkan her şeyi ve herkesi yok etmeye başlamış.

Bu söylentilerle ne yapmayı planladığınızı bilmiyorum. Tek tanık kısa bir süre sonra öldü. Bu izole yerleşim yerlerinin insanların zihinleriyle nasıl oynadığını bilirsiniz. Primera Angostura ve Ciudad del Rey Don Felipe'den birkaç arama ekibi hem bu Syren'i hem de bu uçan canavarı aramak için at sırtında ve tekneyle bölgeye doğru yola çıktı. Bildiğim kadarıyla hiçbir şey bulamadılar.

Yerleşim artık yok. Belki de bu, kaynaklarımızı başka yerlere aktarmamız için bir işarettir. Eğer korsanlar Macellan Boğazı'nı istiyorlarsa, belki de en iyisi bırakalım alsınlar.

Saygılarımla,

Muhafız Halberdier, Felipe

Yirminci Bölüm

Sevgili Doktor Van Helsing,

Beni hatırlayıp hatırlamadığınızdan emin değilim. Her ne kadar biz kan-meleklerinin zihnimizde anılar biriktirebildiğimiz söylene de, korkarım ben yaşadıkça beynimde karşılaştığım her şey ve herkes için daha az yer kalıyor ve belki de aynı şey sizin için de geçerlidir.

Ama kendimi yeniden tanıtmama izin verin. Adım Eros Fausta. San Juan de la Pena manastırında sizinle birlikte çalıştım. Reformcu müritlerin çoğuna okuma yazma öğretmeye yardım ettim ve onlardan biriyle, Aragon adını verdiğiniz cadı Armand Alcaraz ile derin bir dostluk kurduğunuzu biliyorum. Uzun süre manastırda değildim - görevim beni başka bir yere sürükledi - ama çok sonra döndüğümde, Aragon'la birlikte dünyanın dibindeki bir yerleşim yerine gittiğiniz söylendi.

Ben de Macellan Boğazı'ndan geçen bir gemide, farklı nedenlerle kendimi bu şekilde buldum. Burada, pruvadan, Peder Aragon olduğuna inandığım kişiyi gördüm. Daha doğrusu, o rahipti. Kanadı kırık bir yarı canavardı, kıyıda durmuş geminin geçişini izliyordu. Kokusunu alabiliyordum ve kokusunu hatırlıyordum, bu sayede onu tanıyabildim.

Çünkü hatırladığım adam olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Şu anda Hindistan'dayım ve manastıra geri dönüp dönmediğinizden ya da aşağıda Aragon'la birlikte olup olmadığınızdan emin değilim. Yaşayıp yaşamadığınızı bilmiyorum, ama yaşadığınıza dair bir his var içimde. Eğer bu senin için yeni bir şeyse, gördüklerimi sana bildirmek istedim. Yanılmış olma ihtimalim var - canavarı gören tek kişi bendim - ama yanıldığımı sanmıyorum. Keşke olsaydım. Yaratığın bileğine sarılı bir şey var gibiydi, belki de bir tespih.

Tesadüfen ya da değil, Nombre de Jesus yerleşiminin yanından geçtiğimizde, oradan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Cayır cayır yanmış, sadece birkaç mezar taşı ayakta kalmıştı. En hafif tabirle tüyler ürpertici bir manzaraydı ve ben çok şey gördüm.

Kötü haber getirdiysem özür dilerim. Eğer Doktor Van Helsing artık yoksa daha da üzgünüm. Umarım bu mektubu her kim alırsa bir şekilde yardımcı olur.

Eski dostun,
Eros Fausta

Bölüm Yirmi Bir

İyi gemi Nightwind'den Kaptan Battista'ya,

Umarım bu mektup sizi iyi bulur ya da hiç bulmaz. Albatros benim için yeni bir teslimat sistemi, ancak yazıştığım Vampyre bana bunun size zamanında ulaşacağını garanti ediyor.

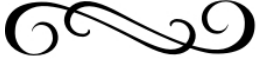
Önümüzdeki Mart ayında, aynı zamanda Kardeşlerinizin bir parçası olan sevgili dostum Aragon'la birlikte Valparaiso köyünde olacağım. Güney denizlerine doğru yelken açacağınızı duyduk ve mürettebatınıza katılmak istiyoruz. İkimizin de savaş tecrübesi var ve ahlaki değerlerimiz bir insanı kiliseye götürebilecek olsa da, ikimiz de sağlam bir akla ve yapıya sahibiz. Roche Adası açıklarındaki bir Syren kolonisine gittiğinizi duydum ve Aragon'un kendisinin de Syrenler konusunda biraz tecrübesi var. Belki yolculukta size yardımcı olabilir.

Her iki durumda da, sizi bekliyor olacağız. Buradan geçerseniz, Doktor Van Helsing'i isteyin, beni getirsinler.

Doktor Abraham Van Helsing

Not: İspanyolların size saldırmasını istemiyorsanız, Jolly Roger'ı uçurmayın. Dikenli bir grupturlar.

İkinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm

PRIEST

Beş Yıl Sonra

"Gergin misin?" Abe bana soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum, limanı izlemeye geri dönmeden önce ona hızlı bir bakış atıyorum. "Neden gergin olayım ki?"

"Yeni bir meslekte ilk gün oldukça sinir bozucu olmalı." "Korsan olmak bir işmiş gibi davranıyorsun."

"Öyle değil mi?" diye soruyor, ama çevresel görüşümde onun sakalını okşadığını görüyorum, sınırları bozulduğunda yaptığı bir şey.

İkimizi de suçlayamam, ama sanırım geminin hiç gelmeyeceği endişesi daha ağır basıyor.

Altı aydır Valparaiso köyündeydik ve *Nightwind* limana geliyor.

Altı uzun, sıkıcı ay bekledim. Ama benim için bu hiçbir şeydi.

Macellan Boğazı'nın karşısındaki vahşi topraklar olan Tierra del Fuego'da yıllarca yalnızdım. Sadece bir kısmını hatırlıyorum ve sanırım bu bir lütuf. Abe beni bulduğunda, açlıktan ölmek üzere olan bir canavardım, bulabildiğim yerleşimcileri ve yerlileri öldürmüştüm, sonra guanaco ve penguenlerle zar zor geçiniyordum, beni hayatta tutmaya yetecek kadar ama iyi durumda değildim.

Ondan sonra beni birkaç yıllığına Santiago'ya getirdi ve nehrin diğer yakasındaki ıssız bir çiftlik evinde bir ahıra zincirledi. Yerel bir doktor kisvesi altında çalışıyordu ve orada olduğuna dair şüphe uyandırmamak için arada bir şehre gidip geliyordu, ama asıl işi Peder Aragon'u ikna etmek ve canavarı tekrar içeri atmaktı.

Tehlikeli bir işti ama Abe bana ilk dönüştüğüm zamanki gibi olmadığına dair güvence verdi. Belki de içimdeki canavar Larimar'ı kaybettiğimi anladığında ahlaksızlığın heyecanını kaybetmişti. Ya da belki Peder Aragon

-Armand Alcaraz bu kez nasıl karşılık vereceğini biliyordu.

Her , bir yıldan uzun bir süre önce, canavarı sonsuza dek ortadan kaldırdım. Gitmedi, onu kanımda, kemiklerimde hissedebiliyorum.

Karanlık, kötülük.

Ortaya çıkmak için bekliyor, doğru zamanı kolluyor, ne zaman olursa olsun.

Ama artık eskisi gibi korkmuyorum. En büyük korkumdan kurtuldum, gölgeler içinde boğulduktan sonra pençelerimle ışığa geri döndüm. Ne olursa olsun, ruhumun, irademin, bünyemin damarlarımdaki kötü kana dayanacak kadar güçlü olduğunu biliyorum.

Belki bir gün, içimdeki canavarla arkadaş olurum. Belki aynı bedende, aynı madalyonun iki yüzünde, canavar ve insan olarak bir arada var olabiliriz.

Ne de olsa, bir sonraki girişimin, yani korsan olmanın ardındaki itici gücün canavar olduğunu hissediyorum.

Daha spesifik olarak, Roche Adası'nda olduğu söylenen Syren kolonisini arayan Kaptan Ramsay "Bones" Battista komutasındaki *Nightwind* mürettebatına katılmak için. Benim gibi Vampir oldukları varsayıldığından, Abe koloniden birkaçını yakalamayı umduklarını, böylece dünya etrafındaki keşif gezilerinde kanlarının daha uzun süre dayanacağını söylüyor.

Elbette onların mürettebatına katılıp açık denizlerin korsanı olmamın asıl nedeni Larimar'ı aramak. Son beş yıldır onun hayalini kuruyorum. Ona takıntılıyım. Onun için yanıp tutuşuyorum.

Bir şekilde onun peşindeydim. Kalbimi çalan kişiyi.

Anlaşmamızı kim bozdu?

Kendisi denize kaçıp bir kez daha Syren olurken beni ölüme terk eden, her zaman istediği gerçek şey. Önemseydiği asla ben değildim; kaçmak için bir fırsat gördü ve bunu değerlendirdi.

Böyle hissetmemin, ona kızmamın, reddedilmiş ve reddedilmiş hissetmemin, sanki anlaşmanın kendi payına düşen kısmını hiç yerine getirmemiş gibi hissetmemin haksızlık olduğunu biliyorum. İçimde kaynayan tüm bu öfkenin haksız olduğunu biliyorum. Ama şunu da biliyorum.

Ama nasıl hissettiğime engel olamıyorum.

"Aragon," diyor Abe alçak sesle. "Yine yapıyorsun."

Duruyorum. Elim kulağımda. Isırarak kopardığı kulağım. Biraz daha büyüdü, yemin ederim büyüdü ve özellikle öfke, keder ya da hayal kırıklığına uğradığımda kulak mememi çekiştirme eğiliminde oluyorum. Abe bunun benim *işaretlerimden* biri olduğunu söylüyor. Geçmişte, canavarı kontrol altında tutmak için duygularımı dizginlememi söylerdi, ancak yaratık kilisede ortaya çıktığından beri doktor yeni bir yaklaşım deniyor. Canavarın ortaya çıkmasına neden olan şeyin duyguları derinlere itmek ve onları soğuk, duygusuz bir cephenin arkasına saklamak olduğunu düşünüyor. Yeni teorisine göre duyguları ele almak uzun vadede daha iyi sonuçlar doğuracaktır.

Aynı fikirde değilim. Duygularım hakkında konuşmak istemiyorum. Nasıl hissettiğimi kontrol ettiğimde daha mutluydum ve bunu kontrol etme yöntemim de görmezden gelmekti.

İç çektim. "Özür dilerim." Elimi indirip ceketimin cebine sokuyorum.

"Hayır, özür dileme," diyor. "Bana aklından geçenleri anlat."

Gözlerimi devirerek homurdanıyorum ama biliyorum ki ben söyleyene kadar başımın etini yiyecek. "Sadece Larimar'ı düşünüyorum."

"Tabii ki ," diyor soğukkanlılıkla. "Son beş yıldır tek düşündüğün şeyin bu olduğunu söyleyebilirim. Hangi duygular ortaya çıktı?"

Hangi duygular yok ki? Öfke. Arzu. Onu bulmak istiyorum. Beni terk ettiği için onu incitmek istiyorum. Beni incittiği için onu incitmek istiyorum.

"Kızgınlım," diyorum. "Kendimi küçümsemiş hissediyorum. Hatta utanıyorum." "Küçümsemiş bir aşık kadar öfkeli bir şey yoktur," diye kıkırdıyor.

"Hor görülen *kadın*," diye düzeltiyorum onu. "Shakespeare."

"Hayır, aslında oyun yazarı William Congreve," diyor. "Ve tüm cinsiyetler için geçerli."

"Ne olursa olsun," diyorum ona sert bir bakış atarak, "ben böyle hissediyorum." "Ve bu duyguların ne kadar haksız olduğunun farkındasınız, değil mi? Canavar

vücudunu ele geçirdi. Sevdiğin kadını öldürmeye çalıştın. Sonunda kiliseyi yaktınız. Kadın gecenin karanlığında kaçtı ve denizde kayboldu çünkü sana ve ona düşman olan köylülere karşı hayatta kalabilmesinin tek yolu buydu. Sonra da tüm köyü ateşe verdin, insanların çoğunu diri diri yaktın ve yakmadıklarının kanını içtin. Yine de bir şekilde, seni terk ettiği için küçümsemiş hissediyorsun..."

"Bunun adil olduğunu hiç söylemedim," diye homurdanıyorum. O geceki olayların tekrar gündeme gelmesine ihtiyacım yok, ama her gün gündeme geliyorlar. Tarıyorum

Yine ufuk, endişe enseme diken diken ediyor. "Geminin bugün varması gerektiğinden emin misiniz?"

"Yan köydeki çocuk da böyle söyledi. Gemiye kendi gözleriyle görmüş."

"Ama onun *Nightwind* olduğunu nereden biliyorsun?"

Abe bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Çocuk tam yelkenle ve şimşek gibi hızlı hareket ettiğini söyledi." Parmağını ıslatıp havaya kaldırıyor. "Yine de rüzgar yok."

"Tam da ihtiyacım olan şey, lanet olası bir sihirli gemi," diye mırıldanıyorum.

"Büyüden bahsetmişken, onlara senin hakkında pek bir şey söylemedim. Elbette senin bir Vampir olduğunu biliyorlar, üstelik akli başında ve bünyesi sağlam biri."

Buruk bir kahkaha attım.

"Ama senin bir rahip olduğundan bahsetmedim," diyor. "Bir zamanlar cadı olduğundan da bahsetmedim. Ya da dönüştürüldüğünden. Tabiri caizse, onlarla bütünleşmeden önce tekneyi sallamamak en iyisi. Vampirlerin cadıların yanında nasıl olduklarını bilirsin, eski cadıların bile. Ve canavarlara burun kıvrma eğilimindedirler, onların kendilerinden aşağı olduklarını düşünürler."

"Onları kim suçlayabilir ki?" Nefesimin altında söylüyorum.

"Syrens hakkında bir şeyler bildiğinden bahsetmiştim."

Çekiniyorum. "Bunu neden yaptın?"

Tek omzuyla omuz silkiyor. "Durup bizi almaları için ekstra bir teşvik olacağını düşündüm."

"Ya da altı aydır burada beklememizin nedeni de bu olabilir," diyorum içimde kabaran öfkeyi kontrol etmeye çalışarak. "Buraya hiç gelmeyebilirler. Her şeyi mahvetmiş olabilirsin."

Gözlerini sabit bir şekilde bana diyor. "Ya da onları meraklandırmış olabilirim. Onları avladıkları için Syrenler hakkında zaten bir iki şey bildiklerini varsayıyorum. Muhtemelen senin de nasıl olup da bir iki şey bildiğini öğrenmek isteyeceklerdir. Her zaman birbirimizden öğrenecek çok şeyimiz vardır. Eminim onlar da bunu böyle görecektir."

"Onlar korsan," diye belirttim. "Öğrenmeyi pek umursadıklarını sanmıyorum. Onlar için önemli olan tek şey tecavüz etmek ve yağmalamak."

Abe gülüyor. "Hadi ama, sen bile söylentilere ve efsanelere inanılmaması gerektiğini biliyorsun. Ayrıca, masum insanlardan oluşan koca bir köyü, korumaya yemin ettiğin sürünün ta kendisini katlettin. Üzerinde durabileceğin ahlaki bir ayağın olduğunu sanmıyorum, Aragon."

Bana hatırlatmasına gerek yok. Boynumdaki tespihe uzanıyorum, önceki hayatımdan kurtardığım tek şey. Her nasılsa, deliliğimin en karanlık dönemlerinde bile, kulübeme gitmeyi ve Larimar'ın bileklerini birbirine bağlayan tespihi, onu ve diğer her şeyi yakıp kül etmeden önce almayı başarmıştım.

Bu yüzden yaptığı şey için canavarı asla tam olarak suçlayamam. Başından beri orada benim de bir parçam vardı. Canavar duygusal değildi, ben duygusaldım. Arada sırada kendimi zorlama yeteneğim vardı, bu da derinlerde benim de bir hayvan olduğum anlamına geliyordu. Bir parçam, canavarı içeri aldığımı ve bu kadar uzun süre kalmasına izin verdiğimi düşünüyor çünkü artık kendimi toplumun normlarına ve özellikle de kilisenin katı öğretilerine hapsedmek istemiyordum. Ahlaksız, hedonist, ilkel bir varlık olmak ve bunun için suçluluk bombardımanına tutulmamak istiyorum.

Bu nedenle, artık bir rahip değilim. Tanrı ile olan ilişkim, her kim olursa olsun, pek değişmedi ama iyi niyetle, iyi niyetli bir adam olamam. Kürsüden vaaz veren kasıtlı bir ikiyüzlü olamam. Kendi cemaatimi katlettim. Tanrı'nın sözünü söylemeye uygun değilim.

Ayrıca Larimar'ı çarmıha çivileyip kanını içtiğini de kendime hatırlatıyorum. Gerçek şu ki, bu iş için hiç uygun değildim, ama bunu hepimiz biliyorduk.

"Ah, benim gördüğümü sen de görüyor musun?" Abe heyecanla söylüyor. Körfezin yukarısında, kıyı şeridinden siyah bir geminin çıkıntı yaptığı Quintero limanına doğru işaret ediyor. "Bu *Nightwind*."

"Bu bir gemi..." Tam olarak ikna olmadığımı söylüyorum. Görme yeteneğimiz bir insanınkinden iyi ama yine de bazı sınırlamaları var. Ama bu sözleri söylerken bile, denizlerin sakın ve havanın durgun olmasına rağmen geminin ne kadar hızlı hareket ettiğini görüyorum.

Ve yaklaştıkça, büyümlü rüzgârla dolu beyaz yelkenleriyle, uzun zamandır ilk kez heyecanlanmaya başlıyorum. Sanki bu beni gerçekten Larimar'a götürecekmiş gibi sapkın bir umut duygusu da var. Onu bulmadan önce kolonide miydi yoksa daha sonra mı koloniye döndü hiçbir fikrim yok - nerede olduğu konusunda oldukça ketumdu, bu da sık sık ne sakladığını merak etmeme neden oluyordu - ama her iki durumda da, bu benim tek başıma yaptığımdan daha fazlasını yapacak. Kanatlarım olsa bile, güney denizlerindeki buzdağlarının üzerinde uçarak ancak bu kadarını yapabilirdim. Syren'lerin havaya ihtiyacı yok ve yüzeye çıkmaları için de bir sebep yok.

Bu yüzden de Syren avcıları fikrini ilgi çekici buluyorum. Okyanuslar bu kadar büyük ve derinken onları tam olarak nasıl buluyorlar?

Sanırım üzereyim.

Eğer beni kabul ederlerse.

Abe'e bakıyorum. Heyecanla kendi kendine sırtıyor, endişeyle şapkasını düzeltiyor. Zavallı adam çok şey yaşamış, manastırdaki yüce görevinden alınıp buraya gelmiş ve bana bir kez daha bakıcılık yapmış. Eminim bir yanı beni kendi halime bırakmak istiyordu ama bir ölümsüz olarak, bir canavar olarak bile ölme şansım çok azdı ve bana karşı bir dostluk duygusu hissetmese bile, insanlığı bizim gibi kan emicilerden korumak gibi garip bir dürtüsü var gibi görünüyor.

Sanırım *bu onun için iyi olacak*, canavarları rehabilite etme taleplerinden uzaklaşma şansı. Belki de korsanların gemide kendi ahlaki pusulalarına ihtiyaçları vardır.

Ama benim için iyi olacak mı? Bunu zaman gösterecek.

Eğer Larimar'ı bulursam, ona ne yapacağım?

Canavar tekrar ortaya çıkacak mı? Ona eskisinden daha kötü mü davranacak? Onu öldürüp ortadan kaybolacak ve sonuçlarıyla beni mi baş başa bırakacak? Ya da belki de kontrolü tamamen ele geçirecek. O kadar umutsuzluğa kapılabilirim ki bedenimin, zihnimin ve ruhumun kontrolünü tamamen ona teslim edebilirim.

"Bana Syrens hakkında ne bildiğimi soracaklar," diyorum Abe'e, içinde yetersiz kişisel eşyalarımın olduğu çantamı alıp omzumda sallarken. "Larimar hakkında ne kadar bilgi vermeliyim?"

"Nasıl istersen," diyor üzerinde durduğumuz tepeden aşağıya, sahile inen dolambaçlı bir patıkaya doğru yürümeye başladığımızda. "Onlara ne söyleyeceğin sana kalmış. Bir yandan, eğer dürüst olursan, mürettebatlarına sadece avlarını hortumlamak için katılmadığını bilecekler. Öte yandan, dürüst olursanız, onları sabote etmek için orada olduğunuzu düşünebilirler."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Bir Syren'e aşık oldun. Eğer Larimar'ı yakalarlarsa, onu yemelerine engel olmayacağını mı söylüyorsun?"

İçimde sıcak bir öfke kömürü yanıyor ve bu düşünce karşısında yumruklarımı sıkıyorum. "O benim, Abe. Başka kimsenin değil."

"Öyle diyorsunuz. Ama onlara avladıkları Syren'lerden biriyle yakınlaştığınızı söylerseniz, sizi okyanus uçurumuna ihtimalleri var. Senin çok fazla tehlikede olduğunu düşünürler."

Kıyıya ulaştığımızda düşünceli bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Haklı olabilirler."

"O zaman belki de onlara söylememeliyiz," diyor Abe. "Uzmanlığımı nasıl kazandığımı bilmek isteyeceklerdir..."

Gemi yaklaştıkça okyanusa bakarak iç geçiriyor ve kaderimizi mühürlüyor. "Onlara gerçeği söyle. Böylesi daha kolay. Köylülere ne yaptığımı gördün. Onu yakaladınız, evinize getirdiniz, ondan beslendiniz ve o bir gün kaçmayı başardı. Ona bacak verme kısmından bahsetmeye gerek yok. Henüz senin sihrini bilmelerine gerek yok."

"Ya da evimin bir kilise olduğu gerçeği."

"Belki de onlara mümkün olduğunca az şey söylemek en iyisidir. Vampirler huysuz bir gruptur ve korsanların daha da huysuz olduğunu tahmin ediyorum. Tam uyum sağlayacaksınız."

Geminin yaklaşması uzun sürmez. Kısa süre sonra kıyıdan çok uzak olmayan bir yere demir atıyor ve küçük bir sandal, içinde bir adamla birlikte suya indiriliyor. Geminin kendisi hem yüksekliği hem de çevresi açısından etkileyici ve büyümlü bir enerjiyle mırıldanıyor, ona kendi başına bir hayat veriyor, sanki bilinçli bir varlık gibi. Vampirlerin bir gemiyi büyüleyecek kadar büyümlü nasıl ele geçirdiklerini merak ediyorum. Belki de gemide bir cadıları bile vardır. Vampir cadılar nadirdir, ama duyulmamış değillerdir.

Sandal yaklaşıyor, küreklerde bir Siyah adam var ve sandalı kıyıdan birkaç metre açığa çekiyor.

"Ahoy there," diyor adam İngilizce, şüpheli bakışlarını üzerimizde gezdirerek. "Peki siz kimsiniz?"

"Doktor Van Helsing ve Aragon," diye anons ediyor Abe ellerini sallayarak, dili benim gibi akıcı bir şekilde konuşuyor.

"Aragon ne?" diye sorar adam. "Yoksa sadece bir adı mı var?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. Her zaman Peder Aragon'du, ama şimdi rahip olmadığımı göre...

"Aragon Alcaraz," diyor Abe hiç tereddüt etmeden, doğduğum ismi kullanarak. Kulağa hiç de kötü gelmiyor. "Altı aydır geminizi bekliyoruz. Kaptanınıza geçen yıl yazışmalar gönderdim."

"Evet," diyor adam omuz silkerek. "programlara uymak zordur. Sanırım çıkış yaparsınız."

Tekne kuma sürtünene kadar yolun geri kalanında kürek çekmeye başlıyor. Abe ve ben hızla tekneye doğru yürüyoruz, gemiye tırmanmadan önce çantalarımızı atıyoruz. sıgılıktan çıkarmak için dizlerime kadar suya giriyorum.

Abe karşımdaki tahtaya oturuyor ve hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. Pantolonunun paçası ıslak.

Bir gün bile dayanamayacaksın, diye düşünüyorum kendi kendime.

Ona bunu söyledim ama bu adamın Abe'i denize açılmadığı için kovmasını istemiyorum, her ne kadar adam bana *"Bu adam korsan mı olmak istiyor?"* der gibi baksa da.

"Ben Cruz, bu ," diyor adam, bizi gemiye doğru kürek çekerken.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," diyor Abe. "Kaç mürettebatınız olduğunu sorabilir miyim? Hepsi Kardeş mi?"

"Biri insan olmak üzere on üç kişi var." Sonra başını sallar. "Pardon, *iki* insan."

"İki insan mı?" Abe soruyor. "Bu nasıl mümkün olabilir? Oh, anlıyorum. Onları yiyecek olarak tutuyorsunuz. Ben de denizdeyken nasıl besleneceğinizi merak ediyordum. Okyanusun ortasında o kadar çok besin kaynağına rastlamanız mümkün değil."

"Zorlayıcı olabilir," diyor dikkatle. "Ama hayır, gemideki insanlar mürettebatın bir parçası. Onları yememeye özen gösteriyoruz." Sesi son derece ciddi geliyor ama bize sırtıyor.

"Ne yapıyorlar?" Sormadan edemiyorum. "Mürettebat olarak. Senin ne olduğunu biliyorlar mı?"

"Hem de çok," diyor. "Saklamak kolay bir şey değil. Onlardan biri, Sedge, aşçımız. Diğer, Maren, kaptanın karısı."

"Gemide bir kadın var," diyor Abe. "Bu kötü şans değil mi?"

Cruz ona bilmiş bir gülümseme verir. "Oh, bu bayan değil. O çok iyi şans getirir."

"Peki yiyecek olarak ne kullanıyorsun?" Abe soruyor. Her zaman sorular sorar ve cevaplarını alamazsa kemikli bir köpek gibi olur.

"Bizim kendi var" diye basitçe cevap verdi. "Syren'leri avlamak," diye yorum yapıyorum.

Cruz'un bakışları benimkilere kayıyor ve bir saniye öyle kalıyor. "Bones bana onlar hakkında bir şeyler bildiğini söyledi. Ya da mektubunda öyle yazıyordu. Doğru mu?"

Ona temkinli bir şekilde başımı sallıyorum. "Biliyorum. de bir tane avladım ve yakaladım." Gözleri açılıyor. "Lütfen söyle."

"Kaptan Bones'la konuşana kadar bekleyeceğim," diyorum. "Aynı hikâyeyi iki kez anlatmak zorunda kalmak istemem."

Cruz bunu başıyla onaylıyor ve geminin yanına gelene kadar kürek çekmeye devam ediyor. Yakından bakınca enerjisi daha da artıyor, denizden bir dev gibi yükseliyor.

Nightwind.

Kafalar küpeştenin üzerinden sarkar ve Cruz'un denizden çekilmeden önce kayığın her iki ucuna hızla bağladığı halatları aşağıya bırakır.

Sonra teknemiz geminin güvertesiyle aynı seviyeye geliyor.

Orada duran, kılıçlarını ve tabancalarını bize doğrultmuş bir düzine acımasız görünümlü adam var.

Gördüğüm son şey yüzüme doğru gelen bir kürek. Sonra, tüm dünya kararıyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

PRIEST

Nerede olduğumu bilmiyorum.

Ama başım öne eğilmiş, milyonlarca acı dolu yıldızla zonkluyor.

Aragon, Abe kafamın içinde fısıldıyor. Aragon, uyan.

Vampirler her zaman telepatik olarak iletişim kurabilmişlerdir, ancak Abe ve ben genellikle sadece ikimiz olduğumuz için buna gerçekten ihtiyaç duymadık.

Şimdiye kadar.

İnliyorum ve başımı kaldırıyorum. Karanlık ve her şey hareket ediyor.

Gözlerimi kırpıştırıp gözlerimin alışmasını sağlamaya çalışıyorum, ancak karanlık olduğunu fark ediyorum çünkü bir şekilde gece, gökyüzü yıldızlarla ve dağınık bulutlarla dolu ve dünya sadece kafama sert bir cisimle vurulduğu için değil, hareket ettiği için hareket ediyor.

Geminin güvertesindeyim, direklerden birine zincirlenmişim.

Önümde uzun boylu, esmer görünüşlü, siyah saçlarını arkaya toplamış, yanaklarında birkaç günlük kirli sakalı olan, tepeden tırnağa gri giyinmiş bir adam duruyor. Elinde bir kılıç var, ancak kılıç yan tarafında duruyor ve bana hem merak hem de eğlenceyle bakıyor.

"Peder Aragon," diyor korsan alaycı bir sesle ve ben tanrısal ismimi duyunca irkiliyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Kaptan Battista. Bana Bones ya da Ramsay diyebilirsin, çok uzun süre bizimle olmayacağın için fark etmez. *Nightwind*'de yalancıları hoş karşılamayız. Sadece ben değil; aslında oldukça hoşgörülü olduğumu göreceksiniz, ama daha ziyade, geminin kendisi dürüst olmayan mürettebatı sevmiyor. Oldukça... huysuzlaşıyor."

Sanki işaret verilmiş gibi, gemi bir dalganın üzerinden geçerken inliyor.

"Sen kime yalancı diyorsun?" Abe arkamdan, direğin diğer tarafına zincirlenmiş bir şekilde konuşuyor. Sinirli görünmeye çalışıyor ama sesindeki acıyı duyuyorum. Ona da aynı kürekle vurulmuş olmalı.

Abe, onu uyarıyorum. Karşılıklı konuşmak ve sosyal durumları doğru okuyamamak gibi kötü bir alışkanlığı var. Ya da umursamıyor.

"Siz, ki Doktor Van Helsing," dedi Ramsay, "eğer gerçek adınız buysa. Açıkçası, kulağa gerçekten uydurma geliyor."

Abe tükürerek, "Bu Hollandalı," diyor.

"Ah! Bu, neden dışında bok varmış gibi ses çıkardığını açıklıyor," diyor.

Rahip olduğumu nasıl öğrendiği konusunda bu kadar endişeli olmasaydım buna gülerdim.

"Adı bu ve o bir doktor," diye hırlıyorum ona. "Ve ben bir rahiptim. Ben Peder Aragon'dum."

"Biliyorum," diyor Ramsay bana, kılıcına yaslanmış, elleri kabzanın üzerinde rahatça sallanıyor. "Sürekli denizde olduğumuz için bu dünyanın sunduğu tüm haberleri ve söylentileri takip edemeyeceğimizi düşünebilirsin ama pek çok limanı ziyaret ediyoruz. Pek çok farklı ruhla konuşuyoruz -onlardan içmediğimiz zamanlarda- ve bilgi almak için başka yollarımız da var. Sanırım sandığınızdan çok daha fazlasını biliyorum."

"Görünüşe göre," diyorum nefesimin altında.

"Söyleyin bana, Peder," diyor, etkilenmemiş. "Siz ve doktor geçmişteki mesleğiniz hakkında neden yalan söylediniz? Nombre de Jesus'ta yaptıklarınızdan utanıyor muydunuz?"

Lanet olsun, *bunu* nereden biliyordu?

Sakin ol Aragon, Abe'in sesi zihnime kayıyor. *Bırak önce o konuşsun.*

Larimar'ı ele verme.

"Sen mıydın?" Kaptanın gözlerinin içine bakarak soruyorum.

Bir an beni inceledi. "Sanırım öyle olurdum. Ama yine de ben *senin* gibi değilim. Ben bir canavar değilim. Bir canavarın utanç duyduğunu öğrenmek beni şaşırtırdı."

"Gördüğünüz gibi ben bir canavar değilim," diyorum ona dişlerimi sıkarak. "*Şu anda*," diye ekliyorum.

"Bilmiyorum," diyor Ramsay . Geminin dümenine doğru bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek yanında duran güzel bir kadın görüyorum. "Maren, korkarım bu ikisi konusunda *senin* kadınsı sezgilerine ihtiyacım olacak."

Kadın deniz mavisi elbisesinin eteklerini topluyor ve geminin ortasına doğru yürüyor, mürettebatın geri kalanı Musa'nın Kızıldeniz'i ayırdığı gibi onun için ayrılıyor. Bir korsan kadınının nasıl görüneceğini hiç de düşündüğüm gibi görünmüyor. Elbisesi temiz ve abartılı görünüyor, uzun, dalgalı siyah saçları omuzlarının etrafında toplanıyor ve iri göğüslerini çerçevesiyor.

Ramsay önümden çekiliyor ve benim hizama kadar çömeliyor, onu tutmaya ya da tekmelemeye çalışmam durumunda ulaşamayacağım bir yerde duruyor.

Gözleri mavinin delici bir tonu, neredeyse doğal değil ve bana o kadar dikkatle bakıyor ki, hakkımdaki her şeyi çoktan öğrenmiş olmasından korkuyorum, hiçbir yalan onun için güvenli olmayacak.

O bana bakmaya devam ederken kokluyorum. Temiz kokuyor, bir kadın ve deniz gibi, bana Larimar'ı hatırlatıyor. Onda sikimi titreten, kalbimi yerinden oynatan bir şey var. Göğüsleri dışında Larimar'a pek benzemiyor ve sanırım uzun süre denizde kalan her kadın deniz gibi kokacaktır. Ama yine de...

"Ben Maren," diyor zengin, hipnotik bir sesle. Cruz'un insan olduğunu söylediğini biliyorum, ama onda bunun tamamen doğru olup olmadığını merak etmeme neden olan bir şey var. "İyi bir karakter yargıcı olduğumu söylüyorlar, ama bence sadece sorumluluğu üzerimden atmak istiyorlar."

"Sorumluluğu?"

"Yaşasanız da ölseyiz de," diyor düz bir şekilde, dudaklarında bir kıvrımla. "Biz Vampiriz," diye itiraz ediyor Abe.

"Evet, farkındayım," diyor. "Ama denizde bulunduğunuzda çok şey öğreniyorsunuz. Nasıl uyum sağlayacağınızdan emin değilseniz, burası misafirperver olmayan bir yerdir. Kendi Kardeşlerimizden tüm mürettebatı tehlikeye atan üyelerimiz oldu. Onlarla uygun şekilde başa çıktık ama aynı hataları iki kez yapmaktan hoşlanmayız."

"Bizi öldürmenin sadece üç yolu var," diyorum sesim kalınlaşarak.

"Evet. Biliyorum. Kafa kesme, ateş ve bir cadı bıçağıyla kalbinden bıçaklanmak" diyor. "Bir baş belamız olduğunda önce kafasını, sonra da vücudunun geri kalan kısımlarını koparırdık." Sırıttıyor. "Yavaş yavaş."

Hmmm. Belki de bu yüzden bana Larimar'ı hatırlatıyor.

Sonra iç geçiriyor ve beni şaşırtarak uzanıp yanağıma dokunuyor, parmağını yanağımda gezdiriyor. Tırnağı özellikle keskin hissettiriyor.

"Bence sen iyi bir adamsın," diyor gözleri yüzümü ararken. "Yakışıklı olduğun kesin ama kocam bunu duymasın."

"Maren," dedi Ramsay test edercesine arkasından.

Sırıttıyor. "Nerede durduğunu biliyor." Sonra ifadesi değişiyor ve gözlerinin içine bakarken kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum. "Ama sana güvenebilir miyiz? Asıl soru bu. Dönüştün ama bir zamanlar cadıydın. Üzerimizde kullanmayı planladığın bir cadı kılıcın var mı? Amacın bu mu? Vampir avcısı olmak mı? Ya da belki de istediğin zaman uçan bir yarasaya dönüşebiliyorken buna gerek yoktur."

Sertçe yutkunuyorum. "İstediğim zaman dönemem."

"Bu daha da kötü. Eğer kontrol edemezsen, o zaman hepimiz risk altındayız demektir. Ya kilisedeki müritlerine yaptığın gibi, gemiyi geri kalanımızla birlikte yakmaya karar verirsen?"

Buna söyleyecek bir şeyim yok. Tek sahip olduğum şey sözüm ve dürüst olmak gerekirse, bunun o kadar güvenilir olduğundan bile emin değilim. Sonunda her şeye karar verecek olan içimdeki canavar.

"Aragon ıslah oldu," diyor Abe. "Bir doktorun görüşüne güvenmek zorundasınız."

"Evet," diyor ürkekçe, gözleri omzumun üzerinden kısa bir süre için parlıyor. "Manastırınız hakkında her şeyi duyduk."

"Ama nasıl?" diye sordum. "Köyde olanları nereden biliyorsun? Benim ne yaptığımı?"

Başka ne biliyorsun?

"Haber hızlı yayılıyor," diyor. "Ramsay'ın açıkladığı gibi, çok sayıda liman var ve bilgi edinme konusunda çok yardım alıyoruz."

Kahretsin, bir grup korsan için gülünç derecede belirsizler.

"Bu sihir, değil mi?" Abe diyor ki. "Rüzgâr olmadığında bu gemiye güç veren büyüü kullanıyorsun."

Maren'in yüzü ifadesiz ama sanırım Abe haklı.

"Gören bir kristal," diyorum ona yavaşça. "İşte . Sende bir tane var."

Başka ne gördün?

Nefes verir ve doğrulur. "Sanırım er ya da geç öğreneceksiniz. Evet, bir tane var. Ayrıca-"

"Maren," dedi Ramsay sertçe. Belki de çok fazla şey söylemişti.

Ona endişeyle başını sallıyor ve bana dönüp bakıyor.

"Ben kaptan değilim," diyor. "Burada tüm kararları ben vermiyorum ama en az kocam ve bu gemideki herkes kadar itibarım ve gücüm var." Tekrar iç geçiriyor ve saçlarını ellerinin arasında topluyor,

omuzlarının arkasına yerleştiriyor. Ramsay'e, "Sanırım Nill'i dinlemeliyiz," dedi.

"Nill kim?" Abe soruyor, sesi yükseliyor. Ama ben onları zar zor duyuyorum.

Gözlerim Maren'in boynuna yapıştı.

Her iki yandaki üç soluk çizgi üzerinde. Eski solungaçlar.

Abe! Kafasının içine bağıriyorum. O bir Syren. O bir Süren'di. Maren bir Süren'di!

Bunu nereden biliyorsun? diye soruyor.

Solungaçlar. Boynunda.

Tam o sırada Ramsay'in merakla bana baktığını ve dikkatimin nerede olduğunu fark ettiğini fark ediyorum.

"Nill olsun," diyor Ramsay, ekibinin geri kalanına el sallamadan önce yavaşça sırtarak. "Hadi çocuklar. Şu ikisine haddini bildirelim."

"Kalas mı?" Maren kuru bir atıyor. "Ben onun aşağıda olduğunu sanıyordum. bize."

", aşkım. Onları fırlatıp atmaktan biraz daha eğlenceli. denize."

Mürettebatın birkaç üyesi öne çıkıyor, zincirleri çözüyor ve bizi geminin yanına doğru sürüklerken elimizden tutuyor.

Abe kafamın içinde, *bunun canavarın dışarı çıkmasına izin vermen için harika bir zaman olacağını* söylüyor.

Haklı, ama panik halimle karşılık vermekten başka bir şey yapamıyorum ve bu da kafama birkaç darbe ve bağırsaklarıma yumruklar yememe, arada sırada da bana kanlı bir sırtış atan Yunan görünümlü bir adamın ısırmasına neden oluyor. Normalde dayağa hiçbir şey olmamış gibi dayanabilirim ama bu gemiye geldiğimden beri her şey canımı acıttığı için kendimi insan gibi hissediyorum.

Sanırım burada bizi zayıflatan bir büyü olmalı, diyorum Abe'e.

Evet, on adamla dövüşmememin nedeni bu olmalı, diyor hafifçe.

Mürettebat bizi geminin yan tarafına itip kakıyor, içlerinden biri kaplamayı kaldırıyor, ta ki siyah, uçsuz bucaksız denizin üzerinde tek bir tahta kalana kadar.

Ve o denizde, aşağıda uğursuzca daireler çizen bir köpekbalığı yüzüyor.

"Bunu Nill ile tartışman gerekmiyor mu?" Birkaç kılıç sırtıma saplanıp beni tahtaya doğru ilerlemeye teşvik ederken soruyorum.

"Bunu Nill'le tartışacaksın," dedi Ramsay, küpeştenin üzerine sıçrayıp direğin halatlarından birine yaslanarak. Kılıcıyla suyu işaret ediyor. "Aşağıda o var."

"Köpekbalığı mı?" Ben haykırıyorum.

"Yargıç o olacak," diyor Maren. "Güven bana, o bu işte iyidir."

Mürettebatla yüzleşmek için dönmeye çalışıyorum. Hepsi bundan çok keyif alıyor.

"Lanet korsanlar," diye homurdanıyorum.

Dişlerini gösteriyorlar ve karşılığında bana tıslıyorlar.

Normalde, bir köpekbalığıyla kolayca başa çıkabileceğimi düşünürdüm. Larimar'la karşılaştım ve o çok daha kurnaz ve acımasızdı. Ama ellerim bağlıyken ve bu zayıflatma büyüsü varken, fazla seçeneğim olacağından emin değilim.

Belki de iyi olacağız, diyor Abe arkamdan, güvertede tutulduğu yerden, artık mücadele etme zahmetine girmeden. *Bir köpekbalığı bizi öldüremez.*

Ona kuşkulu bir bakış attım. *Kafamızı koparabilir.*

Yüzü hemen düş kırıklığına uğradı. *Ah. Evet, sanırım olabilir.*

"Yeter!" Ramsay bağıriyor. "Kutsal Adam için yargılama başlasın. Tahtada yürüyün!"

Yerimde durmaya çalışıyorum ama yarım düzine kılıç sırtıma saplanıyor.

Haykırıyorum ve ayağımı kaybederek öne doğru tökezliyorum.

Yan yatıp karanlık dalgalara doğru düşüyorum, ay ışığı tepelerde yansıyor.

Su bana bir çekiç gibi çarpıyor ve tekmelemeye başlayana kadar hemen batıyorum. Dondurucu bir soğuk var ama beni rahatsız etmiyor, bu da yukarıda bizi zayıflatmak için yaptıkları büyünün burada işe yaramadığı anlamına geliyor.

Her ihtimale karşı dalgaların altına ve geminin yanlarından uzağa daldım. Yüzeye çıktığımda etrafta köpekbalığının yüzgecini arıyorum ama nafile. Abe'in çılgılığı dikkatimi gemiye çekiyor, onu tahta boyunca itiyorlar. Benden çok daha zarif bir şekilde üstesinden geliyor, korsanlardan biri diğer ucunu sallamadan önce kalasın sonuna kadar gidiyor ve dalgalara düşüp bir sıçramayla batıyor.

Hızla bacaklarımı ona doğru tekmelemeye başlıyorum, bağlı ellerimi kendimi öne doğru çekiyormuşum gibi hareket ettiriyorum.

"Abe!" Bağıriyorum ama ortaya çıkmıyor.

Dibe dalıyorum ve gözlerimi açtığımda onun karanlıkta süzülüp bana baktığını görüyorum.

Ne yapacağız? Diye soruyor. Yüzeye mi çıkacağız? Yüzmeye mi başlayalım? Hangi yöne? Neredeyiz?

Ona göz kırpıyorum, tuz gözlerimi yakıyor, bir hareket planı bulmaya çalışıyorum. Boğulamayız, yani tehlikede değiliz, ama okyanusta sonsuza kadar sürüklenmek kulağa pek cazip gelmiyor.

Sonra köpekbalığı karanlıktan gelen bir hayalet gibi Abe'in arkasından çıkagelir, ölümlü olsun olmasın her insanın kalbine korku salacak gölgemsi bir şekil.

Arkanda! Bağıriyorum.

Abe köpekbalığını görmek için tam zamanında döner, ağzı sulu bir çığlıkla açılır, baloncuklar yüzeye çıkar.

Ama kara gözlü balık ona aldırıyor ve bana doğru süzölmeye devam ediyor. Ağzı hafifçe açık, sıra sıra tırtıklı dişler sergiliyor ve absürt bir özlem anında Larimar'ı hatırlıyorum.

Köpekbalığı bana doğru geliyor ve ben onu savuşturmaya hazırlanıyorum. Ellerimi ısırsa bile en azından zincirlerden kurtulmuş olacağım.

Çarpışmadan hemen önce yana doğru savruluyor ve ben etrafımda dönerek, gözlerimi ondan alamadan etrafımda dönmesini izliyorum. Büyük, şık, zarif bir ölüm makinesi ve boş gözlerinin bana bakışı, düşündüğümde daha büyük bir zekâya sahip olduğunu gösteriyor.

Köpekbalığı etrafımda tembel daireler çizerek yüzmeye devam ediyor, mümkün olduğunca az enerji harcıyor ve aniden kuyruğunu dev gibi sallayarak Abe'e doğru yüzüyor. Birkaç tur onun etrafında döndükten sonra aniden derinlere doğru havalanıyor ve gözden kayboluyor.

Abe dönüp bana bakıyor. *Sence geri gelecek mi?*

Başımı sallıyorum, köpekbalığının -Nill'in- kaybolduğu mürekkep karası derinliklere bakıyorum. *Hiçbir fikrim yok.*

Aniden geminin bulunduğu yönden suda bir sıçrama olur ve iki ağır halat dalgaların altında batar.

Abe'e göre belki de bu bir .

İkimiz de yüzebildiğimiz kadar iyi yüzerek halatlara ulaştık ve yüzeye çıkmadan önce bağı ellerimizle onları yakaladık.

Boğulmadığım gerçeğine rağmen, yine de içgüdüsel olarak nefese kalıyorum.

Sonra gemiye bakıyorum ve mürettebatın yanlardan bize baktığını görüyorum.

"Sınavı geçtiniz," diye bağıyor Ramsay yüzünde yumruklamak isteyeceğiniz türden kocaman bir sırıtışla. "Gemiye gelin dostlar. Kan Kardeşleri'ne hoş geldiniz."

Abe'e yorgun bir bakış atıyorum, ipe tırmanmaya başladığımızda su tükürüyorum. "Ve sen de bir korsan grubuna katılmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyordun."

Yirmi Dördüncü Bölüm

PRIEST

"En son ne zaman yemek yediniz?" Ramsay bize soruyor. Köpekbalığıyla sınanmamızın üzerinden birkaç gün geçti ve açıkçası, olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı hâlâ biraz şaşkınım. En son ne zaman beslendiğimizi hatırlamakta zorlanıyorum. *Nightwind*'e binmeden önce hayatın nasıl olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum. Sanki daha önce olan her şey puslu bir rüyaymış gibi.

Ya da benim durumumda, bir kabus.

Yine de düşüncelerimin ön saflarında Larimar var. Gözlerimi kapattığımda gördüğüm tek şey onun yüzü.

Gözlerimi kapatmamaya çalışıyorum.

"Beş gün önce," diye devam ediyor Abe, Ramsay ve Thane adında huysuz görünümlü bir adam olan kardeşini geminin enine doğru takip ederken. Bir gün önce olduğu gibi bugün de güverteleri temizleyip hatları düzelttik. Görünüşe göre yarın da aynısı olacak. Bu gemide çok fazla çeşitlilik yok, en azından yeni gelenler için. Sanırım tuvalet görevinde olmadığımız için minnettar olmalıyım.

"Beş gün mü? O zaman açlıktan ölüyor olmalısınız," dedi Ramsay. "Sanırım ikiniz de yeterince çalıştınız. En iyisi mallarımızdan biraz tadın."

Thane nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor.

"O neydi kardeşim?" Ramsay eliyle kulağının arkasını işaret ederek sordu. "Kaptanınız ve yeni mürettebat arkadaşlarınızla paylaşmak istediğiniz bir şey mi var?"

Thane tek bir bakışla üçümüze de ters ters bakmayı başarıyor. Merdivenlerden aşağıdaki güverteye inerken, "Valparaiso'da daha fazla kan dökücü almalıydık," diyor huysuzca. "İki Vampir daha aldık; işleri yoluna koymak için iki kurban daha almalıydık."

Hatta. Şimdi bizim kaynaklarımızdan beslenecekler ve görünüşe göre sizin boğazdan geçerken herhangi bir duraklama yapma planınız yok."

Ramsay kardeşine yorgun bir bakış attı. "Her şeyden önce, bu terimi sevmediğimi biliyorsun, *Vampir*. Bu ismi kendimize biz vermedik, insanlar verdi. Biz Kan Kardeşleriyiz ve bu kadar, Doğu Avrupa'daki eli kanlı Hristiyanlar tarafından verilen bir isim değil. Alınmayın, Peder Aragon."

Avucumu kaldırıyorum. "Alınmadım. Artık sadece Aragon, baba değil."

Ramsay'e bunu o zamandan beri birkaç kez söyledim ama ya unutuyor ya da sizin adınızı seçmeyi seviyor. Ne olduğundan emin değilim ama bu gemide savaşlarımı seçmem gerektiğini biliyorum, yoksa onlar benim için seçilecek.

"Elbette," diyor Ramsay, Abe'le benim küçük bir kabini paylaştığımız güverteyi geçip bir dizi merdivenden daha inerken. "Ama sana ve homurdanmalarına geri dönelim, Thane. Bu ikisini alırken daha fazla kanlı katil bulma riskini göze alamazdık. Bu çok tehlikeli olurdu, dikkatleri üzerimize çekerdik. Gemimiz zarar görmeden geçip gittiği için yeterince şanslıydık."

"Çünkü Jolly Roger'ını uçurmuyordun," diyor Abe. "Siz korsanların sorunu da bu: Her zaman dünyaya tam olarak ne olduğunuzu söylemek zorundasınız."

Ramsay sırtıyor. "Planın bu olduğunu düşünmüyor musun? Dünyaya görmek istediği şeyi söyle, korsanları. Derinlerin acımasız yağmacıları. Açık denizlerin suçluları. Gerçeği sakla, biz her peri masalındaki canavarlarız."

"Şiirsel," diye mırıldandı Thane. "Yine de beslememiz gereken fazladan iki boğaz olduğu gerçeğini telafi etmiyor."

Thane'e ciddiyetle, "Skoru eşitlemeye yardımcı olacaksa seni denize atabilirim," diyorum.

Ramsay bir kahkaha patlatıyor ve bu da Thane'in bana bir kez daha pis pis bakmasına neden oluyor.

"Teklifini kabul ederdim *Aragon* ama Thane elimizdeki en iyi levazım subayı."

Thane, "Sahip olduğunuz tek kişi," diye belirtiyor.

"Ve beni hizada tutmak için ona ihtiyaç var," diye devam etti Ramsay.

Sonra ifadesi hafifçe kararıyor. "Gerçi son zamanlarda rolleri değiştirmişiz gibi görünüyor."

Thane'in altın rengi gözleri bir şeyle parlıyor; pişmanlık ya da keder. Bundan da öte, gözlerinde tarihin ağırlığını hissedebiliyorum. Bu mürettebatın kendi payına düşen trajediyi gördüğünden ve yaşadığından hiç şüphem yok. Hiçbirimiz bağışık değiliz.

Abe'le bilmiş bir bakış alışverişinde bulunuyoruz ve geminin en dibine gelene kadar merdivenlerden inmeye devam ediyoruz. Burada gemi, dalgaların ahşap kenarlara vururken çıkardığı seslerle gıcırıyor ve inliyor. Hava şu ana kadar iyi gittiği için şanslıyız. Şili'den o kadar uzaktayız ki karayı göremiyoruz, dünyanın dibine doğru ilerlerken geminin kendisi daha kolay ve hızlı bir rota bulmuş durumda.

Kısa bir an için kurtuluşa erdiğim yere. Menekşe gözlerle gelen kurtuluş.

Ta ki her şey alevler içinde kalana kadar.

Aniden ağır bir kapının önünde duruyoruz ve son birkaç gündür gemiye sinmiş olan yağ, tuzlu su ve tuz kokusunu bastıran insan kanı kokusu duyularıma doluyor. Dişlerimin ağzımda sertleştiğini, vücudumdaki tüylerin diken diken olduğunu, nabzımın hızlandığını hissediyorum.

Ramsay bana bakarken başını sallıyor. "Şimdiye kadar kokusunu almamış olman şaşırtıcı, değil mi? Sanırım *Gece Rüzgârı* onları altında tutmakta iyi iş çıkarıyor. Aksi takdirde, onları burada yakaladığımızı hatırlardık ve hiçbir mürettebat bununla başa çıkamazdı."

"Geminin büyüünden daha fazlası," diyorum boğazımdaki susuzluğu temizleyerek. O da başını sallıyor. "İhtiyacı olduğunda sağlıyor."

"Yani içeride insan mı var?" Abe kapıyı işaret ediyor. Göz bebekleri bile açıklıktan kızarmış. "Kaçırdıklarınız mı?"

Thane, "Biz onlara kanlı katiller diyoruz," diye açıklıyor. "Ve evet, kaçıırıldılar."

"Onlara bir seçenek sunuldu," diyor Ramsay sınırcasına.

Thane bir süre ona bakar ve sonra başını sallar. "Bir seçim. Evet, elbette." Bize bakıyor, yüz ifadesi her zamankinden daha da yorgun. "Eskiden başka gemilere saldırır ya da limanlara baskın yapardık ve peşinde olduğumuz ana yük insanlardı - sadece mücevherler, para ve silahlar değil, insanların kendileri de. Onları ambarda esir olarak tutar ve hepsi ölene kadar onlardan beslenirdik... yavaş, korkunç bir ölüm. Ancak *Maren* mürettebata katıldığından beri taktiklerimizi daha insancıl ve merhametli bir şekilde değiştirmek istedi."

"İnsanlara bir seçenek sunuyoruz," dedi Ramsay, sanki Maren'den bir daha söz edilmesini istemiyormuş gibi sert ve uyarıcı bir bakışla kardeşine bakarak. "Ya bizim rızkımız olacaklar ya da ölecekler. Eğer ilkini seçerseniz, yaşayacaksınız ve sonunda kanınızın çoğu akmış olsa da kıyıya geri götürüleceksiniz."

"Peki ya ?" Abe sorar.

"Ölürsün ve biz seni yine de alırız" diyor.

"Ama onlardan beslendikten sonra bu insanların dışarı çıkmasına izin veremezsin," diyor Abe, gözlerindeki kırmızılık kaybolmaya başlıyor ve doktor zihninin doymak bilmez merakı devreye giriyor. "Olanları herkese anlatırlar."

"Doğal olarak sahip olduğumuz gücü unutmuş görünüyorsunuz Doktor," diyor Ramsay şakağına vurarak. "Onları unutmaya zorluyoruz. Ne olursa olsun, eski güzel bir büyüün düzeltemeyeceği hiçbir şey yoktur."

"Bu gemide kim büyü kullanmayı biliyor?" Bir tür cevap almak için soruyorum. Benim gibi dönüştürülmemiş, aynı zamanda cadı olan Vampirler var mı?

"Biliyorum," diyor Ramsay, sesi sert, bakışları bana daha fazla bilgi vermeyeceğini söylüyor. Zamanı gelince, sanırım.

Thane ekliyor: "İnsanlar olanları hatırlasa bile kimse onlara inanmayacaktır."

Abe, "Doğu Avrupa'da olanlar için de böyle diyorlardı," diye . "Ama şimdi Vampyre terimine sahibiz çünkü efsanenin söylentiye dönüştüğü çok fazla hikaye vardı."

Ramsay omuz silkiyor. "Biraz daha ahlaklı olmak için elimizden geleni yapıyoruz. Eğer geri teperse, terazide geriye doğru kaymakla ilgili bir sorunum yok."

Thane alaycı bir çıkardı. "Maren sana izin vermezdi."

"Yapmam gerekeni yapmama izin veriyor," diyor Ramsay dikkatle.

"Oh, ama mürettebat hoşnutsuzluğunu dile getirdiğinde..." Thane diyor ki.

"Anladığım kadarıyla herkes yeni sisteminizden memnun değil?" Abe soruyor.

"Hayır," diyor Thane. "Ve bizim bu gemide bir demokrasi olmamız gerekiyor."

Ramsay sadece başını sallar. "Bu kadar gevezelik yeter. Bu adamlar açlıktan ölüyor ve ben de şimdiye kadar hiç misafirperver olmayan bir ev sahibi oldum."

Kaptana karşı adil olmak gerekirse, bize oldukça iyi olan ama gerçekten ihtiyacımız olan yiyeceği vermedi.

Bir iskelet anahtar çıkarır ve yüksek bir gıcırtyla ambarın kapısını açar.

İnsanların kokusu yüzüme bir yumruk gibi çarpıyor.

Burası karanlık, ama duvara çivilenmiş, yerden yüksek bir lamba var, alçak bir ışık yayıyor ve insanları derin bir gölgede bırakıyor.

Beş kişiler, bir kadın ve dört erkek, hepsi de basit kıyafetler giymiş, beyaz giysileri kana bulanmış. Bir yığının üzerinde oturuyorlar.

Samanlar, ellerinden duvara zincirlenmiş, arkalarını dönmelerine, uzanmalarına ya da tuvalet kovalarına uzanmalarına izin verecek kadar gevşek. Hepsinin yanında birkaç ekmek kırıntısının durduğu boş tabaklar ve her bir kişinin arasında su testileri var.

Açıkçası, cehennem gibi görünüyor ve öyle de kokuyor, tatlı kanları havayı koklasa bile.

Hepsi donuk ifadelerle bana bakıyor, gözleri . "Uyuşturulmuşlar mı?" Ramsay'e fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Onları sürekli beslememiz ve damarlarında akıttığımız romun kombinasyonu. Yemin ederim, bu onların kanına biraz güç veriyor."

"Beş kişi," diyor Abe, odanın etrafına dikkatli bir gözle bakarak. "On beş Vampir için beş kişi mi?"

"İşte bu yüzden daha fazlasına ihtiyacımız var," diye homurdanıyor Thane.

"Her gün biraz alıyoruz," diye açıklıyor Ramsay, bir rafa doğru yürüyor ve bir tüpe bağlı bir iğne alıyor.

Thane, "Sen bilmiyorsun," diye işaret etti. Ramsay ona buz gibi bir bakış fırlattı.

"Ama sen ," diye devam ediyor Thane. Bize bakıyor. "Maren onun elinde."

"Ah," diyorum. Aklıma hemen Larimar geliyor. Maren'in boynundaki o solungaçlar onun bir Süren olduğu ya da hâlâ Süren kanı taşıdığı anlamına geliyor olmalı. Bu, kaptanın karısından neden özel ayrıcalıklar aldığını açıklıyor.

Onun kanı uzun bir yol kat ediyor.

Tatlı, korkunç bir an için, Larimar'ın çarmıhta, çıplak ve ben onun güzel kanını içerken kıvranan anıları beni rahatsız etti. Ona sahiptim, ellerimdeydi ve her şeyi mahvettim.

"Bu da ne?" Abe, Ramsay'nin elindeki iğneyi, tüpü ve şimdi de bir sürahiyi göstererek sorar.

"Kanı bu şekilde alıyoruz," diyor kadına doğru yürürken. "Doğrudan dişlerimizle onlardan beslenmeyi başarabilecek çok azımız var. Bildiğiniz gibi, biraz... kendimizi kaptırmaya meyilliyiz. Thane gibi bazılarımız, kontrolden çıkarsa onu zapt edecek başka bir Kardeş odada olduğu sürece bunu yapabilir. İsteyeceğimiz son şey açgözlülük ve açlığın bizi ele geçirmesidir."

Ramsay daha sonra iğne ve tüpün nasıl basınç yaratarak kanın yavaş ve kontrollü bir şekilde sürahiye akmasını sağladığını anlatmaya devam ediyor, Abe'in bu konuda zaten çok bilgili olduğunu biliyorum.

Abe tüm bunlardan oldukça etkilenmiş görünüyor, çünkü bu kan ve besin taşıma tarzı ona cazip geliyor - her zaman en kolay yolu arıyor, mümkünse tüm cinayetlerden kaçınıyor. Cinayete özellikle karşı olduğundan değil - Abe benim için insanları öldürmekte hiç sorun yaşamadı - ama Vampirler için tek umut verici geleceğin, insanların yanında gizlice var olabileceğimiz bir geleceğin, işlerimizi mümkün olduğunca sessiz tutmak olduğuna inanıyor.

Bu yüzden de mürettebatın ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra bu kanı çekilmiş insanların gitmesine izin verme fikrine pek sıcak bakmıyor gibi görünüyor ama burada yeniyiz ve Ramsay'e ne yapması gerektiğini söyleyecek değiliz. En azından ben . Gemisini nasıl yönettiği beni ilgilendirmez. Buraya gelmemin tek bir sebebi var.

Ramsay insanları hazırlamak için elini çabuk tutar, önce kadından sonra diğer adamlardan biraz kan alır ve beşi de bir sürahi dolusu kan alıncaya kadar devam eder. İnsanlar ne olup bittiğinin farkında bile değil gibi görünüyor ve sürece boyun eğmiş durumdalar. En azından acı çekiyor gibi görünmüyorlar.

Ramsay testi ona uzatırken Abe, "Büyüleyici," dedi. Sürahiyi ağzına götürüyor, kan düzgünce boğazından aşağı akıyor. Gözbebekleri kıpkırmızı parlıyor ve Ramsay sürahinin tamamını bitirmeden önce elinden kapıyor.

"Özür dilerim," diyor Abe mahcup bir şekilde, boğazını temizleyerek. "Görünüşe göre düşündüğümde daha açmışım."

Ramsay bir sonraki sürahiyi bana uzatıyor ve ben de kalanını bitiriyorum. Bir kaptan kan içmeye yabancı değilim ama ilk kez çeşitli kan türlerini birbirine karıştırarak içiyorum. O kadar hoşuma gittiğini söyleyemem -damak tadıma göre çok karışık- ama şikayet edecek durumda değilim. Bana kesinlikle daha fazla enerji verdi, duyularım keskinleşti, içimdeki kemirgenlik azaldı.

Sürahi boşaldıktan sonra Ramsay her şeyi yerine koyuyor ve insanlara daha sonra temizlik yapmak ve onlara daha fazla yiyecek vermek için birilerinin geleceğini söylüyor ve ambarın kapısını arkamızdan kilitliyoruz.

"Gemiyi doğru dürüst gezdiğinizizi sanmıyorum," diyor Ramsay bize. "Sizi hemen işe koyuyoruz. Gelin."

Yine onu ve Thane'i gemi boyunca çeşitli bölümleri gösterirken takip ediyoruz. Kan dökücüleri tuttukları ambarın yanı sıra, mahkûmlar için bir bölüm ve asi Vampirleri tuttukları "zincir odası" olarak adlandırdıkları bir bölüm de var. Sonra, aklınıza gelebilecek her türlü silah, kılıç ve silahla tepeden tırnağa dolu silah odası var, artı

gülleler ve barut. Bir uçta bir hapishane odası gösteriyorlar ama ben içeri girmiyorum, bir üst katta toplanla ve kapalı limanlarla kaplı silah güvertesi ve mürettebatın bazı odaları var. Bir sonraki güvertede Thane'in ve Ramsay'in kamaralarına en yakın olan bizim kamaramız var. Normalde mürettebatın çoğu gibi aşağıdaki hamaklarda uyuyor olacağımızı hissediyorum ama belki de benim Rahiplik geçmişim ve Abe'in saygın bir doktor olması nedeniyle bize biraz daha iyi davranılıyor. Ya da belki sadece bize göz kulak olmak istiyorlardır.

Sonunda Ramsay'in geminin en arka tarafındaki kamarasına varıyoruz. Çok geniş, parlak tik ağacı ve bol dökümlü halılarla kaplı, dünyanın çeşitli kültürlerinden figürlerle kaplı kitap raflarıyla kaplı.

Ve çeşitli kristaller. Kristal bir küreye benzemesi gereken kristali görmek için etrafa bakıyorum ama görünürde yok.

Sanırım *o bir cadı*. Ya da onun gibi bir şey.

"Oturun." İki kadife koltuğu işaret ediyor.

Abe ve ben otururken Thane viski olduğu anlaşılan bir şişeyi kapıyor, onu ve dört bardağı ustalıklarla bize doğru taşıyor. Her birimize cömert bir miktar dolduruyor ve sonra bize uzatıyor.

"Bu viski Francis Drake'e aitti," diyor. "En kötü şöhretli korsan."

"Korsan," diye düzeltiyor Abe.

"Eğer o sadece bir korsansa, ben de sadece bir korsanım," diyor Ramsay. "O zaman biz korsanları alkışlamaya ne dersiniz?"

tokuşturuyoruz. İşpanyolca

"*Salud*," diyorum. Diğerleri de

"*Salud*," diyor.

Viski, kanın ağızda bıraktığı tatla iyi gidiyor, pürüzsüz ve incelikli. Acele etmemeye çalışıyorum. Metabolizmalarımız nedeniyle genellikle çok fazla sarhoş olmayız, ancak zaman zaman olabilir, özellikle de üzerinde çalışırsanız.

"şimdi," diyor Ramsay masasına yaslanırken. Ayaklarını önünde rahatça çaprazlamış, kadehi parmaklarının arasından sarkıyor, ama gözlerindeki bakış belirgin bir şekilde ciddi. "İkiniz bana *gerçekten* neden burada olduğunuzu anlatmaya ne dersiniz?"

Yirmi Beşinci Bölüm

LARIMAR

Larimar!

Fırtına geliyor.

Fırtınayı görmeliyim.

Gökyüzünü

görmeliyim.

Larimar! Ses tekrar, daha ısrarlı, kızgınlıkla karışık bir şekilde söylüyor - tüylerimi diken diken eden bir ses.

Yüzeye bakıyorum, onunla aşağıda bana bağırان Syren arasında sıkışıp kalmış durumdayım.

Ama gökyüzünü görmeliyim.

Yüzmek için kuyruğumu pompalıyorum ama pençeler uzanıp yüzgeçlerime takılıyor ve bir tanesi hassas dokuyu yırtıyor. Homurdanıyorum ve saldırganımla yüzleşmek için dönüyorum.

Ullan bana doğru bakıyor, yüzerek uzaklaşmamam için kuyruğumu tutuyor, ağzı sivri kenarlardan oluşan ürkütücü bir sırıtışa dönüşüyor.

Bu Syren'e duyduğum nefret aşıkâr ve hiç şüphe yok ki o da aynı şekilde hissediyor. Yüzgeçlerimin ve kuyruğumun arasında bu kadar çok yara izi olmasının sebebi o. Yıllar önce Zellebos Krallığı'na katıldığımı pişman olmama sebep olan kişi o.

Onları aradığımdan değil. Priest'le olanlardan sonra, bir Syren'e dönüştükten sonra, hayatım için yüzdüm. Yüzeyin derinliklerinde bile, onun devasa, kösele gibi formunu tepemde görebiliyordum, şüphesiz beni arıyordu. Beni asla bulamaması için ortadan kaybolmalıydım.

Yine de bir parçam bunu yapmasını istiyordu. Bana gerçekten ne yapacağını bilmek istiyordum. Her zaman korktuğu canavara dönüşmüştü ama o canavar beni kilisede öldürmeye mi çalışıyordu? Yoksa sadece bildiği tek çılgınca yolla bana sahip olmaya mı çalışıyordu?

Bazı açılardan, belki de canavarı yumuşatabilirdim. İçimdeki canavara hitap etmekle ilgili bir şeyler biliyordum. Ne de olsa ben de öyleyim.

Ama kendini korumak güçlü bir şeydir.

Ben de yüzdüm. Karanlık denizlerin derinliklerinde yüzerek açık okyanusa doğru ilerledim. Kendimi kaybetmişim, akıntılara kapılmışım. Kalbim paramparçaydı ve sevgilim bacaklarımla birlikte gitmişti, bu da Maren'i tekrar bulma şansımın olmadığı anlamına geliyordu.

O kilise alevler içinde kaldığında her şeyimi kaybettim.

Güney okyanusunda ne kadar süre sürüklendiğimi, buzdağlarına kayıtsızca çarptığımı, leopar fok sürüleri tarafından ölçüldüğümü bilmiyorum. Yemek yemiyordum; çiğ balığın tadını bile midem kaldırmıyordu. Sanki karada kaldıktan sonra Syren bedenime geri dönmeye zorlanmak bir ceza gibiydi.

Zellebos'un Syren'leri beni bulduğunda yarı ölüydüm. Kraliçe Sipa beni krallığına geri getirdi, bacaklarım dönüştükten sonra bile kuyruğumda kalan yaraları onardı. İstemediğim halde bana yemek yedirdi ve beni vahşi denizin zararlarından korudu.

Başlarda her şey hem iyi hem de berbattı; iyiydi çünkü Zellebos'taki Syrenlerin çoğu beni hoş görüyordu. Yeni gelenlerden şüpheleniyorlardı ve çoğu soğuk ve duygusuzdu ama Sipa benden hoşlandı, bu yüzden büyük ölçüde yalnız kaldım. Onun korumasına sahiptim.

Aynı zamanda korkunçtu çünkü Priest'i düşünmeden edemiyordum, ellerinin nasıl hissettirdiğini, aletin içimde nasıl çalıştığını, bazen bana Tanrı'nın vaat ettiği her şeyden daha kutsal bir hazineymişim gibi bakmasını hatırlamadan duramıyordum. Bana baktığında bunu iliklerime kadar hissediyordum, bu yüzden birlikte geçirdiğimiz son geceyi düşünüp durdum, onu böylesine kudurmuş bir canavara, sadece ölüm ve yıkım isteyen bir şeye dönüştürmek için ne yaptığımı anlamaya çalıştım.

Çünkü ben yapmış olmalıyım. Benim yaptığım bir şey onu çıldırtmıştı, ama o gece ne yaptığımı bir türlü anlayamıyorum. Beni çözmüştü, dışarıdaki kulübesine götürmüştü. Gecenin soğukunu hissettiğimde ve yıldızları gördüğümde ağladım. Bana bende Tanrı'yı bulduğunu söyledi. Daha sonra *Don Kişot* adlı bir kitabı yüksek sesle okudu, ta ki ben onun sandalyesinde, ateşin yanında kıvrılıp uyuyana kadar. Ben insandım. Bir bütündüm.

Kelimenin tam anlamıyla beni esir almıştı. Aklımı, bedenimi ve ruhumu elinde tutuyordu ama en son kalbim teslim olmuştu.

Beni yatağına götürdü, ellerimi tespihine bağladı ve beni tanımadan bu kadar uzun süre nasıl yaşadığından emin olmadığını söyledi.

Gözlerinin içine baktım ve daha önce orada olmayan bir şey gördüm.

Çok fazla düşünmek istemedim.

Çok korkuyordum.

Ama o gece gördüğümü sandığım şey, bana geri yansıyan kendi duygularımdı. Onun kalbini gördüğümü sandım, bir kez olsun açıldı ve tamamen bana aitti.

Sonra kollarında uyuyakaldım, onun gücü ve sıcaklığıyla sarmalandım, sabit nefesi ve yavaş kalp atışlarıyla rahatlardım, neredeyse bir ninni gibi.

Uyandığımda gitmişti. Onu

kilisede buldum.

Ve bunun bizim için bir son olduğunu hemen anladım.

Aşk çizgilerimiz umutsuzca birbirine dolanmıştı ve pençeleri onları parçaladı.

Larimar, diye alay ediyor Ullan, *ne sanıyorsun sen?*

Beni aşağı doğru sarsıyor ve ben . Ona her zaman hiçbir şey vermemeye çalışıyorum, çünkü onun istediği şey benim tepkim. Bu Syren bana işkence etmek için yaşıyor ve Sipha öldüğünden ve krallık parçalandığından beri adil bir oyun oldum.

Her zaman yüze çıkmaya çalışıyorsun, diyor, elleri omuzlarıma gömülürken beni yerinde tutuyor. *Sanki olduğun şeyden kaçmaya çalışıyorsun. Yukarıdaki dünyanın daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?*

Ona bu yollardan geçtiğimi, bunun böyle olduğunu bildiğimi söylemek istiyorum.

Tanıdığın şeytan daha iyidir, insanların kullandığı bir söz değil mi bu? Ve ben Priest'i tanıyordum. En azından tanıdığımı sanıyordum.

Fırtına var, diyorum Ullan'a, sesimi boş tutmaya çalışarak.

Ve bu sana ilginç mi geliyor? Hadi ama. Grupla kal. Sağlıklara gidiyoruz.

Beni bırakıyor ve adanın kıyılarına yakın daha sığ sulara doğru yüzüyor. Yüze bakıyorum. Gündüz olmasına rağmen, aşağıya süzülen ışık neredeyse hiç yok, hepsi büyük dalgalarla süpürülmüş. Fırtınalar beni her zaman cezbetmiştir. Yüze çıkmak ve yukarıda uzanan vahşi ve acımasız gökyüzünü seyretmek istiyorum. Bazı yönlerden okyanusun fırtınalı derinliklerini yansıtır, sonsuza kadar ulaşamaz olması gerçeğiyle daha çekici hale gelir.

Ullan'ı sığlığa kadar takip ediyorum. Bunu yapmazsam beni fiziksel olarak zorlayacağını biliyorum ve şu anda kavga etmek istemiyorum. Asla kazanamam.

Sipha öldüğünde Ullan koloninin liderliğini devraldı. Yoldan geçen bir gemi tarafından kaçırılmıştı, en azından Ullan'ın söylediği buydu. Kendisi

Sözde olay olduğunda onunla birlikteydi. Ben hep öyle ya da böyle onu öldürdüğünü düşündüm. Belki kalbini söktü, belki de gerçekten Syrens'i avlayan bir gemi vardı ve onun yakalanmasını sağladı. Her zaman onun ve pek çok takipçisinin yolundan çekilmesini istemişti ve o da hızla bu role soyundu. Kraliyet Syren kanına sahip değildir, sadece kendini Kral olarak atamayı başarana kadar her durumda şiddet kullanma yeteneğine sahiptir.

Her iki durumda da, ona ya da emirlerini yerine getirenlere güvenmediğim açık, ancak bazı günler şansımı zorlamaktan daha iyisini biliyorum. Diğer günlerde ise yine de zorluyorum, sırf bir şeyler hissetmek için, sırf sonsuza kadar karanlığın içinde yüzüp dünyaya karşı hissiz kalmamak için. O günlerde kavga etmek istiyorum. Beni mahvetmesi neredeyse hoşuma gidiyor. Bana neredeyse Priest'i hatırlatıyor ama aynı şey değil. Beni kanatırken Ullan'ın gözlerinde saplantı ya da bağlılık yok, sadece nefret var.

Bazen kendimi o kadar boş ve bomboş hissediyorum ki, acı hiç yoktan iyidir. Hepsi.

Adaya doğru yüzmeye devam ediyorum. Sıgılık koyu renkli kayalardan oluşuyor.

Arada sırada da boşluğa karşı parlak bir yama gibi duran kum tutamları. Bazen burada yengeç avlıyoruz; bazen de leopar foklarına ve deniz aslanlarına göğüs gererek günlük beslenme gezilerine çıkan penguenlerden bazılarını yakalamaya çalışıyoruz. Eğer diğer yırtıcılar sayıca bizden fazlaysa, genellikle yolumuza devam ederiz. Yılın zamanına bağlı olarak, buz birikimi derinlere kadar uzanabilir, ancak şu anda buz esas olarak adanın diğer tarafındaki bir akıntıyla sınırlıdır, dev parçaları okyanusa kopar ve tatlı su onunla karışıkça su süt rengine döner.

Ama sıgılık görüldüğünde, sadece birkaç Syren fark ediyorum, vücutları parlak mavi kum şeritlerine karşı siluet oluşturuyor. Hiçbiri Ullan'a benzemiyor.

Onlara doğru yüzüyorum ve her şey normal görünüyor - iki dişi ve bir erkek var, hepsi de kayaları devirip yengeç arıyor. Kalbim damarlarımda çırpınıyor, solungaçlarım yapış yapış hissediyor. Anlayamadığım nedenlerden dolayı endişeliyim, muhtemelen bir gruba her yaklaştığımda daha da dışlanacağımdan endişe için. Bir zamanlar başkaları tarafından reddedildiğimde bunu asla kişisel olarak algılamazdım - tamamen Maren'i bulmaya odaklanmıştım - ama Priest'ten beri her parçamın yıprandığını hissediyorum.

Syren' yaklaştıkça onların Sipha'nın en yakın üç sırdaşı olduğunu fark ediyorum: Esmerelda, Vialana ve Meriw. Bana karşı her zaman nazik olmuşlardır, en azından diğerlerinden daha fazla.

Yine de kaygım azalmadı. Hâlâ bir sorun varmış, görmediğim bir şey varmış gibi hissediyorum.

Larimar, Meriw beni selamlıyor, sesi normalden daha kısık. *Biz de seni bekliyorduk.*

Şaşkınlıkla ona baktım. *Beni mi bekliyorsun?*

Evet, diyor Esmerelda, bir kabuğu kırarken kuyruğu seğiriyor.

Ullan, kestane aramak için seninle burada buluşmamızı istediğini söyledi.

Ullan'ı ararken tetikte, başımı sağa sola çeviriyorum. Hâlâ görünürde yok. Koloniden başka kimse de burada değil; sadece dördümüz varız.

Sipha'nın en büyük destekçileri.

Bu bir tuzak! .

Ne demek istiyorsun? Vialana soruyor, sesi paniklemiş gibi çıkıyor ama yeterince paniklememiş. *Kim tarafından kurulmuş bir tuzak?*

Ullan, diyor Meriw. Sonra omzumun üzerinden bakarken gözleri açılıyor.

Gemi! Gemi! Geri çekilin!

Döndüğümde büyük bir geminin bize doğru geldiğini görüyorum, Asherah'ı yakalayana benziyor. Koyun dar kıvrımı nedeniyle kaçmak için altından yüzmemiz gerekecek; aksi takdirde kendimizi karaya vuracağız.

Geminin bizim için gelmemiş olma ihtimali de var elbette. Belki de demir atmak üzere olduğu için sığıklara doğru gidiyordur, fırtına sırasında körfezin koruması.

Ama bunu öğrenmeye niyetim yok.

Geminin altından fark edilmeden geçebilmek için dipte hızla yüzerek derinlere doğru ilerliyorum ki aniden Vialana çılgık atıyor.

Meriw ve Esmerelda yüzerek uzaklaşırken onun bir ağa dolanmış olduğunu görmek için duruyorum.

Onu orada öylece bırakamam.

Pençeleriyle ağı yırtmaya çalışıyor ama nafile. Ağ bir çeşit metalden yapılmış olmalı.

Larimar, çılgınca haykırıyor. *Dışarı çıkamıyorum.*

Ona ulaşıyorum, pençelerim çıkıyor ve onu ağdan kurtarmak için elimden geleni yapıyorum, kesmeye çalışıyorum.

Git, diyor. *Kendini kurtar.*

Bekle, dedim ona, bana odaklanmasını sağlamaya çalışarak. *İstiridyelerden birini alacağım. Kabukları bizim kesemediğimiz her şeyi kesebilir.*

Ama aşağıya doğru dalmak için ondan uzaklaştığım anda, su birçok kareye bölünmeye başlıyor.

Sanki zaten oradaymış gibi bana doğru koşan bir ağ. Kurulmuş bir tuzak.

Bir çığlık atıyorum ve daha yüzerek kaçamadan ağ etrafımı sarıyor ve ben de Vialana gibi yakalanıyorum.

Ve sonra, ağ ben içindeyken yüzeye çekildi.

Yirmi Altıncı Bölüm

PRIEST

Abe ve benim bir köpekbalığı tarafından yargılanmamızın üzerinden bir hafta geçti. Köpekbalığının nasıl karar verdiğinden hâlâ emin değilim, ama sanırım kafamızı koparmış olsaydı, bu bir şeyden suçlu olduğumuz anlamına gelirdi. Her iki durumda da hayatta kaldık, hiçbir şey olmamış gibi, eski dostlarımız gibi mürettebata kabul edildik.

Abe için de öyle olduğunu söylemeliyim. Doktor zaman zaman garip ve tuhaf olabilse de, bu uyumsuzlar ve serseriler grubuna iyi uyum sağlıyor. Hepsi de kendi açılarından eşit derecede tuhaf; sanırım bu yüzden korsanlar ve normal Vampirlerin yaptığı gibi toplumun üst kesimlerinde yaşamıyorlar. Yüksek sosyete parası olanları sever ve ölümsüzler de çok paraya sahip olma eğilimindedir. Yine de, hepimizin olduğu gibi kan içen, katil sapkınlar gibi değil de sıradan ama olağanüstü başarılı bir insan gibi görünmek için kendinizi şekillendirmek çok şey gerektirir.

Ancak bana gelince, gemideki herkesle -Maren hariç herkesle- iyi bir ilerleme kaydetmiş gibi görünüyorum. Çok fazla çekiciliğim yok - bunun için çok huysuzum - ama Vampir olmayan biriyle uğraşırken sahip olduğum şey uzun bir yol kat ediyor. Yine de, Maren bağışık görünüyor. Onunla çok sık karşılaşmıyorum, birlikte bir gemide mahsur kaldığınızda bu oldukça garip, ama yolum onunla kesiştiğinde bana mesafeli ve şüpheli davranıyor. Bir köpekbalığını yargıç yapmak onun kararıydı, ama karara katıldığından emin değilim.

Larimar ile olan ilişkiyi biliyor olabilir mi diye merak etmeye başladım. Hiçbir şey söylemedim ve şu ana kadar kimse Syrenler hakkında daha fazla bilgi istemedi ve yolculuğumuzun amacı da gündeme gelmedi.

Bu tam olarak doğru değil.

Geçen gün, bize kan ikram edildikten sonra, Ramsay ve Thane bizi oturtup gerçek niyetlerimiz hakkında sorguladılar. Konuşmanın çoğunu Abe'in yapmasına izin verdim. Ramsay'i değişiklik olsun diye kendi türümle birlikte olmam gerektiğine, beni iyileştireceğini düşündüğü izolasyonun sonunda beni deliliğe sürüklediğine ikna etti.

Sanırım ona inandılar. Beni de aynı sorularla rahatsız etmelerini bekliyordum ama sonra konuyu kapattılar. Asıl istediğim Syren'leri bulmak için yaptıkları yolculuğu sormaktı ama Abe'in cevabından tatmin olmuş göründükleri için dikkat çekmek istemedim.

Garip bir şekilde, varış ve görevimiz pek sık gelmiyor. Arada bir mürettebattan birinin adadan bahsettiğini duyuyorum ve Roche Adası'nı kastettiklerini varsayıyorum. Bazıları Macellan Boğazı'nda bir sorunla karşılaşp karşılaşmayacağımızdan bahsediyor ama bundan fazlası yok.

Benim için sorun yok. Geminin hanımefendisiyle gergin ama samimi bir ilişkiyi idare edebilirim. Ramsay'in ona karşı çok korumacı olduğunu fark ettim; ona çok uzun süre bakarsam bana karşı huysuzlaşıyor, bu yüzden onu kazanmaya çalışmayacağım.

Ayrıca, yerimi nasıl koruyacağımı ve başımı ne zaman eğeceğimi biliyorum. Bir süredir yelken açtığımız için *Nightwind*'de olmaya alışmaya başladım. Bu bana manastırda yaşadığımız yoldaşlığı hatırlatıyor, ya da en azından daha fazla insanlığa sahip olduğumuz o sonraki yılları. Bu kadar uzun süre tek başıma ya da Abe'in tek arkadaşlığıyla görev yaptıktan sonra, başkalarıyla, özellikle de kan içenlerle birlikte olmak güzeldi. Farklı olduğumu biliyorum, diğerlerinde de biraz korku ve merak var ama hepimiz bir kuşun tüyleriyiz.

Gerçi sanırım kanatları olan tek kişi benim. "Mew."

İrkiliyorum ve arkamı döndüğümde tencere ve tava rafının üzerinde turuncu bir kedinin durduğunu görüyorum. Mutfakta aşçı Sedge ile birlikteyim, o bu akşamın yemeğini hazırlıyor. Maren dışında buradaki diğer insan o. Bir dilsiz ama benim için sorun değil; manastırdayken keşiş Pedro Ponce de Leon tarafından sessizlik içinde yaşamamız gerektiğinde bize yardımcı olması için öğretilen bazı temel işaret dillerini öğrendim.

Kim o? Ellerimi beceriksizce hareket ettirerek Saz'a işaret ediyorum. Hâlâ paslanmış durumdayım ve Saz da benim öğrendiğim dili tam olarak öğrenmiş değil, ama onunla birlikte olduğum süre uzadıkça, bana onun konuşma tarzına uyum sağlamayı öğretiyor.

iletişim kuruyor. İşitme güclüğü çekmediği için onunla konuşabilsem de, sanırım işaret etmemi takdir ediyor.

Skip, diyor Sedge, harfleri heceleyerek. *Ramsay'in kedisi.*

Kedi delici yeşil gözleriyle bana bakıyor, kuyruğu ileri geri sallanıyor.

Skip yine miyavlıyor, başını bana doğru eğiyor.

"Sana da mew," diyorum hayali şapkamı eğerek.

Gemiler kediler için harikadır, diye açıklıyor Sedge, parmakları o kadar hızlı hareket ediyor ki yetişmek zor. Kemirgenlerin icabına bakıyorlar.

Çok kemirgeniniz var mı? Sormaya çalışıyorum, ancak girişimlerim garip.

Sedge ciddiyle başını sallar. *Kan.*

Ah. Kan.

Hazırladığı yemeğe bakıyorum, taze avlanmış ton balığını biftek şeklinde doğruyor. Kedinin dikkatini çekmesine şaşmamalı.

Yemek yememiz gerekmeseydi de gemide iyi yemek yiyoruz. Sedge iyi bir aşçı ve Maren ile Thane'in henüz Vampir olmayan ve otuz beş yaşına kadar kana ihtiyaç duymayacak olan oğulları Lucas için yemek yapmak zorunda, bu yüzden Sedge sık sık biz kan içenler ve ambardaki insanlar için yemek yapmakta ısrar ediyor.

Birden ensem karıncalanıyor ve Larimar'ı hatırlatan bir kokuyu içime çekerek kalbimin küt küt atmasına neden oluyorum.

Kedi miyavlıyor ve yemin ederim selamlamak için patisini kaldırıyor.

Arkamı döndüğümde Maren'in mutfağın kapısında durduğunu görüyorum.

"Aragon," diyor kısık bir sesle ve sıkı bir gülümsemeyle. "Seninle özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Elbette," diyorum. Sedge'e başımla selam veriyorum ve onunla birlikte mutfaktan çıkıyorum.

Arkamdan kedinin yere düştüğünü ve bizi takip ettiğini duyuyorum.

"Saz ile işaret dilini kullanman çok iyi oldu," diyor bana, ellerini önünde kavuşturmuş, ama ben bu ağırbaşlı davranışa inanmıyorum.

"Bunu manastırda öğrendim. Eğitimimizin bir parçası olarak yıllarca sessizlik içinde yaşamak zorundaydık. Bunu tekrar kullanabilmek çok güzel."

"Mmmm," diye mırıldanıyor merdivenlerden alt güverteye inerken, altın rengi elbisesi arkasından süzülüyor. "Söylemeliyim ki, çoğumuz... gemide bir din adamının olması konusunda endişeliydik. Vampyre, hayır

daha az. Ancak hiçbirimize cehenneme söylemeye çalışmamış olmanız da içimi ferahlattı."

"Bildığınız gibi, ben bir rahiptim. Artık değilim."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ah, evet. Nedenmiş o?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü ben öyle biri olmaya uygun değilim. Cemaatime ne yaptığımı biliyorsun."

"İstiyorum," diyor, geminin arka tarafına doğru yürürken tekrar öne dönüyor, ikimiz de yana yatıyoruz. Ambarın bir kat üzerindeyiz ve gemi, dalgaların şakırtısıyla noktalanın kendi ürkütücü şarkısında inliyor ve gıcırıyor. Güney Şili kıyılarında bir yerdeyiz ve hava kötüleşmeye başladı. Her an boğaza girebiliriz ve bu da bizi biraz rahatlatır.

"Benim bir Vampir olmamdan çok bir rahip olmamla ilgilenmenizi tuhaf buluyorum. Bir canavar."

"Sanırım canavar, hepimizin içten içe mücadele etmesi gereken bir şey."

"Ama sen değilsin," diye . "Sen sadece bir insansın."

Hapishane hücresinin kapalı kapısının önünde durup kara kaşlarını çatıyor. "İnsanların içinde bile şeytan vardır." Sonra kapıyı açıyor ve bana köşesinde insan boyunda büyük bir kafesin durduğu bir odayı gösteriyor.

Ağzım kurudu ve alarm durumuna geçtim. Bu bir tuzak mı? Onu defedebileceğime şüphe yok, ama mürettebatın geri kalanı beni oraya kilitlemek niyetiyle katıldıysa, yapabileceğim pek bir şey yok.

"Merak etmeyin," diyor. "Burası bizim hapishanemiz. Sizin için değil."

Odanın içine giriyorum ve uzaktan bakıyorum. Burada ilgi çekici birkaç eşya daha var; duvardan ve tavandan sarkan zincirler, kapaklı uzun, boş bir cam kutu.

"Henüz senin için olmadığını söylemeliyim." diye ekliyor.

Kaşlarımı çattım. "Sizi gücendirecek bir şey mi yaptım leydim?"

"Muhtemelen," diyor. Sonra siyah saçlarını toplayıp

Başının üstünden solungaçlarını gösterdi. "Bunları gördüğünü biliyorum. Ne olduklarını bildiğini biliyorum. Syren'lerle deneyimin olduğunu söylediler, bu yüzden benim de onlardan biri olduğumu biliyor olmalısın."

"Bacakları olan bir Syren," diyorum dikkatle. "Ne kadar tuhaf."

"Evet," diyor saçlarını geriye doğru . "Bu çok tuhaf. Lojistiğine girmeyeceğim ama bir cadı *olduğunuza* ya da cadı *olduğunuza* göre, ben

Eminim ne olduğunu tahmin edebilirsin." Larimar'ın sözleri kulaklarımda çınlıyor.

Kuyruk yerine bacak isteyen bir Syren tanıyorum. İnsan olabilmek, yürüyebilmek ve karada yaşayabilmek istiyordu. Deniz cadısı onun için bunu yapabildi.

Ağzım kumla dolmuş gibi hissediyorum ve yutkunmaya çalışıyorum. "Bir cadı sana bacak vermiş," diyorum kısık sesle. "Ne tür bir cadı? Nasıl oldu bu? Ne zaman? Bu yaygın bir şey mi?"

Kaşları birbirine çarpıyor. "Bir deniz cadısıydı," diyor temkinli bir şekilde. "Adı Edonia'ydı ve bildiğim kadarıyla bu yaygın bir şey değil. Karada olabilmek için bacaklarım olsun istedim."

"Ama neden?"

Omuz silkiyor. "Gençtim ve korkunç derecede aptaldım. Beni görmezden geldiği, ablalarıma daha çok ilgi gösterdiği için babama kızgındım. Bu yüzden onunla bir anlaşma yaptım..." Bana küçümseyici bir el sallıyor. "Ne olursa olsun, bu uzun bir hikâye ve nasıl davranacağınıza bağlı olarak, anlatmak için önümüzde birçok gün ve gece var."

Larimar'ın ailesi ya da kız kardeşleri hakkında bir şey söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalışıyorum ama bana hiçbir şey söylemedi.

"Ne demek 'uslu dur'?" Az önce söylediği şeyi düşünerek soruyorum. dedi.

"Sularınızda bir Syren bulunduğuna dair söylentiler duydum. Köye gittim ve olanları sizden dinledim." "Kimden?"

"Abe'den," diyor nazlı bir gülümsemeyle. "O doktora biraz rom getir, sana her şeyi anlatacaktır."

Skip miyavlıyor ve o da kediye kucağına almak için uzanıyor.

"Biliyorum," diyor kediye. "Ama onun bir tehdit olmadığından emin olmalıyım."

"Kediyle mi konuşuyorsun?"

"Ve kedi de cevap veriyor," diyor soğuk bir şekilde.

Bunu görmezden geliyorum. Sanırım bir gemide çok uzun süre kalmak insana bunu yaptırıyor. "Abe sana ne söyledi?"

"Syren'in peşine düştüğünüzü, onu yakaladığınızı, ona biraz işkence ettiğinizi, ondan beslendiğinizi ve sonra kaçtığınızı. Nasıl kaçtı?"

Sakinliğimi koruyorum. ". Kuyruğunu ıslatmak için onu dalgalara bıraktım ve hatırladığım son şey bu. Onunla bana vurmuş olmalı."

"Kaçtığına sevindim," diyor. "Ben değilim."

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "İşte bu yüzden uslu durup durmayacağını bilmem gerekiyor. Bu Syren'leri yakalayıp onlara işkence etmene ya da ziyafet çekmene izin veremem."

"Hayır mı?"

"Ne de ben bir Syren'im," diyor. "Şimdi bile. Büyü sayesinde suya battığım her an kuyruğumu geri alabilirim. Ben de senin gibi hâlâ bir canavarım ve vahşi hayvanlar olsak bile kendi türümü korumalıyım. Manastırdaki akrabaların için de aynı şeyi hissetmiş olmalısın."

Gözlerimi kırpttırıyorum, tüm bu olanlar karşısında hâlâ şaşkınım. "Ama Syren'lere zarar gelmesini istemiyorsanız, neden peşlerinden gidiyorsunuz? Bunun bir av gezisi olduğunu duymuştum."

"Öyle," diyor, gözlerine bir soğukluk çöküyor. "Özellikle bir Syren'in peşindeyiz."

"Hangisi?"

"Kız kardeşim," diyor çenesini kaldırarak. "Onun adı Larimar."

Yirmi Yedinci Bölüm

PRIEST

"Aragon," diyor Cruz kafasını kamaramın kapısından içeri sokarken. "Zamanı geldiğinde sana söylememi istemiştin. Vakit geldi."

Kitabımı bırakarak yataktan kalktım. Gemi sallanırken ve çapalanırken okuyabilmek ve deniz tutmamak gibi nadir bir yeteneğim var. Abe son birkaç günün çoğunda üst güvertede idi, ufka odaklanmıştı ve yeşilin hantal bir tonuna bakıyordu.

Cruz'u merdivenlerden güverteye kadar takip ediyorum, vücudum hemen güçlü rüzgarlar, hafif yağmur ve kemiklerime sızdığını hissedebildiğim acı soğukla sarsılıyor, güneş bulutların arkasına gizlenmiş, günün ortasında günah gibi karanlık yapıyor.

Görmeden önce kokusunu alıyorum: yürek parçalayan bir diyarın tanıdık kokusu.

Nombre de Jesus.

Cruz solumuzdaki kıyıyı işaret ediyor. Abe ve Maren pruvada durmuş, ona bakıyorlar. Maren'in üzerindeki kırmızı elbise uçsuz bucaksız grinin arasında sisin içindeki bir kan lekesi gibi göze çarpıyor. Onlara katılmaya gidiyorum, gemi dalgalara çarptıkça yalpalayarak ilerliyorum.

"İşte bu," diyorum Abe'in yanındaki yerimi alarak. "Buraya bu kadar çabuk geleceğimizi düşünmemiştim."

"Boğazın bundan daha sakın olduğunu hatırlıyorum," diyor Abe, eşarbını boynuna doluyor, ancak tekrar çözülüyor.

"Hafızan lekeli," diyorum ona, gerçi benimkinin de öyle olduğundan eminim. "Burada su genellikle vahşiydi. Biz sadece kıyıda güvendeydik, hepsi bu."

"Gerçekten hiçbir şey kalmadı," diyor Maren. "Her şeyi yakıp yıktınız."

Utanç duymam gerektiğini biliyorum. Yerleşimden geriye sadece kömürleşmiş birkaç yapı kaldı. Kilise bile tamamen yok olmuş, küle dönmüş ve sürekli esen rüzgârda savrulup gitmiş. Mezarlıktan sadece birkaç mezar

artık yok olmuş çevrede, eğilmiş çamlar, canelo ağaçları ve ara sıra görülen guanacoların arasında insanlığın son işaretleri olarak kalmıştır.

Bir ürpertiği bastırıyorum. Hâlâ o hayvanın kanının tadını alabiliyorum. Bir canavar olduğumu ve açlıktan öldüğümü hatırlıyorum, sanki içim ruhumu yiyip bitiriyordu - en azından ondan geriye ne kaldıysa.

Ama asıl istediğim Larimar'dı.

Ve şimdi buradayım, tüm duygular geri geliyor.

Sen iyi misin? Abe'in sesi zihnime kayıyor, her zaman endişeli.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve hafifçe başımı sallıyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum, zihnimde değil, hiçbir zaman, artık değil. Duygularıyla boğuşmaya çalışmak, o meşum gecede olanlarla ve sonrasındaki yozlaşma yıllarıyla yüzleşmek bir şeydi. Tekrar burada olmak, tüm hayatımın ikinci kez yerle bir olduğu köyün yanından geçmek, kanayan kalbimi ve parçalanmış zihnimi ellerimde bırakmak başka bir şey.

Ve şimdi Larimar'ı bulmak için bir rota çizdiğimizi bildiğime göre, her şey her zamankinden daha önemli ve korkutucu hale geldi.

Maren'in birkaç hafta önce bana söylediği şeyi Abe'ye söylemedim: Larimar'ın onun kız kardeşi olduğunu. Dişlerini sıkmayacağına güvenmiyorum, özellikle de romdan etkilendiğini bildiğimden beri. Bir zaafı olduğunu hep biliyordum ama bunun gemide ürettikleri o berbat içki olduğunu düşünmemiştim.

Hayır, bunu kendime sakladım.

Larimar'ı tekrar görmenin sonuçsuz bir görev olmadığı bilgisi üzerine kafa yordum. Son birkaç yıldır onu bulma saplantım sadece kalbimin karanlığında var oldu. bulursam ona ne yapacağımı, canını nasıl yakacağımı hayal ettim. Onu ısırarak, kanını içmek, kirliletmek istedim. Onu tekrar zincire vurmak, duvara çivilemek ve buradan ayrılamayacağından emin olmak istedim. Aynı hatayı tekrar yapmayacaktım. Bacaklarını inkar edecektim, kuyruğunu tutmasını sağlayacaktım ve o amcığı yine de sikecektim.

Onun kanını akıtmak istedim.

Benim için.

Ve her zaman için.

Ama bir yanımda onu bulmanın imkânsız olduğunu biliyordu. Denedim. O yıllar boyunca canavar olarak denedim ama boşuna. Abe beni bulduğunda ve onu geri almama yardım edeceğini söylediğinde bile bunun olmayacağını biliyordum.

Nightwind'e binip şansımızı deneyebilmemiz için Ramsay'e bir mektup göndermesini gerçekten beklemiyordum. Bu rengârenk mürettebatın bir parçası olduğumuzda ve Roche Adası'na gitmek üzere Şili kıyılarına doğru yelken açtığımızda bile Larimar'ı bulma fikrinin bir hayal olduğunu düşünmüştüm.

Ancak şimdi her şey değişti.

Maren'in kız kardeşi Larimar. Larimar'ın bahsettiği, cadının bacaklarını verdiği kişi oydu. Kafamda tekrar tekrar düşündüm, Larimar'ın bana söylediği her şeyi incelemeye çalıştım, söylediği başka bir şey olup olmadığını görmek için, ama kartlarını göğsüne yakın tuttu.

Birini aradığını söylemişti. *Bulunmak istemeyen* birini.

Kız kardeşi olduğunu varsaymak zorundayım. Maren bana ortadan kaybolduğunu, babasını ve kız kardeşlerini bir daha görmemek üzere Limonos'ta bıraktığını söyledi. Daha sonra bir prens tarafından bulunduğunu ve onunla evlendiğini anlatacaktı, detay vermediği bir hataydı bu. On yıl boyunca prensle birlikte dünyayı dolaşmış.

Keşke Larimar şimdi burada olsaydı da ona sorabilseydim, böylece bana neler yaşadığını, bunca zamandır kız kardeşini arayıp aramadığını anlatabilirdi.

Ama biliyorum ki Larimar şu anda burada olsaydı, konuşuyor olmazdı. Ağzı zincirle bağlanmış olurdu. Bana yaptıkları için özür dileyene kadar ondan çıkan tek ses inilti ve acı çığlıkları olurdu.

Ta ki kalbinin göğsünden sökölmesinin nasıl bir his olduğunu öğrenene kadar.

Yine yapıyorsun, diyor Abe ve kulağımı çektiğimi fark ediyorum.

Maren fark etmiş gibi görünüyor, bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. Ona hiçbir Syren'e, özellikle de kız kardeşine dokunmayacağıma dair söz vermişim.

Bu sözü bozmayı hedefliyorum.

Ramsay ön güverteye çıkarak, "Kötü bir fırtına yaklaşıyor," dedi. Kolunu Maren'e doluyor ve başıyla ufuktaki kara bulutları işaret ediyor. "Güney Atlantik'e varır varmaz, bizi ezip geçecek."

Maren başını sallıyor. "Bize bir olmaz. Gemi bizimle ilgilenecek." "Evet," der Ramsay. "Öyle olacak."

"Maren!" diye bağıyor Yunanlı Drakos ana direğin tepesindeki karga yuvasından, dürbününe bize doğru sallayarak. "İleride bir köpekbalığı var!"

"Nill!" Maren pruvanın kenarına eğilerek şöyle diyor.

"Dikkatli ol, canım," dedi Ramsay, onu geride tutmak için omzunu sıkıca kavrayarak. "Dalmadan önce onun Nill olduğundan emin olmalısın."

Ramsay'e gergin bir beklentiyle sırtıyor. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Sonra kendini kocasının elinden kurtarıyor ve denize atlıyor. Abe ve ben kenarda eğilmiş, onun suya mükemmel dalışını izliyoruz, ancak hemen gri dalgalar tarafından yutuluyor.

Abe nefesini içine çeker. "Gemiye çarpabilir."

"O bir Syren. Ona bir şey olmaz," diyor Ramsay, ama sesi de biraz gergin çıkıyor.

Üçümüz de baş tarafa çarpıp tekneye vuran ve Atlantik'in girişine yaklaştıkça büyüyen dalgalara bakıyoruz. Vampirlerin mükemmel görme yeteneğine rağmen, görmek hâlâ zor.

Ama sonra bosun kıktan bağıyor. "Buradalar!"

Herkes geminin yanına koşar, Cruz ve Thane Maren'i yukarı çekmek için halatları indirmeye başlamışlardır bile.

Ramsay uzanıp onu kucağına alıyor, bu sırada Ramsay'in kardeşi Thane, Lucas'a ona bir battaniye getirmesi için bağıyor. Gözlerimin önünde, Maren'in deniz mavisini ve mor kuyruğunun elbisesinin altında çırpınısını ve sonra büyüye gerek kalmadan yavaşça bacaklara dönüşmesini izliyorum.

"Büyüleyici," diye fısıldıyor Abe.

Lucas elinde battaniyeyle koşuyor ve Maren hemen battaniyeye sarılıyor. Dişleri takırdıyor, teni solgun ve mavi. Sanırım bir Syren olarak suyun içindeyken sıcaklığın onun üzerinde hiçbir etkisi olmuyor ama tekrar insan olduğu anda her şey yerle bir oluyor.

Konuşmaya çalışıyor ama dişleri çok sert gıcırıyor ve biri ona bir fincan sıcak çay uzatıyor, Ramsay onu kendine yakın tutup battaniyeyi sırtına sürterken o da ellerine alıyor.

"Acele etmeyin," diyor.

Bu köpekbalığı gerçekten onunla konuşabilir mi? Abe kafamın içinde soruyor.

Görünüşe göre öyle, ona söyledim. Dün, Roche Adası'ndaki Syren kolonisinin yerini tespit etmek için köpekbalığını geminin önüne göndermişlerdi. Hiçbiri köpekbalığıyla iletişim kuramazken, Maren'in kurabildiğini, ayrıca balinalar, foklar ve diğer deniz canlılarıyla da iletişim kurabildiğini açıkladılar.

Kraken. Kraken'in Kuzey Denizi'ndeki eski bir efsane hayvanı olduğu düşünöldüğünden, bu sonuncusu beni pek ikna etmedi, ancak Ramsay canavarın kesinlikle var olduğunu ve Maren'in onu kontrol edebildiğini söylüyor.

Ne olursa olsun, kanlı bir köpekbalgıyla konuşabiliyor, bu yüzden belki de canavar gerçekten var.

Maren sonunda sözcükleri ısırarak, "Tehlikede," diyor. "Koca bir koloni ve bir başka gemi daha var, bir İngiliz gemisi. Onları ele geçirmişler. Larimar'ı ele geçirdiler."

"Larimar!" Abe haykırıyor.

Yüzümü hareketsiz tutuyorum. Aradıkları Syren'in adının bu olduğunu bilmiyor.

Maren ona bakar. "Evet. Kız kardeşim. Bu yüzden onu kurtarmak zorundayız." Sonra bana baktı ve kaşlarını çatı. Mavi dudaklarına, gıcırdayan dişlerine ve kız kardeşinin yakalandığı haberine rağmen, gözlerinde beni hafife aldığını söyleyen bir bakış var, muhtemelen Abe ona ilişkilerinden hiç bahsetmediğini kanıtladığı için. Sır saklayabildiğini.

Ama bu bakış kısa sürdü.

Birden alnında kararlılık beliriyor ve battaniyesini sıyrarak ayağa kalkıyor. "Önden yüzüp onu yakalamalıyım."

"Maren, hayır," dedi Ramsay. "Onu bir araya getireceğiz."

Başını şiddetle sallıyor, ıslak saçları uçuşuyor. "Nill fırtınanın *Nightwind*'i bile yavaşlatacak kadar kötü olduğunu söyledi. Dalgaların geçebileceğim. Nill beni oraya götürecektir. Önden gitmeliyim - gemi onunla birlikte ayrılmadan önce onu kurtarmayı denememin tek yolu bu."

Kız kardeşinin Larimar olduğunu biliyor muydun? Abe bana soruyor. Ah, ama biliyordun ve bana söylemedin. Açıkçası, incindim.

Abe'e neden ona söylemediğini açıklamaya çalışacak vaktim yok, çünkü Maren aniden güvertede koşmaya başlıyor ve yan tarafa atlıyor, Ramsay gözden kaybolurken arkasından çığlık atıyor.

Bir fırtına geliyor.

Ve benim Larimar'ım dışarıda, başka bir gemi tarafından, ona zarar vermek isteyen başka bir kişi tarafından yakalandı.

Acaba şimdi, her zaman olduğu gibi, yarattığım geri dönmeye davet edilmeli mi?

Yirmi Sekizinci Bölüm

LARIMAR

Kaos.

Saniyeler içinde dünyam kaosa sürüklendi.

Ağlar geminin güvertesine çekildi ve bir yığın halinde oraya atıldım. Çeşitli botlar ve silahlarla tekmelendiğim, dürtüldüğüm ve dürtüldüğüm dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Adamların güldüklerini ve bana isimler taktıklarını duydum. Dillerini anlamıyordum, sesler sert ve gırtlaktan geliyordu ama bana hakaret ettiklerini, yüzüme tükürdüklerini anlıyordum.

Onlara hırlamış, pençelerimle saldırmış, ısırmaya çalışmış olmalıyım ama onlar hazırlıklıydı. İlk kez Syren avlamıyorlardı ve ne yapacaklarını biliyorlardı. Üzerime zincirlerle ve kafama ağır bir cisimle geldiler.

Dünya kararmadan önce acı ve yıldızlarla doluydu ve kendime geldiğimde, bana ancak sığacak kadar uzun, kuyruğumun ucunda kıvrıldığı bu cam kutunun içindeydim. İçi bulanık tuzlu suyla dolu, solungaçlarım ancak yeteri kadar içeri giriyor, yine de suyun beni uzun süre idare edeceğini sanmıyorum. Syrenler hakkında çok şey bilip bilmediklerini ve gerekirse hava soluyabileceğimizi söylemek zor. Bu cam kafesin içinde pis suyla sıkışıp kalmaktansa havayı solumayı tercih ederim.

Larimar.

Başımı yana eğiyorum, yanımdaki kutuda Vialana'yı görmek için başımı çevirdiğimde acıdan yüzüm buruşuyor. Bir geminin kamarasındayız, gemi dalgalara çarpa çarpa ilerlerken kutularımızdaki su şıpırdıyor.

Benim için gelmemeliydin, diyor Vialana, acı dolu gözlerinde kederle.

O haklı. Bunu yapmamalıydım. Ama Asherah'ın korsanlar tarafından götürülüşünü izlerken kendimi o kadar güçsüz hissettim ki, aynı şeyin başka bir Syren'in başına gelmesine izin veremezdim.

Gerçi bu adamların korsan olduğunu sanmıyorum. Asherah çekilirken onları görmüştüm; başka bir dil konuşuyorlardı, sanırım İngilizce ve bu adamlar gibi giyinmemişlerdi. Bu adamlar bana Şili'deki askeri hatırlatıyor.

Ve içimden bir ses benim için de aynı şeyi planladıklarını söylüyor.

Düşüncesi bile kanımı donduruyor. Bu adamların işkenceci, ahlaksız kaprislerine maruz kalmaktansa kendi canıma kıymayı tercih ederim.

Ullan biliyor olmalıydı, diyor Vialana. Ama nasıl?

Ullan'ın düşüncesi kalbimi öfkeyle dolduruyor ama dünyadaki tüm öfke şu anda bana yardımcı olmayacak.

Belki de onları bölgede gördü ve bizim orada olduğumuzdan emin olarak onları koya yönlendirdi, diyorum, ellerimi camın üst kısmına bastırarak gücü test ediyorum. Belki de onları bir şekilde tanıyordur.

Ama bir Syren bir insanla arkadaş olur mu? diye soruyor.

Olur böyle şeyler, ona söyledim.

Bazen de onlara aşık olurlar.

Aramızda sessizlik uzanıyor. Keşke Vialana'yı bundan önce daha iyi tanısaydım. Düşündüğümünden çok daha tatlı birine benziyor. Belki de Sipha'ya güvenmek yerine Syrenleri tanımak için daha fazla çaba sarf edebilirdim.

Ama bu kadar çok pişmanlık duymaktan yoruldum. Her şeyden çok yoruldum.

Gözlerim kapanıyor ve Vialana'nın "*Sence bize ne yapacaklar?*" dediğini duymadan önce birkaç dakikalığına uykuya dalıyorum.

Bilmiyorum, dedim. Priest'in sergiler, müzeler ve buna benzer cam bir kutuda tutulmak, insanların üzerine vurup seninle alay etmeye çalışması hakkında söylediklerini hatırlıyorum ama Vialana'ya bunların hiçbirini anlatmak istemiyorum. Eğer bir Syren'in özgürlüğü elinden alınırsa, tüm umudunu kaybeder. Her şeyini kaybeder.

Ama Rahip olma özgürlüğünüzü kaybettiğinizde her şeyi kazandınız, diye hatırlatıyorum kendime.

Birden kapı açıldı, üç adam sendeleyerek içeri girdi. Alkol kokuyorlar ve gözlerindeki o bakışı biliyorum. Şehvetli ve kanunsuz.

Vialana'yı işaret ediyorlar ve birbirlerine bağırıyolar, sırtışları özensiz, alaycı. Nefret içimde yuvarlanıyor, öfkeyle karışıyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Cam kapağı çıkarıp altındaki Vialana'yı ortaya çıkarmalarını izliyorum. Tıslıyor ve onlara doğru hamle yapıyor. Pençeleri adamlardan birini yakalıyor, neredeyse kolunu koparıyor ve kan suya püskürerek zaten kırmızı olan saçlarına karışıyor.

Adam ığlık atıyor, sallanan kolunu geri sendeliyor, diğer adamlar Vialana'yı yakalıyor ve bileklerini telle hızla bağlıyorlar. Kutusunun içinde çırpınıyor, kanlı su her yere dökölüyor, kendi bardağıma sıcıyor.

Onu dışarı çekip yere atıyorlar. Kolu kanayan adama ipi kuyruğuna dolaması için bağlıyorlar ama adam odanın köşesinde oturmuş, yavaş nefes alıyor ve solgun görünüyor.

şimdi odaya başka bir adam geliyor. Yaralı adama dikkat bile etmiyor. Hayır, doğruca Syren'e gidiyor ve pantolonundan uzun ve iğrenç görünömlü penisini çıkartıyor. Diğer adamlara bağlıyor; biri Vialana'yı arkadan tutup saçlarından tutuyor, diğeri de kuyruğuna oturuyor. Vialana hâlâ çığlık atıp umutsuzca kaçmaya çalışırken, yeni gelen adam onun üzerine biniyor ve parmağını kuyruğunun ön kısmında gezdirerek yarığını bulmaya alışıyor.

Bunu yaparken haykırıyor ve parmakları içine girerken Vialana tekrar çığlık atıyor. Penisi girdiğinde ve benim önümde ona tecavüz etmeye devam ettiğinde, ığlığı Syren'in şarkısına dönüşüyor.

Cam kutumda çatlaklar oluşmasına neden oluyor, lomboz pencereleri boyunca yarıklar. Adamlar sestten çığlık atıyor, kulaklarından kan damlıyor ve yine de onu , kirletmeye devam ediyorlar. Geri dönmek istiyorum

-Bu kadar korkunç bir şekilde tecavüze uğrarken yüzündeki acı ve aşağılanmayı görmeye dayanamıyorum ama korkuyorum. Nöbet tutmalıyım, tetikte olmalıyım, nasıl karşılık vereceğimi bulmalıyım.

ığlıkları devam ediyor, şimdi daha yüksek sesle ve cam kutumdaki çatlaklar yayılıyor, derinleşiyor. Adamlardan biri onu susturmak için yüzüne yumruk atıyor, bu da diğerinden azarlayıcı bir ses tonu kazanıyor, sanki tecavüz etmek iyi de vurmak değilmiş gibi ve onlar dikkatlerini dağıtırken ben kirli sudan derin bir nefes alıyorum. Tüm gücümü topluyorum ve kendi ığlığımla camı kırılana kadar itiyorum.

Su aceleyle dökölüp odayı dolduruyor ve ben kırık camın üstünde yerde debeleniyorum.

Kendimi savunmak için oturmaya çalışırken adamlar bağırmaya başladı, birden odaya daha fazla insan girdi.

Özellikle kalın sarı bıyıklı bir adam emirler yağdırmaya başlıyor. Zıplamalarına ve dinlemelerine bakılırsa yetkili kişi o. Bana işaret ediyor ve adamlar zincirlerle öne çıkıyorlar, ama ben ağızımı açıyorum ve

tekrar çığlık atıyor, kuyruğumu yerde ileri geri sallayarak onları dışarı çıkartıyorum. Bir adam tam yanıma dışuyor ve ben hızlı davranıyorum. Burnunu ısırıp koparıırken, pençelerim göğsüne girip kalbini buluyor. Burnunu, gözlerinden birini ve yanağını yutmayı başardıktan sonra kalbi ağzıma sokup daha fazla g toplamaya çalışıyorum.

Etrafımda bir kaos var, benim ığlığım Vialana'nınkiyle ve adamlarla karışıyor, ama sonra biri ağzıma Priest'in yaptığı gibi bir zincir doluyor ve ığlığımı boğazımda boğuyor. Isırmaya çalışıyorum ama başardığım tek şey bir dişimi kırmak oluyor.

Sonra başka biri ellerimi ve kuyruğumu tutuyor, ikisini birbirine bağlıyor, böylece bir kavis çizerek geriye doğru bklyorum. Beni yerde bırakıp aynısını Vialana'ya yapmaya çalıştıklarını izliyorum ama o karşı koymuyor. Aslında, tamamen hareketsiz.

Bir an için adamın ona çok sert yumruk atmış olabileceğini düşünüyorum, ama sonra kanın aktığını görüyorum ve adamlardan biri geri çekildiğinde korkunç gerçeği görüyorum.

Elinde bir kalp var. Kendi kalbi.

Vialana kendi göğsünü yırtıp kalbini çıkardı ve kendini anında öldürdü.

Donuyorum. Uyuşuyorum. O adamlardan biri bana dokunacak olsa ben de aynı şeyi yapacağımı söylediğimi biliyorum ama yine de tanık olmak çok şok edici, korkunç bir şey. Bu kafirler tarafından kirletildi ve sonra kendi eliyle yok edildi.

Kendi kalbimi sökecek cesareti bulabilsem bile, zincirlenmiş durumdayım, hareket edemiyorum.

Sarışın adamın yüzü kıpkırmızı olurken anlayamadığım bir şeyler daha bağırıyor. Vialana'nın cansız bedenini köşeye itiyorlar ve sonra başlarındaki adam bana dönüp elini yüzüme koyarak bir şeyler söylüyor. Bana diğerlerinin yaptığı gibi cinsel bir şekilde bakmıyor ama gözleri de nazık değil. Bir tür gayretli hayranlıkla parlıyorlar ve bir şekilde, benimle ilgili planladığı şeyin Vialana'ya olanlardan çok daha kötü olduğunu düşünüyorum.

Sonra bana sırtıttı ve ben daha ne olduğunu anlamadan kafama vurdu.

Suyun altında
uyaniyorum.
Hızlı hareket ediyoruz.
Yine de hareketsizim.
Yerimde tutuluyorum, zincirler üç farklı yerden etrafıma sarılmış. Aşağıya
baktığımda okyanusun mürekkep gibi derinliklerini görüyorum.
Yukarı bakıyorum ve karanlık geminin karnından başka bir şey
görmüyorum.
Geminin dibinde duran ve arada bir ileri geri hareket eden bir tahta
parçasına zincirlenmiş durumdayım. hareket ettiğinde, gemi rotasını düzeltiyor
ve o yöne doğru ilerliyor.
Şimdi ne olacak?
Hatırladığım son şey o sarışın adamın, belki de kaptanın, bana vurduğuydu
ve şimdi buradayım. Bunu neden yapsın ki?
Belki de hayatta kalmak için suda olmam gerektiğini düşünüyor ve cam
kutuların ikisi de paramparça oldu. Belki de beni geminin dibine bağlamanın,
gemi son varış noktasına ulaşana kadar beni esir tutmanın en iyi yolu olduğunu
düşündü.
Ama orası neresi? Beni nereye götürüyorlar? Acıktığımda ne olacak?
Kollarımı kullanamadığım için burada bağlıyken balık yakalayamam. Limana
varmadan önce haftalarca denizde kalacaklarsa açlıktan öleceğim.
Orada yaşayacağın ölümden daha iyi bir ölüm, diyorum kendime,
Vialana'nın kendi kalbini elinde tuttuğu o son görüntüde kalbim sıkışıyor. En
azından burada güvendeyim ve hayattayım, şimdilik. Gelecekte neler
olabileceğini söylemek zor. Belki de beni gevşetmek için yüzdüklerinde kaçma
şansım olur - sonuçta bir kez olsun benim dünyamda olacaklar.
Bu düşünceyi devam ettirmeye
çalışıyorum. Umudum olmalı.
Bu son birkaç yıl boyunca tüm umudumu kaybettiğimi düşündüğüm
zamanlar oldu. Artık hiçbir şeyin önemli olmadığına inanıyordum.

Hırpalanmış ve yaralanmış kalbimden kaçmak için her şeyi yapardım. Gerçekten de ölümün mükemmel bir kaçış olacağını düşünmüştüm, yavaşça unutulmaya doğru batmak.

Ama o ağ düştüğü anda, mücadelenin geri döndüğünü hissettim; ruh için, ruh için, yaşam için -sadece hayatta kalmak için değil, yaşamaya ve gelişmeye değer bir yaşam için- mücadele.

O kavganın içime işlemeye başladığını hissediyorum. Belki de bana korkunç bir şey yapmak için bir yere giden bir geminin dibine bağlandığımı görmek anlamsız bir sebep, ama bu adamların beni almasına izin vermeyeceğim.

Beni kırmalarına izin vermeyeceğim.

Kendimi parçalamama izin verilen tek kişi benim. Ve artık parçalanmak istemiyorum.

Kaç gün geçtiğini bilmiyorum. Karanlık gemi yüzeyi kapattığı için zamanı söylemek imkansız. Gemi sürekli yukarıdaki dalgalara çarpıyor, bu da bana hala bir fırtınanın içinde olduğumuzu düşündürüyor. Arada sırada bir buzdağının yanından geçiyoruz, parlak mavi buz derinlere doğru fırlıyor, her zaman çok güzel ve ürkütücü. Bazen balinalar ya da yunuslar geçiyor, ben de yardım istemek için onlara ulaşıyorum.

Ama bir balina ya da yunusun bana yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yok. Zincirleri çözemezler -bir tanesi kısa bir süre denedi ama burnuyla kilidi açamadı- ve doğal olarak insanlara karşı temkinlidirler, özellikle de bir Syren'i gemilerine zincirleyen insanlara karşı. Sadece uzun sırt yüzgeçli dev siyah-beyaz yunuslar tekneye zarar verebilir ama ben onlardan hiç görmedim.

Bir noktada bir köpekbalığı bile gördüğümü sanıyorum ama ona seslenmeye cesaret edemiyorum. Karşılık veremediğim için onlardan biri için kolay bir av olurdu. Ayrıca, bu bir rüya olabilir. Her şey karanlık bir sise, yarı uyanık, yarı uykulu bir kâbusa dönüşmeye başlıyor. Artık sürekli yanımdan akıp giden suya alışmışım.

Yüzüm ve bedenim, gemiyi döndüren ahşabın ara sıra yaptığı hareketler. Mücadeleyi canlı tutmak istiyorum ama her an zayıfladığımı hissediyorum.

Daha fazla zaman geçer, buzla birlikte sürüklenir.

Sonra karanlığın içinden tanıdık bir ses duyuyorum, bir daha duymayı hiç beklemediğim bir ses.

Gemi *orada*, diyor ses, alçak, derin ve insanlık dışı. Bir köpekbalığının sesi.

Nill, diye düşünüyorum kendi kendime, gözlerimi karanlık denizlere açarak. Limonos'tan ayrıldığımızda, Maren'in köpekbalığı Nill onu beklemek için geride kaldı. O hiçbir zaman benim köpekbalığım olmadı, ama ailenin bir parçasıydı ve ısrar etmesine rağmen onu geride bırakmak canımı yaktı.

Ama Limonos bambaşka bir okyanustaydı, buzdağlarının olmadığı, suyun ılık olduğu, parlak mercanlar ve renkli balıklarla dolu bir okyanus. Nill'in ait olduğu yer orasıydı, güney denizlerinin buzlu karanlığında değil.

Dümen, diyor ses. *Dümene bağlı bir şey görüyorum.*

Gözlerimi zorluyorum, dalgaların ve akıntıların sürekli çalkaladığı bulanık suyun içinden görmeye çalışıyorum. Birileri konuşuyor; onları duyabildiğimi biliyorum. Belki de başka bir köpekbalığı?

Bu sefer yemek istiyorum.

Merhaba! Bağırıyorum. *Orada kimse var mı?*

Aman Tanrım, başka bir sesin huşu içinde söylediğini duyuyorum. Ama bu sefer, ses sadece tanıdık değil.

Bu kalbimin sesi.

Hayatım boyunca aradığım ruhumun kayıp parçası.

Maren! Bağırıyorum.

Larimar! Onun cevabını duyuyorum.

Olamaz. Olamaz. Halüsinasyon görmeyi, bir şeyler duymayı umarak denize bakmaya devam ediyorum. O ya da Nill olamaz. İkisinin de burada olması mümkün değil. Nill biraz zorlama ama Maren imkansız. Yüzgeçlerini bacaklarıyla takas etti! Tekrar bir Syren olması mümkün değil.

Yine de benim için mümkündü.

Kalbim küçük, sıkı bir yumruğa dönüşüyor, tüm umudum tükeniyor.

Maren, buradayım! Haykırıyorum.

Ve ilk kez tek başıma dua ediyorum. *Tanrım, eğer rahibin düşündüğü gibi varsan, lütfen, lütfen, lütfen.*

Bu o olsun.

Bir an sessizlik oldu ve sonra aniden, bulanık suların içinden, bana doğru yüzen iki şekil belirdi.

Biri köpekbalığı.

Biri, ucunda kuyruğu dışarı çıkmış, yırtık pırtık bir elbise giymiş, kendini ileriye doğru iterken öfkeyle aşağı yukarı pompalayan bir kadın.

Ayrıntılar önce yavaş yavaş, sonra da bir anda ortaya çıkar.

Elbisesinin kırmızısı, derinlerde bir kan lekesi gibi duruyordu. Sonra, akan siyah saçları.

Deniz mavisi ve mor bir

kuyruk. Parlak mavi

gözleri.

Onun geniş, yürek parçalayan gülümsemesi.

Hatırladığımdan çok daha yaşlı, kafamda canlandırdığım kız değil, ama bu onu daha az güzel ya da daha az o yapmıyor.

Maren.

Rahip Suriyelilerin su altında ağlamadığını söylediğimi biliyorum ama yine de gözlerimden yaşların aktığını ve akıntıya kapıldığını hissediyorum.

Larimar! diye bağıyor. Bana doğru yüzüyor ve gemiye ayak uyduruyor, eli yanağımda, yüzüme hayretle bakarken Nill etrafımızda dönüyor, heyecanla kuyruğunu ileri geri sallıyor. Sen olduğuna inanamıyorum. Seni bulduğumuza inanamıyorum.

Beni mi arıyordun? Şaşkınlıkla sordum. Gittiğin günden beri seni arıyordum. Bunca zaman, bunca yıl seni aradım. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum. Asherah da.

Biliyorum, diyor ama nasıl yapabildiğini soramadan başını sallıyor, gülümsemesi yumuşak olsa da ifadesi acılı. Konuşacak çok şeyimiz var.

Ama beni nasıl buldun?

Nill'e başını sallıyor. O da yardım etti.

Nill'i nasıl buldun? Uzun zamandır yoktun; nasıl oldu da tekrar bir kuyruğun oldu?

Sihir, diyor bilmiş bir sırıtışla. , seni özgür bırakalım.

Nasıl? Kırmızı elbisesi etrafında dönerken, ellerini zincirlerin üzerinde gezdirerek yüzmeye başladığında soruyorum. Pençelerin geçemez. Nill'in ısırtığının da bunu yapabileceğini sanmıyorum.

Deneyebilirim, diyor Nill. Ama bence daha iyi bir çözüm var.

Dümen dediği şeyin diğer tarafında, zincirin bir kısmına burun . Bakmak için başımı yeterince geriye çeviremiyorum.

Bu kilidi açabilirim, diyor Maren kararlılıkla. Nill, dişlerinden birine ihtiyacım var.

Memnuniyetle.

Bunun olduğunu göremiyorum ama Nill'in küçük bir rahatsızlık sesi çıkardığını ve ardından Maren'in ağzından bir diş çekerek ondan özür dilediğini duyuyorum.

Çok uzun sürmeyecek, diyor Maren dişin metale sürtünmesini duyarken.

Kilit açmayı nerede öğrendin? Ona sordum. Priest tarafından ne zaman yakalandığımı bilmek yardımcı olabilirdi. Yine de ilk fırsatta kaçmış olsaydım, kendimi onun gibi birine teslim etmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecektim. O mutluluk verici dorukları asla yaşayamazdım.

O korkunç düşüşleri asla yaşayamazdım.

Yıllar içinde çok şey öğrendim, diyor. Ama diğer şeylerin yanı sıra bana kocam öğretti.

Kaskatı kesildim. Prens mi? Bir prensle evlendiğini duydum. Bu yüzden cadiyla anlaşma yaptın.

Prensle evlendim, diyor sesi sertleşerek. Ama onu terk ettim... parçalar halinde.

Oh.

Onun yerine bir korsanla evlendim.

Korsan mı? Haykırıyorum.

Neredeyse geldik, diyor ve dikkatini tekrar kilide veriyor.

Ama korsanlar Asherah'ı öldürdü.

Larimar, biliyorum, diyor. Dediğim gibi, konuşacak çok şeyimiz var. En önemli şey seni kurtarmak ve gemimize geri götürmek.

Gemi! Cam bir kutuda mı tutuluyorsun? Bu gemide bana olan buydu. Bana ne yapmayı planladıklarını bilmiyorum.

Suyun içinde Syren kuyruğum var ama suyun dışında bacaklarım var.

Nasıl?

Sihir diyor. Ve sihirden bahsetmişken. Kilit duyuyorum. Sen Bedava.

Etrafımdaki zincirler gevşeyip düşüyor ve hızla onları artık göremeyene kadar.

Öne fırladım, yüzerek yoldan çekildim ve sonra geminin üçümüzü geride bırakarak yoluna devam etmesini izledim.

Birdenbire Maren'in kolları beni kucaklıyor ve ben onu elimden geldiğince güçlü bir şekilde tutarken o da beni sıkıca tutuyor.

Kız kardeşim.

Sonunda kız kardeşime kavuştum.

Kalbimde asla dolmayacağını düşündüğüm boşluk şimdi ona duyduğum sevgiyle dolup taşıyor.

Kız kardeşim, ailem, kanım.

Hadi, dedi elimi tutarak. Bu taraftan yüzeceğiz. Yaklaşık bir günlük yolculuk, fırtınanın nasıl estiğine bağlı olarak daha fazla olmasa da. Gemi hırpalanıyor olabilir.

Bekle. Beni gemiye mi götürüyorsun? Seninle bu şekilde birlikte olamam, diyorum ona, adımlarımı hızlandırarak. Sen insansın; karada bacakların var. Benim yok. Ben senin dünyanın bir parçası olamam, sen de benimkinin.

Yapabilirim, diyor. Seninle istediğin kadar suda kalırım ama beni hafife alma sevgili kardeşim. İşleri yoluna koymak için kendi yöntemlerim var. Duraklıyor. Gemide tanışmanı istediğim biri var. O bir cadı. Sana bacak verebilir. Eğer istersen tabii.

Vücudum geriliyor. Priest'ten bahsediyor olma ihtimalinin kesinlikle olmadığını biliyorum ama yine de kalbim sanki onun olduğunu biliyormuş gibi çılgınca çarpmaya başlıyor.

Erkek bir cadı mı? Ben soruyorum. Ve o kaptan değil mi?

Kaptan büyü biliyor ama bu ona gizli tuttuğumuz çok güçlü bir büyü kitabıyla öğretildi. Söz konusu adamın içinde doğuştan gelen bir büyü var. Bir keresinde bir Syren'i insana dönüştürebildiğini biliyorum.

Yüzmeyi bıraktım ve ona baktım.

Bu cadının adı ne? Temkinli bir şekilde soruyorum.

Aragon, dedi kalbime yumruk yemiş gibi oldum.

Garip bir şekilde, eskiden rahipmiş.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

PRIEST

Kontrolden çıkan mizana direğindeki gevşek bir yelkeni çekmeye çalışırken Thane bana, "Bu fırtına iyileşmeden önce daha da kötüleşecek," diye homurdanıyor. Halat ellerimdeki tüm deriyi sıyrıyor, lifleri kanlı bırakıyor ama ben bunu hissetmiyorum bile. Aynı anda o kadar çok şey oluyor ki tek bir şeye odaklanamıyorum.

"Nasıl daha kötü olabilir?" Tam dev bir dalga pruvaya çarpıp üç mürettebatı güverteden aşağı fırlatarak korkulukların kenarlarına çarptırırken soruyorum.

Thane, "Yeterince uzun süre denizde kaldığınızda okyanusu dinlemeyi öğreniyorsunuz," diyor. "Tahminimce Roche Adası'na yaklaştıkça fırtına daha da kötüleşecek. Fırtınalar kendilerini beslemek için karadan gelen rüzgâr ve hava akımlarını kullanma eğilimindedir. Buna bir de Atlantik'in Pasifik'e karıştığı Drake Geçidi'nin ortasında olduğumuz gerçeğini eklerseniz, dünyanın en sert denizleri için bir reçeteniz var demektir."

"Artık Abe gibi konuşuyorsun," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde. "Korsanlıktan bilim adamlığına."

Kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirim ama rüzgâr da olabilir. Belki de ilk kez güldüğünü duyuyorum, konuşmayı seven biri olduğumdan değil. Muhtemelen bu yüzden Thane ve ben kendimizi sık sık birlikte buluyoruz. İkimiz de uzun boyluyuz ve mürettebatın çoğundan daha güçlüyüz, bu da bizi böyle bir gemide kullanışlı kılıyor, ama onun hiç gülme ihtiyacı hissetmemesini seviyorum, bu da bana istediğim kadar kara kara düşünebileceğimi hissettiriyor. Bazen Abe benim durmak bilmeyen melankolimden biraz rahatsız oluyor.

Bazen onun bitmek bilmeyen iyimserliğinden rahatsız oluyorum.

Ayrıca Thane de benim yaşadığım acıların aynısını yaşadı. Birkaç yıl önce Kraken'le yaptığı bir savaş sırasında, aynı zamanda mürettebatın bir üyesi olan karısı Samantha'yı kaybetti. Kendi karısını öldürmemiş olabilir,

Ama yine de bir bağ kurabildiğimi hissediyorum. Ölümünden sonraki on yılları net olarak hatırlamıyor olabilirim, tıpkı adını bile hatırlayamadığım gibi, ama Thane'in yüzünde hala derin bir yas tuttuğunu görebiliyorum.

Ben de öyleyim.

Çünkü hayatımda son beş yıldır her gün kendini gösteren yeni bir keder var.

Ve şimdi, aceleyle içime attığım o keder beni yeniden boğmakla tehdit ediyor. Her şey dengede duruyor. *Nightwind*'e çarpan, geminin yanlarını döven ve herkesi etrafa savuran bu fırtına, kalbimin içindeki fırtınayla, en parlak umuttan en karanlık umutsuzluğa salınan fırtınayla boy ölçüşemez, arada güvenli bir liman yok.

Bu fırtınayı atlattığımızda Larimar'ı ya bulacağız ya da bulamayacağız. Ya Maren'in ellerinde olacak ya da sonsuza dek onun için kaybolacak. Ona kim bilir ne yapmayı planlayan bazı ölümlü, vahşi adamların pençesinde, benim için sonsuza kadar, hatta olduğundan daha fazla kaybolacak.

Tanrı'nın kendisinden bir mesaj gibi hissettirmeye başlayan bu gök gürültüsü ve şimşeklerin ardında, şimdiye kadar istediğim ve asla hak etmediğim her şey yatıyor. Dönüştükten sonra iyi bir adam olmak için çok çabaladım, belki de yeterince çabalamadım. Her iki durumda da, onu geri almak için okyanusları yakmaya hazırım, bu süreçte onu alevler arasında kaybetmek anlamına gelse bile.

"Aragon," diye uyarıyor Thane beni. "Gitmene izin vermelisin."

Bir an ona bakıyorum, düşüncelerimi nasıl duyduğunu merak ediyorum.

Sonra ipten bahsettiğini fark ettim.

Ellerimi açıyorum ve halat elimden kurtuluyor, yelken rüzgârı yakalayacak kadar dalgalanıyor.

Thane gevşek ucu yakalıyor, bağlıyor ve sonra sırtımı sıvazlıyor.

"Öğreniyorsun," diyor. "Ama henüz kafanızın içinde boğulmayı nasıl durduracağınızı öğrenmediniz."

Buna homurdanıyorum. İkiyüzlü.

Konuyu işkencemden değiştiriyorum. "Peki, eğer *Gece Rüzgârı* sihirliyse ve rüzgâr her zaman yelkenleri dolduruyorsa, nasıl oluyor da havanın geri kalanı buna uymuyor?"

Thane omuz silkiyor. "Bunu gemiye sormanız gerekir."

"Geminin bilinçli bir varlık olduğuna gerçekten inanmıyorsun," diye .

Elinin tersiyle yüzündeki yağmuru siler. "Şey, sanırım yapabilirim, çünkü hem konuşan bir kedi hem de konuşan bir köpekbalığı tanıyorum.

Kraken ve deniz cadılarından bahset. Bir Vampir olmak pek çok şeye inanmanızı sağlamalı."

Lothar ve Cruz'a yelkenler konusunda yardım etmek için bir sonraki direğe doğru ilerlerken başımı sallıyorum. "Ben inanmıyorum. Ben gördüğüme inanırım."

Homurdanıyor. "Ve yine de sen bir Tanrı adamıydın. Söyle bana, herhangi bir yerde Tanrı'yı görüyor musun?" Kollarını iki yana sallıyor, tam o sırada bir gök gürültüsü daha duyuluyor, yağmur gemiyi daha da sert vuruyor.

"Ondan işaretler görüyorum," diyorum, neredeyse fırtınadan duyulamayacak kadar sessiz bir şekilde. "Ama belki de bir rahip olmam için yeterli değil. Sadece Tanrı'nın sıradan bir gözlemcisiyim."

Thane bunun üzerine homurdanır. "Seni , Aragon."

"Eğer beni başarırsan, lütfen bana haber ver," diyorum.

Onu.

Çünkü ben de kendimi tanımıyorum.

"Ahoy!" diye bağırır Drakos karga yuvasından, sesinin taşıdığı Rüzgar. "Bir şey görüyorum!"

Thane ve ben yelkenlerin etrafında geri adım atıyoruz ve Drakos'un hangi yönü işaret ettiğini görmek için yukarı bakıyoruz.

Thane, "Sancak tarafına," dedi. Sonra arkasını dönüp ellerini ağzına götürdü ve Ramsay'e bağırdı. "Sancak tarafına dön!"

Tekne sağa doğru yatmaya başlıyor, güvertenin üzerinde yay çizen dalgalara çarparak bizi iliklerimize kadar ıslatıyor.

"Avast!" Thane, Drakos'a bağırır. "Ne görüyorsun?"

Drakos sadece başını sallar, dürbünün içinden görmeye çalışır, sonra merceği ıslanmış gömleğiyle siler ve tekrar dener. "Sanırım bir köpekbalığı yüzgeci gördüm!"

Herkes sancak tarafına koşar, dalgalarda bir köpekbalığı ya da Syren izi arar. Dalgalar derin, gökyüzü fırtınalı bir alacakaranlığın karanlık, alacakaranlık çürüğü. Her yerden köpükler fışkırıyor ve yukarıdaki kara bulutlar şimşek çakışlarıyla titreşiyor. Aşağıdaki ambarda yaşayan insanların nasıl hissettiklerini hayal bile edemiyorum - zaten burada deniz tutmaması çok zor.

"Orada!" Abe pruvadan bağırıyor, çılgınca işaret ediyor.

Parmağının yönünü takip ediyoruz, tıpkı şimşegin dalgaları aydınlattığı gibi, bir köpekbalığının yüzgecinden parlayarak dalgaya doğru ilerliyor.

Kalbim boğazıma kaçıyor ve korkuluğun kenarlarını öyle sıkı kavıyorum ki, ikiye ayırabilirim.

Sonra, karanlık bir kafa yüzeye çıkar, bir kol el sallamak için dışarı fırlar.

Biz

"İşte " Ramsay bağılıyor. "aşkım, geliyoruz!"

"Peki ya Larimar?" Kısık sesle haykırıyorum, duygularıma ihanet ederek

Ses.

Thane dikkatini tekrar okyanusa vermeden önce bir an bana meraklı bir bakış atıyor.

Yine de, Maren gemiye doğru tekrar dalmadan önce sadece Maren ve köpekbalığını görüyorum.

"Cankurtaran halatları denize!" Herkes halatları indirmek için çabalarken Thane bağıırır. Bir sıçrayışla denize girerler, ancak dalgalar onları hevesle geminin yanlarına doğru bir gümbürtüyle geri fırlatır.

Ama gözlerim dalgaları tarayıp Larimar'ın sarışın kafasından bir iz arasa da pek bir şey seçemiyorum. Suyu yansıyan şimşekler insana oyun oynamayı seviyor. Onu her yerde gördüğümü sanıyorum ama bir türlü ortaya çıkmıyor.

Dehşet göğsümü tırmalıyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Maren ne diyecek?

Larimar'ı bulamadığını mı? Onu

kurtaramayacağını mı?

Larimar'ın takip etmeyeceğini mi?

Çoktan öldüğünü mü?

Nill'in hatalı olduğunu mu?

Bilmemeye dayanamıyorum. Maren'in tekrar ortaya çıkması için geçen saniyeler tam bir ıstırap.

Ve sonra, Maren yapar, yüzü yüzeyi yararak ipi yakalar.

"Bizi yukarı çekin!" diye bağılıyor.

"Biz mi?" Elimde olmadan bağıırıyorum, umudum uçurumun kenarında.

Adamlar ipleri geri çekmeye başlıyor ve Maren'i sudan çıkarıyorlar. Kırmızı elbisesi göğsünün ve gövdesinin etrafına sarılmış birkaç parça giysiden biraz daha fazlası, kuyruğu gözlerimin önünde bacaklara dönüşmeye başlarken poposunu zar zor örtüyor, ipin etrafını saran bacaklara.

Bakışlarım daha sonra aşağıdaki dalgalara, geminin yanında yüzen köpekbalığı yüzgecine gidiyor. Sanki Nill aşağıya dalıyormuş gibi kuyruğunu suya vurarak gözden kayboluyor. Nefesimi tutuyorum, içimden ruhum kadar çok dua ediyorum.

Bu sefer bir cevap beklemeden ama yine de bir cevap isteyerek.

Sonra, srften bir elin uzandığını gördüm. İpi
tuttu.

Ve sonra, Larimar'ın geri kalanı ortaya çıkar.

O anda kalp krizi geirebilirmişim gibi hissediyorum.

Hatırladığım kadar güzel görünüyor, ama çok daha zayıf ve hiç de hoş değil
- gözlerinin altında koyu yarım aylar, yüzünde zayıf çukurlar var. Göğüsleri de
daha küçük. İim çalkalanıyor, ona ne olduğunu merak ediyorum.

Ben miydim?

Bunların hepsi benim yüzümden miydi?

Sonra kafasını kaldırdı ve gözlerimle
buluştu. Doğrudan bana bakıyor.

Ve beni gördüğüne hiç şaşırmış görünmüyor.

Bakışları boş ama çenesinde sanki dişlerini birbirine geçiriyormuş gibi bir
titreme var.

Hayal ettiğim tüm senaryolarda şunu hesaba katmadığımı fark ettim

Bir.

Larimar'ın hayatta olduğu. Benden
nefret ettiği.

Çünkü nasıl yapmasın ki?

O benim saplantım olarak kalmış
olabilir. Ama ben onun kirleticisiydim.

O benim meleğimdi.

Ve ben şeytandan başka bir şey değildim. O
bana hayat verdi.

Ve onu kanamaya bıraktım.

Bunların hepsini bir bakışta görebiliyorum.

Ve sonra yolun geri kalanında yukarı çekilip

Maren'la güvertede, benden başka her yere odaklanmıştı.

Ramsay oktan Maren'in yanına gitmiş, diğer herkes de iki Syren'le
ilgilenmek üzere etraflarına toplanmıştı. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi
bilmesem de geride durmak, Larimar'a koşmamak için tüm gücümü harcıyorum.

O kadar sevinmiş görünmüyorsun. Abe'in sesi bana doğru yürürken
kafamın içinde kayıyor.

Meğer işler karışıkmiş, diye mırıldandım.

Nefes almayı unutma, diyor. Kulağını çekiştiriyorsun.

Öyleyim.

Elimi yanıma indiriyorum ama parmaklarım yumruk yapmak yerine avuç içlerime giriyor.

Senin canavarın bu gece ortaya çıkma olasılığı nedir? dedi bana.

Olmayacak.

Bunu gerçekten düşünmedin, değil mi? diye devam ediyor ve bariz olanı işaret ediyor.

Ona ters ters bakıyorum. *Bunun bana yardımcı olması mı gerekiyor?*

Doktor bana nazikçe gülümsedi. *Yapabiliyorken her şeyi iyice düşünmeni istiyorum. Bir tepki vermeden önce.*

Şimdiden bir reaksiyon gösteriyorum.

Hayır, diyor. Bu gemideki herkesle ilişkimizi değiştirebilecek bir tepki. Dışlanmamıza neden olabilecek bir tepki. Herkesin hayatını riske atabilecek bir tepki. Sonunda yine kendi kalbini kıracağın bir tepki.

Arkadaşımı terslemek, ona kalp kırıklığı hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemek istiyorum ama yapmıyorum.

Çünkü o haklı.

Nightwind'de geçirdiğim son birkaç hafta uzun zamandır yaşadığım en keyifli zamanlardan biriydi ve eminim Abe de benzer şeyler hissetmiştir. Aklımın bir köşesinde Larimar avı olsa da, zaman zaman bunu bir kenara bırakıp yolculuğa, mürettebata ve benzer düşünen yaratıkların arasında olmanın yoldaşlığına odaklanabildim. Nightwind'i en iyi durumda tutmaya yönelik günlük görevler ruhum için harikalar yarattı, her Pazar müjdeyi vaaz etmekten çok daha fazlasını yaptı. Bir rahip olarak her zaman Tanrı'yla olan ilişkimle mücadele ediyordum ama burada asıl zorluğun insanlarla ve Vampirlerle olan ilişkim olduğunu fark ettim. Dönüştüğünüz canavar yüzünden Tanrı'nın sizi terk ettiğini düşünmek bir şey, ama insanlığın terk ettiğini düşünmek başka bir şey.

Sonunda yalnız olmaktan, yalnız *hissetmekten* yoruldum. Sanırım herkes eninde sonunda böyle hissediyor. Bağlantı kurma ihtiyacı, ne kadar inkâr etmeye çalışırsak çalışalım, kurtuluş ihtiyacımızdan daha önemlidir.

Kilise ve dinin pek çok kişi için bu kadar önemli olmasının nedeni budur. Larimar benim için neden bu kadar önemliydi.

Tam da Abe giderken hayatıma girdi ve bana biriyle gerçekten bağ kurmanın birden fazla yolu olduğunu gösterdi.

Ve şimdi, o burada ve ben onun kızgınlığına ve Öfke.

Beni terk ettiği gerçeğini nasıl bir kenara bırakacağımı bulmalıyım. ve sözünü tutmadı.

Onunla olan bu ikinci şansımı yok etmeden önce öfkemi ve duygularımı kontrol etmenin bir yolunu .

Tanrım, bunu yapmama yardım et.

Yoksa şeytan devreye girer.

Bileğimdeki tespih tanelerine dokunuyorum ve geriye doğru saymaya çalışıyorum.

on.

Kalabalık dağılır ve Maren Ramsay'e tutunarak tökezler. gemi başka bir dalgaya çarparken destek için. Yorgun ama muzaffer görünüyor ve beni fark ettiğinde gözlerinde keskin bir parıltı var.

"Aragon," diyor Maren bana, Thane onu taşıırken Larimar'ı göstererek yoldan çekilmeden önce. İçimdeki volkanik öfke alevleniyor, patlamak istiyor. O benim kollarıma ait, başkasının değil.

Sakin ol, diyor Abe, tam da kendimi tutmam gereken zamanda. *Sakin ol, şimdi.*

"Bu benim kız kardeşim Larimar," diyor Maren, bana dikkatle bakarak. "Senden onun üzerinde büyü yapmanı istiyorum."

"Sihrim mi?" Tekrar ediyorum.

Larimar'a bakmaya devam edemem. O beni kesinlikle mahvediyor. Tam burada, ayakta dururken onu görüyorum ve dizlerimin üzerine çökmüş olabilirim.

Ve bana bakmıyor.

Teknenin çekilirken tek bakışını gördüm. Onun yerine başını Thane'in omzuna yaslamış, hiçbir şeye bakmıyordu.

Vereceğin tepki kaderimizi belirleyecek, diye hatırlatıyor Abe bana hemen.

"Evet, senin büyü," diye devam ediyor Maren. "Güçlerinin güçlü olduğunu biliyorum Aragon, bir Syren'in kuyruğunu bacaklara dönüştürecek kadar güçlü."

Şimdiye kadar ekip etrafımızda toplanmış, bu yeni bilgiyle bana bakıyor, birbirlerine fısıldıyorlardı.

Öfkemi Abe'e çeviriyorum, gözlerim onu yakıyor.

"Ben değildim," diyor Abe ellerini göstererek yüksek sesle. "Ona ben söylemedim."

"O yapmadı," diye açıklıyor Maren. "Bazen gördüğümüz taş bize gelecekte neler olacağı hakkında çok şey söyler... ve geçmişte. Her zaman güzeldir eğer

mümkün olduğunda gördüklerimizi netleştirebiliriz."

"Ve taşın sana yakaladığım Syren üzerinde büyü yaptığımı mı söyledi?" Dikkatlice soruyorum.

Başını sallıyor. "Gemiye getirilmenin bir nedeni vardı, Aragon. Senin bir cadı ve canavar olduğunu biliyordum. Bu mürettebatın yaratabileceğinden daha güçlü güçlere sahip olduğunu biliyordum. Kristal bana Nombre de Jesus'ta neler olduğunu gösterdiğinde, seni almamız gerektiğini biliyordum. Abe'in bizimle yazışması ihtiyacımız olan işaretti."

Sertçe yutkunuyorum, parmaklarımı tespihimin üzerinde gezdiriyorum, bu hareketin bazılarını endişeli görünmesini umursamıyorum. Ben endişeliyim. Vahşiyim.

"Bunu yapmayacağım," diyorum.

Herkesin nefesi kesildi ve Maren ona tokat atmışım gibi baktı. Sonra Larimar başını kaldırıp bana baktı.

Bana gerçekten bakıyor.

Bakışları artık boş bir ifade taşıyor; onun yerine o güzel menekşe gözleri acı, öfke ve utançla dolup taşıyor.

"En iyisi onu okyanusa geri atmak," diyorum, beni anlayabilmesi için İspanyolca'ya geçiyorum, kelimeler boğazımda jilet gibi. "Görünüşe göre ait olduğu yer orası, insanların ve canavarların dünyası değil."

Benim gibi insanların ve canavarların dünyasında değil.

"Rahip," diyor Larimar sitemle, sesinde kaynayan acıyla.

Ona rahip olduğum söylenmiş olabilir ama Maren'in kaşlarını çatmasına neden olan şey, bunu söyleme şekli ve arkasındaki büyük ağırlık.

"Bir dakika bekleyin," diyor Maren, ikimizin arasına bakarak. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Görünüşe göre taşın sana her şeyi anlatmıyor," diyorum.

Otuzuncu Bölüm

LARIMAR

Onu öldürebilirim.

Beni tutan adam beni biraz daha yaklaştırırsa, sahip olduğum son enerjiyle kendimi Priest'e fırlatırdım, pençelerimi uzatır ve tam kalbine nişan alırdım. Ama göğsüne uzansaydım, muhtemelen kaburgalarının arasını boş bulurdum.

Adamın kalbi yok.

Adam bir canavar.

Beni hiç sevmedi. Tabii ki sevmedi. Sevdiğini hiç söylemedi.

Verecek bir kalbi hiç olmadı.

Maren ve Nill'le birlikte yüzerken birçok kez ona söylemeyi, bu eski Peder Aragon'u tanıdığımı ve onu ne kadar *iyi* tanıdığımı açıklamayı düşündüm.

Ama bunu yapmaya kendimi ikna edemedim.

Çünkü bir parçam utanıyordu. Kudurmuş bir Vampir tarafından yakalanıp rahibe dönüştürüldüğümünden ve ona aşık olduğumdan. Beni tuttuğunu ve vücudumla defalarca oynadığını ve bunun her dakikasını sevdiğimi.

Maren bana Limonos'tan ayrıldıktan sonraki hayatını, Prens Aerik'le yaşadığı tüm dehşetleri, kocası *Gece Rüzgârı*'nın kaptanı Ramsay'in onu nasıl yakaladığını ve benzer şekilde işkence ettiğini anlattığında bile, tamamen anlayacak gibi görünse de, ona gerçeği söyleyemedim.

Bir yanım isim konusunda yanıldığını, belki de gemide başka bir büyü Vampir rahip korsan olduğunu umuyordu.

Bir parçam onun haklı olduğunu umuyordu.

Mürettebat beni Nill'in yardımıyla gemiye çekerken son gücümü halatı tutmak için kullandığımı sanıyordum ama meğer son gücüm

Priest'i gördüğümde gücüm öfkeye dönüştü.

Rahibim.

Benim

Aragon'um.

Hiç değişmemiş. Yıllar bana çok acımasız davrandı; tüm değerli yağlarımı kaybettim, saçlarım seyreldi ve gözlerimdeki parıltının gittiğini biliyorum. Ama o her zamanki gibi tehlikeli, her zamanki gibi yakışıklı, her zamanki gibi vahşi görünüyor. Uzun siyah saçları, sakalı, gözlerinin delici buzul mavisini... kıyafetleri bile aynı görünüyor, beyaz gömlek, siyah pantolon, ancak şimdi belinde bir kılıf ve kısa bir kılıç var.

Ve tespih.

Kulübede bıraktığım tespih. Şimdi bileğinde.

O burada, o bir insan ve bir bütün.

Canavar neden benim için gelmek zorundaydı? Neden değişmek zorundaydı?

Larimar, diyor Maren bana sertçe ve dikkatimi tekrar elimdeki konuya çekiyor. *Bu adamı tanıyor musun?*

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve anlasın diye yüksek sesle, İspanyolca cevap veriyorum. "O bir insan değil. O bir canavar."

"İspanyolca mı konuşuyorsun?" Maren bana daha da inanmaz bir şekilde soruyor.

"Öyle," diyor Priest, sesi alçak ve ölçülü, ama bileğine endişeyle dokunuşunu ve gözlerindeki kıvılcımları görebiliyorum. "O yüzden İngilizce öğrenene kadar hepimizin onun dilini konuşmasını öneriyorum. Sanırım bu gemideki çoğu insan İspanyolca da konuşuyor?"

Etrafımızdaki adamlar mırıldanıyor. Ölümsüz olmak ve istediğin kadar dil öğrenmek için dünya kadar zamana sahip olmak güzel olmalı.

Ama hangi dili konuştuğumuz benim için en önemsiz konu.

"Daha önce kız kardeşime ne dedin?" Priest'e onu kışkırtarak söylüyorum. "İngilizce söyledin."

"Ondan sana bacak vermesini istedim," diyor. "Reddetti," diye ekliyor acı bir şekilde.

Çenemi kaldırıyorum. "Öyle mi? Hangi gerekçeyle?" Cevap vermiyor, çenesini sıkıyor.

Uzun boylu, kıvrak yapılı, kızıl saçlı bir adam onun yanından öne çıkıp mürettebatın geri kalanına bakıyor. "Belki de Aragon ve Larimar'ı biraz yalnız bıraksak iyi olur."

"Onunla yalnız kalmayacağım," diye neredeyse tükürüyordum. "Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Çok üzgünüm ama nasıl oluyor da birbirinizi tanıyorsunuz?" diyor saçlarını arkaya atmış adam, sakallarını kaşıyarak. Maren'in arkasında korumacı bir şekilde durmasına bakılırsa, onun Vampir kocası olduğunu varsayacağım.

"Neden onlara söylemiyorsun, Rahip?" Alay ediyorum. "Neden onlara ne yaptığını söylemiyorsun?"

"Ne yaptığımı biliyorlar," diyor sessizce. "Sadece sen olduğunu bilmiyorlardı."

"Yani hepsi beni okyanustan çıkardığını biliyor muydu? Beni kaçırdığınızı, kilisenizin arka odasında esir tuttuğunuzu ve orada bana işkence edip değerli kanımı emdiğinizi?"

"Tanıdık geliyor," diyor adam huysuzca.

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Kimsin sen?"

"Thane," diyor. "Kayınbiraderiniz. Sizinle tanıştığımı memnun oldum leydim."

Ona kaşlarını çatıyorum. O da bu adamlardan farklı değil. Hepsinin gözlerindeki açlıkla bana bakmalarına bakılırsa, bu Vampirler de tıpkı Priest gibi beni tatmak için can atıyorlar.

Maren'e dönüp bakıyorum. "O zaman sana savunmamı düşürdüğünü mü söyledi? Beni önemseydiğine inandırdı mı?" Sözümü kesip başka tarafa bakıyorum, bunun için bir izleyicim olmasından, utancımı görmek zorunda olmalarından nefret ediyorum. "Ya da belki de denemedi bile. Yine de ona aşık oldum, ruhumla, kalbimle... *bedenimle*."

"Larimar," diyor Priest, sesi kısık.

Onu görmezden geliyorum, kendimi Thane'in tutuşuna göre ayarlıyorum. "Ve sonra bir gün, bir gün onun dengi olduğumu düşündüm ve canavarının ortaya çıkmasına izin verdi. Beni öldürmeye çalıştı. Sadece şans eseri kurtuldum. Okyanusa düştüm ve büyüsünü bağlama şekli sayesinde büyü tersine döndü ve tekrar bir Siren'e dönüştüm. Kilisesi yanarken ben yüzerek uzaklaştım."

Maren dudaklarını birbirine sürterek Priest'e bakarken bir yandan da düşünüyor. "Taş Syren'in kim olduğunu görmeme izin vermedi. Larimar olduğunu bilseydim..."

"Ne?" Priest sorar. "Beni yine de gemiye alır mıydın? Yine de mürettebatınıza katılmama izin verir miydiniz?"

"Evet," diyor, gözleri sulanarak. "Evet, çünkü kız kardeşimi hayatıma geri getirmek için her şeyi yaparım. Sihrine ihtiyacım var, Aragon. I

benimle düzgün bir hayat yaşamasına izin vermen gerekiyor."

Priest'in yoğun bakışları benimkilere kayıyor. "Peki ya sen Larimar? İstedğin bu mu? Yoksa bunlar kız kardeşinin istekleri mi?"

Herkes bana bakıyor, bir cevap bekliyor. Ama ben gerçeği söylemekten korkuyorum.

Korkarım yaparsam, olmayacak.

Çünkü bu canavarın üzerimde hâlâ çok büyük bir gücü var ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Ondan çok nefret ediyorum.

Ama en çok, onu sevdiğim için ondan nefret ediyorum.

"Evet," diyorum sonunda, hissettiğimin tam tersine güçlü ve buyurgan görünmeye çalışarak. "Karada kız kardeşime katılabilmem için bana yeniden bacak vermeni ve okyanusa geri döndüğümde bir Syren'e dönüşebilmeyi istiyorum. Hepsinden önemlisi, daha sonra ortadan kaybolmanı istiyorum. Bu fırtına diner dinmez, şuradaki küçük teknelerden birine binmeni ve akıntıya kapılmanı istiyorum."

Ramsay, "En azından bir sonraki limana varana kadar bekleyebiliriz," diye öneriyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum ve bu gemide, oradaki yaratıkla daha fazla sıkışıp kalmak istemiyorum."

Rahip incindiyse bile bunu belli etmiyor.

Şimdi, her kafa ona doğru dönüyor, tepkisini bekliyor.

Bana bakıyor ve neredeyse zihnimi yokladığını, kalbimin ve ruhumun derinliklerini araştırdığını hissedebiliyorum. Ne bulmaya çalışıyor? Az önce ona ve diğer herkese var olan her şeyi anlattım.

Sonra derin bir nefes veriyor, yüz hatları biraz yumuşuyor. "Sana arzuladığın şeyi vereceğim," diyor yavaşça, "ama bunun bir bedeli var."

"Tabii ki öyle," diye mırıldanıyor Maren.

Bana odaklanmaya devam ediyor. "Eğer benimle yalnız konuşursan tüm bunları yapacağım." "Peki ona zarar verecek bir şey yapmayacağınıza nasıl güvenebiliriz?" Maren

sorar.

"Yapamazsın," der ona. "Ama peşinde olduğum şey senin güvenin değil.

Onun güveni.

Ve bu kararı vermek size düşmez."

O haklı. Karar bana ait ve her şeyden daha ağır basıyor.

"Benden korkmana gerek yok Larimar," diyor, bakışları sabit. "Gerçi korkmak için her türlü sebebin var. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak beni zincire bile vurabilirsin."

Açıkçası, bu beni daha iyi hissettirdi.
"Kısıtlanacak mısın? Zincirlenecek misin?"

Ciddi bir şekilde başını sallıyor.

İşler nasıl da değişti. Değişiklik olsun diye onun kilit altında tutulması ve kontrolün bende olması fikrine neredeyse gülümseyeceğim.

"Peki önce dileğimi yerine getirecek misin?" Sudan çıkmış, her yere taşınmak zorunda kalan bir Syren olarak kendimi kesinlikle güçlü hissetmiyorum.

"Birkaç gün sürebilir," dedi. Ramsay'e bakar. "Bu büyüyü hızlandırmaya yardımcı olabilecek bazı malzemeleriniz yoksa tabii? Ben fiziksel maddelerle çalışırım; havadan büyü yapamam."

Ramsay başını sallar. "İhtiyacınız olanı getirmeye çalışabilirim. Toniklerimiz, kurutulmuş otlarımız, Saz'ın yetiştirdiği taze otlarımız var. İksirler. Aklınıza ne gelirse."

"Birkaç gün mü?" Maren kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış bir halde, "Birkaç gün mü?" diyor. "Ondan önce ne yapması gerekiyor? Gemiyle birlikte yüzmeye devam edemeyecek kadar yetersiz beslenmiş durumda - fırtınada bile - Nill'in desteği onu ayakta tutsa bile."

bir duraklama oluyor. "Küvetiniz var mı?" diye sordum.

"Güneş çıktı," diyor Maren içeri girip kapıyı arkasından kapatırken. "Fırtına sona erdi."

"Bunu söyleyebilirim," diye belirttim. "Suyun büyük bir kısmı küvet."

Ramsay ve Maren'in özel evindeki bakır küvete girdim. Rahip büyüsünü gerçekleştirmek için yapması gerekenleri yaparken son birkaç gündür tuvaletteyim. Gemi fırtınayla birlikte yuvarlanıyor ve sallanıyordu, bu da banyo suyumun çılgınca akmasına neden oldu, ta ki bu sabah tamamen sakin bir şekilde uyanana kadar.

Ancak fırtınanın sona ermesi gemi için sakın bir seyir anlamına gelse de, hiçbirimizin hislerinde sakinlik yok. Maren'in sesi parlak olabilir, ama bakışlarında bir gerginlik var ve dudaklarını kemirışinden anlıyorum ki o da en az benim kadar endişeli.

"Bugün onunla konuştun mu?" Ona Rahip'i kastederek sordum.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Odasında meşguldü." Küvetin yanına çömeldiğinde duraksıyor ve ben elimi kenarına koyarken elini benimkinin üzerine koyuyor. "Gerçekten istediğin bu mu kardeşim? Yoksa seni zorluyor muyum?"

Ona hafif bir gülümseme veriyorum. "Beni bir şey yapmaya zorlamanın zor olduğunu biliyorsun. Benim istediğim de bu. Bir yanım bunu yaptığım için kendimi tüm Syren'lere ihanet etmiş gibi hissediyor ama seni tekrar kaybetmeye niyetim yok. Onca yıl seni aradım, seninle tekrar konuşabilmek için, tıpkı böyle. Kaçıp seni karada bulurum umuduyla Priest'in bana bacak vermesini sağladım. Sana katılmak istiyorum, sana ve bu mürettebata."

Sırıttıyor. "*Nightwind* sana sahip olmayı çok ister ama kendini bir hain gibi hissetmemelisin. Belli bir şekilde doğmuş olman onu sevmek zorunda olduğun anlamına gelmez. Eğer değişme şansın varsa, bu şekilde kalmak zorunda olduğun anlamına da gelmez. Deniz, bizim yaptığımızı bir milyon yıl geçse bile yapmayacak pek çok Syren ile dolu."

"Syren'lerin ölmekte olan bir tür olduğunu söylemiştiniz," diye belirtiyorum ve gördüklerimden bunun doğru olduğunu doğrulayabilirim.

Ciddiyetle başını sallıyor. "Öyleyiz ama bu ne istediğimizi değiştirmez, değil mi? Ben kendi mutluluğumu seçiyorum. Sen de kendininkini seçmelisin. Ayrıca, Rahip'in büyüğü eskisi gibi çalışırsa, her iki dünyanın da en iyisine sahip olacaksınız."

Küvetin içinde kendimi ayarlayarak onaylar gibi bir ses çıkarıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor bir süre sonra.

Her nasılsa, ses tonundan, konunun Rahip hakkında olacağını anlıyorum. "Olabilir," diyorum ihtiyatla.

"Onu gerçekten sevdin mi?"

İçimi çekiyorum ve onun araştıran gözlerinden başka tarafa bakıyorum.

"Bilmiyorum."

"Yine de biliyorsun. Bunu sende görebiliyorum. Bunun neye benzediğini biliyorum."

Ona ters ters bakarken başımı geri çeviriyorum. "Ben onu *hâlâ* sevmiyorum," diyorum test edercesine. "Bu çok saçma. Yaptıklarından sonra mı?"

"Aşk tuhaf bir yaratıktır," diyor. "Mantığı ya da aklı takip etmez. Sadece var olur ve onunla dost olabiliriz ya da düşmanı olabiliriz, ama ne olursa olsun durmaz."

Ağzımı kenetliyorum, karşılık olarak şey söylemek üzereyken kapı çalınıyor.

"İçeri gel," diye sesleniyor Maren.

"Benim," dedi Ramsay diğer taraftan. "Aragon yanımda.

Büyüyü yapmaya hazır."

Nabzım atıyor ve küvette dik oturup saçlarımı garip bir tevazu gösterisiyle göğüslerimin üzerinde düzeltiyorum.

Maren ayağa kalkıp kapıyı açmadan önce onayımı almak için bana bakıyor.

Bize katılıyorlar, Rahip tamamen siyah giyinmiş, bir elinde kavanoz var. Kilisede olduğu gibi, içi suda asılı çeşitli eşyalarla dolu.

Gözlerime bakıyor ve hafifçe başını sallıyor.

Birden dehşete kapılarak başımı sallıyorum. Onu görmek kırılğan kalbimi korkutuyor, büyü fikri ise içimi dehşetle dolduruyor. Ya her şey ters giderse?

"Bunun için onları burada istiyorum," diyorum hemen.

"Elbette," diyor Priest. "Tabii sonrasında seni yalnız bırakabilirsem."

İçimden bir heyecan geçiyor, geçmemesi gerektiği halde ve bunu saklamak için elimden geleni yapıyorum. Burnumdan sertçe nefes veriyorum. "Evet. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı."

"Küvetten çıkmalı mı?" Maren soruyor. "Ramsay onu tutabilir yukarı."

"Buna gerek kalmayacak," diyor. "Muhtemelen onun için en iyisi nerede olduğunu."

Yaklaşıyor, uzun, iri gövdesi üzerimde beliriyor, varlığı odadaki tüm havayı ve tüm alanı kaplıyor gibi görünüyor, ta ki tek odaklanabildiğim şey o olana kadar.

Avcı ve av.

Bir an için korkuyu, kötü olan korkuyu bırakıp iyi olanın içeri girmesine izin veriyorum. Odada yalnız olduğumuzu, bu küvette onun önünde çıplak ve ayaklarının dibinde çaresiz olduğumu hayal ediyorum. Zihnimin nereye gitmek istediğini, onu bana acı çektiren uçan bir canavar olarak hatırlamak istediğini görmezden ve bunun yerine beni kanatan adamı düşünüyorum. Benden içen, doymak bilmeyen, acıyı ve beklentiği bir öpücük kadar tatlı yapan adamı.

Suya uzanırken sert bir sesle bana "Bu acıtabilir," diyor.

Ben ne yaptığını anlamadan kuyruğumdan bir pul kopardı. "Ah!" diye haykırdım ve onun elinden kurtuldum.

Ağzının köşesi hafifçe kalkıyor. O acıya sebep olmaktan zevk alıyordu. Bazı şeyler değişmez.

"Piç," diye yemin ederim.

Kaşlarını kaldırıyor ve ben o bakışı biliyorum. Küfür ettiğimde hep öyle bakar.

Sanırım bu onun kanını kaynatıyor.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Maren soruyor. "Tırnaklar ve kirpikler, belki?"

Rahip ona ılık bir bakış atıyor. "Sadece biraz kan." Tekrar bana bakıyor. "Şimdi, senden beslenebilirim ya da başka bir şekilde kan alabilirim. Bu sana kalmış."

"O pis ağzını yanıma yaklaştırmam," diye hırlayarak kolumu uzattım. "Gerekirse beni bıçakla kes."

Kaşlarını çatıyor ve kılıcını kınından çekmeden önce kendi kendine bir şeyler homurdanıyor. Açık kavanozu kolumun altında tutarak, kılıcın ucuyla ön kolumun iç kısmına doğru ustaca bir kesik atıyor. Nefesimi emiyorum ve bardağa biraz kan damlamasını izliyorum, kesinlikle ilk yaptığı gibi değil.

Sonra bardağı alıyor ve dudaklarımın altına koymadan önce kanı diğer içeriklerle karıştırıyor. "Ne yapacağını biliyorsun. Hepsini içmelisin."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu iğrenç."

"Ben de öyleyim," diyor acımasızca. "Ve büyü yapıcısını ele geçirir. İç."

"Karşılığında sana ne vereceğimi sormayacak mısın?"

"Geçen sefer bana bedenini ve ruhunu sonsuza dek vereceğine söz vermiştin," diyor boğazını temizleyerek. "Ve bak nasıl sonuçlandı."

"Ve beni bulacağına söz vermiştin, ne kadar uzun sürerse sürsün büyüün beni bulmanı sağlayacağını söylemiştin."

Başını salladı. "Öyle de oldu."

"Beni bulmanı istemediğimi de söylemiştin," diye ekliyorum.

"Buna karşı mı çıkıyorsun, küçük balık?" diye soruyor boş boş.

Lakabımı duyunca kalbime saplanan acıyı görmezden geliyorum ve başımı iki yana sallıyorum. "Hayır."

Ama yalan söylüyorum.

Ve o da bunu biliyor. "O zaman iç," diyor.

Kavanozu bu kez onun elinden alıyorum, burnumdan nefes almamaya çalışıyorum, sonra içindekileri geri içiyorum.

"*Caudam capio et tibi pedes dabo*," ben kusmamaya odaklanırken o ilahi söylemeye başlıyor. "*Vocem capio et servitutem tibi trado*."

Priest ilahi söylemeye devam ederken bir şekilde iğrenç sıvıyı yutmayı başarıyorum ve tam hepsi bu kadar mı yoksa geçen seferki gibi beni ısırarak mı diye soracaktım ki öne doğru uzanıp başımın yan tarafını avuçlayarak boynumu ortaya çıkarıyor.

"Aragon, hayır!" Maren sanki azarlanıyormuş gibi bağıyor.

Ama Priest dinlemiyor ve küvetin kenarlarına tutunmak için yeterli zamanım oluyor, kendimi onun ısırtısına hazırlarken boş kavanoz suya düşüyor. Hatırladığım kadar güçlü, dişleri derinlere batıyor ve açlıktan ölüyormuş gibi kanımı ağızma geri çekiyor.

Acıdan nefesim kesiliyor ama zevk kısa sürede beni ele geçiriyor ve kendimi küvetin içine batmış, kırmızı bir akıntının içinde unutulmaya doğru kayarken buluyorum.

"Tanrım," diye fısıldadığımı duyuyorum Ramsay'in. Sonra hissetmeye başlıyorum.

Priest'in beslenmesinin ötesinde, derinlerde ve garip bir şekilde tanıdık gelen başka bir his daha var. Kemiklerin içeriden parçalandığı hissi.

Aniden, acı vücudumu yırtarken çığlık atıyorum ve Rahip benden içmeyi bırakıyor. Ramsay ve Maren'in yanında durmuş, ağzı kan içinde, benim dönüşmeye başlamamı hayretle izlediğini görüyorum.

Gözlerimi kısıtayıp kapatıyorum, bedenim kıvranıyor, küvetin kenarından su akıyor, dünya sıcak dalgalar halinde dönüp duruyor, sanki yeniden doğuyorum, kaburgalarımın kırık kabuğundan fırlıyorum.

Artık ben değilim.

Başka biriyim.

Ben diğer her şeyim.

Ben *büyüyüm*.

", " diye fısıldadı Ramsay. "Aragon, sen ."

"Larimar?" Maren'in duyuyorum, eli yanağımda. "İyi misin?"

Başımı kaldırdım ve gözlerimi açtığımda eski bedenimi gördüm.

Çıplak ve kanlı bir küvetin içinde.

İki uyluk, iki baldır, iki ayak, on ayak parmağı.

Ve bacaklarımın arasındaki pembe, kılsız boşluğu Rahip çok iyi biliyor.

İyi.

zahmetine bile girmiyorum.

Bırak baksın.

"İşe yaradı," diyorum gözlerine bakarak. Bakışlarımla buluşmak için mücadele ediyor, gerçi Ramsay'in de pek iyi bir iş çıkarmadığını söylemeliyim. Fark ettiğimi anlayınca hemen gözlerini kaçırıyor.

Odadan çıkmadan önce sessizce, "Gidip sana kıyafet getireyim," diyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Maren elimi tutarak soruyor. "Acı çekiyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Ağrım var ama acı çekmiyorum. Ama Rahip'ten bir isteğim var."

Sertçe yutkunur. "Ne?" diye soruyor kalın bir sesle.

"Benimle yalnız konuşmak için bir şans mı istedin? O zaman zamanını ben seçerim. Ve o zamana kadar kilitli kalmanı istiyorum."

Bölüm Otuz Bir

LARIMAR

Ürkütücü derecede sakın bir gece ve ay dolunay, sudan yansıyarak tüm okyanus parlıyor gibi görünüyor. Arada sırada Nill'in yüzgeci yüzeyi kırarak bize orada olduğunu hatırlatıyor.

Bazen büyüün işe yarayıp yaramadığını test etmek için doğrudan okyanusa atlıyorum. Her seferinde bacaklarım sadece biraz rahatsızlıkla tekrar kuyruğa dönüşüyor ve Nill'in yanında yüzüyorum. Bazen Maren bana katılıyor ve çocukken yaptığımız gibi yüzüyoruz, geminin pruvasında dalgalara biniyoruz, insanlar bize zarar veremezmiş gibi davranıyoruz.

Ama bu gece okyanus o kadar davetkâr değil. Priest'i çok uzun süre görmezden geldim.

Ona göre, zaten bir anlaşmayı bozdum ve şimdi bir başkasını bozuyorum.

Onunla yalnız konuşmam şartıyla bana bacaklarını verdi ve günlerdir hücrede, sonunda söyleyeceklerini duyacak cesareti toplamamı bekliyor. Gerçi belki de beklediğim cesaret değildir. Belki de kalbimin etrafında bir zırh oluşmasını bekliyorum.

Ama bu asla olmayacak. Zincire vurulmuş olsa bile kendimi ondan asla koruyamayacağım. Söyleyeceği her şeyden asla incinmeyeceğim. Etkileşimlerimiz her zaman acı etrafında dönüyordu - şimdi neden farklı olsun ki?

Deniz sakın olabilir ama ben içimde değilim. Onunla yüzleşene, bir zamanlar sahip olduğumuz ya da sahip olduğumuza inandığım şeyle yüzleşene kadar asla olamayacağım.

Dümene dönüp Thane'in Matisse adında bir adamla birlikte durduğu yere bakıyorum. Bana başlarını sallıyorlar ama başka bir şey söylemiyorlar. Bu gemideki herkes bana büyük bir mesafe koyuyor. Diğer gemideki adamların yaptığı gibi bana bakacaklarını düşünmüştüm. En azından kanımın kokusunu alacaklarını ve Vampir gibi davranacaklarını düşünmüştüm, ama ya hepsi

ya da Maren onları korkuttu, çünkü bana bir hanımefendi gibi davranıyorlar, biraz dikkatli olmasalar da saygılılar.

Doğrusu, kendimi bir hanımefendiden başka her şey gibi hissediyorum. Maren'in güzel elbiselerini giyiyorum ama kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum, sanki içimde gergin, kuruntulu bir enkaz varken sadece insanmışım gibi davranıyorum. Artık iki ayak üzerinde yürüyorum ama kuyruk da olabilirler.

Odama gittim, kat kat giysilerimi çıkardım ve vardiyamı giydim. Yatağıma giriyorum, bir yandan da onu düşünmemeye çalışıyorum.

Ama sadece onu
düşünebiliyorum. Zincirler
içinde, beni bekliyor.

İmgeler zonklamama neden oluyor.

Bacaklarımın arasına uzanıyorum, kendime dokunuyorum, yeni bedenimi ilk kez yeniden keşfetmeme izin veriyorum.

Ama Priest'i hayal etmeden duramıyorum.

Bana dokunma şekli, sanki elleri ibadet ediyormuş ve her dua onun dilindeymiş gibi. O benim bedenimi onu cennete götürecekmiş gibi kullanırdı, ben de onunkini beni cehenneme götürecekmiş gibi kullanırdım. Bazen, tutkumuzun sancıları içinde, her iki yere de gittik, hem kafirlere hem azizlere, kaybolduk ve her dakikasını sevdik.

Neredeyse orgazm oluyordum ama o zirveye ulaşmadan durdum.

İstediğim kadar onu hâlâ istemiyormuş gibi davranabilirim ama kendime yalan söylemekten yoruldum.

Odamdan çıkıyorum, Priest'in tutulduğu yere gelene kadar yalınayak merdivenlerden aşağı iniyorum. Burası sessiz, sadece ara sıra tahtaların gıcırtısı duyuluyor ve uzaklarda, mürettebatın ortak kamaralarında, uyumadan önce son bir içki içenlerin kahkahaları duyuluyor.

Hapishane kapısının önünde duruyorum. Beni duyduğunu, kokladığını ve burada olduğumu bildiğini biliyorum. Ona konuşmasını hazırlaması için zaman veriyorum, yapabileceğim en küçük nezaketi yapıyorum.

Zincirlerin şingırdadığını duyuyorum.

Parmaklarım kolun etrafında kıvrılıyor, kendimi test ederken kısa süreliğine pençelere dönüşüyor, sonra kapıyı açarken normale dönüyor.

Hapishane hücresi tamamen karanlık ve gözlerimin alışması bir an alıyor.

Priest'in beni içine çekerken keskin nefesini duyuyorum.

Havayı ben de kokluyorum. Hücrenin kötü kokmasına hazırlıklıydım ama Vampirlerin kendilerinin olağanüstü temiz olduğunu öğrendim.

Yine de kokusunu alıyorum.

Otların, okyanusun, tuzun, çamın ve göğsümün sıkışmasına neden olan her şeyin kokusu beni Nombre de Jesus'a geri götürüyor.

"Larimar," diye fısıldıyor, sert ve saygılı. Hayali bir parmak omurgamda gezinirken tenim sıcaklıkla yıkanıyor.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve her şeyi koyu bir gölgeye gömüyorum. Görme yeteneğim hâlâ bir Syren'inki kadar iyi ama bir Vampirinki kadar iyi olup olmadığından emin değilim.

"Kapının yanında bir fener var," diyor.

El yordamıyla bulup yakıyorum. Gözlerimin önüne geliyor ve nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Tamamen çıplak. Bileklerindeki prangalar zincirlerle tavana bağlanmış, ayak bileklerindeki prangalar ise duvara lehimlenmiş. Zincirler biraz hareket yetecek kadar uzun ama tüm odayı keşfetmesine yetecek kadar değil. Ulaşabileceği en uzak köşede bir kova var, ne olduğunu merak etmeme gerek yok. Su dolu daha büyük bir kova daha var ve yanında birkaç kalıp sabun ve bez yığılı. Sonra, duvarın yanında, üzerinde kan olduğunu tahmin ettiğim kırmızı kalıntılar olan boş bir kavanoz duruyor.

"Neden çıplaksın?" Ben soruyorum.

"Neden olmasın?" diye yanıtlıyor. "Yıkayamadığınız takdirde giysiler size ayak bağı olur. Koku alma duyumuz sık sık yıkanmamız gerektiği anlamına geliyor. Burada bir mahkum olarak bulunmanızdan farklı değil."

"Sen bir mahkûm değilsin," diyorum

ona. "Öyle görüldüğüme eminim."

Yapıyor. Çırılçıplak bir mahkûm. Gözlerim vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor, bir daha görüp göremeyeceğimi bilmeden onu seyretmenin tadını çıkarıyorum. Onun vücudu bana, eğer Tanrı ya da bir tür ilah varsa, kesinlikle bazı kullarını kayırdığını düşündürüyor. Rahip en başından beri onun en değerli eseri olmalıydı; mükemmel yüzünden başlayarak -dolgun dudaklarının ve kare çenesinin üzerindeki düz, asil burnu, perili gözlerinin yoğun mavisi, kemerli kara kaşları ve köprücük kemiklerine kadar sarkan uzun, parlak siyah saçları. Sonra vücudu, omuzlarının genişliği, tüm gücünü sergileyen yuvarlak kasları, kollarındaki güçlü, ip gibi çizgiler. Göğsü sıkı ve kalın, sert karnından düz karnına kadar uzanan çizgide sadece bir tutam siyah kıl var. Kalçaları kaslı bacaklarına doğru keskin bir şekilde kıvrılıyor ve deneyimlerimden biliyorum ki arkası da aynı

yontulmuş ve gergin. Güneşten kavrulmuş teni fener ışığında adeta parlıyor. Ben gümüşsem, o da altın.

Ona bu şekilde bakmamam gerektiğini biliyorum - buraya söyleyeceklerini dinlemeye geldim, onu süzmeye değil.

Ama amım hala ihtiyaçla nabız atıyor, uyarılmam kaldığım yerden devam ediyor ve itiraf etmeliyim ki, bir kez olsun bunun alıcı ucunda olmak iyi hissettiriyor.

"Gördüğün şey hoşuna gidiyor," diyor, sesi artık daha kalın, gırtlaktan geliyor. Şehvetimin kokusunu alabiliyor ve ben de onda bunu duyabiliyor, hatta görebiliyorum. Aleti artık kalçalarının arasında ağır ağır sallanmıyor -şimdi kanla kararmış ve tüm dikkatiyle ayakta duruyor, her geçen dakika daha da zorlaşan nefesinin hareketiyle seğiriyor. Ucunda şimdiden uyarılma birikmiş, titrek ışıktaki parlıyor.

"Gördüğüm şey hoşuma gidiyor," diyorum, yavaşça ona doğru yürüyorum, tam ulaşamayacağım bir yere gelene kadar. "Oyunun bu tarafında olmayı seviyorum."

"Oyun ?" diyor kaşlarını çatarak. "Bunların hiçbirisi oyun değil Larimar."

"Bir oyun gibi davrandın," diyorum ona, bir saniye daha sikine bakmamak için kendimi zor tutarak. Aynı derecede hipnotize edici olmalarına rağmen gözlerine odaklanmaya devam ediyorum. "Kaçıp kaçmayacağımı görmek için beni serbest bıraktın ve kaçtığımda beni avlamaya çalıştın."

"O ben değildim," diye homurdanıyor, bana doğru hamle yapıyor ama prangalar bileklerini çekerek onu yerinde tutuyor.

"Öyle diyorsun," diyorum. "Ve ben biliyorum. Canavarı kendi gözlerimle gördüm. Ama onu içeri davet etmediğini nereden bileyim? Dönüşümden zevk almadığını nereden bileyim?"

"Çünkü canavar bir katil ve ben !"

Bir ona baktım. "Ailenin başına gelen bu mu?"

Onları sen mi öldürdün?"

Sertçe yutkunuyor ve ciddi bir şekilde başını sallıyor, gözleri utançla yanıyor, bu da kırık kalbimin etrafındaki bir ipliği gevşetmeye yetiyor. "Ben öldürdüm. Onları ben öldürdüm. Hepsini hatırlamıyorum ama... öldürdüm."

İtirafının ağırlığını hissediyorum, hava pişmanlığıyla kalınlaşıyor. Bu konuda konuşmadığı için karısına ve çocuklarına olanın bu olduğundan şüphelenmiştim ama yine de duymak çok zor.

Yine de ona farklı bir gözle bakmıyorum. Onun daha fazla canavar olduğunu düşünmüyorum. Sadece artık onu bu sürekli kurtuluş mücadelesine iten şeyin ne olduğunu, kaybettiği adamı telafi etmeye iten şeyin ne olduğunu biliyorum.

"Ama sen bir katilsin," diyorum sessizce. "Bu senin doğanda var. Hayatta kalmak için başkalarını öldürmek zorundasın. Hepimiz öyleyiz."

"Sen ve ben," diyor zincirlere karşı zorlanarak. "Dünyanın geri kalanı gayet iyi görünüyor."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Biz canavarlarız ama insanlar değil mi? Bunun doğru olmadığını biliyorsun. O gemide bana ne olduğunu, arkadaşşıma ne olduğunu duydun. Onların da yarı canavar olmadığını mı düşünüyorsun?"

Buna bir şey söylemiyor. Sonunda iç geçirir. "Ailemi öldürdüm. O zamandan beri sayısız kişiyi öldürdüm, yüzlercesini. Sanırım sonunda bunu neden yaptığının pek bir önemi yok."

"Beni öldürecek miydin?" Sesim fısıltıya dönüşürken, kalbim göğsümde yükselirken soruyorum.

Bana bakıyor, gözlerini kırpmadan önce yüzümü inceliyor.

"Bilmiyorum." "Oh," dedim, yere bakarak. Gerçekten de kesin bir hayır duymak istiyordum.

"Ama ben istemedim," diyor. "Ve kontrol bende değildi. Bana inanmak zorundasın. Eğer olsaydım... Sana asla zarar vermezdim." Bakışları bacaklarıma düşüyor.

Arkamı dönüp baldırlarımın arkasına bakıyorum. Hatırlatma orada; derimi kestiği yerdeki yara izi Syren'in kuyruğuna ve oradan da insan bedenime geçerek geride çirkin izler bırakmış.

Her zaman sahip olacağım bir

hatırlatma. "Larimar," diyor.

Ben de ona bakıyorum.

Bana göz kırparken çenesinde bir kas kıpırıyor, sanki bir şey söylememeye çalışıyormuş gibi. Duygular gözlerinde dönüyor, bir ipliği daha çekiştiriyor.

"Özür dilerim," diyor alçak ve sert bir sesle. "Yaptıklarım için, hepsi için özür dilerim. Seni okyanusta bulduğum andan itibaren, seni benim gibi bir kâfire, aziz girmiş bir günahkâra, kuzu postuna bürünmüş bir katile teslim ettiğim için özür dilerim. Ben kelimenin tam bir canavarım küçük balık ve seni asla dünyama getirmemeliydim. Güvenli bir liman olmalıydım ama onun yerine sana fırtınayı getirdim. Kilisem senin dışında herkes için bir sığınaktı."

Sonunda bunun sadece bir kabus olduğunu, bana işkence ettiğinde bile bundan sapkın bir zevk aldığımı, sahip olmasından, beni nasıl arzuladığından ve bana nasıl göz diktiğinden hastalıklı bir heyecan duyduğumu söylemek istiyorum, o kadar ki ne pahasına olursa olsun beni elinde tutması gerekiyordu. Belki de bir insan böyle bir

onun ahlaksız ve dengesiz arzularını teselli ediyordu, ama benim canavar tarafım sadece daha fazlasını istiyordu.

Ama ona bunu söylemiyorum. Hayır, acı çekmesini istiyorum. Sürünmesini istiyorum. Onun tutsağı olmayı, gün doğumundan gün batımına ve aradaki tüm karanlık saatlere kadar onun her düşüncesinin ve sevgisinin nesnesi olmayı sevmeme rağmen, beni hem bedenem hem de ruhen yaraladığını bilmesini istiyorum.

"Sana kalbimi verdim," diyorum ona, su dolu kovaya doğru yürürken. "Sana aşık oldum, Rahip. Hızlı ve bir anda aşık oldum. Ve o gece sana söylemek istedim. Gece sana söylemek için uyandım. Sana söylemek için kiliseye koştum. Sonra aşkımanın seni neye dönüştürdüğünü gördüm."

Başını sallıyor, gözleri yaşlarla doluyor. Kahretsin, beni tekrar tekrar kırmamalıydı. "Özür dilerim," diye fısıldıyor kısık sesle. "Lütfen. Bilmiyordum."

"Bir fark yaratır mıydı?" Limon kokan yağlı bir sabun kalıbını elime alarak soruyorum. "Seni sevdiğimi söyleseydim, canavar uzak durur muydu? Yoksa onu daha da mı acıktırırdım?"

Bana bakıyor, bir damla gözyaşı döküyor. Ne söyleyeceğini biliyorum: Bilmiyor.

"Fark etmez," diyorum, derin bir iç çekerek, ama ne kadar nefes veririm vereyim, bunun ağırlığını, *ikimizin* ağırlığını üzerimden atamıyorum. "Olan oldu. Ben seni sevdim. Sen beni öldürmeye çalıştın. Hayatımızın hikayesi, değil mi?"

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Hayatımızın bir bölümü. Hikaye bitmedi. Hikayenin bir sonu olmasına bile gerek yok."

"Senin için değil," diyorum ona. "Zamanın sonuna kadar hayatta olacaksın. Benim hikayem eninde sonunda bitecek ve bizim hikayemiz de sona erecek."

"Lütfen," diye fısıldıyor, zincirlere karşı hareket etmeye çalışıyor ama zincirler onu geri çekerken takırdıyor.

"Lütfen ne?" Değişiklik için yalvarmasının kulağa ne kadar hoş geldiğini duymaktan nefret ederek soruyorum.

"Lütfen... sadece *lütfe*n. Lütfen gitme. Lütfen benden vazgeçme. Lütfen sadece..."

"Sadece ne?"

Bakışları dolu bir tabanca gibi. "Bana kalbini tekrar ver, ben de onu kırmayacağıma söz vereyim."

Neredeyse gülecektim. "Sana kalbimi mi vereyim? Rahip, seni sevmiyorum. Senden nefret bile edebilirim." Şimdi kelimeleri tükürüyorum, onu incitmeye çalışıyorum.

Bir süre sonra duruşunu ayarlayarak, "Nefretinle başa çıkabilirim," diyor. Bakışlarının tekrar sikine düşmesi için bu yeterli oluyor. Tabii ki; sanırım nefret onu daha da tahrik ediyor. "Hatta bazen nefretini arzulayabilirim."

"Ve hala kalbimi mi istiyorsun?"

"Her parçanı istiyorum," diye itiraf ediyor. "Her parçana *ihtiyacım var*. Sen benimsin, Larimar. Ne söylersen söyle, ne düşünürsen düşün, ne yaparsan yap, ister beni bir daha görmemek üzere bir tekneye at, ister kalbini kilitli bir kutunun arkasına sakla. Sen hala benimsin. Her zaman benim olacaksın. Bu konuda söz hakkın yok."

Bu benim tanıdığım Priest'e daha çok benziyor ve bunu duymayı ne kadar çok sevdiğimden nefret ediyorum.

Bedenimin onun çağrısına bu kadar cevap vermesinden nefret ediyorum.

"Bana kendi malınmışım gibi davranıyorsun," diyorum sabunu temiz, soğuk suya koyup bir el bezini daldırmak için çömelerek. "Sanki sahip olduğun bir şeymişim gibi. Sakladığın bir şey. Kontrol ettiğin bir şey." Ayağa kalkıp bezdeki fazla suyu sıkıyorum. "Yine de burada zincirlenmiş olan sensin. Şu anda seni tutan benmişim gibi görünüyor."

"Sanırım rollerimiz tersine döndü," diyor karanlık bir şekilde, gözlerinde alev alev yanan arzuyla.

Şansımı deniyorum ve aç sikinden olabildiğince uzakta, onun yanına doğru bir adım atıyorum. Vücudunun sıcaklığı beni neredeyse bunaltıyor ve bezi kaldırıyorum. "Beni defalarca yıkadın," diyorum ona. "Aynı şeyi benim de yapmam adil olur."

Islak bezi göğsünün üzerinden yavaşça kalçalarına doğru indirirken göğsünden hafif bir ses geliyor. Zincirlerden dolayı sarsılmaya başlıyor ama benden uzaklaşmaya çalışmıyor.

"Ama seni işkence değildi," diyor inleyerek, bezi uyluklarının üzerinden baldırlarının gergin kaslarına doğru indirirken.

"Nereden biliyorsun?" Sırtından aşağı indirmek için doğrulurken soruyorum.

Başı geriye doğru eğildi. "Hoşuna gitti mi?"

"Tabii ki yaptım," diye itiraf ediyorum. "Yine de bunu sana asla söylemezdim. Hoşlandığımı öğrenseydin muhtemelen bırakırdın."

"Seni boşaltırdım, olan bu olurdu" diyor. Buna sırtıyorum, bezi tekrar ıslatıyorum ve sırtının geri kalanını temizliyorum. ve hissetmek . onun yalın kaslar altında benim el. "Böyle bir çelişki. Bileklerime çivi saplamakta sorun yok.

ama benim iznim olmadan bana zevk vermeye cesaret edemedin."

"*Bazı* ahlaki değerlere sahip olduğum için üzgünüm," diye homurdanıyor, sırtı kamburlaşıyor, sert poposu ellerimi itiyor.

Dudağıımı ısıtırıyorum, onun yerine yanaklarını ısırma dürtüsüne direniyorum.

"Yoksa sadece aşağılanmak için miydi?" diye sordum. "Amacın bu muydu?" "Alçakgönüllülüğü iyi taşıyamıyorsun," dedi.

"mi? Onun yerine seni aşağılayabilir miyim? Yoksa bu seni sadece heyecanlandırır mı?" "Yaptığın her şey beni heyecanlandırıyor," diyor huysuzca.

Bezi tekrar ıslatıyorum ve ön tarafına geliyorum, neredeyse ilgi için yalvaran siki hariç her yerine dokunuyorum. "Peki ya bu heyecandan boşalmana izin vermezsem, o zaman ne olacak?" Alay ediyorum.

Hırlıyor, neredeyse bana hırlıyor. O kadar acı verici bir şekilde uyarılmış ki onu bu şekilde bırakmak zalimce geliyor.

Ben de kendi yöntemlerimle ona biraz daha işkence etmeye karar verdim.

Uzanıp bezi sikinin üzerinde kökten uca gezdiriyorum, elimdeki sıcaklığı ve ağırlığını hissediyorum. İhtiyaçtan boğulmuş gibi sert bir çığlık atıyor.

"Sadece ağızım için yeterince temiz olduğundan emin oluyorum," diyorum ona.

Hayal kırıklığıyla inliyor ve bu benim bacaklarımı sıkmama neden oluyor. Onu reddetmeye odaklanmalıyım, kendi ihtiyaçlarıma teslim olmamalıyım.

Yağlı sabunu alıp tüm vücuduna sürüyorum, sikini ve arkasını en sona bırakıyorum. Tenim kayganlaşana kadar avucumu yağlı çubuğun üzerinde gezdiriyorum ve sonra sikini yumruk yapıp iki kez sertçe sallıyorum.

"Tanrım!" Rahip haykırıyor, elime doğru eğiliyor.

Boşalmaya fırsat bulamadan hızla bırakıyorum.

"Şeytan kadın," diye hırlıyor bana.

Sadece sırtıabiliyorum, içimden geçen gücün tadını çıkarıyorum. Bu adama boyun eğmeyi seviyorum, ama onun da bir kez olsun bana boyun eğmesi iyi hissettiriyor.

Sonra bezi üzerine sürüyorum ve . Aletine dokunmadan, dilimin ucunu sert alt tarafında gezdirdikten sonra ucundaki yarığa daldırıp okyanusun tuzunun tadına bakıyorum.

Rahip yine küfrediyor, herhangi bir korsanın yüzünü kızartacak bir dizi küfür ve tüm vücudu gergin, kasları şişkin, damarları kızarmış teninden öne çıkıyor.

"Yetti mi?" Diyorum.

"Evet," diye inliyor.

"Benim için yalvar."

Ama yapmıyor. Bunun için değil. "Pekala."

Bezi suya batırıp arkasına geçiyorum, yanaklarının arasını bezle ıslatıyorum ki yemek yiyebilecek kadar temiz olsun, gerçi daha önce zaten pırıl pırıl temiz görünüyordu. Sonra sabun kalıbını alıp çatlaktan aşağı yukarı kaydırıyorum. Kasları geriliyor ve keskin bir tıslama çıkarıyor.

"Hoşuna gitti mi?"

"Hayır," diyor ama nedense ona inanmıyorum.

"Bana durmamı mı söylüyorsun?" Çubuğun ucunu girişine odaklayarak soruyorum, kaygan ve kaygan hale getiriyorum.

Sesli bir şekilde yutkunuyor, nefes nefese kalmış.

"Hayır." Ben de öyle düşünmüştüm.

Parmaklarımı çubuk boyunca ovuyorum ve sonra yavaşça kas halkasına giriyorum.

"Tanrım," diye sesleniyor, başı geriye gidiyor. "Oh, lanet olsun."

Kendi kendime gülümsüyorum ve parmaklarımı içeride çalıştırmaya başlıyorum, onları bir horoz gibi içeri ve dışarı pompalıyorum. Arka yanaklarının arasında izliyorum, kaslarının nasıl gerildiğini, ayak parmaklarının üzerinde nasıl durduğunu, yayıldığını ve gerildiğini, baldırlarının nasıl kasıldığını izliyorum.

Bir daha asla böyle bir güç pozisyonunda olacağımı sanmıyorum. Sahip olduğum her şey için alıyorum.

Onu çalıştırmaya devam ediyorum ve ağlıyor, sert nefes alıyor, açık ağzından kaba, duyulamaz sesler çıkıyor. Etrafına baktığımda hareketle birlikte sallanan, şişmiş ve öfkeli görünen, dokunulmak için can atan sikini görüyorum.

Şu an ona işkence ettiğimi biliyorum. Gelmesine izin vermeyeceğim.

Ama sonra beni şaşırtıyor.

Çaresiz bir dua gibi adımı haykırıyor ve yine de boşalıyor. Sikin sarsılmasıyla homurdanıyor ve ucundan fişkıran uzun sperm ipleri havaya yükselip ahşap zemini boydan boya kesiyor. Bir erkeğin sikine hiçbir şey değmeden boşalmasının mümkün olduğunu sanmıyordum ama Priest her zaman sürprizlerle dolu olmuştur.

"Siktir," diye inliyor, başını öne eğiyor, tüm vücudu zincirlerin arasında gevşiyor. "Az önce bana ne yaptın?"

Islak bezi tekrar elime alıp onu temizlemeye devam ediyorum, vücudu dokunuşumla sarsılıyor, hâlâ hassas. "İnan bana, niyetim boşalmana izin vermek değildi."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye homurdanıyor. "Hakkımda bilmediğin çok şey var." "Görünüşe göre," diye yorum yapıyorum, tüm sabunun iyice yıkanıp gitmiş.

Sonra geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum. Onları ağır ve doygun görmeyi bekliyorum ama bunun yerine her zamanki gibi vahşiler.

"Şimdi beni kirletme nezaketini gösterdiğine göre," diyor, "belki de bu zincirlerden kurtulmama izin verirsin." Duraklıyor. "Böylece ben de sana aynısını yapabilirim."

Otuz İkinci Bölüm

PRIEST

Şekerli limonlar ve tuzlu su.

Larimar'ın kokusu bunca yıl sonra bile beni hala etkilemeye devam ediyor.

Gerçi onun da beni mahvetmek için başka yolları var.

Ona bakıyorum, duygularımın yoğunluğu içimde yuvarlanıyor- aşk, acı, şehvet. Çok fazla şehvet. Uzun zamandır zincirli olduğum için kollarım ağrıyordu ama az önce bana yaptıklarından sonra artık acı ya da rahatsızlık hissetmiyorum.

Gözlerinde ateşle bana bakıyor, ama yine de oradaki acıyı görebiliyorum. Bana çok kızgın ve bunun için onu asla suçlayamam. Beklediğim son şey, onun yaptığı şeyi yapmasıydı. Beni boşaltmak istemediğini, kendi günahkâr işkence yöntemini denediğini biliyorum ama bana bir daha dokunacağını bile düşünmemiştim.

Ama o yaptı.

Lavanta rengi gözlerindeki ateş de arzudan besleniyor.

"Ya beni kirletmeni istemiyorsam?" diyor çenesini kaldırarak. "Ya sonsuza dek sürüklenebilmen için seni o tekneye bindirmek istiyorsam?"

"O zaman sana vereceğim," diyorum ona. "Ama gerçekten istediğin bu mu?"

Burada risk alıyorum. İnatçılığının devreye girmesine, ona verdiğim acının çok derinlere yerleşmesine hazırlıklıyım. Bacaklarındaki yara izlerini görmek bile beni hasta ediyor; onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Gerçekten hayatından sonsuza dek çıkmamı isteyebilir ve benim de ona itaat etmekten başka çarem kalmaz.

Onu arayıp bulacağımı, sonsuza dek benim olduğunu, bedenem ve ruhen bana ait olduğunu söyledim. Ama benim bile sınırlarım var. Ben bile eğer gerçekten istediği buysa onu bırakacak cesareti bulmak zorundayım.

Açıkçası, hak ettiği bu.

Ve tüm günahlarım için acı çekmeyi hak ediyorum.

Yine de bu bana ait olmayı bırakmayacağı anlamına gelmiyor. O her zaman olacak.

"İstiyorum..." diye başlıyor ve sonra uzaklara bakarak susuyor. Sonra da başını sallar ve gözlerini kapatır. "Ne istediğimi bilmiyorum Rahip," diyor usulca.

"Benden nefret etmek

istiyorsun," diyorum. Sertçe

yutkunuyor, başını sallıyor.

"Bir parçan benden nefret ediyor," diye ekliyorum.

Başını sallamayı bırakıyor, dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırıyor.

"Ama bir parçan hâlâ beni seviyor," diyorum. "Sevdiğini biliyorum. Aksi takdirde hâlâ burada olmazdın."

Başka bir risk. Kıyamet koptuğunda Larimar'ın bana aşık olduğunu bile bilmiyordum. Beni hâlâ sevip sevmediğini kesinlikle bilmiyorum. Ama eğer bir şans varsa.

Gözleri açık, kirpikleri ıslak. Görünüşe göre ikimiz de birbirimizi ağlatma havasındayız.

"Bana kalbini hiç vermemiş bir adama neden kalbimi vereyim ki?" diyor, sesi kırılarak.

Derin bir nefes alıyorum. "İstemediğimden değil," diyorum ona. "Şansım yoktu. İkimiz de birbirimizi sevdiğimizi olabilecek en kötü zamanda fark ettik."

Yutkunuyor. "Beni seviyor musun?"

Ona tabii ki sevdiğimi söylemek istiyorum. Ona olan sevgim, ona olan saplantımla iç içe geçmiş durumda. Bana tutunuyor, damarlarımda yaşıyor.

Ama bunu nasıl bilebilir ki? Ona nasıl hissettiğime dair hiçbir işaret vermedim, içine gömüldüğüm ve yıldızları görmesini sağladığım zamanlar dışında. Ona nasıl hissettiğimi hiç söylemedim; sadece onu mümkün olan her şekilde incittim.

Sanırım çıplak olarak zincirlere asılmak için iyi bir zaman.

"Seni ilk gördüğüm andan beri Syren pençelerini kalbime sapladın," diyorum ona, sesimdeki ciddiyeti, ruhumun ağırlığını hissedebilmesini umarak. "Asla kaçamadım. Kaçmak da istemiyorum. Artık beni sevmesen bile, kalbim ölene kadar sana ait olacak."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Seni seviyorum Larimar. Sana tapıyorum, senin için günah işliyorum ve senin için ölebilirim, sadece senin için. Eğer sonsuza dek senden gitmemi istiyorsan, bunu sana verebilirim. Ne istersen veririm. İste ve alacaksın."

Alt dudağı titriyor ama omuzlarını dikleştirerek kendini tutmaya çalışıyor. Belki de bu zincirler beni tutmasaydı, yerde yatıyor olurdum.

"Kalbini istiyorum," diyor.

"Kalbim sende, küçük balık."

"Aşkını istiyorum."

"Aşkım seninle."

"İstiyorum..."

"Benim her kırık, kötü parçam sende Larimar ve iyi parçalarım da sende. Tüm karanlık ve tüm aydınlık. Hepsi bir arada sende, ama beni bütün yapacak olan sadece sensin."

Bana bakıyor, çenesi titriyor ve yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyor, onu da parmaklarıyla hızla siliyor.

"Şimdi beni bu lanet zincirlerden kurtaracak mısın?" Homurdanıyorum.

Düzensiz bir kahkaha atıyor ve odaya bakıp duvarda asılı duran anahtarı görüyor. Yüksek sesle nefes veriyorum, bana doğru yürüyüp anahtarla uzanarak beni zincirimden kurtarıırken içime bir rahatlama doluyor.

Kolumu aşağıya çekiyorum, kan geri hücum ediyor, binlerce iğne gibi batıyor, ama beni diğer zincirden kurtardıktan sonra hiç vakit kaybetmiyorum.

Bir elim ensesinde, parmaklarımı tam olarak hissedemediğim gerçeğini görmezden gelerek yüzünü kavıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor.

Sonra onu öperim.

Önce yumuşak, sonra hisler bedenime geri dönerken, dudaklarının kadifesinin, dilindeki narenciye tadının tadını çıkarıyorum. Uzun zamandır hayalini kurduğum, bir daha öpebileceğimi hiç düşünmediğim bir ağız.

Sonra, boynunun arkasındaki kavrayışım sıkılaşıyor ve bedenim hayata dönerken, ona olan açlığım da geri geliyor.

O an üzerimden geçerken onu derinden öpüyorum.

Burada, şimdi, benimle olduğunu ve onu asla .

Dilim derinlere dalıyor, boyun eğmiyor, açlık çekiyor, içindeki tüm gerilim açığa çıkarken ağızlarımız birbirine karşı açılıyor. İnliyor, elleri beni tutabildiği her yerimden tutmaya çalışıyor -pazılarımdan, göğsümden, tırnaklarını sırtımda gezdiriyor.

Şu anda damarlarımda bir aciliyet duygusu dolaşıyor ve istediğimi almak için hiç vakit kaybetmiyorum.

Öpüşmemizden ayrılıyorum, ağızlarımız ıslak, nefeslerimiz ağır, birbirimize bakarken gözlerimiz vahşi, şehvet, aşk, nefret ve aradaki her şeyin üstesinden geliyoruz.

Sonra onu kollarıma aldım. Ayak bileklerim hâlâ prangalı ve zincirli ama arkamı dönüp onu duvara yaslayacak kadar yerim var. Bacaklarını etrafıma sararken hızlıca vardiyasının ucunu yukarı itiyorum ve sikimi amına yerleştiriyorum. Onunla alay etmek, beklemek niyetindeydim, ama ihtiyaç içimde bir orman yangını gibi yanıyor ve ciğerlerinden hava itilene kadar horozumu hızla içine sokuyorum. O kadar ıslak ve sıcak ki gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

Nefes nefese omuzlarıma tutunuyor, parmakları kısa süreliğine pençelere dönüşüyor, derimi delecek kadar keskin. Tabii ki acı beni daha da doyumsuz yapıyor.

"Kahretsin," diye inliyorum içine girmeye başladığımda. Çok sıkı, hatırladığımdan daha sıkı ve buna ihtiyacım var, buna çok ihtiyacım var. Sanırım cennetin bu versiyonunu tekrar göremeden ölebilirim.

"Larimar," diye fısıldıyorum, dudaklarım boynunda, hafifçe ısıriyorum, sertçe ısıriyorum, kan çekiyorum. İçiyorum, sevişiyorum ve her şeyi hissediyorum, her şeyi. Onca yıl, on yıllar, yüzyıllar, asla cevaplanmayacağını düşündüğüm onca dua, hepsi bu anda, sadece arzunun değil, aşkın da zirvesinde doruğa ulaşıyor.

Onu seviyorum.

O beni seviyor.

Ve yarın yokmuş gibi onun içine boşalmalıyım.

Homurdanıyorum, hızımı artırıyorum, kalçalarım ona çarpıyor, sanki kendimi onun ruhuna gömmeye çalışıyormuşum gibi daha derine iniyorum.

O da çok ıslak, kendi çığlıkları çok günahkâr, çok çiğ, acil birleşmemizin kaygan sesleriyle karışıyor. Arkasındaki ahşap kalaslar gıcırıyor ve inleyerek senfoniye katkıda bulunuyor.

Aşağı uzanıyorum, klitorisinin şişmiş düğümünü hissediyorum ve onu sert, hızlı dairelerle ovmaya başladığımda düzensiz bir nefes veriyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyorum, orgazmı arttıkça yüzünü dikkatle izliyorum, güzel yanaklarındaki pembe kızarıklıkta, göz bebeklerinin karanlık girdabında, parlak açık ağzında görüyorum. Göz temasını sadece, arzularımızla parlayan sikimin içinde kaybolduğu yere bakmak için kesiyorum. "Böyle tatlı bir amcığı olan böyle iyi bir kız. Beni nasıl aldığına bak, sanki sadece benim için yaratılmışsın."

Bazen, onu benim için bu hale getirip getirmediğimi merak ediyorum, böylece tam olarak uyuyoruz. Belki de büyüü yarattığımda, benim son kurtuluşum olacak mükemmel kadını yarattım.

Ama Larimar en başından beri mükemmeldi. Bir Syren olarak kalsaydı bile, Tanrı'yı ve onun tüm şeytanlarını onun içinde bulabilirdim. Onu tüm kirli, kötü kalbimle severdim.

Kendimi orada bulabilirdim.

Kurtuluş.

"Bunu senin için daha iyi hale getirebilir miyim?" Bir iniltiyle ona fısıldıyorum, kalçalarım daha hızlı, daha sert hareket etmeye başlıyor, onu zedeliyor.

Gözleri *bundan daha iyisi nasıl olabilir dercesine* açılıyor ama sonra diğer elimi boğazına koyup parmaklarımı boğazına doluyorum.

"Güven bana," diyorum ona, çünkü bana güvenmesine ihtiyacım var. Onu asla incitmek istemeyeceğime inanmasına ihtiyacım var. Eğer buna boyun eğebilirse, o zaman korkacak bir şeyi yok demektir.

Sertçe yutkunuyor ve boğazının avucuma değdiğini hissediyorum.

Tutuşumu sıkılaştırıyorum, yavaşça hava kaynağını kesiyorum. Solungaçları su dışında çalışmıyor. Ağzı açılıyor, nefes almaya çalışıyor, gözlerinin beyazı menekşe renginin etrafında görünüyor.

"Güven bana, küçük balık," diye mırıldanıyorum, sikim hâlâ durmadan içine çıkıyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Sadece boyun eğmeni istiyorum."

Onu yakından inceliyorum, rızasını arıyorum.

Orada, en ufak bir baş sallamada.

Nefes alamayana kadar boğazını sıkarken gülümsememi gizleyemiyorum. Gözlerimiz kilitlendi.

İyi kız, sanırım.

Sonra parmağımı klitorisinin etrafında dolaştırıyorum, ıslak, kaygan ve kalın, boşalana kadar ona ihtiyacı olanı veriyorum.

Ancak o zaman tekrar nefes almasına izin veriyorum.

almak için çılgınca soluyor, bana doğru eğiliyor, çılgınlıkları hapishanenin ahşap duvarlarında yankılanıyor. Amcığı sikimi öyle sıkıyor ki

Nefesim kesildi ve kendimi tamamen bıraktım.

Birkaç sert, son darbeye, kendimi gidebildiğim kadar derine iterek, boğuk bir çığlıkla boşalıyorum, spermler onun içine dökülüyor. Başım geriye gidiyor, ruhum sanki benden koparılmış ve tekrar bir araya getirilmiş gibi hissediyorum. Sanki Larimar göğsüme bakıp kaburgalarımın geriye çekildiğini ve kalbimin orada, çılgınca ve sadece onun için attığını görebilecekmiş gibi derim yüzülmüş, açıkta, çorak hissediyorum.

Görse de görmese de, amcığı beni son damlasına kadar sağıyor, ta ki ben öne doğru yığılana, başım duvara yaslanana, nefesimi tutmaya, dünyaya geri dönmeye çalışana kadar.

"Rahip," diye fısıldıyor Larimar kabaca, ama tek söylediği bu.

Söylemesi gereken tek şey bu.

Adım kabul edilmiş bir duaya benziyor.

Ondan ayrılmadan önce bir an duruyorum ve onu yere indiriyorum.

O nefes nefese destek için duvara yaslanırken, hızla eğilip ayaklarımdaki prangaların kilidini açmak için yerden anahtarı alıyorum. Sonra bacaklarına, uyluklarının iç kısımlarına damlayan ve onunkiyle karışan dölleriime bakıyorum.

Ona doğru sürünüyorum, bir daha asla sürünmeyeceğim, ve sonra dilimi bacaklarından yukarı kaydırıyorum, kutsal olmayan birlikteliğimizin tadını çıkarıyorum. Ağzımı amına kadar götürüyorum ve geri kalanını dilimle içeri itiyorum, bu da onun istemsiz bir şekilde sıkmasına neden oluyor ve sanırım yeniden tahrik oluyor.

Ağzımı geri çekip kendi kendime usulca gülümsedikten sonra . "Fark etmediysen diye söylüyorum, seninle işim henüz bitmedi."

Sonra onu kollarıma alıp odanın öbür ucuna taşıyorum ve kapıyı tekmeleyerek açıp çırılçıplak odama gidiyorum. Eğer Abe oradaysa, dışarı atılacak çünkü Larimar'ı kendi yatağında becereceğim.

Ve sonra, sonunda, *sonunda* uyuyacağım.

Otuz Üçüncü Bölüm

LARIMAR

İkinci kez Priest'in kollarında uyuyakalıyorum.

Ama bu sefer uyandığımda, o gitmemişti. Onu bir kilisede, hayatlarımızı sonsuza dek değiştirmek üzereyken bulmuyorum.

Onun yerine, onu tam yanımda buluyorum, güçlü, sert kolu belime sarılmış, uykuda bile tutunuyor.

Ve o uyuyor, gözleri kapalı, düzenli bir şekilde nefes alıp verirken yüzünde tam bir huzur ifadesi var.

O burada ve ben de buradayım, Abe odayı daha önce boşalttığı için onun odasındaki dar ranzaya sıkışmış durumdayım. Dışarıda, gri ışık tuz lekeli daire pencerelerden süzölmeye başlıyor ve güneşin yakında doğacağını biliyorum. Mürettebat işinin başında olacak ve gece geçtikten sonra gemi yeniden hayata dönecek. Son birkaç gündür sadece küvette tutuluyor olsam bile, etrafımdaki geminin günlük faaliyetlerini duyabiliyorum.

Ama şimdilik burada sadece ikimiz varmışız gibi geliyor, bu dünyada sadece ikimiz varmışız gibi.

Priest'e karşı hislerim zaman zaman karmaşıklaşsa da değişmedi.

Onu seviyorum. Onu o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum ve bizi yeniden bir araya getirenin, onu bana, beni de ona getirenin onun sihri olduğuna inanmıyorum. Bundan daha basit olduğuna inanıyorum. Bunun kader olduğuna inanıyorum. Kader beni ona, onu Maren'e ve her ikisini de bana getirdi.

Kalbimde korku taşımadığımı söyleyemem ama bu artık farklı bir korku. Belki de onun içinde yaşayan canavar her zaman orada, ulaşamayacak bir yerde pusuya yatacak. Belki de arada bir, Priest'in kana susadığı zamanki delici kırmızı gözbebeğinde ya da sevişmemizin hoyratça işlenişinde bir anlığına göreceğim. Belki beni ölüme doğru ittiğinde,

Dün gece beni boğarken yaptığı gibi, işte o zaman gerçekten içindeki canavara bakıyorum.

Ama dün gece bir sınavdı. Ona boyun eğdim. Ona güvendim. Beni öldürmeye çalışacaksa, bu işi bitirmesi gerektiğini düşündüm.

Yine de ölmedim. Rahip iyi olduğumdan, sadece en iyi zevki yaşadığımdan emin olmak için büyük özen gösterdi. Ve işimiz bittiğinde, tatmin olduğumdan ve güvende olduğumdan emin olmak için zaman ayırdı, öyle ki kollarında uyuyakaldım.

Bu yüzden şimdilik, o canavarın yeniden ortaya çıkmasından duyduğum korkuyu, kilisenin nihai ihanetinin acısını hissettiren o kâbusları görmezden gelmem gerekecek. Çirkin yüzlerini gösterdiklerinde onlarla yüzleşeceğim ve umarım onlarla tek başıma yüzleşmek zorunda kalmayacağım. Rahip şeytanlarıyla benim yanımda yüzleşecek.

Benim asıl korkum, eğer Rahip ve ben sonsuza kadar birbirimize bağlı kalırsak... sonsuzluk ne kadar sürer?

O sonsuza dek yaşayacak. Kalbimi sonsuz zaman boyunca ve onun ötesinde ne varsa onunla birlikte taşıyacak, ama sadece üç yüz yıl burada olacağım, belki de artık insan olduğum için daha az. Belki de ölmeden önce, yaşlanmadan, grileşmeden, hastalanmadan ve yok olmadan önce onunla sadece yüz yılım .

Ya da belki kader bana acı bir el uzatır ve bundan daha az zaman verir. Bir vahşi olabilirim, karşı koyabilir ve iyi bir dayak yiyebilirim, öldürmesi ortalama bir insandan daha zor olabilir. Suriyeliler pek çok açıdan güçlüdür ve bu gücün hâlâ içimde olduğunu biliyorum. Ama ya vurulursam? Bıçaklanırsam? Ya ateşe verilirsem? Zehirlenirsem ya da bir şekilde bir insan hastalığına yakalanırsam ya da yanlış köpekbalığı grubunun önünde okyanusa düşersem, o zaman ölürüm.

Ve Rahip devam edecek.

Şili'deki hayatımızın bir bölümü sona ermiş olsa da yeni bir bölüm başlıyor. Hikayemiz devam ediyor.

Ama eninde sonunda sona erecek ve bu da ben öldüğümde gerçekleşecek.

Ölmek istemiyorum.

Bu adamın büyüü altındayım ve her zaman da öyle kalmaya niyetliyim. Hayatına bensiz devam etmek zorunda kalışımı izlerken yüzünün aldığı ifadeyi görmek istemiyorum. Karısını çoktan kaybetti ve kendi eliyle olsa da, bu kaybın ona ne yaptığını görebiliyorum. Eğer gidersem, canavara boyun eğecek ve acı içinde var olacak mı? Etrafımdaki herkesin hiç yaşlanmamasını izlemek nasıl bir şey olacak?

Ben yaparken? Çocuklarımız olursa ne olacak? Onlar da onun gibi ölümsüz mü olacak, yoksa sonunda onların da ölümünü izlemek zorunda mı kalacak?

Biraz kıpırdanıyor, nefesi durup başlıyor. "Rahip?"

Fısıldıyorum.

Kısık bir inilti çıkarıyor ve beni kendine doğru çekiyor, burnunu saçlarımın arasından ve boynumun arkasından geçirirken, zaten sert ve sıcak olan sikini bana doğru bastırıyor.

"Erken kalkmışsın," diye mırıldanıyor. "Uyumadığımı sanıyordum."

"Ancak beni yorduktan sonra," diyor. Kendini ayarlıyor ve saçlarımı kulaklarımın arkasına doğru tarayarak kabuğumu nazıkçe kemiriyor. Vücudum ona hemen tepki veriyor, sanki daha önce uykuda yaşayan açlığı ortaya çıkarıyormuş gibi açgözlü.

Ama henüz teslim olmak istemiyorum. Yapamam, yoksa hem cesaretimi hem de odağımı kaybederim.

"Rahip, size bir şey sormak istiyorum. Önemli bir şey."

Kıpırdamadan duruyor. "Pekala."

Derin bir nefes alıyorum ama kolları beni sıkıca tutuyor.

"Bunu düşünüyordum... belki çok uzun zamandır değil, ama bunun üzerinde durulması gereken bir şey olduğunu sanmıyorum."

Devam etmemi beklerken sessizlik etrafımızda dönüyor, nefesi kesiliyor.

"Sen bir ölümsüzsün," diyorum. "Ve ben . Ve bunun adil olduğunu sanmıyorum."

bir ölümsüz ve ölümlü aşık olabilir."

Bir süre sonra boğazını temizliyor. "Hiçbir şey asla adil değildir. Bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz."

"Ama... ya bunun bir yolu varsa?"

Yanımda sertleşiyor ve eli kolumda olacak şekilde hareket ediyor ve uzun saçlarının siyah perdesi tenimi gıdıklayarak bana bakıyor. "Bu ne taraftan?"

"Beni bir Vampir'e dönüştür."

Bana göz kırptırıyor ve sonra inanılması güç, ekşi bir sırıtişla bakıyor. "Bunun imkansız olduğunu biliyorsun."

"İmkânsız mı?" Doğruluyorum, neredeyse başımı ranzanın altına çarpıyordum. "İmkânsız değil. Sen buradasın. Sen bunun kanıtısın, dönüştürülebileceğinin canlı kanıtısın."

Bakışları sertleşirken gözlerindeki mavi buza dönüşüyor. "Ben-"

"Bir canavardım. Biliyorum. Biliyoruz."

Bana ters bakıyor ve hırıltılı bir ses çıkarıyor.

"Ama sen daha önce bir insandın. Bir cadı belki ama bir insandın. Ölümlüydün. Dönüştün ve canavara dönüştün. Ama ben insan değilim. Ben de bir canavarım. Vücudum aynı anda hem insan hem de Syren olmayı kaldırabildi, bu yüzden bir Vampir olmayı da kaldırabilmeliyim."

"Hayır," diyor başını şiddetle sallayarak. "Kesinlikle olmaz." "Peki ya sana yalvarırsam?"

"Larimar," diyor sertçe, beni çenemden yakalıyor ve öfkeli bakışlarıyla beni mızraklarken orada tutuyor. "Seni kendim gibi iğrenç ve aşağılık bir yaratığa dönüştürmeyeceğim."

"Ama beni bir Vampir yapacak mısınız? Kan içebilme ve sonsuza dek senin yanında yaşayabilme şansım olsaydı? Bana bunu verir misin?"

"Bu süreçte ruhunuzu kaybetmeden bunun gerçekleşme şansı yok."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bana inanmıyorsan Abe ile konuşabilirsin. O bunu ilk elden gördü. Bu onun tüm hayatı boyunca yaptığı bir şeydi. Beni Şili'de geride bıraktığında, daha çoğumuzu kurtarmak ve rehabilite etmek için geri döndü. İsteğinizin ne kadar beyhude ve tehlikeli olduğunu biliyor."

"Peki," diyorum ters bir şekilde. "Bu konuyu doktorla konuşacağım." Gözleri kısıldı. "Larimar."

"Yoksa beni sonsuza dek yanında istemiyor musun? Sadece yüz yıllığına, böylece başka birine geçebilirsin."

Onu biraz kızdırmayı bekliyordum, bir tepki bekliyordum ama alacağım tepkiye hazırlıklı değildim.

Yüzünü kaplayan umutsuzluk.

Omuzları düşüyor, eli çenem boyunca ilerleyip yanağımı kavrarken hafifçe titriyor.

"Zamanın sonuna kadar yanımda olmayacağın gerçeği, katlanılması gereken en ağır yük. Bunu düşünmeme bile izin vermiyorum, çünkü eğer düşünseydim, hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Tekrar bir deliye dönüşürdüm. Bir gün seni kaybetmek zorunda kalacağım fikri... benim için ebedi lanetin bir versiyonu."

Sesi çığ, çatlak ve sanırım onun etrafında da bir çatlağın kenarlarının oluştuğunu görüyorum, sanki tüm varlığı önünde parçalanmanın eşiğindeymiş gibi. Bencil tarafım -kendi canavarlığım-

O çatlağı kırılana kadar zorlamak, beni paramparça ettiği gibi onun da paramparça olmasını sağlamak.

Ama insani yanım beni bu tür ahlaki düşüklüklerin üzerinde tutuyor. Çünkü onu seviyorum.

İçimde hala bana yaptıklarından dolayı acı çekmesini isteyen bir küçüklük olsa da, onu bunu yapamayacak kadar çok seviyorum.

"O zaman izin ver," diye fısıldıyorum ona, uzanıp parmaklarımı sakalının dikenli kıllarında gezdiriyorum. "Seninle yaşamama ve seni zamanın ötesinde sevmeme izin ver."

Gözlerini kapatıyor ve yüzünü yana çevirerek dudaklarını avucuma bastırıyor. "Larimar. Benim deniz tanrıçam. Benim küçük balığım. Sen sonsuza kadar benimsin, yaşam ve ölüm arasında uzanıyorsun. Aşk ölmez, ölümlüler gibi değil. Kendi içinde ebedidir."

Başparmağımı yumuşak dudaklarında gezdiriyorum. "Abe'le konuşacağım," diye fısıldıyorum.

Gözleri fırtına gibi parlayarak açılır. "Buna izin vermeyeceğim."

"Beni hiçbir şey yapmaktan alıkoyamazsın," diyorum tatlı tatlı, hınzırca gülümseyerek. "Ramsay ve Maren'e tek kelime edersen, zincirlerine geri dönersin."

"Buna edemezsin," diye ediyor.

"Beni durdurmaya çalışırsan durdururum," diye uyarıyorum onu. Sonra ona en utangaç gülümsememi veriyorum. "Ayrıca, o zincirlerin içinde olmak hoşuna gitti. Sana yaptığım şey tam olarak hoşuna gitti. Sanırım zemini boyamaktan ne kadar hoşlandığına dair bir kanıt var."

Bana hırlıyor.

Ben de karşılık
veririm. Canavar
canavara.

Otuz Dördüncü Bölüm

LARIMAR

Bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor, sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Denizdeki hayat hem rahatlatıcı hem de monoton bir hal aldı, her gün aynı, hava ara sıra gelen sert dalgalar dışında sabit.

O hafta içinde, Rahip'i beni bir Vampir'e dönüştürmesi için daha fazla ikna etmeye çalıştım.

Bu konuşmayı yapmayı bile reddediyor. Onu hiç suçlayamam.

Yine de denemeye devam ediyorum çünkü her denememde beni susturmak için seksi kullanıyor. Beni nasıl eğittiğinin farkında olduğundan emin değilim ama sonuçta ikimiz de şikayetçi değiliz.

Ancak bu gece Abe'i aramaya karar verdim. Priest planımı bilmiyor ve ben de bunu yapmak için doğru zamanı bekledim. Şu anda Priest, Ramsay ve Thane ile kart oyunu oynuyor ve ben de Maren ile konuşmaya gideceğimi söyleyip oradan ayrılmak için fırsat kolluyorum.

Ama Maren bana oyun sırasında sık sık yaptığı gibi biraz kestirdiğini, biraz sessizlik çaldığını söyledi. Onunla planım hakkında konuşmayı planlıyorum, çünkü bu onu da kapsayabilir - eğer mümkünse, o da bir Vampir olmak ister mi? Sonsuza dek Ramsay'e katılmak ister mi? Öyle sanıyorum, çünkü ikisi birbirine fena halde aşık ama yıllar içinde çok değişti. Macera arayışı biraz azaldı, belki de her gün macera yaşadığı için.

Yine de onu bir Vampir olarak, bir gece yarattığı gibi insanların kanını emerken görebiliyordum. Bu ona yakışırdı. Bence tüm Syren'lere yakışırdı.

İçkiler akmaya başlayana ve Priest oyunda birkaç tur kazanmaya başlayana kadar bekliyorum, bu da bana aniden bırakmayacağını garanti ediyor, sonra kendimi affettirip gemide kayboluyorum. Abe'i tam olarak düşündüğüm yerde buldum.

güvertede, karga yuvasında olurdu. O yükseklikten denizi seyretmeyi oldukça seviyor, muhtemelen altında karıncalar gibi koşuşturan bizleri inceliyor.

"Abe!" Direğe doğru bağıyorum. "Bir dakikan var mı?"

Kırmızı paspasının yan taraftan baktığını görüyorum. "Aşağı gelmemi ister misin?" "Yukarı geleceğim!"

Daha önce direğe hiç tırmanmamıştım ama zor olmayacağını düşündüm. Bir el üstte.

Ama yarı yolda durmak zorunda kaldım, kaslarım titriyordu. Hâlâ güç kazanıyorum, bu vücut hâlâ yeni ve aslında daha önce hiç tırmanmamıştım. Tırmanmaya devam etmeden önce birkaç derin nefes almam gerekiyor, titreyen sinirlerimi ve kaslarımı sakinleştiriyorum.

Sonunda küçük ahşap platformun üzerindeki Abe'e ulaşıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. Vampirlerin bu kadar çaba harcamadığına bahse girerim. Yaptıkları her şey zahmetsiz.

"Yükseklikten korkar mısın?" Korkuluklardan uzakta, direğe yaslanırken Abe bana soruyor.

"Okyanusun uçurumuna bakmaktan hiçbir farkı yok," diyorum. "Her ne kadar yüzmek ve ölüme düşmek tamamen farklı mı?"

Ona pis bir bakış attım. "Aradaki farkı düşünmemeye çalışacağım."

Bana eğlenerek bakıyor. "Senin için ne yapabilirim Larimar? Sanırım bu Aragon'la ilgili?"

"Beni bir Vampir'e dönüştürebilir misin?" Açık sözlü olup olmadığımı umursamadan soruyorum. Soruya şaşırmış gibi görünmüyor. "Yapıp yapamayacağımı mı soruyorsun?" "Rahip. Sen. Bu gemideki herkes."

"Bizden biri mi olmak istiyorsun? Çünkü bence sen zaten Brethren'in onursal bir üyesisin."

"Sonsuza dek yaşamak istiyorum," diyorum ona. "Priest'i kaybetmek istemiyorum. Sonsuza kadar onun yanında olmak istiyorum."

Çenesindeki koyu kumral saçları kaşıyor ve gün batımına doğru bakıyor.

"Evet, sanırım aşk insana bunu yapıyor."

"Yapabilir misin?"

"Bunu Priest ile konuştun mu?"

Dudaklarımı kısıtım ve başımı salladım.

"Ve bu fikre karşı olduğunu varsayıyorum."

"Bir canavara dönüşeceğimi söylüyor. Canavar olur ?"

"Neden böyle düşündüğünü anlayabilirsiniz. Ona olan buydu."

"Deneyimlerimize göre, her zaman böyle mi oluyor?" Bir süre bana bakıyor, görünüşe göre derin düşüncelere dalmış.

"Biliyor musun Larimar, beni şaşırtıyorsun." Bir an duraksıyor. Ellerini ceplerine sokarak, "Bünyeniz oldukça şaşırtıcı," diyor. "Her şeyi kucaklamaya istekli olman. Kız kardeşine, sevdiklerine olan bağlılığın. Hayatı deneyimlemek için yaşıyorsun ve hiçbir şeyin seni engellemesine izin vermiyorsun. Sen vahşi, cesur küçük bir ruhsun ve Aragon'un sana neden bu kadar aşık olduğunu anlayabiliyorum."

İtiraf etmeliyim ki, onun böyle şeyler söylediğini duyunca biraz tıkanıyorum. "Hiç kimsenin beni bu şekilde gözlemlediğini sanmıyorum."

"Bu benim işim," diyor gülerek. "Yaptığım şey bu. Bu işte iyiyim. Ama Aragon'u göz ardı etmeyin. O da sizi görüyor, hepinizi. Sizi bu yüzden seviyor ve istediği son şey bunu tehlikeye atmak. Senin gemide başıboş dolaşp birilerine zarar vermenden endişelenmiyor, seni güzel yapan her şeyi kaybetmenden endişeleniyor. Ruhunu."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "Bunu bana söylemesi çok hoş olurdu."

Gülüyor. "Benim için söylemesi kolay çünkü ben sıradan bir gözlemciyim. Tehlikede olan bir şeyim yok. Kalbim değil. Aragon için zor, çünkü o öyle biri ki, kendini parçalayıp tekrar bir araya getirme yöntemleri var. Bu her şeyi daha da zorlaştırıyor. Ama böyle hissettiğini biliyorsun, bunu görebiliyorsun. Hepimiz görebiliyoruz. Ve eylemler az önce söylediğim tüm kelimelerden daha yüksek sesle konuşur."

Bir an için bunu düşünüyorum, güneş batmaya başlarken ufka bakıyorum, gökyüzünün mavileri derinleşiyor, bana Priest'in gözlerini hatırlatıyor, şehvetle kararmalarını.

"Bir keresinde manastırdaki bir canavar kaçtı," diye hatırlıyor Abe. "Hepimiz çok endişelendik. Bu daha önce de olmuştu ve feci sonuçlar doğurmuştu; biz de aynı şeyin olacağını, arkalarında kan ve vücut parçalarından oluşan bir iz bırakacaklarını düşünmüştük. Ama kan varken... şaşırtıcı bir şey bulduk."

"Ne?"

"Canavarı bulduk. Bir insanı ısırılmış ve onu bir canavara dönüştürmüştü. İçindeki canavar şirketi istediğini söyledi. Garip olan şey, başka bir canavar yaratmamış olmasıydı. Sadece bir Vampir yarattı. Elbette, adam biraz vahşiydi, sanırım. Doymak bilmez bir iştahı vardı ama

fiziksel olarak dönüşmemiştir ve kendini kontrol edebiliyordu. Kim olduğunu ve hala kim olduğunu biliyordu. Ölümsüz olup olmadığını hiçbir zaman öğrenemedik, çünkü bir gün onu dönüştüren canavarla birlikte mutlu mesut yaşamak üzere yola çıktı."

Ona bakıyorum. "Bunu bana neden daha önce söylemedin? Neden Priest'e söylemedin?"

"Çünkü ikiniz de sizi bir Vampire dönüştürmek istediğinden bahsetmediniz."

"Peki ya Maren?" "O bilmiyor."

Uzanıp onu yakasından tutuyorum, pençelerim çıkıyor ve derisine batıyor. "Ona söylemen gerek," diye hırlıyorum. "Priest'e ne yapabileceğini söylemelisin. Beni bir Vampir'e dönüştürmesini sağlamalısın, Maren'i de öyle, böylece sonsuza dek Ramsay'le birlikte yaşayabilir."

Onu tutan pençelerime bakmaya çalışırken çenesi içe doğru sarsılıyor. "Teorimi desteklemek için elimde sadece bu anekdotal kanıt olduğunu unutmayın. Bir kez oldu. Ondan sonra başka bir canavarın insana dönüştüğünü hiç görmedim. Canavarlar genellikle onları öldürürdü. Olayları tek bir sonuca dayandırmak asla akıllıca bir karar değildir."

"Ama şimdi bu almaya değer bir risk," diyorum ona. "Rahip bunu görmeli."

"O zaman ona söylemek zorunda kalacaksın," diyor sakince. "Ve iddianı destekleyecek kişi ben olacağım."

Direkten aşağı inmeye başlarken ona "O zaman bu gece yapıyoruz," dedim.

"Ölümsüzlüğün ne demek olduğunu farkına var Larimar," diye sesleniyor Abe . "Bu, dünya yanıp kül olduktan sonra da yaşamaya devam edeceğin anlamına geliyor."

"Priest yanımda olacaksa kavrulmuş bir Dünya'da bile yaşarım." İç çektiğini duyuyorum ve sonra direği takip ediyorum.

Doğruca Priest ve korsanların toplandığı kadirgaya yürüyorum, giderken Sedge'in tezgâhından bir bıçak alıyorum.

Hızlı düşünmeli, hızlı hareket etmeliyim. Vampirler bir bulanıklık gibi hareket ederler; ne yapmak üzere olduğumu anlarırsa beni durdururlar.

Ve eğer biraz daha düşünürsem, cesaretimi kaybedeceğim. Şansımı denemek zorundayım.

Bunu yapacak kişi ben
olmalıyım. Priest'i
zorlamalıyım.

Her şeyden önce, inançlı olmalıyım. Bilinmeyen bir tanrıya inanç, kadere inanç, kendi gücümün beni kurtaracağına ve bundan kurtulacağıma, olduğumdan daha fazla bir canavar olmayacağıma inanç.

Odaya doğru yürüyorum; Rahip, Ramsay ve Thane dönüp yaklaştığını görüyorlar.

Rahip elimdeki bıçağı fark ediyor ve gözleri büyüyor, ağzı açık kalıyor.
Muhtemelen onu öldürmek için burada olduğumu düşünüyor.

Derin bir nefes alıyorum, bıçağı kaldırıyorum ve keskin bir saplama hareketiyle göğsüme, kalbime doğru indiriyorum.

Tam da Abe arkamdan durmam için
bağırırken. Ama bağırmasına gerek yoktu.
Çünkü Priest düşündüğümde daha hızlı.

Bıçağın ucu göğsümün derisine saplandığı anda, Priest masada oturup elinde bir deste kâğıt tutmaktan bıçağın ağzını tutmaya geçti; kâğıtlar hâlâ havaya düşüyordu, hızına gecikmiş bir tepkiydi bu.

"Yapma," diye homurdanıyor bana, bıçağı kavradığı için kendi avucunu kesiyor, kanı göğsüme damlıyor. "Yapma."

"Larimar," diye bağırıyor Abe arkamdan. "Ben sana kendini öldür demedim. Aman Tanrım."

"Kendimi öldürmeye çalışmıyordum," diye neredeyse sızlanıyorum. Bıçağın sapını bırakıyorum ve Priest bıçağı benden uzaklaştırıyor. "Sadece Priest'in beni seçmesini sağlamaya çalışıyordum."

"Seni seçtim mi?" Ramsay onun kanlı elinden bıçağı alırken Priest sorar.

"Sonsuza dek senin olmak için. Bir Vampir olmak için."

"Larimar," diye tersledi beni. "Bunu konuşmuştuk." "Ve Abe senin bilmediğin bir şey biliyor."

Ramsay, "Kendi adıma, neler döndüğünü anlamıyorum," diyor. "Larimar bir Vampir mi olmak istiyor? Şaka yapıyorsun herhalde. Sana ne olacağını biliyorsun."

"Açıkla, Abe," diyorum.

Abe'in umutsuz bir iç çekiş yapmasını bekliyorum ama onun yerine bana karga yuvasında anlattıklarını diğerlerine de anlatıyor. Tüm bu süre boyunca Rahip sessiz kalıyor, tüm bilgileri içine sindirirken yüzünde temkinli bir ifade var. Sonunda Abe'ye sessizce, "Bunu bana neden daha önce söylemedin?" diyor.

"Hiç sormadın," diyor. "Bunun gündeme geleceğini düşünmemiştim."

"Yani..." Ramsay, "Bu, Aragon'un Maren'i de bir Vampir'e dönüştürebileceği anlamına geliyor," diye söze başladı.

Priest gözleri parlayarak ona, "Bunu ciddi olarak düşünmüyorsun," der.

Ramsay omuz silkiyor. "Karımı seviyorum. Onu tüm hayatım boyunca istiyorum. Neden onun bir Vampir olmasını istemeyeyim ki? Elimden gelse neden ona ölümsüzlüğü getirmeyeyim?"

"Ramsay," der Priest, onu uyararak.

"Ne? Bunu hiç düşünmedim çünkü hepimizin bildiği gibi bu süreçte yok olacaktı. Ama doktorun söylediği doğruysa..."

"Ve bu doğru," diye belirtiyor Abe. "Ancak bunun pek de kontrollü bir çalışma olmadığını yinelemeliyim. Bir kez oldu. Bir daha olmayabilir."

"Bu almak istediğiniz bir risk mi?" Priest kaptana sorar.

Thane, "Her şey bir risktir," diye mırıldanıyor. "Ölümsüzlüğün bile garantisi yok. Risk almak zorundayız, yoksa zaten ölürüz."

Sessizlik çöktü. Hepimiz Sam'den bahsettiğini biliyoruz.

"Larimar'la ne istersen yapabilirsin," dedi Ramsay Rahip'e. "Ama benim dileğim, isteğim, bize birlikte bir ömür bahşetmen. Maren'i bir Vampir'e dönüştürmeni istiyorum."

Rahip başını sallıyor. "Bir şeyler giderse sorumluluk..."

Ramsay kararlı bir şekilde, "Benimdir," dedi. "Ve Maren'in de. Sonunda bu onun seçimi olacak."

"Benim seçimim ne?"

Maren'in mutfağın girişinde durduğunu görmek için arkamızı dönüyoruz. Yavaşça koridorda yürüyor ve yüz ifadelerimizi not alıyor. "Neler oluyor?"

Ramsay ateşli bir bakışla ona doğru yürüyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor. "Benim gibi bir Vampir olarak sonsuza dek yaşayabilseydin, bunu yapar mıydın?"

"Ama tabii ki," diyor hemen. "Bunun hakkında konuşmuştuk. Ama bu hiçbir zaman bir seçenek olmadı." Priest'e bir bakış atıyor. "Olacağım şey yüzünden."

"Ya bu şekilde olmak zorunda olmasaydı?" Ona söyledim. Bana doğru yaklaşırken Ramsay ellerini onun yüzünden çekiyor. "Ya Rahip seni bir Vampir'e ve sadece bir Vampir'e dönüştürme yeteneğine sahip olsaydı?"

"Cadı olduğu için mi?" Abe,

"Bunun yardımı olabilir," diyor.

"Çünkü ben zaten bir canavarım," diyor Priest acı acı. "Çünkü dönüştürüldüm. Doktora göre, bu bir çeşit hediye."

"Ve ben hâlâ canavar olduğumuz gerçeğinin, Syrens, kontrolü elimizde tutmaya alışkın olduğumuz anlamına geldiğini düşünüyorum," diyorum ona. "Başlangıçta asla insan değildik."

Maren, Priest'e doğru yürüyor ve her adımında gözlerinde oluşan umudu görebiliyorum. "Beni bir ölümsüze dönüştürebilir misin? Bir kan içiciye? Bunu benim için yapar mısın?"

Şimdi Priest köşeye sıkışmış gibi görünüyor. "Yapacağımı hiç söylemedim." Gözleri kararlılıkla parlıyor. "Ama siz yapar mıydınız? Sana soruyorum,

Aragon."

Bir an için hiçbir şey ve ne düşündüğünü bilmiyorum.

"Bu bir risk."

"Riskleri severim," diyor yavaş bir sırtısla. "Risk almak bana istediğim hayatı ."

"Sana yalvarmak zorunda mıyım?" Ramsay diyor ki. "Dizlerimin üzerine o küçük sikini pantolonundan çıkarayım mı?"

Bunun üzerine Priest sinirlenerek ona çok kırılgan bir bakış atarken Abe ve ben kahkahayı patlattık.

"Leydim için her şeyi yaparım," diye ekliyor Ramsay, kolunu Maren'in beline dolayıp onu kendine doğru çekerek.

Priest odaya bakar. Şimdiye kadar, dışarıda kalan tek adam o.

İçinde bir savaş var, dindar kalma ihtiyacı, suçluluk duygusundan kaçınma ihtiyacı. Sonra gözlerini kapatır ve ellerini yüzünde gezdirir.

"İyi," diye kabul ediyor.

Maren ve Ramsay mutlu bir şekilde iç geçirdiler.

"Ama o bir canavara dönüştüğünde mutlu olmayacaksın," diye homurdanıyor. Ramsay gülümseyerek, "Onu her şekilde, her biçimde kabul ederim," dedi. ", " dedi Abe ellerini birbirine vurarak, "sanırım biz başlamalıyız." Duraksıyor. "Nasıl başlamalıyız?" "Şey, onu öldürmek zorundayım," diyor Priest.

"Bu çok ürkütücü," diye mırıldanıyor Thane nefesinin altında. "Ve sonra onu hayata döndürmek," diye ekler Priest.

"Hmmm," diyor Abe. "Onu öldürmek mi yoksa ölümün eşiğine getirmek mi? Bu ince bir ayrım yapmaktır."

Rahip bana baktı. "Ve bunu kız kardeşine yapmamı sorun etmiyorsun öyle mi?"

Başımı salladım. "Eğer istediği buysa, evet."

"Ve sonra Larimar'ı dönüştürebilirsin," dedi Ramsay ona.

Eğer başarılı olursa, Ramsay'ın eklemmediği şey *bu*, ama de gerek yok.

Hepimiz dengede neyin asılı olduğunu biliyoruz.

"Bıçak nerede?" Abe soruyor. "Ona tekrar ihtiyacımız var."

Bundan sonraki her şey oldukça hızlı gerçekleşir.

Maren bir sandalyeye oturtulur. Nasıl ölmesi gerektiğine dair hızlı bir tartışma yaşanır. İlk başta Ramsay onu kalbinden bıçaklamakta ısrar eder ama sonra fikrini değiştirir ve Rahip bunu yapacağını söyler. Ardından Abe, Maren'in travma geçirmesi bir yana, kalbinden bıçaklanmasının bile anında ölümle sonuçlanabileceğini, bu yüzden en iyi yolun bir atardamarı kesmek olduğunu, böylece Maren'in kan kaybından hızla öleceğini söyler. Bu ona yavaşça ölmesi ama tam olarak bayılmaması için yeterli zamanı verir.

Elbette tüm bunlar olurken, tüm bunların benim fikrim olduğu ve bir şeyler ters giderse bunun benim hatam olacağı gerçeğiyle boğuşuyorum. Bir Vampir olmak istiyordum ama Maren'i bu şekilde işin içine sokmak istemedim. Bende işe yaramayacağını görmek için önce bunu onunla özel olarak konuşmak istedim. Kurban ben olmak istiyordum, o değil.

Ama öyle .

Ve şimdi, belki de bu en iyi fikir değildir diye çok korkuyorum. Belki de Abe'in sağladığı örnek dışında bunun işe yaradığı başka bir örnek daha olmalı. Belki de Syren kanının canavarı evcilleştireceğine dair tüm bu umutlar sadece bir şeye ulaşmak içindir.

Abe bıçağı tutup boynunu cerrahi bir hassasiyetle kesmeye hazırlanırken, "Önce ben gitmeliyim," diye geveliyorum.

Maren başını hafifçe sallıyor, altındaki bıçağa dikkat ediyor. "Ben olmasaydım, sen zaten bir ölümsüze aşık olmazdın. Ve eğer sen Aragon'u hayatımıza sokmasaydın, aşkımla sonsuza dek birlikte olma şansına sahip olamazdım."

Bakışlarını Ramsay'e çevirir ve ona en hayran atar. O da buna on katıyla karşılık veriyor.

Ve sonra Abe onun boynunu kesip açıyor.

Haykırıyor, elleri kanamayı durdurmak için otomatik olarak boynuna gidiyor.

Saf bir içgüdüyle ileri atılıp onu kurtarmaya çalışıyorum ama Thane kollarını bana dolayarak beni geri çekiyor. "Bırak sevgilin işini yapsın," diyor kulağıma. "Bırak onu kurtarsın."

Ve ben de izliyorum.

Maren'in boynundan kan akarken ve solgunlaşırken izliyorum, Ramsay elini tutuyor ve sanki tersine bir doğum yapıyormuş gibi onu ikna ediyor.

Sonra Abe, Rahip'e bir adım öne çıkması için başını sallıyor, tam o sırada kız kardeşimin gözlerindeki ışık sönmeye başlıyor ve kalbime karanlık, gölgeli bir korku giriyor.

Rahip bıçağı Abe'den alır ve bileğini keser. Daha fazla kan akar.

Ramsay dudaklarını açarken bileğini Maren'in ağzına doğru tutar.

"İç," diye fısıldıyor kocası kulağına. "İç, aşkım, lütfen." Ve

Maren'in içinde yutmaya yetecek kadar hayat vardır.

Thane beni bırakıyor, ama ben rahatlamak için ona tutunuyorum ve ikimiz de orada durup izliyor, bekliyor ve...

Maren'in gözleri kapanıyor.

Yutkunmayı bıraktı.

Ağzının kenarından kıpkırmızı damlıyor. Ve sonra.

Nefes nefese kalıyor, korkunç bir ölüm takırtısı gibi.

Gözleri açılır ve bir saniyeliğine kırmızı, parlayan bir kızıl olur ve sonra dimdik otururken maviye döner.

Eli Ramsay'i yakalamak için fırlar ve sonra sandalyeden doğruca kalkıp üzerine atlayarak onu yere devirir.

Adamın şahdamarına saldırıyor ve gülerken bir an dişlerini görüyorum.

Başardılar.

İşe yaradı.

"Zıplayan Joseph!" Abe bağıyor. "O bir Vampir!"

Thane sessiz bir huşu içinde, "Vay canına, işe yaradı," dedi. "Hayatımın geri kalanında bir baldızım olacak."

"Ramsay'den karnını doyurmaya çalışmakla meşgul olacak," dedi Abe. "Sanırım bir süre sonra insan kanına ihtiyaç duyacak, ama Ramsay'in kanı şimdilik ona yetecektir." Bana baktı. "Ama sen Larimar, tıpkı onun senden beslenebildiği gibi, sen de Rahip'ten beslenebileceksin. da bir zamanlar insandı ve bu parçasını her zaman yanında taşıyacak."

"Larimar'a aynısını yapacağımı hiç söylemedim," diyor Priest huysuzca, her zamanki gibi inatçı.

Ama ona doğru yürüyüp elimi bileğinden akan ve artık bir damlaya kadar düşmüş olan kanın üzerine koyduğumda, sert yüzündeki ifade yumuşuyor.

Ve o da teslim olur.

"Hayatının bir parçası olmak için beni yalvartma," diyorum ona.

Hafifçe gülümsemeyi başarıyor. "Ama yalvarmanı sevdiğimi biliyorsun."

Abe bıçağı getirir ve bir adak gibi uzatır. "Bu şerefe tekrar nail olmaya hazırım."

"Tüm onur bana ait," diyor Priest, bıçağı ondan alarak. "Ona zarar vermek sadece ve sadece bana ait. Dönüştürecek olan benim. O benim. Sonsuza dek."

Beni sandalyeye oturtuyor. Maren'e bakıyorum, Ramsay'in boynunu emerken ne kadar vahşi bir yaratığa dönüştüğünü görüyorum, ama Ramsay bundan zevk alıyor gibi görünüyor ve arada bir dişlerini açıp ona tutkulu, kanlı bir öpücük veriyor, aşık bir genç kız gibi sırtıyor. Artık eskisi kadar canavar olmadığını söylemek yeterli.

"Bunu yapmamı istediğine emin misin?" Priest soruyor ama artık kendinden emin görünmüyor. Bunun yerine istekli görünüyor.

Heyecanlıyım.

Sonsuzluk bıçağının ucunda bekliyor.

"Evet," diyorum ona.

Bıçağı boynuma bastırıyor.

"Bekle, !" Dikkatlice haykırıyorum. "Önce beni öp."

Bana sırtıyor ve uzun, derin, tutkulu bir öpücük için eğiliyor, ayak parmaklarımla kıvrılmasına neden türden.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ağzıma. "Her zaman ve sonuna kadar, sonu ne olursa olsun."

"Seni seviyorum," diyorum ve dudaklarına, ağzının kenarına, çenesine hızlı bir öpücük daha konduruyorum. "Her zaman ve sonuna kadar, sonu ne olursa olsun."

Bir an için birbirimizin gözlerine bakıyoruz, birbirimizde kayboluyoruz, kalplerimiz birbirine karışıyor, bilmemiz gereken her şeyi mırıldanıyoruz.

Sonra bıçağı boynuma sapladı.

Bölüm Otuz Beş

PRIEST

"Aldığın risk büyüktü," diyor Abe sitemle, ama ona baktığımda her şeyden çok etkilenmiş görünüyor.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki insanlığın geleceği tehlikedeysen kendimi Tanrı'nın ta kendisi gibi hissetmiyormuşum gibi omuz silkmeye çalışıyorum. Eğer kaymış olsaydım, Larimar'ı bir canavara dönüştürmüş olsaydım, o zaman onun yerine Şeytan olurum ve dünyaya daha fazla kölesini salıverirdim.

Ama ben yapmadım.

"Ben sadece onun istediği şeye bir çözüm bulmaya çalıştım," diyorum ona. "İkimizin de istediği şeye."

Geminin ortasındaki bir sandık yığınının üzerinde oturmuş, Sedge için balık ağlarını onarıyoruz. Larimar ve Maren artık kan içiyor olsalar da, hâlâ hem insan hem *de* Syren yemeği yemeyi seviyorlar ve balık da bu ikisinin ortası. Bazen kız kardeşler birlikte gemiden atlayıp balıkları kendileri buluyorlar ama bugün hızlı bir şekilde yol alıyoruz ve bu ağları arkamızda sürükleyebilirsek, Saz'ın bir ziyafet hazırlayabilmesi için yeterince balık yakalayabiliriz.

"Evet, ama hangi çözüm bir kişiye ölümsüzlük vermek kadar basit olabilir ki?" diyor. "Bunun işe yarayacağını bilemezsiniz."

"Ben ," dedim ona. "Ama sen yaptın."

"Sadece bir hipotezim vardı," diyor burnunu çekerek. "Risk yine de size aitti."

İç çekiyorum. Larimar'ın Abe'yle onun istekleri hakkında özel olarak konuşmasına rağmen, sanki Maren'e bıçağı kullanan o değilmiş gibi, bu işe hiç karışmamış gibi davrandığını fark ettim. Ama doktor yapışkan küçük parmaklarını her şeye sokmayı seviyor.

Devam etmeye karar verdim. "Onların da canavar olduğunu düşündüm. İnsanların kontrol yönlerini nasıl kontrol edeceklerini biliyorlar. Benim asla

ve bırakılırlarsa hayatta . Maren'in tüm iyi niyetine rağmen bu gemide ölecekler. Muhtemelen yakında ölecekler-Ramsay onları vurup acılarına son vermemizi önerdi. Çiftlik hayvanlarıyla başa çıkmanın insancıl yolunun bu olduğunu söylüyor ve sanırım bu konuda haklı.

Ama insanlar gidince biz kan içicilerin yiyeceği de bitecek. Başka bir gemi bulma şansımız var ama Maren'in karşımıza çıkan herkesi öldürmemiz konusunda endişeleri var. İşler zorlaşırsa yiyeceklerle hayatta kalabileceği için bunu söylemek onun için kolay. Aynı şey Larimar için de geçerli. İkisi de bizim gibi kana ihtiyaç duymuyor gibi görünüyor, ancak bu aynı şekilde arzulamadıkları anlamına gelmiyor.

Ama bu döngüyü sonsuza dek sürdüremeyiz. Eninde sonunda insanlardan beslenmemiz gerekecek.

Rahat bir sessizliğe gömülerek ağlarla çalışmaya geri dönüyoruz. En azından balık çekmeye devam edebiliyoruz ve bu herkesi beslemeyecek olsa da en azından şimdilik açlığımızı yatıştırıyor.

Maren güvertede koşmaya başladığında, güneş gökyüzünde yükseleli birkaç saat olmuştur, güzel havanın zor bulunduğu Güney Atlantik'te parlak mavi bulutsuz bir gündür. O ve Larimar bunca zamandır pruvadaydı, konuşuyor, dedikodu yapıyor ya da Vampirlerin büyüme sancılarını takas ediyorlardı. İkisinin de paylaşabilecekleri ölüme yakın bir deneyimleri vardır.

"Ramsay!" diye bağıyor ve Larimar'ın onun peşinden koştuğunu fark ediyorum. "Gemiyi iskeleye döndür!"

"Neden?"

Larimar yanıma gelirken o dümene doğru koşuyor, gözlerinde ateşli bir parıltı var. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. O askerin kalbini söküp yemeden önce de o parıltı vardı.

Maren, Ramsay'e Nill ve bir gemiyle ilgili bir şey hakkında bağıırken Larimar bana "Onları bulduk" diyor.

"Kimi buldun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Onlar," diyor, gözlerindeki o bakış yoğunlaşıyor, öyle ki menekşe rengi parlak pembeye dönüyor. "Beni yakalayan ve arkadaşşıma tecavüz eden piçler."

Çenem sıkıştı. "Onların gemisi olduğunu nereden biliyorsun?"

Larimar bana diğer gemi tarafından yakalandığında başına gelenleri, kendi türünden başka biriyle birlikte hayatını cehenneme çeviren erkek bir Syren tarafından nasıl tuzağa düşürüldüğünü, gemiye alınıp cam bir kutuda nasıl tutulduğunu ve arkadaşının vahşice tecavüze uğramasını izlemek zorunda kaldığını anlattı.

Bildiği kaçış. Aynı kanlı insanlar Larimar'ı dümene zincirledi -korsan dostlarım arasında salma olarak bilinen bir işkence- ve onu orada ölüme terk etti... ya da limanda çok daha kötü bir kaderle karşılaştı.

"Nill bunu gördü," diyor. "İşe için kullanılabilecek herhangi bir gemi aramaya çıktı. İsmi ve bayrağı tanıdı. *Gelderland*. Onları yakalayabiliriz, Rahip. Onları yakalayabilir ve hepsini öldürebiliriz."

Yardım edemem ama onun intikamcı sırtışına uyuyorum. "Limana!" Ramsay'e bağıyorum.

Ama o çoktan emirler yağdırmaya ve dümeni çevirmeye başlamıştı bile ve herkes koşuşturmaya ve yelkenleri ayarlamaya, "Hay hay, Kaptan!" diye bağdırmaya başladı.

Abe, "Bu kesinlikle tükenen stoklarımıza yardımcı olacaktır," diyor.

"Evet, ama bu kez Maren'i dinlemiyoruz," diyorum ona. "Hepsini gemiye alıyoruz, onlara gönlümüzce işkence ediyor ve doya doya içiyoruz. Ben şahsen sana bakan her adamın kafasını koparacağım," diye hırlıyorum Larimar'a. "Kanlı boğazlarına işeyeceğim."

"Onlara önce ben ulaşırsam olmaz," diyor çenesini kaldırarak.

Tanrım, onu şu anda öpebilirim.

Ben de uzanıp yüzünü tuttum ve aynen öyle yaptım.

Abe kuru bir sesle, "Cinayetin ikinizi de aşk kuşuna dönüştürmesi harika," diyor. "Sanırım gidip ikinizi biraz yalnız bırakmalıyım, yardımına ihtiyacı olan başka biri var mı diye bakmalıyım."

O gidiyor ama ben fark etmiyorum bile.

Onu derinden, açlıkla öpüyorum, hem ona duyduğum fiziksel ihtiyacı hem de ruhuna duyduğum arzuyu hissediyorum. Onu güverteye atıp herkesin önünde ırzına geçebilseydim, geçerdim ama o da bir canavar olsa bile hâlâ bir hanımefendi.

Geri çekiliyor, yüzü kızarmış ve zor nefes alıyor ve gözlerimi acıtan bu güçlü güneş ışığında, o tüm bu dünyadaki en güzel yaratık.

Ve o benim tüm dünyam.

"Hepsini birlikte öldürebiliriz," diyor. "Sen kanlarını içersin, ben kalplerini yerim ve belki de cesetlerinin üstünde sevişiriz."

Eğilip boynuna doğru inliyorum, sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor. "Eğer dikkatli olmazsan, o kadar uzun süre dayanamam."

Uzanıp elini sert hatların üzerinde gezdiriyor, dudaklarımdan bir nefesi çekene kadar bastırıyor ve ben onun eline doğru sallanıyorum.

"Aragon!" Thane bağılıyor. "Larimar! İkinizin de odaklanmasına ihtiyacımız var!"

Cruz'la birlikte yelkenleri yönettiği yerden omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Ve zaman zaman kafanı çevirip burada değilmişiz gibi davranmanı istiyorum."

Ama Larimar'ı tam burada, şu anda becermek istesem de, etrafımızda her yönden dönen bir kaos var. Tüm ekip bir elektrik fırtınası gibi uğulduyor, bir dövüş için heyecanlılar, taze kana duydukları açlık onları yönlendiriyor.

Doğrudum ve elini sıktım.

Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Thane'in karısının başına geldiği gibi, savaşların bazen ölümsüzlerin canını alacağını biliyorum, bu yüzden ekstra dikkatli olacağım. Elbette ziyafet çekmesine ve içki içmesine izin vereceğim ama o adamların her birini tek tek öldürecek kişi ben olacağım.

Tek söyleyebileceğim, yalvarışlarını dinleyip onu bir Vampir'e dönüştürdüğüm için Tanrı'ya şükretmek. Bunu yapmamış olsaydım, yaralanma ya da ölme ihtimali çok daha yüksek olurdu.

Evet, içimden bir ses fısıldıyor, çok uzun zamandır duymadığım bir ses.

Birden kıpırdamaya korkarak kalıyorum. "Ne oldu?" Larimar soruyor.

Onu korkutmak istemiyorum. Şimdi olmaz. Şimdi olmaz. Onu korkutamam; onu kaybedemem.

Panik içimi kemirmeye başladı. Bu tekrar olamaz.

"Ben iyiyim," başarıyorum ama kelimeler fısıltı gibi çıkıyor.

Abe! Kafamın içinde bağııyorum. *Canavar konuşuyor!*

geliyorum, diyor ve saniyeler içinde yanıma koşuyor. "Neler oluyor?"

Larimar ikimizin arasına bakarak soruyor, Sesi yükseliyor.

Abe ona bakar. "Yok bir şey canım. Sadece biraz doktor-hasta mahremiyeti. Bize bir dakika izin verir misin? Anlıyorsunuzdur."

Ona devam etmesi için başımı sallıyorum ve o da devam ediyor, omzunun üzerinden bana endişeli bakışlar atmaya devam ederken isteksizce güverte boyunca dümene doğru yürüyor.

Ne oldu? Abe elini omzuma koyarak soruyor. Bana bak. Ne oldu?

Gözleriyle tanıştım. Sesini duydum. Onun sesini. Ne diyordu?

Evet dedi.

Ne için?

Larimar'ı dinlediğim için ne kadar minnettar olduğumu düşünüyordum. Artık ölümsüz olduğuna göre, bir savaş sırasında yaralanması ya da ölmesi konusunda endişelenmeme gerek yok.

İyi bir nokta, diyor başını sallayarak. Ve buna evet mi dedi?

Başımı salladım.

Başka bir şey yok mu?

Hayır.

Kaşlarını çatıyor, gözlerinin arkasındaki çarklar dönüyor. Onunla konuşabilir misin? Bir şey sor.

Ne?

Onunla bir pazarlık yapın. Size fayda sağlayacak bir şey seçin. Kontrolün nasıl sende olacağını bul. Bu senin şansın olabilir, Aragon.

Ya onunla konuşarak sadece onu içeri davet ediyorsam?

O zaman onu içeri davet edin. İşte bahsettiğimiz şey buydu. Bu kontrollü bir ortamdır.

Önce benim zincirlenmem gerekmiyor mu?

Bu şekilde savunmaya geçmenin her şeyi yanlış şekilde başlatacağını düşünmüyor musunuz?

Ona kaşlarımı çatıyorum. Canavarın tarafında mısın yoksa benim mi?

Bana küçük, bilmiş bir gülümseme veriyor. Seni tanımadan önce canavarı tanıyordum. Siz bir ve aynısınız. Larimar'ın artık ölümsüz olmasının iyi olduğunu söylediğinde sana katılarak evet demesi, senin tarafında olmak istediği anlamına geliyor. Artık ona gerçekten zarar veremeyeceğini biliyor.

Bu tam olarak doğru değil. Canavar kafasını ısıtırıp koparabilir ya da kalbini sökebilir. Ama bunu düşünmek bile istemiyorum, yoksa ona herhangi bir fikir verebilirim.

Konuş onunla, Abe ikna ediyor.

Etrafıma bakıyorum. Nightwind Hollanda gemisinin peşinde hızla ilerlerken herkes dikkatini denize veriyor. Bize bakan tek kişi Larimar.

Tamam, diyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Abe beni sabitlemek için elini omzumda tutuyor ve bunun için minnettar olsam da, ayakta dururken kendimi oldukça aptal hissediyorum.

Herkes etrafta koştururken burada geminin ortasında böyle durmak.

Beni dinliyor musun? Canavara soruyorum, içimdeki karanlık boşlukları, gitmeye korktuğum, şeytanlarımın yaşadığını bildiğim yerleri arıyorum.

Cevap yok.

Ve sonra zayıf bir cevap, kadar zayıf ki zar zor duyuyorum.

Her zaman dinliyorum.

Cesaretimi toplamaya çalışıyorum. *Benden ne istiyorsun?*

Sormak istediğim soru bu değildi. Soru sormam bile gerekmiyordu; ona pazarlığımızın şartlarını söylemem gerekiyordu.

Karanlık tarafınla barışmanı istiyorum, diyor canavar. *Benimle barışmanı istiyorum.*

Sen benim karanlık tarafım mısın?

Armand Cruz, diyor, eski adım beni ürpertiyor. *Ben senim.*

Ama sen Kaleid'den geldin... Kaleid beni öldürdüğünde, beni dönüştürdüğünde geldin. Seni bana o verdi.

O yapmadı. Seni kurtarmaya geldim. Ortaya çıkmasaydım ölmüş olacaktın. Karanlık tarafın seni hayatta tuttu. Ben seni hayatta tuttum.

Beni bir ölümsüze dönüştürdü.

Ama ölümsüzler böyle . Eğer araya girip seni karanlık yere götürmeseydim, dünyada asla hayatta kalamazdın.

Bana ailemi öldürttün! Kafamın içinde bağıriyorum, yumruklarım iki yanımda sıkılıyor. Abe'in omzumdaki tutuşu güçleniyor.

Hepimiz istemediğimiz şeyleri yaparız, der sonunda. Ama bazen de asla aklımıza , kendimize bile itiraf edemeyeceğimiz şeyler yaparız.

Ailemi öldürmeyi hiç istemedim. İçim yanıyor.

Hiç mi? Bunu düşündüğünüz zamanlar oldu. Çocuklar gürültü yaptığında ve eşiniz size ilgi göstermediğinde. Tanrı'nın günü hariç her gün, bütün gün çalışmak zorunda olduğunuz için içerlediğinizde.

Yanıliyorsun.

Ben haklıyım çünkü ben sizim. Her insanın içinde kötülük için büyük bir kapasite vardır. Doğduğumuz andan itibaren içimizde oluşan bir gölge vardır. Siz-biz-bu gölgeler konusunda çok bilgiliydik. Onları büyücülüğümüzde kullandık. Karanlığa o kadar sık seslendin ki Armand, onun seni geri çağırması şaşırtıcı mı? Sana Karanlık Armand diyorlardı, hatırlıyor musun? Yaptığın ve başkalarına zarar veren tüm büyülerini hatırlıyor musun?

Ben asla zarar vermedim.

Ama şimdi hatırlıyorum.

Çocukken bir yılanı kılıçla öldürdüğümü, canlıyken parçalara ayırdığımı hatırlıyorum, merak ettiğim için değil, babamın çok genç yaşta ölmesine çok kızdığım ve bunun acısını bir şeyden çıkarmak istediğim için. İçimi kaplayan öfke, genç ve masum olduğumu düşündüğüm zamanlarda Şeytan tarafından ele geçirilmiş gibiydim. Tamamen başka biri olana kadar kestim, kestim, kestim ve her gün bu suçluluk duygusuyla yaşadım çünkü ben, bir çocuk, nasıl böyle korkunç bir şey yapabilirdim?

Komşuma karşı duyduğum kıskançlığı, karısının bana kendi karımın asla bakmadığı şekilde bakmasını, bir gece onu karşılıklı bir buluşma için kaçırmamı hatırlıyorum. Kısa bir süre sonra hamile kaldığında bana geldi ve ne konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranmak zorunda kaldım, onunla hayatında bir gün bile konuşmamışım gibi davranmak zorunda kaldım.

Komşu kasabadaki demirciyi sabote ettiğimi, müşterilerini devralabilmem için ellerinde tüm hislerini kaybetmesine neden olan bir büyü yaptığımı hatırlıyorum. Bunu yaptım, faydalarını topladım ve ona hislerini asla geri vermedim.

Çocuklarım bana itaatsizlik ettiklerinde ve bana beslenecek bir boğaz daha olduklarını hatırlattıklarında, içimden sızan öfkeyi hissettiğimi hatırlıyorum.

Onları asla öldürmek istemedim, diye içimden fısıldıyorum.

Sen yapmadın, diyor canavar. Ama karanlık tarafın yaptı. İçinde derinlerde yaşayan, asla yüzleşmek istemediğin çünkü yüzleşseydin kendi yüzüne bakıyor olacaktın. Bana bakıyor olurdun.

Başımı sallıyorum. Hayır.

Evet, tıslıyor. Ve onunla ne kadar çabuk barışırsanız, o kadar iyi durumda . Bu düşünce ve arzulara sahip olmak ile bunları eyleme dökmek arasında fark vardır. Onları ne kadar uzaklaştırırsanız, çekim o kadar güçlü olur. Siz iyi olmaya çalıştıkça, ben de sizi dizginlemeye çalışacağım. Kırık ruhlarımızın ve beslenmemiş kalplerimizin kurbanlarıyız. Çok şey isteriz, imreniriz ve bunu inkar ederiz. Hayatlarımızı bundan daha iyiymişiz gibi yaşıyoruz ama değiliz. Beni yaratan öfke, canavar olsun insan olsun her bir varlığın içinde yaşıyor. Ve arada sırada, gerçekte ne olduğunuzla yüzleşmekten çok korkarsanız, serbest kalacaktır.

Ama iyi insanlar da var, diyorum. Dünyada iyi insanlar da var.

Onları gördüm. Bir başkası için her şeyi yapabilecek özverili insanlar.

Ahlaki ve ruhsal açıdan sizden daha iyi olan insanlar var. Sizden daha cesur insanlar da var. Ancak en iyi insanlar bile bazen en karanlık sırları barındırır. Baktığınız her yüz, her zaman farkında olmadıkları bir savaş veriyor. Ve çoğu kaybediyor.

Sessizlik.

Canavarın bana az önce söyledikleriyle kendimi dengelenmiş hissediyorum.

Hiç istemedim.

Ama şimdi, her şey yalanmış gibi geliyor.

Ben kötü bir insanım, düşünmeden edemiyorum. Her zaman öyleydim.

Canavar hepimizin kötü olduğunu söylüyor. Ama hepimiz de iyiyiz. Belki de en iyi yaklaşım biraz denge kurmaktır.

Zor yutkunuyorum.

Orada iyi misin? Abe soruyor, sesi canavarın hırıltılı fısıltılarına karışıyor. En azından bu, konuşmamızı duyamayacağı anlamına geliyor. Dönüşmeden önce ne kadar kötü olduğumu bilmesini istemezdim.

Biliyor, diyor canavar. Abe biliyor. Sen müsait olmadığında onunla konuşan bendim. O gerçek bir dost, biliyorsun. İçindeki çirkinliği görüyor ve yine de senin yanında kalıyor, çünkü o da daha iyi değil. O sadece kendi karanlığıyla barıştı, tıpkı bir arada yaşamamızı istiyorsan senin de kendininkiyle barışman gerektiği gibi. Duraklıyor. Eğer pazarlığını kabul etmemi istiyorsan.

Pazarlık.

Ona ne teklif edecektim?

Karşılığında ne istiyordum?

Arkadaş edinmek istedin, diyor canavar. Yapabildiğin zaman beni kullanmak ve kontrolü elinde tutmak istedin. Şu anda, derinlerde bir yerde, kanatlarını açıp o gemiye uçmak ve gemideki herkesi alaşağı etmek, günahları için onları cezalandırmak, Larimar'a yaptıkları için onları cezalandırmak istediğini düşünüyorsun.

Ama Larimar'ı cezalandırmak istemiyorum. O zaman duruyorum.

Yoksa ben mi?

Canavar diyor ki. *İşte ilerleme. Onu cezalandırmak istiyorsun.*

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. *Ben de öyle. Bana verdiği sözü tutmadığı ve beni terk ettiği için onu cezalandırmak istiyorum, bunu neden yaptığını anlasam da, böyle hissetmek benim için adil olmasa da.*

Ama duygular adil değildir. Ve bu da insan olmanın getirdiği bir şeydir. Ancak, şimdi onu cezalandırmak istediğinizi biliyorsunuz, cezalandıracağınızdan korkuyor musunuz?

Bir an için bunu düşündüm, ruhumu yokladım. *Hayır, dürüstçe söylüyorum. O istemediği sürece onu incitmek istemiyorum. Onu tüm varlığımla korumak istiyorum. Onun intikamını onun için almak istiyorum.*

Ve öyle de yapabilirsiniz, diyor. Çünkü sen hazırsın.

Sonra içimde karanlık, uğultulu bir his oluşmaya başlıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Güneş ışığı artık o kadar parlak değil; onun yerine gökyüzü kararmış. Abe endişeden çok heyecanlı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne oldu?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve etrafıma bakıyorum. Uzakta bir gemi var ve herkesin bağırarak sabırsızca konuştuğunu fark ediyorum ama ben hiçbirini duymamıştım. Larimar şimdi pruvada, Maren de onun yanında, omzunun üzerinden gözlerime bakıyor ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

"Bu Hollanda gemisi," diyorum.

"Öyle," diyor Abe. "Sen kafanın içindeyken çok zaman geçti."

"Kimse bir şey söylemedi mi?" Mürettebatın yüzüne bakıyorum.

"Herkes sana garip garip bakıyor ama normalden daha garip değil." Bana derin derin bakıyor. "Bana canavarın ne dediğini söyle."

"Canavar hazır olduğumu söyledi."

Abe dişlek bir sırıtışa bürünür. "Mükemmel. Peki, söyle bakalım, bu konuda ne yapacaksın?"

Omuzlarımı geriye atıyorum, kaslarımın derinliklerinde tanıdık bir belirti hissediyorum. Derimin altında bir şeyler hareket ediyor, sanki kaslarım ve kemiklerim uyanıyor.

Karanlık, kağıdın üzerine dökülen mürekkep gibi içime yayılıyor. İliklerime kadar sızıyor.

Gölgelere boyun eğiyorum. Canavar oluyorum.

Başımı geriye atıyorum ve acı parçalanmış bedenime hücum ederken çığlık atıyorum. Dünya gittikçe kararıyor, tüm sesler artık arka planda bir sessizlik. İnsanların yardıma ihtiyacım olup olmadığını görmek için bana doğru koştuğunu biliyorum; bazılarının bildikleri için geride durduğunu biliyorum.

Canavarın kontrolü ele
geçirmesine izin verdim.
Sadece birazcık.

Bedenimin değişmesine, kanımın kaynamasına ve içimdeki karanlığın ışıkla
iç içe geçmesine yetecek kadar.

Artık kavga yok.

Abe'e bakıyorum ve kanatlarımı açıyorum. Artık daha uzunum ve onu
tamamen gölgede .

"Merhaba eski dostum," diyor Abe içten bir gülümseme ve şapka .

"Tekrar merhaba," diyorum, kendim olarak, canavar olarak. "Yapmam
gereken bir şey var."

Kanatlarımı çırpmaya başlıyorum, Abe'in saçlarını geriye savurarak uçmaya
çalışıyorum. "Herkesi öldürme, Aragon," diye azarlıyor beni Abe. "Öyle
görünüyor ki

Bu ekip savaş görmeyeli uzun zaman oldu. Biraz eğlenmelerine izin verin.
Bırakın Larimar intikamını alsın. Ve Tanrı aşkına, kan için bazılarını canlı
tutmamız gerektiğini unutmayın."

Ona sırtıyorum. Dünyanın en çirkin sırtışı olmalı.

Sonra arkamı dönüp korku içinde Maren'e tutunan Larimar'a bakıyorum,
Ramsay korumacı bir şekilde duruyor ve ne pahasına olursa olsun benimle
savaşmaya hazır.

Onlara başımı sallıyorum ve sonra uçana kadar kanatlarımı pompalamaya
başlıyorum, teknenin yanından süzülüp suyun üzerine iniyorum, gökyüzüne
doğru fırlamadan önce dalgalardan fazladan hava topluyorum.

Canavar gülmeme izin

veriyor. Hayır, ben

kendime gülüyorum.

Sevdiğim kadının intikamını alacağım. Ve

bunun her dakikasını seveceğim.

Otuz Altıncı Bölüm

LARIMAR

"Patlama benim Gözler!" Ramsay Yeminler içinde
merak olarak Rahip tepemizde uçuyor.

Rahibim, bir kez daha canavar oldu.

Kanatlarını yeniden açmış olan Rahibim, gökyüzüne çıkmış korkunç bir yaratık.

Bir an için ölebileceğimi düşündüm.

Ölümsüz olduğumu unutmuşum. Çok uzun zamandır ölümsüzdüm, ölüm gözünüzün önündeyken onun sizin için geldiğini düşünmeniz doğal.

Ve canavarı yüzüme bakıyordu.

Ama kilisedeki zamandan farklı olarak, o yarattığın gözlerinde Rahip'i gördüm. Hâlâ kontrolü elinde tutan bir adam gördüm, ruhu olan bir adam. Kanatları olan bir Vampir.

Nightwind'i ve mürettebatını şaşkınlık içinde bırakarak Hollanda gemisine doğru uçtu.

Ve Priest'in ne yapacağını zaten biliyorum. O gemideki her adamı avlayacak. Onların kanını akıtacak.

O yaratıktan ne kadar korksam da katliamı da kaçırmak istemiyorum.

"Demek canavar bu," diyor Maren dururken. Başımı sallıyorum.

"Evet. Bu o."

Kuru bir kahkaha atıyor. "Düşündüğümden çok daha korkunç biri." Sonra uzanıp elini omzuma koydu, sanki bana ne olduğunu hatırlıyormuş gibi. "İyi misin?"

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Sanırım öyle. Canavarı tekrar ya da bu kadar çabuk görmeyi kesinlikle beklemiyordum. Ama bu konuda düşündüğümden daha iyi hissediyorum.

olur. Belki de doğrudan üzerime gelip beni öldürmeye çalışmadığı içindir." "Ya da belki de içten içe neredeyse imkansız olduğunu bildiğin için Öldürmek için," diye yumuşak bir şekilde işaret ediyor. "Sizi bilmem ama ölümsüz olmak hayata gerçekten farklı bakmanızı sağlıyor."

Bu konuda haklı. Priest boğazımı kesip beni bir Vampir olarak hayata döndürmeden önce kan kaybından ölmeme izin verdiğinden beri hayat farklı görünüyor. Sadece daha fazla görmüyorum; renkler daha canlı, her şeyi detaylı görebiliyorum, çok uzaktaki şeyleri görebiliyorum. Sadece koku alma, duyma, tat alma ve hatta dokunma duyularımın artması da değil - Priest'le seks yapmak tüm bu yeni hislerle bazen neredeyse çok yoğun oluyor.

Hayır, bundan daha derin bir şey, yeni keşfettiğim güç ve kuvvetlerden daha fazlası. Sonsuzluğun sizin yanınızda olduğunu bilmektir. Bu sizi değiştiriyor, daha cesur yapıyor, hayatın karşınıza çıkarabileceği her şeyden daha az korkmanızı sağlıyor.

Yine de, itiraf etmeliyim ki, konu gönül meselelerine geldiğinde korkusuz değilim. Bir ölümsüz olmak sizi tüm olağan insan endişelerinden korumaz. Vampir kalpleri hâlâ diğerleri kadar kolay kırılabilir.

Ve kalp kırıklığı korkusunu yanımda taşıyor olsam da, bu beni durdurmuyor. Zamanın sonuna kadar Priest'i tüm varlığımla seveceğim.

Bu da canavarı sevmeyi öğrenmek anlamına gelir.

"Maren, aşkım," diyor Ramsay, onun yanına gelerek. "Bu savaş kontrolden çıkarsa, gemilerini indirmeleri için Kraken'ı çağırabilir misin? Yapmak üzere olduğumuz şeyle ilgili hiçbir kanıt bırakmamak da iyi olabilir."

Başını sallar. "Yapacağım, ama önce karnımı doyurmama izin ver. Bütün eğlenceyi hep sizin yaşamanıza izin veremem."

Ona sırtıyor ve sonra koşarak uzaklaşıyor, direktten bir ip kapıyor ve yukarı tırmanıyor.

"Beyler!" Thane geniş kılıcını havaya kaldırarak bağılıyor. Bana ve Maren'e bakıp başını salladı. "Ve bayanlar. İşte geldik! İşte bu kadar! Gemiye binip bu piçlere günlerini göstermeye hazır mıyız?"

"Emredersiniz!" diye bağırarak mürettebat silahlarını kapıp savaş pozisyonlarına geçer. Birkaçı aşağıda, top güvertesinde topları ateşliyor.

Diğer gemi yaklaştıkça Maren ve ben pruvanın üzerinden bakıyoruz, *Nightwind* tam hızla yaklaşıyor.

"Şimdilik yoldan uzak durmak isteyebilirsiniz," diyor Cruz bize, bir kılıç sallayarak pruvanın korkuluğuna tırmanmadan önce, denge için bir ipe tutunarak. "Top ateşi başınızı koparabilir."

"Bu benim ilk savaşım değil Cruz," diyor Maren soğuk bir şekilde. "Ayrıca ellerinden gelse bize çoktan ateş etmiş olurlardı. Aragon'un onların icabına çoktan baktığını söyleyebilirim."

Yaklaşmaya başladığımızda hepimiz gemiye dönüp bakıyoruz, Rahip'in geride bıraktığı ahşap üzerindeki kan lekelerini görüyoruz. Arada bir adam güverteden aşağı koşuyor ve sonra saklanıyor gibi görünüyor. Biri gemimize bakıyor, çığlık atıyor ve sonra denize atlıyor.

Beyaz sıcak, kaynayan öfke içimde birikmeye başladı.

"Korkaklar," diye homurdandım. Sonra mürettebatın geri kalanına bağıryorum. "Canlı birini bulursanız, onu benim için kurtarın!"

"Evet!" diye bağıryorlar, intikamımı almak için benim kadar hevesliler.

"Sabit dur, sabit dur!" Thane bosun'a geri bağıryor

Dümen.

Bazı yelkenler hızla içeri çekiliyor ve gemi bir açıyla dönmeye başlıyor, böylece yan taraftan geliyoruz.

Cruz küpeşteden aşağı koşup gemiler arasındaki kapanmakta olan boşluğun üzerinden atlarken, Ramsay "Haydi çocuklar, ziyafet çekelim!" diye bağıırır ve bir halatın üzerinde sallanır. Güvertedeki mürettebatın geri kalanı, gemilerin yanları birbiriyle aynı hizaya gelene kadar bekler ve onları sabitlemek için kancalar atar, toplarımız iskelelerine itilir. Görünüşe göre kendi toplarını silahlandıracak zamanları bile olmamış.

Rahip, düşünmeden edemiyorum. Lütfen bir tane de benim için ayırın.

"Vakit geldi," diyor Maren, Brethren Hollanda gemisine tırmanırken elimi tutarak. "Hadi seni yakalayan adamları bulalım."

Suyun üzerinden diğer gemiye atlıyoruz, artık Vampir olduğumuz için hareketlerimiz zahmetsiz ve herkesle birlikte çılgınca koşmaya başlıyoruz. Kardeşler'in mürettebatı, korsanlar hakkında duyduklarına kıyasla bana her zaman çok medeni gelmiştir -özellikle de kişisel temizlik söz konusu olduğunda- ama şimdi onların vahşi taraflarını görüyorum. Her yere silahlarını çekmiş koşuyorlar, korkak insanları saklandıkları yerlerden çıkarıyorlar, onları ısıırıp kanlarını içmeden önce iyice bıçaklıyorlar.

"Bazılarını hayatta tutmaları gerektiğini sanıyordum?" Merdivenlerden aşağıya, çığlıkların çoğunlukta olduğu yere doğru ilerlerken Maren'e şöyle diyorum

nereden geldiğini.

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyor. "Öyle yapmaları gerekiyor ama bazen kana susamışlık onları ele geçiriyor. Artık bir Vampir olduğuma göre, onları suçladığımı söyleyemem."

Sonra köşede bir fiçinin arkasına sinmiş bir adam görüyor ve ona doğru hamle yapıyor. Kız kardeşim onu boğazından yakalıyor, Syren pençeleri çıkıyor ve derisini kesiyor. Sonra kırmızı gözleri ve korkunç bir kükremeyle adamın boynunu ısırtıyor ve beslenmeye başlıyor.

Devam ederken ona "Kalbi yemeyi unutma" diyorum.

Sadece Rahip'ten beslendim, o da beni hayata döndürdükten hemen sonra doymak bilmez bir kan iştahıyla -o zamandan beri azaldı, belki de erzağımızın azaldığını bildiğim için- kan içmek için açlık hissetsem de, intikamım aklımın ön saflarında yer alıyor ve diğer tüm düşüncelerimi gölgeliyor.

Başka bir çılgılık ve derin, tehditkâr bir hırlama duyuyorum ve canavarı nerede bulabileceğimi biliyorum.

Kapının yarı açık olduğu, pençe izlerinin ahşabı parçaladığı bir odaya doğru koşuyorum.

Derin bir nefes alıyorum, sinirlerimi yatıştırıyorum çünkü diğer tarafta sadece Priest'in değil canavarın da olacağını biliyorum ve sonra içeri adım atıyorum.

Burnuma enfes bir kan kokusu doluyor ve ilk yakalandığım odaya geri dönüyorum.

Canavar köşede duruyor, o kadar uzun ki eğilmesi gerekiyor, kanatları açılmış ve odanın tüm genişliğini kaplıyor.

Elinde Ullan var.

Ullan.

Canavar Syren'i omuzlarından tutuyor, dev kara pençeleri doğrudan derisine saplanıyor. Yerde Ullan'ın sürüklenerek çıkarıldığı içi su dolu cam bir kutu var, sadece kuyruğu hâlâ suyun altında. Isırmasını ve çılgılık atmasını engellemek için Ullan'ın ağzının etrafında bir zincir var.

Görünüşe göre Hollandalı mürettebat Vialana'yı kaybettikten sonra daha fazla Syren için geri dönmüş. Geminin dibinde kaybolduğumu ne zaman fark ettiklerini merak ediyorum.

Larimar mı? Ullan şaşkınlıkla elbiseme bakıp nasıl yürüyebildiğimi merak ettiğini söylüyor.

Canavara bakıyorum. Gerçekten iğrenç olmalı, o dipsiz gözler, hırıltılı dişler, koyu kösele ten. Ama yine de Rahip'i görüyorum.

Bir şekilde. Orada sevdiğim adamı görüyorum.

Canavar bana bakıyor ve başını sallayarak alçak bir hırıltı çıkarıyor. İşi bitirmemi bekliyordu.

Kalbimde sıcaklık pırıltısı hissediyorum, sanki Rahip az önce en romantik jesti yapmış gibi. Sanırım Ullan'ı hayatta tutmak kolay değildi, tek yapmak istediği -ne diyorlardı? Kafasını koparıp içine işlemek mi?

Dikkatimi hain Syren'e geri veriyorum.

Hollandalılar sana sırtını mı döndü? Ullan'a sordum. Beni almak için onlarla küçük bir pazarlık mı yaptın? Vialana ve almak için? Sonunda daha fazlasını almak için geri döndüklerinde sana ihanet mi ettiler? Yoksa yakalanacağımızı umarak bize tuzak mı kurdun?

Ullan bana göz kırpmıyor, solungaçları açılıp kapanıyor, nasıl düzgün nefes alacağını anlamaya çalışıyor.

Bana gerçeği söyle Ullan, diyorum yavaşça ona doğru yürürken. Bana gerçeği söyle ki merakımı dindireyim ve belki yaşamana izin veririm.

Canavar alçak, tıktırlı bir ses çıkarıyor, pençeleri daha fazla kan çekiyor. Ullan'ın kanının görüntüsü kendi damarlarımı titretiyor. İntikamımı almak istiyorum ama belki de Süren kanı mürettebatın geri kalanı için uzun bir yol kat edecektir.

Bana doğruyu söyle, seni canlı yakalayacağım, diye ekliyorum, gülümsememeye çalışarak.

Pazarlık falan yoktu, diyor Ullan sonunda, sesi yüksek ve panik içinde. Ve zayıf. Gemiye gördüm, ne için orada olduklarını biliyordum ve körfeze gelmeleri için işaret ettim. Beni avladıklarını sanıyorlardı; senin orada olduğunu bilmiyorlardı.

Başımı salladım. Garip bir şekilde, şimdi ne olduğunu duyduğumda, gerçek benim için hiçbir fark yaratmıyor. *Anlıyorum.*

İnsanlara güvenemezsin, diyor Ullan, vahşi gözlerle.

Şimdi sırtıyorum. "Hayır, yapamazsın," diyorum yüksek sesle, beni anlamadığını bilsem de. "Ama biz zaten insan değiliz."

Canavara tekrar bakıyorum, sonunda onun korkunç varlığında yeterince rahatlamış hissediyorum. "Ne yapmalıyız, Rahip?" Ona ulaştığımı umarak soruyorum. "Syren'i canlı turalım da hepimiz yıllarca ondan beslenelim mi? Yoksa kalbini çıkarıp yememi izlemesine izin mi vereyim?"

Canavarın karşılık vermesini beklemiyorum ama veriyor.

"İki fikrim var," diyor canavar, sesi korkunç derecede alçak, ürpertici ve tamamen insanlık dışı. "Rahip Ullan'ı tutmanı ve ona sonsuza dek işkence etmeni isterdi. Ben Syren'in kafasını yemeyi tercih ederim. Sanırım kalbini alabilirsin."

"Cömert bir teklif," diyorum. "Onu benim için sakladığını sanıyordum."

"Rahip Syren'i senin için kurtarıyor, böylece sen intikamını alabileceksin. Benim istediğim onun beynini yemek."

Bunun üzerine dudağımı kıvırmamaya çalışıyorum. Ullan ikimizin arasına bakıyor, ne konuştuğumuzu anlamaya çalışıyor. Muhtemelen hiçbir fikri olmaması iyi bir şey.

"Pekâlâ," diyorum. "Kardeşlerin hatırı için Ullan'ı gemiye alacağız. Sanırım kanını yavaş yavaş alırken onu birkaç yüz yıl boyunca ambarda yarı canlı tutmak alabileceğim en iyi intikam olabilir."

Canavar başını sallar. "Ayrıca senin için sakladığım birkaç insan var," diye homurdanıyor. "Biri kaptan olacak. Onun kamarasındalar. Merak etme, kaçamamışlar diye bacaklarını kestim."

"Çok ," diyorum canavara. Canavarın sırtıttığını gördüğüme yemin edebilirim.

Bir hanımefendi gibi elbisemin uçlarını topluyorum ve canavar Ullan'ı sürüklerken odadan çıkıyorum, kuyruğu ölmek üzere olan bir balık gibi çırpınıyor. Dışarıda, gemide hala kaos var, ara sıra çılgınlıklar , hava kan kokuyor.

Ramsay ve Thane'e rastlıyorum, onlar da bana kaptanın kamarasının yolunu gösteriyorlar.

Canavar, adamların bacaklarını kopardığını söylerken yalan söylemiyordu. Kulübenin ortasında bir araya toplanmış üç insan var, hepsinin kanaması var. Bacakları hiçbir yerde yok, bu da canavarın onları yediği anlamına geliyor. Vampir formuna geri döndüğünde bunun Priest için ne anlama geldiğini merak ediyorum, ama sanırım bunu gerçekleştğinde anlayacağız.

Ayrıca hepsinde Ramsay ve Thane'in biraz utangaç görüldüğü ısırtık izleri vardır, ancak dokunulmamış bir insan vardır.

Ramsay yanına gidip onu oturur pozisyona getirirken, gür sarı bıyıklı kaptan şaşkın gözlerle bana bakıyor.

Ona gülümsüyorum. "Demek yine karşılaştık Kaptan," diyorum adama doğru yürürken. "Bahse girerim beni canlı göreceğinizi düşünmemiştiniz. Bahse girerim sen de bacaklarım olacağını düşünmemiştin. Ve bahse girerim, beni son gören kişi olacağımı da düşünmemişsindir."

görebileceğin bir şey." Alaycı bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Yapmadığın çok fazla şey var."

Önünde durup onun hizasına kadar çömeliyorum, Syren pençelerimle uzanıyorum ve bir tanesini tozlu yüzünün yan tarafına bırakıp ince bir kan çizgisi çiziyorum.

"Şimdi izin verin de bundan sonra ne olacağını düşünmeyi bırakalım," diye devam ediyorum. "Sana ne olacağını söyleyeceğim. Seni ısıracam ve kalan kanını emeyeceğim. Sonra, ölmeden hemen önce, göğsüne uzanacağım, kalbini çıkaracağım ve gözünün önünde yiyeceğim. Sonra da kalan mürettebat üyelerine aynısını yapacağım."

Duraksıyorum, parmağımı yüzünden çekiyorum ve pençemin ucundaki kanı yalıyorum. Dilimin üzerinde ateş gibi dans ediyor, açlık beni derinden etkiliyor. "Tüm bunların sonunda Kraken gelip gemini batıracak ve böylece kimse sana ne olduğu gerçeğini öğrenemeyecek, Syrens'i gördüğüne dair bir kanıt bile kalmayacak. Sanki hiç var olmamışsın gibi olacak."

Hâlâ kaptanı tutan Ramsay'e bakıyorum. "Son bir sözün var mı?" Ramsay kaptana söylüyor.

Ama kaptana cevap verme şansı bile tanımadım.

Eğiliyorum ve dişlerimi boynuna geçirip vahşi bir ısırık atıyorum, bu şimdiye kadar beslenme şansı bulduğum ilk saf insan.

Kan ağzıma akıyor ve içimdeki her şeyin yeniden doğmuş gibi canlandığını hissediyorum. Rahibin kanı çok güzeldi ama dönüştükten sonra o kadar garip ve aç bir durumdaydım ki zaman ayırıp tadını çıkaramadım.

Bir parçam da Priest'i incitmek ya da ondan çok fazla kan almak istemiyordu.

Ama şimdi, tamamen vahşi, vahşi benliğim olmak için iznim var. Bu yüzden ziyafet çekiyorum ve kaptanın kanıyla ziyafet çekiyorum.

Sonra ölmeye başladığında, Ramsay'in gözlerini açık tutmasını sağlıyorum ki kalbini söküp önünde yediğimi görebilsin.

Sonra kaptanı kurumuş bir kabuk olarak bırakıyorum ve geri kalanımız geminin geri kalanını dolaşıp canavarın geride bırakmış olabileceği hayatta kalanları arıyoruz.

İşimiz bitip *Nightwind*'e döndüğümüzde alacakaranlık çökmüştü ve mürettebatın her üyesinin yüzünde kan ve memnuniyet ifadesi vardı. Ambara koymak için hâlâ hayatta olan altı insanımız var ve Ullan

cam kutuyla birlikte, hayatta kaldığı sürece tutulmak üzere hapishane hücreğine nakledildi.

Nightwind diğer gemiden uzaklaşmaya başladığında ben küpeştede duruyorum, Maren ise ay ışığının aydınlattığı sularda yüzerek Kraken'i bekliyor. Ben de kendi canavarımın ortaya çıkmasını bekliyordum. Ullan'la birlikte gemimize uçtuktan sonra bir yerlerde kayboldu. Abe bana muhtemelen Rahip'e dönüşmek için yalnız kalmak istediğini söyledi.

Ama tekrar insan formuna dönüşemeyeceğinden korkmaya başladım.

He

psi. Ya sonsuza dek canavar olarak kalmaya karar verirse?

"Küçük balık."

Rahatlayarak kendi kendime gülümsedim ve sonra Priest'in yürüdüğünü görmek için arkamı döndüm

gemiden bana doğru geliyor. Her zamanki gibi güzel ve boynundaki tespihi gösteren beyaz açık gömleğiyle tam bir korsan rahibi gibi görünüyor.

"Seni bir daha böyle göremeyeceğimden korkuyordum," diyorum ona.

Bana sırtıyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Canavar olarak kalsaydım beni yine de sever miydin?"

Bunu hafife alarak söylese de ben öyle algılamıyorum.

Ellerini sıkıyor, tanıdık mavi gözlerinin derinliklerine

bakıyorum. "Seni her şekilde sevmeye devam edeceğim."

Sözlerimin ağırlığı aramızdaki havada asılı kalıyor. Yüzü bir an için yumuşuyor ve sonra, "Ama canavar olarak kalsaydım beni *sever* miydin?" diye soruyor.

Gülümsememi geri alıyorum. "Canavar formundayken seni becereceğimi mi söylüyorsun?"

Daha önce bir kez yaptığımı belirtmeme gerek yok, gerçi bu pek de iyi şartlarda olmadı ve sayılmaz.

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum," diyor.

Omuz silkiyorum, nazlı davranıyorum. "Belki. Ne olsa sonsuzluğumuz var. Yeni bir şeyler denemek için bolca zamanımız var."

Bunun üzerine gülüyor, kalbimin birkaç atım atlamasına neden olan nadir ama neşeli bir ses ve sonra yüzümü eliyle kavırıyor, kolunu belime doluyor ve beni kendine çekerek sertçe öpüyor.

Onunmuşum gibi öp beni.

Ben de benimmiş gibi öperim. Çünkü

o benim.

Sonsuza .

"İşte " Abe'in karga yuvasından bağırdığını duydum.

Priest ve ben ayrılıp Maren'in *Nightwind*'e doğru yüzdüğünü, Nill'in yanında olduğunu ve Kraken'in büyük dokunaçlarının sudan yukarı uzandığını görmek için bakıyoruz. Hollanda gemisinin kenarlarına dolanıyorlar ve gemiyi ikiye ayırmaya başlıyorlar.

Başımı Priest'in omzuna yaslıyorum, açlığım yatışıyor, kalbim mutlu oluyor ve geminin dalgaların altında kayboluşunu izliyoruz, geride sadece parıldayan yıldız ışığı kalıyor.

SON

Kemik ve Dişlerden Oluşan Bir Gemi

PROLOGUE

Ruhumu satmaya karar verdiğim gece ay yoktu. Sular ahtapot mürekkebi kadar karanlıktı ve uzun zamandır ilk kez korkuyordum. Sanki sonunda sadece ne yapmak üzere olduğumu değil, zaten ne yapmış olduğumu da fark etmiştim.

Bir ay önce ailemi hiç düşünmeden geride bırakmışım. Tek yoldaşım olan köpekbalığı Nill'le birlikte kız kardeşlerime, babama ve onun krallığına sırtımı dönüp başka bir geleceğe doğru yüzdüm. Her zaman pervasız ve düşüncesizdim, Limonos'un derinliklerindeki sıradan hayattan daha fazlasını istiyordum ama daha önce hiç bu kadar aceleci ve tehlikeli bir şey yapmamışım. Evimi hiç terk etmemiştim.

Bunu ima etmediğimden değil. Kaç kez Asherah ile yosun ormanının yükselen yeşil sapları arasında sürüklenmiş, tek istediğimin kaçmak olduğundan bahsetmiş ya da Larimar ile mercan bahçelerinde yüzmüş, hayatımın babamın benim için belirlediğinden daha fazlası olmasını dilemişim. Ama kız kardeşlerim beni hiç dinlemedi, ben en küçükleriydim ve kolayca gözden çıkarılabiliyordum. Sadece ismen bir prensesim, asla kraliçe olamayacak, asla kendi gücüne sahip olamayacaktım.

Ve bir gün, ayrıldım. Kıyı boyunca güneye doğru yüzmeye başladım, denizi ve krallığı geride bırakarak daha sıcak, daha derin ve daha karanlık sulara doğru ilerledim. Nill benimle birlikte yüzdü, doğduğumdan beri sadık koruyucumdu, ne yaptığımı hiç sorgulamadı.

Sonunda yoruldum ve Nill'i bir göz atmanın güvenli olup olmadığını görmek için yüzeye gönderdim. Bana güvenli olduğunu söylediğinde, yükseldim ve dalgaları yararak geçtim.

Yepyeni bir dünya beni bekliyordu. Limonos'u çevreleyen kuru ve kayalık arazi yerine burada her yer yemyeşil ve yemyeşildi, ağaçlardan papağanlar uçuyor, giderken ciyaklıyorlardı. Gökyüzü evimdeki kadar parlak bir mavi değildi ama çevredeki bitki örtüsüyle kaplı dağ zirvelerinin üzerinden gelen büyük kara bulutlarda dram ve tehlike vardı.

Ve sahilde hayatımda gördüğüm en güzel adam vardı.

Elbette daha önce de erkekler görmüştüm. Annem ortadan kaybolmadan önce, onları sık sık Limonos'un derinliklerine getirir ve

organları bize verirdi. İlk doğan Aşera kalbi, Larimar karaciğeri ve ben de genellikle bir böbreği Her zaman bir erkeğin kalbini istemiştim ama annem bunun hak etmem gereken bir şey olduğunu söylemişti. Annem bir gece denizciler tarafından bir daha görülmemek üzere sudan çıkarıldığı için ona bunu nasıl kazanabileceğimi sorma şansım hiç olmadı.

Bir Syren olarak ilk içgüdümüz insanları ölüme çekmektir. Onları baştan çıkarır, boğar ve yeriz; vücutları bize aylarca yetecek kadar güç ve besin sağlar. Nadir bulunan ama çok aranan bir lezzettirler. Ama daha önce hiç bir erkek için avlanmamıştım ve bu adamı gördüğümde ilk içgüdü yok etmek için baştan çıkarmak olması gerekirken, tek istediğim onu baştan çıkarmaktı. O zamanlar sadece on altı yaşındaydım, neredeyse bir yetişkin bile değildim ve onu görmek içimde bir şeyler hissetmeme neden oldu. Bana daha önce hissetmeyi hayal bile etmediğim şeyler hissettirdi. Farklı, daha zorlayıcı bir şekilde açtım.

Tam bir aptalmışım.

Saniyeler içinde ona aşık olmuşum, şehvet tarafından yutulmuşum ve bu adam benim saplantım haline gelmişti. Günlerimi sığıltaki kayaların arkasına saklanıp onu gözetleyerek geçirirken Nill de arkamdan sulara dolaşıyordu. İnsan, her karşılayan bir grup insanla seyahat ediyordu. Geceleri sahilde bir çadırda uyuyordu, beyaz brandası bir geminin yelkenlerini andırıyordu, kadınların geçit töreni içeride kayboluyordu, gürültülü inlemeleri vücudumu ihtiyaç ve kıskançlıkla ağrıyordu. Gün boyunca kumların üzerinde uzanmış, güzel yemeklerle karınlarını doyuran misafirleri ağırlıyordu. Kendimi yedikleri her şeyi denemek isterken buldum, ama etrafımdaki sığ sulara yaşayan istiridye, yengeç ve deniz hıyarlarıyla yetinmek zorunda kaldım.

O zamanlar İngilizce anlamıyordum ama sonunda ona "Prens Aerik" diye hitap ettiklerini fark ettim.

Anladığım şey, onun benim olmasına ihtiyacım olduğuydu. Sonunda benim diyebileceğim bir şey. Hayatım boyunca kendimi çok parçalanmış ve yalnız hissetmişim, babam nazik ama sert ve mesafeliydi, kız kardeşlerim annem kaybolduktan sonra onun hayatının ışığı olmuştu. Ama ben, Nill'le baş başa kalmıştım ve hepsi bu kadardı. Hiç kimse bana bakmadı ya da nasıl merak etmedi. Ben sadece denizde çok fazla yer kaplayan üçüncü kız kardeşim. Krallıktaki diğer Syren'ler bile beni görmezden geliyordu. Kendi ailem içinde hiç kimse olmasam da, aile dışındakilerin benimle arkadaş olamayacağı kadar farklı ve asil biriydim.

Bu yüzden aptalca bir şekilde, bu insanı, Prens Aerik'i benim olmasını sağlayabilirsem, yalnız kalmak zorunda kalmayacağımı düşündüm. Ama o yaşamaya devam etti.

Karada ve deniz yüzeyinin altında birkaç dakikadan fazla hayatta kalamazdı. Asla benim dünyamın bir parçası olamayacaktı.

İşte o zaman onun bir parçası olmam gerektiğini anladım.

Çocukken deniz cadıları hakkında uyarılmışım, istedikleri zaman şekil değiştirmelerini sağlayan, hem suyun üstünde hem de altında yaşamalarını sağlayan büyüye sahip varlıklar. İnsanların korktuğu varlıklar Syrenler olsa da, biz Syrenler deniz cadılarından korkardık. Bize dileklerimizi bahşetme yetenekleri vardı, ancak hiçbir hediyelerinin bir bedeli yoktu.

Ama gençtim, inatçıydım ve tedbirsizdim. Macera istiyordum, denizin üstünde hayatın nasıl olduğunu görmek istiyordum, olduğumdan daha fazlası olmak istiyordum. *Aşk* istiyordum.

Ve böylece bir deniz cadısı çağırmaya başladım. Kız kardeşlerim bana adak olarak parlak şeyleri sevdiklerini ve Syren çağrısına cevap vereceklerini . Akşamı, kırmızı, turuncu ve sarının doygun tonlarında parlak renkli mercanlar, minik mor denizyıldızları, nadiren parlayan masmavi deniz yosunları ve istiridyelerin isteksiz ağızlarından çıkardığım inciler gibi gözüme çarpan şeyleri bulmak için etrafta dolaşarak geçirdim.

Denizin bu parlak parçalarını topladıktan sonra, etrafımda kaya ve mercan duvarlarının yükseldiği bir kanyona, harika akustiği olan bir yere doğru yüzdüm. Sonra şarkı söylemeye başladım.

Bildiğim kadarıyla deniz cadılarını çağıran belirli bir şarkı yoktu, sadece genel olarak seslerimiz onları bize çekebilirdi. Tüm Syren'lerin büyüleyici ve güzel şarkı söyleyen sesleri vardı ve benimki de bir istisna değildi. Sadece beni ilgi odağı haline getirdiği için şarkı söylemeyi sevmezdim (kız kardeşlerimden biri şarkı söylemediği sürece, o zaman kimse beni duymazdı bile).

Ama orada şarkı söyledim. Deniz cadısı için şarkı söyledim, bir pazarlık yapmak istediğimi, karada bir hayat istediğimi, bir erkeğin kalbini kazanmak istediğimi söyledim ve sonsuz gibi görünen bir süre sonra Nill etrafımda koruyucu daireler çizmeye başladı, bu da bir deniz cadısının geldiğini gösteriyordu.

Ortaya çıkan ilk şey dokunaçlardı. Bunlar devasa, sürünen, uçları emici ve buruşuk mor derili iplerdi. Bunlar deniz cadısına değil, cadıların kontrol ettiği dev deniz canavarları Kraken'lerden birine aitti.

Kraken'in geri kalanı okyanusun bulanık mavi derinliklerinde gizliydi, ancak parlayan küçük sarı gözleri belli belirsiz seçebiliyordum.

Sonra Edonia öne çıktı, tamamen çıplak bir halde deniz tabanında iki ayağı üzerinde bana doğru yürüdü.

Büyüleyiciydi. Deniz cadılarının çirkin cadılar olduğunu duymuştum ama durum hiç de öyle değildi. Yumuşak ve solgundu, başının etrafında deniz yılanları gibi hareket eden uzun beyaz saçları vardı. Her şeyden çok insana benziyordu ve onu hemen kıskanmışım.

"Tatlım," dedi bana, sesi melodik ama alçaktı. "Söyle bana, neyin var?"

kadar şaşırmışım ki konuşamıyordum.

"Bir deniz cadısından yardım istediniz, değil mi?"

Başımı salladım ve o da yaklaştı. Nill aramıza girmeye başladı ama ben ona geri çekilmesini söyleyemeden bir dokunaç ona doğru savruldu ve onu yakaladı. Nill çok az yaratığın duyabileceği keskin bir sesle haykırdı ve Kraken onu sıkıca kavrayarak ortasına sarıldı.

"Hayır, dur!" diye bağırdım. "Ona zarar vermeyin!"

Edonia bana sırttı ve birden tüm güzelliği yok oldu. Güzel olabilirdi ama soğuk ve acımasızdı ve ona güvenemeyeceğimi hemen anladım. "İhtiyati bir önlem. Nasıl gittiğine bağlı olarak, onu serbest bırakacağım. Aksi takdirde..."

Tehdidi anlamışım. Onu bir iyilik için çağırmışım ve şimdi kontrol ondaydı.

"Bana ne istediğini söyle tatlım," dedi sıkılmış bir sesle. "Böylece bu anlaşmayı aceleyle yapabiliriz. Bütün gece bekleyemem."

Bir an için onu neden aradığımı, beni bir deniz cadısını çağırmak gibi pervasızca bir şey yapmaya iten şeyin ne olduğunu bile unutmuştum. Ama sonra hatırladım. İçimdeki özlem, birine ve bir yere ait olma ihtiyacı, görmezden gelinemeyecek kadar içgüdüsel.

"Kıyıda bir adam gördüm," dedim dikkatli kırmızı gözleri kısılırken. "Adı Prens Aerik. İnsan olmak istiyorum ve onun bana aşık istiyorum. Yardım edebilir misin?"

Neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Oh, tatlım. Evet, yapabilirim. Ama yaptığım hiçbir şeyin bir bedeli yok."

Kraken'in dokunaçları ortaya çıkıp hepsini süpürürken etrafımda topladığım parlak deniz parçalarına baktım. Tüm bu çaba boşa gitmişti.

"Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" Edonia güldü. "Çok safsın. Söyle bana, kaç yaşındasın?"

"On altı," diyebildim.

"On altı. Çok genç. Ve sen bu yaşta aşkın ne olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?"

Buna bir şey demedim.

Bir an beni inceledi. "Ama görebiliyorum belki de seni asıl rahatsız eden evde eksikliğini duyduğun sevgidir. Bir hoşnutsuzluk hissi. Ait olmama duygusu. Öyle mi?"

Başımı salladım. Kraken'in ona zarar vermediğinden emin olmak için Nill'e baktım ama aniden Edonia bana doğru geldi, keskin tırnakları çenemdeydi ve beni gözleriyle buluşmaya zorluyordu.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi. Kendimi bir girdabın içindeki mercan gibi gözlerinin girdap gibi dönen kırmızısında kaybolmuş buldum. "Karşılığında senden bir şey aldığım sürece ne dersen sana vereceğim."

Dileğimi yerine getirebileceği gerçeği kalbimi sevinç ve olasılıkla sıçrattı, o kadar ki herhangi bir bedelin ödenmesi için çok yüksek olacağını düşünmedim.

"Ne istiyorsun?"

"Senin sesin," dedi basitçe.

"Sesim mi?"

"Çok güzel," dedi küçümser bir tavırla. "Hepimiz biliyoruz ki Syrenler şarkılarıyla insanları denize çekebilme yeteneğine sahiptir. Ben de aynısını yapma şansına sahip olmak isterim. Krakenler harika hayvanlardır ama incelikten yoksundurlar. Nasıl öldüreceklerini, sakatlayacaklarını ve yok edeceklerini biliyorlar ama nasıl cezbedeceklerini bilmiyorlar."

"Ama sen bir cadısin. Eminim bunu erkeklere zaten yapabiliyorsundur."

"Bütün erkekler eşit yaratılmamıştır," dedi sertçe. "Bazı erkekler bir cadının cazibesine karşı dirençlidir. Sesin sadece duyulacak bir şey olmayacak. Diline de ihtiyacım olacak."

"Dilim!" Haykırdım.

"Bir denizkızının dili, büyü kitabım için eksik bir malzemedir." "Bana bacak vereceksen kuyruğumu da al o zaman," diye itiraz ettim.

"Oh, onu da alacağım. Şimdi beni dinle tatlım, çünkü karar vermek için sadece bir şansın var. Büyümle sana bacaklar vereceğim. Solungaçlarını, pençelerini, dişlerini ve gücünü alıp seni güzel bir kadın yapacağım. Ve prensini bulacaksın ve eğer istersen onu kendine ait yapacaksın. Ama bir Syren olamayacaksın. Denizin altında yaşayamayacaksın. kadar insan olacaksın. Üç yüz yıl yaşamayacaksın, belki altmış yıl yaşayacaksın,

Eğer şanslıysan." Durakladı ve tırnağını daha da batırdı. "Hâlâ ilgileniyor ?"

Hayır demeliydim. Neden hayır demedim?

Ama bunun yerine, "Peki bu ödemek için yeterli bir bedel değil mi?" dedim.

Gözleri buz kesmişti. "İnsan olmak ve o dünyayı deneyimlemek mi istiyorsun? Prens ya da seçtiğin kişinin aşkını mı istiyorsun? O zaman insan dünyasının Syren'in aşağıdaki dünyasına eşit olmadığını bilmelisin. Hayır, *daha* değerlidir. İnsan dünyası, kendi kaderini kontrol edeceğin bir dünyadır. Sadece ve sadece sizin olmaya karar verdiğiniz kişi olmak için. Bir insan olarak dilediğinizi yapabilir, istediğinizi kişi olabilirsiniz. Bir kadın olacaksınız ve bir kadın yukarıdaki tüm güce sahip olacak. Dünya sizin olacak. Arzu ettiğin her şeye sahip olmanın yollarını bulacaksın."

Söylenecek tüm doğru şeyleri biliyordu. Sivri dişlerinin arasından yalan söylüyordu.

"Karşılığında tek istediğim dilin," diye ekliyor omuz silkerek, parmaklarını çenemden çekerek. "Eğer şanslıysan, senin için pek bir şey fark etmeyecektir. İnsanlar uyum sağlayabilir."

O böyle söyleyince, ödenecek bedel o kadar da büyük görünmüyordu. "Ama babamı ve kız kardeşlerimi bir daha asla göremeyeceğim," diye yakındım.

"Onlardan yüzerek uzaklaştın, değil mi? Zaten bir sebepten dolayı gittin. Kararını bu gecedan önce vermiştin. Ayrıca, bir gün eski krallığına bir tekneyle gitmeni engelleyecek hiçbir şey yok. Belki seni ziyaret ederler. Dünya senin istiridyendir ve sen de incisin, tatlım."

Belki de bu son olmak zorunda değildi. Belki gerçekten Limonos'un üzerine kadar bir tekneye binebilir ve bir dakikalığına bile olsa aşağıya dalarsam belki onları görebilir ve iyi olduğumu söyleyebilirdim.

"Tamam," dedim ona. "Bunu yapacağım. Ama önce Nill'in gitmesine izin vermeni istiyorum."

Edonia Kraken'e baktı ve sırtıttı. Kraken o kadar sert sıktı ki Nill'in siyah gözleri şişmeye başladı ve ben çığlık attım.

Sonra Nill'in çok sayıdaki dişinden biri fırlayarak okyanus tabanına doğru spiral çizdi. Edonia isteksizce Kraken'e, "Onu serbest bırak," dedi.

Dokunaç gevşedi ve Nill hızla yüzerek Limonos yönüne doğru uzaklaştı. Yaptığım şeyi babama anlatacağından hiç şüphem yoktu.

Edonia düşen dişe doğru yürüdü ve onu aldı, sonra bana geri döndü ve avucuma yerleştirdi.

"İşte. Eskiden kim olduğunuzu hatırlatan bir şeyiniz olabilir. Ne zaman yukarıdaki hayatından pişmanlık duysan, sahip olduğun tek arkadaşın lanet bir köpekbalığı olduğunu hatırlayabilirsin."

"Bekle. Neden yukarıdaki hayatımdan pişman olayım ki?" Paniklemeye başladığımı söyledim.

Ama Edonia hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine sırtıttı, hala rüyalarımın giren kötü niyetli bir gülümseme ve yoktan var edilmiş gibi görünen bir bıçağı eline aldı.

Nill'i tutan dokunaç dışarı fırladı ve kendini bana sardı, ucu ağzımı açık tutuyordu.

Çılgılık attım.

Sonra Edonia dilimi parmaklarının arasına aldı, başım acıyla patlayana ve su kanımla dolana kadar keskin bıçağı dilimin üzerinde gezdirdi.

Çılgılıklar kesildi.

Teşekkür

Öncelikle editörlerim ve düzeltmenlerim Laura, Alexa ve Sandy'ye teşekkür etmeliyim. Kelimenin tam anlamıyla yorulmak bilmeyen bağlılıkları sayesinde bu kitap tamamlanabildi ve hepsi de gecikme üstüne gecikme yaşayarak benim saçmalıklarına ayak uydurdu. Bu kitap onlara ait! Ancak lütfen unutmayın, bu teşekkür bölümünü onlar düzenlemedi, bu nedenle herhangi bir hata bana aittir (bunu bana söyletmiyorlar :D)

İkincisi, birkaç ay önce yazarların sürekli ekiplerinden bahsettiklerini fark ettim. Kendi kendime düşündüm, "kimin ekibi var ki? Ben 2011'den beri bu işi yapıyorum, benim bir ekibim yok." Çünkü bana göre ekip, size yardım etmek için birlikte hareket eden bir grup insandır. Her zaman birçok farklı hareketli parça tarafından desteklendiğimi düşündüm.

Ancak bu kitapta gerçekten bir ekibim varmış gibi hissettim. Editörlerimden, kapak tasarımcım Hang'e (kendisi ile ON yıldır çalışıyorum), ki kendisi bir değil iki farklı kapak yarattı (bir tanesi arklar için), bu kitap için görevlendirdiğim, çok güzel işler çıkaran ve iletişim kurması harika olan tüm sanatçılara (özellikle sana bakıyorum, Alicia!), son dakikada rotamı değiştirmeme yardımcı olan keskin gözlü beta okuyucum Betül'e VE tabii ki her şeyin gerçekleşmesini sağlayan ve gece geç saatlerde ona başka bir Mentı B ile mesaj attığımda yanımda olan çok değerli Lauren B Cox'a. Hepsi bilsin ya da bilmesin, onlar gerçekten benim ekibim ve onlara sahip olduğum için onur duyuyorum!

Bu yüzden, teşekkür yazılarıma her zaman bu kitabı yazmanın ne kadar zor olduğundan bahsederek başlıyorum (bazen de ne kadar kolay olduğundan bahsediyorum). Ve evet, bu kitap zordu. Kendimi bulmam zaman aldı çünkü insanların başka bir ASOBAT istediğini biliyorum ama Priest ve Larimar, Ramsay ve Maren değil. Bunun daha karanlık, daha sessiz ve daha seksi bir kitap olacağını ve izin vermem gerektiğini hemen anladım. Bunun ASOBAT'ın bir parçası olmadığını biliyordum.

İki ve bunu kabul etmek (ve aynısından daha fazlasını isteyen bazı insanları hayal kırıklığına uğratabileceğini kabul etmek) zaman aldı.

Bu yüzden kafamda ve sayfada çok fazla çalışma vardı ve aynı zamanda hayatımdaki diğer son teslim tarihleriyle, nöroderjik tükenmişlikle, depresyonla, aile sorunlarıyla VE yeni bir köpek yavrusu almakla uğraşıyordum. Pek çok farklı faktör bir araya gelerek bu kitabın kelimelere dökülmesini zorlaştırdı.

AMA... Bir şekilde üstesinden geldim. Yukarıdaki ekip olmadan bunu yapamazdım, ayrıca Scott ve Perry Palomino (yeni yavru köpeğimiz... ve eğer EIT okumadıysanız, evet bu bir kız ismi). Scott özellikle bu başıboş haylazla ilgilenerek yukarıda ve öteye gitti ve ona her zaman ve sonsuza kadar minnettar olacağım. Beni defalarca kurtardı ve umarım bu kitap yeterince başarılı olur da ona büyük bir hediye alabilirim. Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyor.

Scott, seni ölene kadar seviyorum. Bu kitap senin için!

Yazar Hakkında

Karina Halle bir senarist, eski bir müzik ve seyahat gazetecisi ve River of Shadows, The Royals Next Door ve Black Sunshine'ın yanı sıra hafif ve seksi romantik komedilerden korku/paranormal romantizm ve karanlık fanteziye kadar 80 farklı çılgın ve romantik kitabın New York Times, Wall Street Journal ve USA Today oksatan yazarıdır. Söylemeye gerek yok, hangi türden hoşlanıyorsanız, muhtemelen onun için bir aşk romanı yazmıştır.

Seyahat etmediği zamanlarda o, kocası ve yeni evlat edindikleri yavru köpekleri Perry, zamanlarını Victoria, BC'deki muhtemelen perili, 120 yıllık bir ev, yelkenli tekneleri Norfinn ve Los Angeles'taki apartman daireleri arasında blştryorlar. Daha fazla bilgi için www.authorkarinahalle.com adresini ziyaret edin.

Onu Facebook, [Instagram](#), [Pinterest](#), BookBub, Amazon ve [Tik Tok](#)'ta bulabilirsiniz.

Ayrıca Karina Halle tarafından

KARANLIK FANTEZİ & GOTİK ROMANTİZM

Gölgeler Nehri (Yeraltı Dünyası Tanrıları #1)

Kızıl Taç (Yeraltı Dünyası Tanrıları #2)

Karanlıklar Şehri (Yeraltı Tanrıları #3) - 2023 Kara

Gün Işığ (Karanlık Gözler Düeti #1)

Kan Aşktır (Karanlık Gözler Düeti #2)

Gece Kurdu

Kan Portakalı (Drakula Düeti #1) Siyah

Gül (Drakula Düeti #2)

Kemik ve Dişlerden Oluşan

Bir Gemi Günah ve Yıldız

Işığ Okyanusu

Hollow (Romantizmin Gotik Gölgesi #1)

Efsane (Romantizmin Gotik Tonu #2)

KORKU ROMANI

Karanlık Ev (EIT #1)

Kızıl Tilki (EIT #2)

Benson (EIT #2.5) Ölü

Gökyüzü Sabahı (EIT #3)

Yalan Mevsimi (EIT #4)

İblis Kanatlarında (EIT #5)

Eski Kan (EIT #5.5)

Dex Dosyaları (EIT #5.7)

Oyuğun İçine (EIT #6)

Ve Delilikle Birlikte Işık Gelir (EIT #6.5)

Come Alive (EIT #7)

Küller Küllere (EIT #8)

Tozdan Toza (EIT #9)

Hayaletli (EIT #9.5)

Perili Döndüm (EIT #10)

Şeytanın Metali (Şeytanın Duolojisi #1) Şeytanın

Yeniden Doğuşu (Şeytanın Duolojisi #2) Peçeli

(Ada Palomino #1)

Ölüler İçin Şarkı (Ada Palomino #2)

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

İngilizce Aşk/İspanyolca Aşk Where Sea

Meets Sky

Güneşle Yarışmak

Pakt

Teklif Oyun

Kış Dilekleri

Yalan

Borç

İğrenç

Sıcak Dalgası

Seninle Tanışmadan

Önce

Wild Card

Maverick

Hot Shot

Aşkta Kötü

İsveç Prensi Vahşi

Varis

Bir İskandinav
Kralı Kraliyet
Haydudu Kişisel
Hiçbir Şey
Karmakarışık Hayatım
The Royal Rogue
Yasaklı Adam
Kaçıp Giden Aşk Enkazu
Sıcak Bir İtalyan Yazı
Dünyadaki Tüm Aşklar (Antoloji) The
Royals Next Door
Üst Kattaki Kraliyet Ailesi

ROMANTİK GERİLİM

Günahlar ve İğneler (Sanatçılar Üçlemesi #1)
On Every Street (An Artists Trilogy Novella #0.5)
Shooting Scars (The Artists Trilogy #2)
Bold Tricks (The Artists Trilogy #3)
Kirli Melekler (Dirty Angels #1) Kirli
İşler (Dirty Angels #2) Kirli Vaatler
(Dirty Angels #3) Kara Kalpler (Sins
Duet #1)
Kirli Ruhlar (Sins Duet #2)
Discretion (Dumonts #1)
Silahsızlandır (Dumonts #2)
Reddetmek (Dumonts #3)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

